Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Andersen, Theodor.; Theodor Andersen.
Titel | Title:	Askepot : Roman
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : R. Andersen, 1898
Fysiske størrelse | Physical extent:	778 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57. 81.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021372758

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

2. Række. Nr. 13.

5 Øres

Folkebibliothek.

Romaner og Fortællinger

af

danske og fremmede Forfattere.

København.
R. Andersens Forlag.

5 Øre

Folkebibliotheket.

Romaner og Fortællinger

af

danske og fremmede Forfattere.

København.
R. Andersens Forlag.

THEODOR ANDERSEN

ASKEPOT

ROMAN.

KØBENHAVN.
5-ØRES FOLKEBIBLIOTHEKS FORLAG.
(R. Andersen.)
1898.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Rasmussen & Olsen. Kbhvn

I.

Stedmoderen.

Huset ligger i Borgergade; det er et gammelt, grimt, lavt Hus, kun Stue, første, anden Sal og Kvist, og det ser omtrent ud nu som det saa' ud for en Snes Aar siden, da denne Fortælling begynder; kun var der den Gang Laanekontor i Stuen, det er der ikke nu.

Det Laanekontor var en Forretning, der betalte sig; men Pantelaanerens Kone — for det var hende, der var Mand for det hele — laante ikke alene paa haandfaaet Pant, men ogsaa paa Møbler og gode Værdipapirer, og hun var ikke billig i sine Renter, og hun kendte ikke til Øllebrødsbarmhjærtighed, naar det gjaldt om at forvandle en Ejer af et Møblement til en Lejer og hente hele

Herligheden, naar Lejen ikke indbetaltes til den bestemte Tid.

Hun havde ikke altid været saa velhavende som nu. I Begyndelsen af sit Ægteskab med Petersen var det endda saa smaat for hende, at der til Tider ikke var Brød i Huset; for Petersen, der var Bygningssnedker, var en letsindig Krabat, han brugte flere Penge ude end han bragte hjem, og da hun aldrig havde forstaaet at gøre Hjemmet hyggeligt og tiltrækkende for ham, saa blev han snart ked af baade Hjem og Kone og var kun hjemme om Natten.

Alligevel kom der i Begyndelsen af Ægteskabet en lille Pige og knap to Aar efter en til, to smaa blegnæbbede, magre Skabninger. Men Moderen, der aldrig havde haft noget godt tilovers for andre, kastede sig med rørende Omhu over sine to smaa Unger, og da Faderen traadte hende paa Nakken vendte hun sig om og bed fra sig, hun kastede Aaget af sig. Nu skulde hun nok sørge for sig selv og sine Børn, saa maatte han klare sig som han bedst kunde. Hun begyndte paa at gaa omkring paa Avktioner

og hos private Folk og købte brugt Tøj, pudsede det op, naar det trængte til det, og solgte det igen med Fortjeneste. Det varede ikke længe, før hun kunde leje sig en Kælderbutik i et tæt befolket Arbejderkvarter, skaffede sig et Borgerskab som Marskandiser og havde en Kone til at gaa paa Avktionerne, mens hun selv blev hjemme og passede sin Butik og sine Børn.

Saa lagde Petersen Høvlen paa Hylden og gik nede i Marskandiserkælderen og puslede. Han drak sig en høj Snaps til sin Mad, og et Par Snapse uden Mad. Han havde nemlig helt tabt sin Appetit; han, der var vant til Arbejdet i de aabne Nybygninger, kunde ikke trives i den fugtige, mørke Kælder, hvor alle de gamle Frakker og Bukser og Kjoler og Skjørter ikke hjalp til at forfriske Luften. Han begyndte at skrante, og da han endelig gik til Lægen, fik han at vide, at han havde Brystsyge, kom paa Hospitalet, døde og blev begravet. Enken tog en sort Kjole paa, som hun et Par Dage i Forvejen havde købt paa en Avktion, men for øvrigt havde hun ikke Tid til at sørge.

Paa den Tid var Madam Petersen allerede begyndt at laane Penge ud, først i mindre Partier, senere mere, da hendes Grundkapital voksede; kunde hun ikke faa sikre Papirer, saa tog hun Møbler. Foruden Kælderen maatte hun nu ogsaa have Stueetagen, og da der var gaaet otte Aar var hun saa velhavende, at hun kunde købe det lille graa Hus i Borgergade; hun opgav helt Marskandiserforretningen, nøjedes med at være Pantelaaner, Møbellaaner og — om man maa bruge et saa ugramatikalsk Udtryk — kvindelig Aagerkarl.

Af hendes Mands Kammerater var der en, der var bleven ham tro til det sidste, og som jævnlig kom ned i Marskandiserkælderen og besøgte ham. Han hed Nielsen, var Enkemand og havde en lille Pige paa Alder med Petersens yngste Datter. Mærkværdigt nok fandt Madam Petersen sig i, at denne Snedker Nielsen kom saa tidt; men det maa straks siges, at Nielsen var et ualmindeligt godmodigt og tjenstvilligt Menneske, der gærne gik i Byen for Madamen, indkasserede hendes Fordringer og paatog

sig Hverv, som vist mange Gange fik hans deltagende Hjærte til at bløde.

Da Petersen var død, kunde Enken ikke undvære Nielsen. Han gik hele Dagen og gjorde Nytte paa Laanekontoret, blev sendt ud til Madamens »Kunder«, fik ikke stort mere for det end Kosten og de gamle Klæder, kan kunde slide. Imens var hans lille moderløse Pige hjemme hos sin Bedstemoder.

En Søndag Aften — det var paa den Tid hendes Smaapiger var ni og elleve Aar — spillede Madam Petersen sig selv et Puds, som hun senere baade skammede og ærgrede sig over. Nielsen havde spist til Aften sammen med Madam Petersen og Børnene; da Klokken var ti, var Børnene kommen i Seng, mens Nielsen blev siddende og drak Æggetoddy med Madamen. Nu er Æggetoddy vist en meget lumsk Drik; man bliver søvnig, og da Madam Petersen havde tømt sin anden store Toddy, følte hun Trang til at hvile sig lidt. Hun havde siddet paa Chaiselonguen ved Siden af Nielsen, nu lagde hun sig ned paa den og trak Benene

op under sig, for ellers kunde hun ikke faa Plads — hun havde jo Garderhøjde. Nielsen saa' ned paa hende med sine søvnige Øjne. Han syntes slet ikke, hun saa' saa ilde ud, naar hun sov; men hun var jo heller ikke saa gammel — 36 Aar lige som han selv. Men forfærdelig mager var hun! Han skænkede sig en ny Toddy. Hun saa' smilende op paa ham og nikkede, som om hun vilde sige: »Det er rigtigt, drik bare!« Hun rakte ham Haanden, for at han kunde hjælpe hende op, men i Stedet for gav han sig til at lege med hendes Fingre. Det var egentligt mærkeligt, at hun kunde have saadan en smal, fin Haand. Hun fandt sig i hans Narrestreger, og han undrede sig over, at dette lange Menneske, som stadig havde vist sig kold og hjærteløs lige over for alle andre end hendes to Smaapiger, kunde smile saa kønt, saa mildt, og se paa ham med saadan et underlig dueagtigt, forskrømt Udtryk i Øjnene! Hendes Øjne var virkelig slet ikke ilde! Han blev mere og mere modig, og tilsidst saa dristig, at han bag efter undrede sig over sig selv.

Hun talte ikke et Ord til ham, hun rejste sig langsomt op, gik hen og tog Tekedlen, der stod og kogte i Kakkelovnen, slog et Maal Kaffebønner i Kaffekanden, hældte kogende Vand paa, hentede Fløde, Sukker og Kopper ind, mens Kaffen stod og trak, skænkede to Kopper Kaffe, satte den ene Kop hen til ham, uden at sige et Ord. Han fulgte i Tavshed alle hendes Bevægelser; han kunde ikke rigtig forstaa, om hun var mild eller vred. Pludselig gik hun lige hen til ham og spurgte i en haard Tone: »Hvor kunde det falde Dem ind?« — Han fik Kaffen forkert i Halsen, kom til at hoste og mumlede paa samme Tid: »Hvad . . . for noget? . . . ikke mig . . . alene.« -- »Gaa nu!« — »Ja!« Han tog sin Frakke paa og sagde God Nat. Hun svarede ikke.

Han kunde ikke lide at gaa hjem til hende næste Dag, og da han heller ikke kom om Tirsdagen, sendte hun Bud efter ham. Hvis han ikke vilde komme, maatte hun se at faa en anden Medhjælper. Saa kom han. Hun behandlede ham med kold Overlegenhed, sagde ham kort, hvad han

skulde gøre, og talte saa lidt som muligt til ham. Men da der var gaaet en Maanedstid, erklærede hun ham i en ophidset Tone, at det var gaaet galt, og at han maatte gifte sig med hende, for hendes Børns Skyld. Han føjede hende, blev hendes Mand og tog sin lille Pige, der hidtil havde været hos Bedstemoderen, hjem til sig. Men Madamen blev ved at være Kommandersergenten, han var den, der maatte staa paa Pinde og lyde, hun taalte ingen Modsigelse og hun var heller ikke god ved hans lille Pige, der maatte gøre Gavn i Køkkenet, mens Madamens egne Pigebørn blev opdragne som Prinsesser. Nielsen, der holdt inderlig meget af sin kønne, lille Pige, sørgede over, at hun her blev behandlet som en Askepot, tænkte paa at sende hende hjem til Bedstemoderen igen. Men det vilde Madam Nielsen ikke høre Tale om. Pigebarnet havde godt af at lære at bestille noget. — Om da ikke Mille kunde komme til at gaa i samme Skole som hendes Søstre? bad han. Konen spurgte, om han var tosset, om han troede, at et Barn kunde springe fra Friskolen til

en Privatskole til 12 Kr. om Maaneden. — Nielsen søgte saa meget som muligt at faa Mille til at glemme, at hun havde en Stedmoder, der ikke var god imod hende og kun behandlede hende som en lille Tjenestepige.

Saa var der en Ting, Nielsen længe brød sit Hoved med: han troede, at han havde forstaaet en halvkvædet Vise, da hans Kone i sin Tid sagde, at han maatte gifte sig med hende for Børnenes Skyld. »Du sagde, det var gaaet galt, og saa troede jeg . . .« »Det troede jeg med, Fjols! Jeg skulde bare have vidst, at det var en Fejltagelse!« — Han paatog sig en dybsindig Mine og svarede: »Ja, der kan man se, hvor en Kone kan tage fejl af sig selv!«

Md. Nielsen sad altsaa paa 1ste Sal, som var Beboelseslejlighed, da Laanekontoret i Stuen var blevet for snævert. Hun var fordybet i sine Regnskaber, og en svag Klavermusik fra et tilstødende Værelse, hvor en

Elev forsigtigt øvede sig, forstyrrede og ærgrede hende en Gang imellem, naar Regnskaberne blev for indviklede.

Nu kom hendes to Smaapiger, Blanca og Clara, hjem fra Byen. Clara var i Dag ti Aar, og hun og hendes Søster havde faaet Lov til at indbyde nogle af deres Skolekammerater til et lille Fødselsdagsgilde.

»Kommer I alene?« spurgte Moderen. »Og hvad er det for et Ansigt, Du stiller op?«

Clara begyndte at hulke. »De maatte ikke!«

»Ingen af dem?«

»Nej,« svarede Blanca. »Vi var først henne hos Alma og Petra, og de vilde gærne, de havde ogsaa faaet Lov til det af deres Moder og havde faaet deres Tøj paa; men saa hørte vi, at deres Fader spurgte, hvor de skulde hen, og da deres Moder fortalte ham det, sagde han: »Hen hos Aagerkarlens? Maa vi bare være fri!«

»Aa, saadan noget Rak!«

»Saa gik vi hen til Petersens og spurgte, om Agnes og Jenny maatte komme hjem til os, men de maatte heller ikke.«

»Aa, saadan noget Rakkerpak! Men det skal Du ikke græde for, lille Clara! Nu skal jeg gaa med Jer i Teatret i Aften — i det kongelige Teater — de har en Ballet, og nu Du er ti Aar, har Du Lov til at komme der; saa behøver I ikke at tigge nogen om at komme og drikke Jeres Chocolade! . . . Aa, den Tøs gør mig tosset med sit Klimperi!« Hun sprang op fra Sofaen, foer ind i den anden Stue og greb Steddatteren haardt i Armen. »Har Du ikke andet at tage Dig for end sidde her og hamre! Kom Du med mig, saa skal jeg give Dig noget andet at bestille!« Og uden at slippe hende trak hun den lille Emilie op ad Trapperne, aabnede et Pulterkammer og stødte hende derind. »Nu ordner Du disse Panter efter Numer!« Stedmoderen aflaasede Pulterkammerdøren og løb ned ad Trapperne. Hun var i en meget ophidset Sindsstemning, og den lille Emilie var den første, der fik hendes Harme at føle.

Nu var Barnet lukket inde paa et lille Pulterkammer med et skraat Vindue i Taget. I Kammeret var to store Reoler fulde af

Tøjpanter; i en Krog laa en stor Bunke større og mindre Bylter med paaklistrede, lyseblaa, firkantede Papirlapper med Numre. For øvrigt var hele Kamret opfyldt af Klædningsstykker, Frakker, Benklæder, Kjoler, Kaaber o. s. v., der hang paa Knager og Søm paa Væggene og under Loftet.

Det var de forfaldne Tøjpanter, der var kastede hen i Krogen, som Emilie skulde lægge op paa Reolen, ordnede efter Numre.

Den lille Pige blev et Øjeblik staaende henne ved Døren med et trodsigt Udtryk i sit kønne Ansigt. Hun græd aldrig, naar hendes Stedmoder gjorde hende Uret eller slog hende — saa kunde hun vel heller ikke bestille andet end græde. Hun græd heller nu, da hun var bleven lukket inde som i et Fængsel og fik Lov til at blive siddende, til hendes Stedmoder fik Lyst til at lukke hende ud, eller maaske til hendes Fader kom hjem og spurgte efter hende. Nu skulde der være Børneselskab dernede i Anledning af Claras Fødselsdag; der vilde komme en Del af hendes Søsters Skolekammerater fra den fine Skole; de vilde lege, danse, spille, drikke

Chokolade, mens hun maatte sidde her oppe paa det kolde Tagkammer og sortere Panter. Hun græd ikke, men hun hadede sin Stedmoder og vilde saa gærne atter hjem til sin Bedstemoder; for selv om Bedstemoder var gammel, fattig og somme Tider gnaven, saa havde hun det dog meget bedre hos hende end her, hvor hendes egen Fader ikke turde tage hende i Forsvar, naar han saa' hun blev gjort Uret og blev slaaet. Han kunde sidde hos hende og trøste hende, kysse hende, vugge hende paa sit Knæ, naar Stedmoderen ikke saa' det; men han turde ikke sætte sig op imod sin Kone.

Emilie gik hen i Krogen og begyndte at lægge Panterne i en vis Numerorden. Da hun havde sorteret et halvt hundrede Panter, krøb hun op paa den gamle Jærnseng, der stod under det skraa Vindue med en gammel Hømadras i. Hun kunde se ud paa de andre Huse, men ikke ned paa Gaden. Den Udsigt blev hun snart ked af, og begyndte atter paa sit Arbejde.

Der gik vel endnu en Timestid eller halvanden, saa var alle Panterne sorterede

og lagt paa deres rette Hylde, og saa kunde Stedmoderen gærne komme og lukke op for den lille Askepot. Selv om hun ikke fik Lov til at lege med sine Søstres Skolekammerater fra den fine Skole, vilde hun være glad ved at se paa deres Leg.

Hun satte sig paa den gamle Jærnseng og ventede. Det kunde ikke nytte hun bankede paa Døren; der var ingen, der kunde høre hende. Og nu begyndte det allerede at blive mørkt; saa maatte Klokken være over seks. Og nu, da hun ikke havde mere at bestille, kom hun til at fryse. Hun vidste, der hang en gammel vatteret Kavaj henne ved Døren; den rev hun ned, svøbte sig ind i den og lagde sig paa Jærnsengen.

Det er alligevel uhyggeligt at ligge alene i et mørkt Kvistkammer; det er ligesom der er en anden tilstede, man ikke kan se; det knager i Gulvet, det knager i Loftet, det rasler udenfor paa Tagstenene, det slaar mod Ruden, og man kommer let til at tænke paa Historierne om Genfærd og Spøgelser. Hendes Fader vidste vist ikke, at hun laa her oppe ganske alene og krøb sammen i den gamle

Kavaj. Han var maaske ikke engang kommen hjem, ellers maatte han da have spurgt efter hende. Nej, hun fik nok Lov til at blive her oppe, til de smaa fremmede Piger var gaaet. Bare hun maatte faa Lov til at gaa hjem til sin Bedstemoder igen, eller bare hendes rigtige Moder ikke var død, saa havde hun ikke faaet denne onde Stedmoder. En lille Pige, der havde boet i Baghuset paa den anden Side af Gaden, var død en Gang i Sommer kort Tid efter Moderen, og saa hørte hun en gammel Kone sige: Hendes Moder kunde ikke være lykkelig i Himlen, naar hendes lille Pige led ondt paa Jorden, derfor kom hun og hentede hende.«

Emilie lyttede. Hun syntes, hun hørte en Lyd, som naar en Kjole slæber mod Gulvet. Mørket var blevet tættere. Hun stirrede ud i Kammeret, men kunde intet se. Hvorfor kom Stedmoderen ikke og lukkede hende ud? Hun maatte dog vide, at det nu var for mørkt til at sortere Panter. Hvis Emilie ikke maatte komme ned, saa længe de fremmede Børn var der, kunde Stedmoderen jo lade hende gaa hjem til sin Bedstemoder

eller lade hende blive ude i Køkkenet. Nu kom hun til at tænke paa, at hendes Fader havde fortalt hende, at der oppe i Kammeret hang en Kappe, der havde tilhørt en Mand, der var bleven myrdet. Hun sprang op af Sengen og kastede den gamle Kavaj henad Gulvet. Hvis det var den! — Nej, hun kunde ikke udholde at være her oppe i Mørket! Hun vilde dundre paa Døren, saa det kunde høres over hele Huset, saa kunde Stedmoderen slaa hende saa meget hun vilde. Hun styrtede hen imod Døren, faldt over Kappen, hun havde kastet paa Gulvet, udstødte et lille Skrig, rejste sig op, famlede sig frem hen til Døren; men ligesom hun vilde til at slaa paa Døren, hørte hun hviskende Stemmer udenfor. Der blev puslet ved Døren. Den lille Pige kom til at ryste, saa Benene knap kunde bære hende, og hun turde ikke skrige. Nu hørte hun en hæs Stemme sige: »Jo, Dirken passer sgu; her har jeg Gavtyven.«

Det var altsaa nogle, der vilde bryde ind for at stjæle. Emilie blev mere rolig. Hun vilde skjule sig bag Tøjet, der hang i Nær-

heden bag Døren, og smutte ud, saa snart den blev aabnet.

Der blev dirket lidt ved Laasen, og saa gik den op.

»Kan Du nu se, det gik som det var smurt!«

»Lad vos nu bare se at faa fat i et Par Overfrakker, som vi kan ta' paa, og gaa herfra som noble Herrer. Jeg ka' Katten sparke maj ikke føle, om det er en Kaabe eller en Sækkefrakke. Naar man bare turde stryge en Svovlstik.«

»Næ' la' vær me' det!«

»Véd Du, hva' jeg si'er! Den var Katten sparke maj ulden, hvis man kom ned paa Gaden med Kaabe paa.«

»Saadden gik jeg sgu i Tøjet en Gang; jeg troede, det var en Elendighedskappe, jeg havde faaet fat i, saa var det en Hævlok til en Tøs. — Saa til Helvede!«

Man hørte et Slag, et Fald og et lille Skrig.

»Hvad var det?« spurgte den anden Tyv og styrtede hen til den aabne Dør med en Frakke i Haanden.

»Jeg kom til at rave et Fruentimmer lige i Fjæset.«

»Lad os stikke af!«

»Ja. Trapperne knager jo som Is til Lirkesjov, lad os gaa lidt forsigtig. Gud véd, om jeg ikke slog en Splint ind i Hjærnekisten paa den Ugle der oppe; jeg synes hun faldt saa tungt og blev liggende. Ved samme Lejlighed fik jeg ikke fat i mere, end hvad jeg kan stikke ind under Vesten.«

De to Tyve kom heldigt ud af Gadedøren og forsvandt.

Oppe paa 1ste Sal gik Madam Nielsen og havde travlt med at pynte sig selv og sin Døtre til at gaa i Teatret.

Nielsen laa paa Sofaen og saa' til i Stilhed.

»Naar I nu gaar i Teatret, saa tror jeg, jeg driver lidt hen til Bedstemoder og tager Mille med hjem,« sagde han. »Hvad Tid gik hun derhen?«

»Det véd jeg ikke,« svarede hans Kone »Tror Du, jeg har haft Tid til at tænke paa det? Jeg har ikke haft andet end Ærgrelser i Dag!«

»Hvad er det for Ærgrelser?«

Pantelaanersken saa' med et fortørnet Blik paa sin Mand. »Du bryder Dig naturligvis ikke om, at Børnene bliver undgaaede som Spedalske og maa høre, at deres Forældre er Aagerkarle?«

»Det er just heller ikke nogen pæn Bestilling,« brummede Manden.

»Børnene var henne for at invitere et Par af deres Skolekammerater her hjem; men nej, det kunde der ikke være Tale om!«

»Du skulde sætte dem i samme Skole som Mille; der har de ikke saa fine Fornemmelser.«

»Jeg arbejder kun for mine Døtre, de skal have en saa god Opdragelse, jeg kan give dem.«

»Naar der falder saadan en Guldregn paa dine, kunde Du godt lade det dryppe lidt paa min med. Havde hun spist til Middag, da hun gik hjem til Bedstemoder?«

»Jeg kan ikke huske det,« sagde Md. Nielsen i en ærgerlig Tone. »Hun var oppe paa Kammeret for at sortere nogle Panter, og

da hun var færdig med dem, er hun rimeligvis gaaet uden at sige mig noget.«

»Det plejer hun jo ikke.«

»Er I saa færdige, Børn?«

»Maa vi tage en Kikkert med?«

»I maa saamænd gærne tage to; der ligger jo nok af dem der nede; dem kan vi tage, naar vi gaar. Du kan gærne komme hen og møde os, naar Komedien er forbi, og saa kunde Du gærne for en Sikkerheds Skyld se efter, om jeg skulde have glemt Mille oppe paa Loftet. Nøglen hænger paa Tallerkenrækken.«

Nielsen studsede. Han syntes, hans Kone lo saa ondskabsfuldt, da hun gik med sine Smaapiger.

Han sprang hurtig op, tog Køkkenlampen og Nøglen og gik op paa Loftet.

Hvad var det? Døren var aaben, og der paa Gulvet laa Barnet som død — med blodigt Hoved. Han gav sig til at græde, da han saa' sit Barn saaledes mishandlet. Hvad havde dog det stakkels Barn gjort, siden Stedmoderen saaledes havde slaaet hende og ladet hende blive liggende! Han satte

Lampen ud paa Gangen udenfor Døren, løftede den lille Pige op og bar hende paa sine Arme langsomt og grædende ned ad Trapperne. Da han kom ind i Stuen, lagde han hende forsigtigt paa Sofaen, vaskede Blodet af hendes Ansigt og kyssede hendes blege Læber. Hun aabnede Øjnene og saa' paa Faderen med et mat Blik, lukkede saa atter Øjnene.

Nielsen skyndte sig op paa Loftet for at hente Lampen og aflaase Døren. Da han kom ned igen, syntes han, at Emilie sov noget roligere. Han behøvede vist ikke at hente Læge; det vilde han nødig, for saa vilde han jo ogsaa blive nødt til at sige, at det var Stedmoderen, der havde slaaet hende. Hun havde faaet et Saar over det højre Øje. Sandsynligvis var det med Pulterkammernøglen, Moderen havde slaaet hende.

»Min stakkels lille Pige!« hviskede Faderen og kyssede hende paa Kinden. »Du er langt kønnere end hendes egne Bønnestager, derfor er hun misundelig paa Dig, derfor er hun saa ond imod Dig. Men nu skal det

ogsaa være forbi, om vi saa begge to skal gaa herfra.«

Nu aabnede den lille Pige igen Øjnene og saa' op paa Faderen.

»Hvorfor slog Mo'er Dig, mit Lam?« spurgte han. »Hvad havde Du gjort hende?«

»Det var ikke Mo'er.«

»Ikke!« spurgte han langsomt og tvivlende. »Ja, hvem skulde det ellers være?« Da Emilie ikke svarede, bøjede han sig ned over hende og spurgte: »Hvem slog Dig, min lille Mille?«

»Jeg véd det ikke — det var mørkt — to, der vilde stjæle.«

Han rystede paa Hovedet. Nej, Du véd ikke, hvad Du siger. Vil Du ind i din Seng? Skal jeg bære Dig derind og klæde Dig af? Vil Du have en Taar Te og et Stykke Franskbrød først, eller vil Du først i Seng? Ja — det er det bedste, og saa skal jeg sidde hos Dig hele Aftenen. Nu skal Du se, saa bliver Du nok rask i Morgen. — Det var dog et ækelt Saar, Du har faaet over Øjet. Var det med en Nøgle?«

»Ja — de havde en Nøgle — men det var saa mørkt.«

»Nej, Du tager fejl, mit Lam. — Nu skal jeg klæde Dig af.«

Han tog hende paa Armen og bar hende ind i Børnenes Sovekammer. Hun slyngede sine Arme om hans Hals.

»Gør det ondt i dit Hoved?« spurgte han, mens han begyndte at klæde hende af.

»Bare lidt i Panden.«

»Naa — nu er det jo bedre,« vedblev han, da hun selv hjalp til at tage Tøjet af. »Jeg blev helt forskrækket, da jeg fandt Dig liggende oppe paa Loftet; jeg troede, at Du var død, min stakkels lille Pige. Men nu kan Du tro, herefter skal vi bide fra os. — Se saa, kryb Du nu helt ned under Dynen. Det er jo en meget rar Seng, Du har. Men det er ikke saa underligt, vi faar vort Sengetøj billigt, vi tager Edderdunene, og lader Staklerne beholde Svinefjerene. — Nu skal jeg se, om Teen er varm endnu, og naar Du saa har drukket Te og spist et Stykke Franskbrød, saa kan Du sove, og saa skal jeg blive siddende her ved Siden af din Seng.«

Han gik ud og varmede Te, og kom lidt efter tilbage til hende.

Hun rejste sig overende i Sengen, dyppede Brødet i Teen, spiste og drak.

Han stod og saa' paa hende, glædede sig over, at han allerede havde faaet hende saa rask. »Det var dog et grimt Saar! Skal vi binde et Tørklæde om? — Vil Du have mere Te?«

»Nej, Tak! — Tak for Te!«

Han tog hendes Kopper og satte dem hen paa Bordet. »Og saa sover min lille Tøs,« sagde han ømt og trykkede Dynen ned over hende.

Kort efter faldt hun i Søvn.

Han blev siddende paa Stolen ved Siden af Sengen, lænede sig tilbage paa Stoleryggen, sov af og til lidt.

Endelig kom hans Hustru, Blanca og Clara fra Teatret. Han hørte, de gik og puslede i Værelset ved Siden af, hængte deres Overtøj bort, snakkede om Stykket, de havde set, og raslede med Tekopperne.

Da der var gaaet en halv Timestid, kom Md. Nielsen ind i Børnenes Værelse for at

tage Tæppet af deres Senge. Hun standsede forundret paa Tærskelen. »Sidder Du her? Er Du bleven Barnepige?«

Han svarede ikke.

»Gaa saa ud og lad Børnene komme i Seng.«

Han rejste sig endnu ikke. »Hvad havde Mille gjort Dig?« spurgte han.

»Aa, Herregud, er det det, Du er gal over endnu!« svarede hun med et kort Latterudbrud. »Hun sad og klimprede paa Klaveret, hun forstyrrede mig i et væk, jeg havde en Gang bedt hende om at holde op; det er saa nervepirrende at høre En sidde og lede sig frem til en Melodi, især naar man sidder og er fordybet i Regnskaber; man kan jo umuligt holde sine Tanker samlede. Saa kom Børnene hjem og fortalte, at ingen af deres Skolekammerater maatte komme hjem til os, fordi vi laante Penge ud — aa, jeg blev saa ærgerlig, og for endelig at blive fri for hendes Klimperi, lod jeg hende gaa op paa Loftet for at sortere de Panter, der laa paa Gulvet. Det var naturligvis ikke min Mening, at hun skulde

sidde deroppe, da det var blevet mørkt; men jeg glemte hende ligefrem, og huskede først paa hende, da jeg skulde gaa, og saa vilde jeg hellere lade Dig hente hende; jeg véd jo, at hun ikke kan lide mig.«

»Det er ikke saa underligt! Hvorfor slog Du hende med Nøglen i Ansigtet?«

»Er Du gal? Finder hun nu paa saadanne Historier?« udbrød Md. Nielsen opbragt. »Har hun bildt Dig ind, at jeg har slaaet hende?«

»Det behøver hun ikke at bilde mig ind!« Han pegede paa Saaret i Panden.

Md. Nielsen bøjede sig ned over det saarede Barn. »Min Gud, hvordan er det gaaet til?«

»Da jeg kom derop, laa hun paa Gulvet lige som livløs og helt tilsølet med Blod.«

»Hun maa være snublet over noget i Mørket og har stødt sig mod Reolen, eller hun har ligefrem løbet Panden mod et Søm i Væggen. Siger hun, at jeg har slaaet hende?«

»Nej, hun fortæller noget Snak om to Tyve. Hun er naturligvis bleven forskrækket over at gaa der oppe i Mørket.«

»To Tyve!« gentog Md. Nielsen. »Ja, sikken noget Vrøvl! Døren var jo lukket af.«

»Nej, Døren stod aaben, da jeg kom derop.«

»Stod Døren aaben? Men saa er det vel sandt, hvad hun siger! Den Sag maa vi have undersøgt. Har der været Tyve deroppe, gaar jeg til Politiet.« Hun bøjede sig ned over Sengen. »Mille!«

»Aa, nej — lad det nu være til i Morgen,« sagde Nielsen. »Hun kan ingen rigtig Forklaring give nu, og Du gaar dog heller ikke til Politiet i Aften.«

»Naa — lad det saa være. Men kom nu ind.«

Han rejste sig langsomt, stod lidt ved Sengen og saa' paa sin lille Pige, bøjede sig ned og kyssede hende.

Md. Nielsen, som saa' det, lo haanligt. »Aa, hvor rørende!«

Da Nielsen var bleven alene med sin Kone, sagde han: »Jeg har tænkt paa, at det er bedst, Mille igen kommer hjem til sin Bedstemoder.«

»Aa, lad os nu være fri for de Fjantestreger,« svarede hans Kone i en ærgerlig Tone. »Det har Du jo tænkt paa og det har vi talt om saa tidt. Som om jeg gjorde hende Fortræd? Var det saa forfærdeligt, at jeg lod hende sortere de Par Panter deroppe? At jeg havde saa meget at tænke paa i Eftermiddag og glemte, at hun var deroppe, var naturligvis kedeligt. Faar hun ikke sin gode Mad? Har hun ikke sin gode Seng? Gaar hun ikke helt og ordentlig klædt? Der er vist heller ingen, der vil sige, at hun sér ud til at lide Nød? Er det Synd for hende, at jeg lader hende gøre lidt Nytte? Da jeg var i hendes Alder, maatte jeg anderledes slide og slæbe og gaa for Lud og koldt Vand.«

Han stod lidt og tænkte. »Det kan gærne være,« svarede han. »Men saa havde Du vel heller ingen Søskende, der blev gjort Forskæl paa, og som havde det bedre end Du?«

Hun lo kort og haanligt. »Forskæl! Blanka og Clara har jeg født til Verden, det er mine egne Unger, og Pengene, jeg

har, er ogsaa mine egne. Lad Folk saa kun sige, at jeg har tjent dem ved Aager. Jeg véd ikke, om jeg gør andre Uret, naar jeg tager, hvad mit er. Hvem der ikke vil have noget at bestille med mig, kan blive fra mig, jeg lokker ingen. Penge for Penge! Kunde man faa dem billigere hos andre, kom man vel ikke til mig. Blodpenge! Kan jeg gøre for det? Jeg skraber dem sammen for at købe mine Børns Lykke! Kanske bringer Pengene dem Ulykke! Jeg har tidt været angst for det — jeg véd, der følger megen Forbandelse med dem. Men det er dumt at være overtroisk! Børnene har intet ondt gjort, og jeg har lidt saa meget ondt, inden jeg kom ovenpaa ved ar støde de andre Skibbrudne tilbunds — saa det maa vel kunne gaa lige op. Og alligevel! I Eftermiddag har jeg været lige ved at blive tosset af Grublerier — jeg véd knap, hvad jeg har set i Teatret! Mine Børn bliver skyet af deres Skolekammerater! Skal det allerede nu være et Varsel om, at Pengene skal bringe dem Ulykke? Jeg maa blive paa den Vej, jeg har slaaet ind paa — jeg kender

ikke nogen anden, hvor der er Penge at tjene. Og jeg skal bruge flere endnu, mange flere.«

»Du vil maaske købe et Par Baroner til dine Døtre!«

»Jeg vil i hvert Fald ikke købe et Par Sjovre til dem. Men det er en Ting, det ikke nytter at tale med Dig om. Naar den Tid kommer, skal jeg nok spille mine Kort rigtigt. Men jeg har kun to Døtre — ikke tre.«

»To Døtre og en lille Trappetøs, en Mand af Navn, men Tjenestekarl af Gavn,« tilføjede Nielsen. »Jeg besørger dine Forretninger, dine Byærinder — og det er nogle, der aldrig smider Drikkepenge af sig. Du har giftet Dig med mig, fordi Du ikke kunde faa en Karl saa billigt. Og ved at gifte Dig med mig, er Du gaaet ind paa at være Moder til min Datter — og dog lader Du hende gaa i Friskole. Jeg maa ikke sende hende hjem til hendes Bedstemoder, fordi Du vil have Nytte af hende, fordi Du ikke kan faa en fremmed Skolepige til at slæbe for Dig saa billigt som min lille Pige.

Hun stod lidt og saa' paa ham. Saa brast hun i Latter. »Har Du mere at skal have sagt, saa skulde Du staa op paa en Stol, for at jeg bedre kan se op til Dig, gamle Tosse! Tjenestekarl og Tjenestetøs! Gud véd, hvordan I to vilde klare Jer, naar I ikke havde mig! Du har jo ikke før kunnet sørge for hende, men maatte overlade hendes Opdragelse til en gammel Kone. Her havde Du Varmestue, da Petersen levede, og for en Snaps og en Bid Brød løb Du gærne hele Byen rundt. Nej, der er saamænd ikke mere Mandsmod i Dig end i min blomstrede Nattrøje. Derfor klæder det Dig ikke at stille Dig paa Bagbenene.« — Hun gik ind og saa' paa Emilie, der nu var vaagen og laa med halvaabne Øjne. »Gaa ud og tag mig den Flaske med Karbolvand, der staar under Køkkenbordet,« sagde hun til Nielsen.

»Karbolvand,« brummede han, idet han gik ud og hentede Flasken.

Imidlertid rev Madam Nielsen et Stykke rent Lærred i Stykker, fugtede det med Karbol-

vand og bandt det om Emilies Pande, uden at sige et Ord.

»Tror Du, det er godt?« spurgte Nielsen forsigtigt, halvt rørt over hendes uventede Omhu for hans Barn.

»Vist er det godt; det holder Saaret rent, saa det kan læges af sig selv. Det er slet ikke saa farligt. Hun kan jo lade være at gaa i Skole i Morgen.«

II.

En Udflugt.

Foraaret var kommet. I Borgergadekvarteret mærkede man ikke meget til det. Luften var lunere, men den rette Vaarluftning syntes at holde sig udenfor de snævre Gader med de gamle Huse, de smalle Fortove og de trange Gaarde, hvor Drengene ikke kunde faa Plads til deres Foraarslege, Klinkspil, Top og Paradis. Naar man vilde se de smaa gule, lysegrønne eller brune Knopper bryde frem, maatte man enten gaa hen i Rosenborg Have eller ud i Grønningen.

I Dag troede Madam Nielsen, at Foraaret havde lokket hendes Mand lidt længere ud, end hun havde sendt ham. Han

havde været det meste af Dagen borte, bare for at indkræve en to, tre Afdrag paa Laan, som Laantagerne ikke havde betalt i rette Tid, og true dem med kort Proces og Afhentning af Møblerne. Og saa var det tilmed Lørdag, den Dag, da der var allermest travlt. Det var uforskammet at gaa saadan og drive over ingen Ting! Nu var Klokken over 3!

Hun maatte hele Tiden opholde sig nede i Laanekontoret; Døren stod jo ikke stille et Øjeblik.

Oppe paa 1ste Sal sad en ung Dame og gjorde sig al mulig Umage for at faa Blanca og Clara til at spille en lille let Melodi firhændigt. Henne ved Vinduet i Nærheden af Klaveret stod Emilie og lyttede med spændt Opmærksomhed efter Undervisningen, paa samme Tid som hun havde sit Øje rettet mod Døren, rede til at styrte ud i Køkkenet, saa snart Døren blev aabnet. Hun vidste godt, at hun ikke maatte være herinde, og at hun vilde faa et Dunk i Ryggen, hvis Stedmoderen kom og overraskede hende. Men Emilie holdt saa meget af Musik, og

hun vilde saa gærne lære at spille, men hun maatte ikke; derfor maatte hun liste sig til at høre efter, hvad Musiklærerinden sagde til hendes Søstre og bag efter øve sig, naar der var Lejlighed dertil, og naar Stedmoren ikke hørte det. Nu havde hun skyndt sig at blive færdig med at vaske op og gøre i Stand i Køkkenet, og nu troede hun nok, hun kunde være sikker for Stedmoderen, der ikke godt kunde forlade Laanekontoret, naar hendes Fader ikke var hjemme.

»Nej, I maa følges ad!« sagde Lærerinden. »Nu kommer Clara forsigtigt krybende en halv Takt bag efter Blanka. Saa tæl, naar det ikke kan være anderledes.«

»En og to og tre og fire og...« begyndte begge de umusikalske Søstre paa en Gang.

»Det er nok, naar den ene tæller.«

»En og to og tre og fire og...« fortsatte Clara.

»Det er ikke nødvendigt at tælle saa højt, at I ikke kan høre, hvad I selv spiller. — Saa, nu holder I begge to op! Der er kun Pavse i Sekundostemmen. — Forfra!

— Herregud, er det saa svært?« Hun saa' hen paa Emilie, der stod med straalende Øjne og et Udtryk, der røbede, at hendes smaa Fingre ligefrem kløede efter at faa Lov til at spille. »Du kunde vist gøre det?«

Emilie hlev blussende rød og slog Øjnene ned.

»Vil Du prøve?« spurgte Lærerinden.

Clara, der ligesom den ældre Søster Blanka var en skikkelig lille Pige, rejste sig og gjorde Plads for Emilie. Den lille Askepot skelede hen til Døren, satte sig tøvende paa Claras Stol, og begyndte at spille Primostemmen, lidt usikkert, men uden at tage fejl.

»Hvad siger Du til det, Clara?« spurgte Lærerinden. »Din Søster har ikke lært at spille, og hun spiller dog bedre end Du.«

Clara, der slet ikke var misundelig paa Halvsøsteren, lo. »Ja, men saa lærer hun det af sig selv.«

»Og saa hører hun efter, naar vi spiller,« tilføjede Blanka.

»Det er da ikke hver Gang,« svarede Lærerinden.

»Nej, ikke hver Gang,« indrømmede Blanka, »for hun maa ikke for Mo'er. For os maa hun gærne, og vi siger det heller ikke.«

»Og saa lærer hun Noder i Skolen,« forklarede Clara.

Lærerinden lagde sin Haand paa Emilies Skulder. »Du vilde vist gærne lære at spille?« spurgte hun.

»Ja — men jeg maa ikke.«

Lærerinden saa' smilende og medlidende paa hende. »Kan Du saa forsvinde igen.«

Emilie rejste sig hurtigt og stillede sig ved Siden af Klaveret.

Blanka og Clara tog atter fat paa den firhændige Øvelse.

Da Timen var forbi, og Lærerinden rejste sig, pegede Emilie paa en firhændig Etude. »Den kan jeg.«

Lærerinden lo. »Lad os høre,« sagde hun, satte sig atter ved Pianoet og spillede Stykket sammen med Emilie. »Du er jo storartet!« sagde hun, mens de spillede. »Der repeteres fra Tegnet.«

Baade Lærerinden og Emilie var saa optagen af deres Spil, at de ikke lagde Mærke til, at Døren sagte gik op, og at Panterlaanersken pludselig stod midt inde i Stuen.

»Er det h e n d e, De skal lære at spille, Frøken Larsen?«

»Timen er forbi, Frue!«

»Det er lige meget! Hun har ikke noget her inde at bestille!« Hun tog Emilie haardt i Armen og kastede hende hen imod Døren.

Da Pantelaanersken var kommen hen til Døren, vendte hun sig endnu en Gang om. »Jeg vil kun bede Dem om, Frøken Larsen, saa længe De er her, kun at befatte Dem med Deres Elever, enten det er før eller efter Timen.« Hun slog Døren haardt i efter sig.

Den unge Musiklærerinde rødmede, men svarede ikke. Hun tog i Stilhed sit Tøj paa, og da hun var færdig, sagde hun Farvel til Børnene og gik.

Emilie løb ud i Køkkenet, fulgt af Md. Nielsen.

»Hvor kan det falde Dig ind at gaa ind og forstyrre dem i Musiktimen?« spurgte den ophidsede Stedmoder og gav Emilie et

Puf i Ryggen. »Jeg har jo sagt Dig før, at jeg ikke vilde have det; men Du har svært ved at lystre. Man skal altid gaa og skænde og slaa paa Dig. Er Du færdig her ude?«

»Ja.«

»Saa kan Du jo bare sige det, saa skal Du nok faa mere at bestille! Kunde denne Klud ikke vrides mere tør?« Hun rev en Karklud ned fra et Søm under Vasken og slog Barnet med den i Ansigtet og paa Halsen.

Emilie tørrede Vandet af Kinden og Halsen med sit Forklæde; hun sagde ikke et Ord, græd heller ikke, satte sig kun ned paa en Træstol, med Hænderne i Skødet og Hovedet bøjet ned mod Brystet.

Dørklokken nede i Laanekontoret ringede. Madam Nielsen skyndte sig derned. Hun kunde ikke begribe, hvor hendes Mand blev af; hun havde jo endda sagt til ham, da han gik, at han skulde skynde sig. Det var uforskammet at blive saa længe borte paa en saa travl Dag som en Lørdag.

Da hun en halv Time efter atter kom

op i Køkkenet, sad Emilie endnu paa sin lille Træstol, sammensunken som før. Stedmoderen greb hende haardt i Skulderen og rev hende op af Stolen,

»Hvad sidder Du der og driver efter? Gaa ud og vask Køkkentrappen!«

»Jeg vaskede den i Gaar.«

»Gaa ud og vask den i Dag med!«

Den lille Pige gik ud og vaskede Trapperne.

Noget senere, mens Madam Nielsen var i Laanekontoret, kom Nielsen hjem. Han røg Cigar og var i godt Humør.

Emilie gik straks hen til ham, som om hun vilde søge Beskyttelse hos ham.

»Hvad er det, mit Lam? Jeg synes Du ser saa forknyt ud,« sagde han og klappede hende.

»Mo'er har slaaet mig.«

Der kom et Udtryk af Harme i hans Ansigt. Han kastede Hatten hen ad Bordet, satte sig paa en Stol og tog sin lille Pige op til sig. Har hun slaaet Dig igen? Hvad har Du gjort hende? Fortæl mig det altsammen.«

Og ganske stilfærdigt fortalte Emilie, at hun havde spillet, da Frøkenen havde givet hende Lov til det, og at Stedmoderen havde slaaet hende med en vaad Klud i Ansigtet.

»Du skal ikke være saa bedrøvet, min lille Pige. Jeg skal nok sige noget til hende; men det kan ikke hjælpe noget, for hun er jo en Rasmus! Naar det nu bliver Sommerferie, saa kan Du nok faa en Billet fra Skolen og komme paa Landet, og saa gaar den Tid, og naar Du bliver konfirmeret — det varer da knap fire Aar, og den Tid gaar ogsaa — saa kan Du nok faa en Plads og komme hjemmefra. Du skal ikke være saa bedrøvet, min Tøs! Vi to holder sammen! Og véd Du hvad, i Aften, Du, saa gaar vi ud og slaar vore Folder, vi stikker af uden at sige noget til hende.«

Emilie skyndte sig at springe ned fra Faderens Knæ, da hun hørte Stedmoderen komme.

»Pyh, sikken en Værtshuslugt!« udbrød Pantelaanersken.

»Det er maaske min Cigar, der river Dig i Næsen,« svarede Nielsen tørt. Naar

han havde været ude at faa lidt stærkt at drikke, var han altid lidt mere modig, naar han kom hjem.

»Hvorfor bliver Du borte hele Dagen? Fik Du Pengene?«

»Ja — jeg fik ti Kroner hos Møller; det vil sige, jeg maatte vente paa dem; Konen maatte først op i Huset og laane nogle og sætte noget ud for at faa Resten.«

»Det kan være os lige meget, naar bare vi faar vore Penge. Sagde Du ikke til hende, at hun skulde komme og betale sine Afdrag, og at vi ikke har Tid til at rende og hente dem?«

»Nej — jeg tror ikke, hun var oplagt til at høre paa den Slags Bemærkninger.«

»Fik Du ikke Penge hos Johansen?«

»Nej!«

»Hvorfor ikke?«

»Fordi de ingen havde. Johansen havde først havde faaet Arbejde i forrige Uge.«

»Sagde Du, at vi kommer og henter Møblerne paa Mandag?«

»Nej — det slipper vi for. Naar Johansen

faar sin Ugeløn i Aften, kommer han og giver Dig den.«

Hun stod lidt og saa' paa ham. »Giv mig saa de ti Kroner.«

Han gav sig til at le. »Dem har jeg s'gu ikke allesammen.«

Hun saa' forbavset og harmfuldt paa ham. »Har Du brugt nogle af mine Penge?«

»Dine Penge?« gentog han. »Mand og Kone er vel enige om Pengene, skulde jeg tro.«

Pantelaanersken stod som forstenet og havde helt tabt Mælet. Det var en Frækhed uden Lige! Hun sendte ham ud efter Penge, og han beholdt dem selv! Det var første Gang, han bød hende sligt.

»Kom nu med mine Penge!« raabte hun hæst. »Jeg er ikke oplagt til Løjer!«

»Det er jeg s'gu heller ikke!« Han kastede fem Kroner paa Bordet. »Der har Du de fem, de andre beholder jeg. Jeg vil ikke gaa uden en Øre i Lommen! Du kan jo prøve paa at lade et fremmed Bud gaa efter dine Aagerrenter, saa skal Du se, hvad Du kommer til at give for det!«

»Det manglede kun, at Du ogsaa skulde skælde mig ud, Du som ikke er bedre end jeg! Jeg har maattet føde og klæde Dig, længe førend jeg var saa gal at gifte mig med Dig, og til Løn for det stjæler Du nu fra mig?«

»Jeg vil heller kalde det for at røve,« bemærkede han tørt.

»Det er mine Penge, og jeg vil have dem! Har Du sat en eneste Øre i denne Forretning.«

»Nej,« svarede han alvorlig, »men jeg har sat min Arbejdskraft i den, og jeg har begravet min Ære i den.«

Hun lo haanligt. »Din Ære! Din Ære! Den har Du begravet i en Hestepære! — Du har drukket Dig fuld for mine Penge, dit Skrog, derfor taler Du over Dig! — Din Ære! — Naar jeg igen sender Dig i Byen, skal jeg lade en Dreng gaa med for at passe paa Dig! Gaa ind og sov din Rus ud!«

Madam Nielsen havde været nødt til at lade sin ældste Datter Blanka hjælpe sig i Laanekontoret; hun holdt ikke af det, men da hendes Mand blev borte, og der var saa

meget at bestille Lørdag Eftermiddag, havde hun været nødt til det.

Nu sendte Blanka den yngre Søster Clara op efter Moderen, fordi der var saa mange Folk i Kontoret.

Pantelaanersken kastede et harmfuldt Blik paa sin Mand, som om hun havde Lyst til at kradse Øjnene ud af Hovedet paa ham, inden hun stormede ud ad Døren. Men før hun var kommen halvvejs ned ad Trappen, vendte hun om, foer atter ind i Stuen, strøg de fem Kroner til sig, som Nielsen havde kastet paa Bordet, og forsvandt atter.

Nielsen lo. Hans Arrigtrold var lige ved at sprække; men han skulde nok faa hende tæmmet.

Han gik ud til sin Datter i Køkkenet.

»Naa, Mille, I har vel ingen Middagsmad sat af til mig? Det kan ogsaa være det samme jeg har spist. Men en Taar Kaffe kan Du lave til os to, ren Kaffe, uden Løvetand. Det er sgu ikke værd at spare paa et Par Bønner.«

»Ja — men maa jeg?« spurgte Emilie lidt ængstelig.

»Det kan Du trygt gøre paa mit An- og Tilsvar. Der er ingen, der skal faa Lov til at gøre Dig noget, saa længe jeg er her. Vi hjælpes ad. Der staar jo en Kedel Vand og koger over Ildgryden. Nu skyller Du Kaffeposen og kommer Bønner i, saa kommer jeg med Vandet. Jeg vil haabe, det bliver god Kaffe. Hvis nu vor Mo'er kom og saa' det, saa vilde hun fare i Flint. Saadan er Troldene, naar man driller dem; de render Panden mod Væggen og gaar itu som en Sæbeblære.«

Emilie saa' smilende paa sin Fader. »Du har været ude at solde, Fa'er!«

»Det har jeg sgu ogsaa, min Tøs! Jeg traf sammen med nogle gamle Kolleger. Om lidt gaar jeg ud og tager Dig med.«

Den lille Askepot rystede paa Hovedet. »Jeg tør ikke!«

»Har Du da mere at bestille?«

»Nej.«

»Tag Du saa bare dine bedste Klæder

paa og følg med. Vi fortæller ikke engang Mutter, at vi gaar?«

»Men naar vi kommer hjem igen, saa slaar Mo'er mig.«

»Det faar hun ikke Lov til, min Tøs! Fra i Dag har jeg sat mig for at indføre en anden Kammertone her i Huset. Mutter skal ikke længer spille 1ste Violin; hun kan spille Bas, og brumme, hvis det kan more hende; jeg spiller Fløjte — det vil sige jeg blæser hende noget.«

Emilie lo igen. »Det er farlig, saa Du er seig, Fa'er! Men nu gaar jeg med Dig alligevel!« Hun begyndte at vaske sig og klæde sig om i største Hast og Angst for, at Stedmoderen skulde komme og overraske hende og tvinge hende til at blive hjemme.

Snart stod den lille Pige fuldt paaklædt i Køkkenet, mens Nielsen gik inde i Stuen og søgte efter den Stump Cigar, han havde haft med hjem før.

»Kom nu, Fa'er, kom nu!« bad Emilie.

»Ja — nu kommer jeg!«

Men nu var det for sent. Pantelaanersken kom farende op ad Trappen. Jo mere

Aftenen nærmede sig, des flere Folk kom der i Forretningen for at løse Søndagstøjet, og nu vilde hun se, om hendes Mand ikke kunde komme ned og hjælpe hende. Men hun standsede forbavset i Køkkenet, da hun saa' Emilie staa med Hat og Overtøj paa.

»Hvor skal Du hen?«

»Jeg skal ud med Fa'er,« stammede Barnet.

Stedmoderen foer hen og rev Hatten af hende.

»Fa'er!« raabte Emilie angst.

Nielsen kom farende ind og greb sin Kone om begge Haandleddene.

»Lægger Du Haand paa mig!« stønnede hun.

»Det er bare for at Du ikke skal forløbe Dig. Naar Du bliver rolig, slipper jeg Dig igen. Tror Du en Mand skal bede sin Kone, om han maa gaa ud? Du vilde vel have, jeg skulde bede om Nattegn som en Soldat, og saa vilde jeg ikke faa det! Kan Du huske, hvad Præsten sagde til Dig? Vil Du love at være din Mand lydig og underdanig, sagde han, og saa sagde Du ja! — Tror Du,

en Mand skal spørge sin Kone, om han maa tage sin Datter med ud? Synes Du, hun har for mange Fornøjelser? Du betragter hende slet ikke som en Datter af Huset, Du behandler hende som en Askepot Naar Frøken Blanka og Frøken Camilla sidder ved Klaveret, saa er hendes Plads ved Skorstenen!« Han blev ved at staa og holde sin Hustru om Haandleddene, og hun vred og drejede sig som en Orm for at slippe fri, men det lykkedes ikke; hun stønnede, pustede og skar Tænder, men forgæves. »Nej, jeg er alligevel den stærkeste. Ja, jeg kan se paa Dig, at Du havde den største Lyst til at bide Øret af mig, men jeg har Kræfter nok til at holde Dig i en passende Afstand. Tag din Hat paa og gaa i Forvejen, lille Mille; din Mo'er siger, Du maa gærne!«

»Du kan prøve paa det!« stønnede Stedmoderen, stadig kæmpende for at faa sine Hænder fri.

»Tag din Hat paa, lille Mille, og gaa i Forvejen,« gentog Nielsen; »din Fa'er siger, Du maa nok. Og vent paa mig nede i

Gadedøren. Jeg tør ikke slippe Mutter, før Du er kommen udenfor Skudvidde.«

Emilie vidste ikke rigtig, hvad hun skulde gøre; hun tog langsomt Hatten, som Stedmoderen havde revet af hende, drejede den lidt mellem Hænderne, syntes saa at have faaet en Idé, tog Hatten paa og skyndte sig ud af Køkkendøren og ned ad Trappen.

»Ja, vent Du bare!« raabte Stedmoderen efter hende.

»Du skal være lidt forsigtig med dine Trusler,« sagde hendes Mand, idet han slap hende. »Nu har Du jo set, at jeg er den stærkeste.«

»Du skal nok blive gjort svag, dit Skrog!«

Han lo, idet han gik ud ad Døren.

Ude af sig selv af Raseri raabte hun efter ham: »Naar Du har spist de Penge op, Du har taget fra mig, og Du vender tilbage som en sulten Hund, der tigger et Ben, saa skal jeg sparke Dig ned ad Trappen!«

Han svarede kun med en høj, haanlig Latter, mens han gik ned ad Trappen.

Nede paa Gaden ventede Emilie.

»Jeg tør ikke gaa hjem igen, Fa'er,« sagde hun.

»Naa — saa kan Du være hos Bedstemoder til Mutter selv beder om godt Vejr — og det gør hun nok.«

De gik ud gennem Nyboder til Grønningen og videre ud ad Østerbro.

»Hvor skal vi hen, Fa'er?«

»Hen og se til Jørgensen.«

»Ham kender jeg vel ikke?«

»Det er en gammel Ven af mig, men da han ikke kan leve af det, saa er han tillige Gæstgiver og Direktør for en Ølhave.«

»Er der morsomt?«

»Jeg vil haabe det, ellers gaar vi igen.«

Kort efter standsede Fader og Datter udenfor et Plankeværk med en stor Port paa Hjørnet af Østerbrogade og Citadelsvejen.

»Er det her?« spurgte Emilie.

»Ja.«

De gik gennem Porten ind i Haven og ind i et lille hvidt Hus tilhøjre. I Skænkestuen sad Værten, tyk og gemytlig, og talte med en Slagtermester.

»Nej, er Du dèr, Nielsen?« udbrød Værten. »Og med Dame paa! Er det ikke din

Datter? Det er snart længe siden, jeg har set Dig.«

Slagteren rejste sig. »Nu maa jeg stikke af, Jørgensen! Var det ikke paa Tirsdag, Du sagde, her skulde være Gevinst-Keglespil? Saa kommer jeg! Det kan jo være, at man en Gang til kan slaa otte Skæve i højre Spænd! Farvel, Jørgensen!«

»Farvel, Du! Sæt Dig her hen, Nielsen?«

»Saa skulde jeg have en Bajer — og en Lemonade til Mille — og hvis Du vil gøre os Selskab med en Bajer, Jørgensen . . .«

»Hvorfor ikke? For Værtens Skyld er det Synd at sige nej.«

»Christian! Giv os to Bajere og en Citronlemonade!«

»Hvor kan det være, at Du er ude i Dag, Nielsen?«

»Jeg skal ærligt talt sige Dig, det er en Slags Hofrevolution, vi har lavet. Da Mutter blev altfor enevældig, saa tog vi vores Tøj og gik.«

»Men det er vel ikke Jeres Hensigt for bestandig at vende de hjemlige Kødgryder Ryggen?«

»Nej, vi vender vel nok tilbage en Gang. Skaal. Jørgensen! — Hvordan gaar det her ude?«

»Det gaar sgu godt, Du! Nu er vi saa smaat begyndt at tænke paa Sommersæsonen; men Aftenerne er lidt for kølige endnu. Her inde i Salen har vi haft fuldt Hus hver Aften hele Vinteren. Men vi tager jo heller ingen Entré om Hverdagen, og saa har vi Flygelkoncert og Oplæsning af en folkelig Oplæser. Men nu har vi faaet en Kunstner af Rang herud; ham er der ingen, der kan staa for. Han sidder for Resten der henne i Krogen og nipper til en Genever. Han er musikalsk Skærsliber og spiller paa Sakse, Knive og alle skærende Instrumenter.«

Emilie, der havde siddet og hørt efter med spændt Opmærksomhed, saa' nu med den største Beundring hen til den store Kunstner i Krogen. »Hvordan kan han spille paa en Saks, Fa'er?« spurgte hun.

»Det er naturligvis en Saks med lange, hule Ben som en Blikfløjte. Jeg saa' en Gang nogle musikalske Brolæggere, der spillede Basun paa deres Brolæggerjomfru

og Klarinet paa Hakkeskaftet, paa samme Maade er det vel med Skærsliberen.«

»Nej, han bruger rigtige Knive og Sakse,« sagde Værten; »det er hans Slibesten, der spiller, naar han drejer den rundt.«

Emilie saa' igen beundrende hen paa denne mærkelige Mand, der ejede en saa kostelig Slibesten. Hun kom straks til at tænke paa Svinedrengen med Gryden, der kunde spille »Ak, Du lieber Augustin«. Hun rejste sig og gik nærmere hen til den fattige Gøgler, der i Øjeblikket sad og stirrede melankolsk ned i sit tomme Snapseglas. Da han saa' op paa hende, gik hun atter hen og satte sig ved Siden af sin Fader. »Hvad er det for en han spiller?« spurgte hun.

»Han spiller i Aften, naar der bliver tændt Lys inde i Salen, og naar den bliver fuld af Folk,« sagde Værten. »Du kan jo bede Fa'er, om Du maa blive og høre paa ham.«

»Maa vi, Fa'er?«

»Det bliver vist for sent, hvis Du skal hjem til Bedstemoder.«

»Du kan jo ogsaa komme her ud til Sommer,« sagde Værten, »saa synger han paa Teatret ude i Haven, og saa bliver her lige som i Tivoli med kulørte Lamper i alle Træerne og saa bliver her Musik og Taagebilleder og Skyggebilleder og Pantomime. Du har vel været i Tivoli?«

»Nej.«

»Har Du aldrig været i Tivoli?« spurgte Værten forbavset.

»Nej, hun kommer ingen Steder, det lille Skind,« svarede Nielsen. »Naar Mutter gaar paa Komedie med sine Døtre, saa maa Mille pænt blive hjemme.«

»Det er da Synd at gøre saadan Forskæl.«

»Ja, og nu tør hun ikke komme hjem, fordi hun er gaaet ud med mig.«

»Men det skulde Du da ikke finde Dig i, Nielsen.«

»Det er jo ogsaa derfor vi har gjort Oprør. Skaal!«

»Skaal!« Værten rejste sig. »Følg med lidt ud i Haven, saa faar vi en Bajer der ud. Eller skal det være en Sort?« Han bøjede

sig ned til Emilie. »Du kan jo nok lide, at drikke Kaffe i Haven.«

Emilie lo. »Ja — Tak!«

»Bring os tre Kopper Kaffe og en Kognaksflaske ud i Haven,« sagde Jørgensen til Opvarteren.

Emilie syntes det var saa morsomt at løbe ude i Haven; hun glemte helt, at hun ikke turde komme hjem.

»Jeg skal have Borde og Bænke malede i Aar,« sagde Værten til Nielsen, da de gik omkring i Haven; »men der er en hel Del Snedkerarbejde at gøre i Forvejen. Plankeværket trænger ogsaa til at lappes flere Steder. Kender Du ikke en ledig Snedkersvend?«

»En ledig Snedkersvend!« gentog Nielsen højtideligt, som om han blev greben af en stor Tanke. »Jeg kender mig selv!«

Jørgensen lo. »Har Du Tid til det?«

»Gud forbarme sig, jeg har jo ikke andet at bestille! Jeg fortalte Dig jo, at vi fører Krig med Madamen.«

»Og saa vil I ikke gaa hjem, før hun henter Jer?« afbrød Jørgensen ham leende.

»Og gaar ind paa de Fredsbetingelser, vi foreskriver hende. Naar Du saa vilde have os her ude, saa længe jeg gaar og laver disse Lapperier, saa klarer vi os brillant.«

»Ja, det er der ikke noget i Vejen for. Nu skal jeg tale med min Kone om et Værelse til Jer.«

Da Jørgensen var gaaet, kaldte Nielsen paa sin Datter, der stod og saa' paa nogle Keglespillere.

»Skal vi hjem?« spurgte hun.

»Nej, Mille, vi skal blive her ude baade i Aften, i Morgen og i Overmorgen med, og imidlertid bliver Mutter nok medgørlig.«

»Kommer vi saa til at høre Skærsliberen i Aften?«

»Ja, nu kommer vi jo til at bo her ude! Lad bare som Du er hjemme!«

Og som en løssluppen Fugl flagrede Emilie rundt i Haven, paa Keglebanen, paa Teatret, i Skænkestuen. Hendes Fader havde sagt, at hun skulde lade som hun var hjemme; men her var rigtignok meget bedre end hjemme. I Morgen maatte hendes Sted-

moder selv gøre i Stand baade i Stuerne og i Køkkenet, for Blanka og Clara kunde ingen Ting gøre.

Da det blev mørkt, blev alle Lamperne i den store Sal tændt, og da Klokken var halv otte, begyndte Folk at komme. Hun og hendes Fader sad ved et Bord helt oppe ved Musiken. Orkestret bestod af en Pianistinde og en Violinist. De to spillede, saa det maatte kunne høres langt ud paa Vejen og helt ind paa Garnisons Kirkegaard. En Herre i sort Kjole og hvidt Slips kom frem med en Bog og fortalte Historier, saa spillede Musiken igen, og endelig kom den, Emilie havde længtes efter hele Aftenen — Skærsliberen. Men hun kunde næsten ikke genkende den Mand, der tavs havde siddet i en Krog og stirret tungsindig ned i et tomt Snapseglas. Gud, hvor han nu saa' komisk ud! Et lille Gedebukkeskæg paa Hagen, smaa plirrende Øjne bag et Par store Hornbriller, hvori Værten fortalte at der ingen Glas var, et Forklæde af Skind, og en Kasket med knækket Skygge. Og saa kom han leende trillende med sin Slibe-

sten. Han begyndte straks at synge, og da han havde sunget lidt, gav han sig til at slibe en Saks, — og det var da morsomt! — naar han drejede Slibestenen, spillede den virkelig lige som en Spillekasse.

Jeg er Skærslibermand,
jeg kom fra Saksenland;
jeg spiller paa alle
skærende Instrumenter.
Hør min Saks!
Klip, Klip, Klipnakker klippes her,
Klip, Klip, Klipfisk og Fiskeskær!
Klip, klip, klippe Kupon er flot,
Klipfisk svømmer i Smørsovs godt.

Jeg er Skærslibermand,
jeg kom fra Saksenland;
jeg spiller paa alle
skærende Instrumenter.
Hør min Kniv!
Skære Havre til »Sorte Hest«,
skære Skinke det kan jeg bedst.
Skære over den ene Kam
Ven og Fjende det er en Skam.

Jeg er Skærslibermand,
jeg kom fra Saksenland;
jeg spiller paa alle
skærende Instrumenter.

Hakkekniv!
Ingen Hakker i Kniven min!
Hak, hak, hakke Persille fin.
Fan'en hak'me, jeg hakker let,
og kan spille paa Hakkebrædt!«

Publikum lo, og syntes det var saa uhyre morsomt. Skærsliberen maatte endvidere slibe baade Barberkniv, Sabel og Økse, og da han ikke havde mere at slibe, maatte han begynde forfra og slibe sin Saks en Gang til. Endelig sluttede han med et Vers, hvori han sang, at nu vilde han gaa hen og slibe sig en Skraber.

Emilie blev og hørte paa denne folkelige Underholdning til det hele var forbi, saa viste Værtinden hende op paa et lille Værelse paa 1. Sal, hvor der stod to Senge, en paa hver Side af Værelset, og hvor der brændte en lille Lampe. Hun havde rigtignok moret sig i Aften; men det morsomste var, at hun ikke skulde hjem. Hendes Stedmoder troede vel, at hun var henne hos sin Bedstemoder, og vilde vel i Morgen gaa hen og spørge efter hende. Naa, hvor hun vilde

blive forundret, naar hun fik at vide, at Emilie slet ikke havde været der?

Nu var hun færdig til at gaa i Seng. Det var vist bedst at lade Lampen brænde; det kunde jo være, at hendes Fader skulde sove i den anden Seng. Hendes sidste Tanker, førend Søvnen kom, dvælede ved hendes Stedmoder. Det var underligt, at denne Stedmoder vilde være saa haard imod hende. Emilie brød sig slet ikke om, at hun skulde gøre huslig Gerning, hvad hendes to Halvsøstre var helt fri for; det gjorde heller ikke noget, at hun maatte gaa i Friskole, mens de andre to gik i en fin og dyr Privatskole; men hvorfor skulde hun bestandig jages ud i Køkkenet, som om hun slet ikke hørte til inde i Stuen? Og hun vilde saa gærne være der inde, naar Musiklærerinden kom, for at hun kunde stjæle sig til at lære lidt. Hun vilde saa gærne lære at spille Fortepiano; men det kunde der slet ikke være tale om, at hun kunde faa Lov til. Hvis hendes Fader havde Penge, saa vilde hun bede ham, om hun maatte gaa hjem og spille en Time om Ugen hos Frk. Larsen, lige naar hun

gik fra Skole, saa Stedmoderen ikke fik det at vide. Det havde hun tænkt paa før. Men Faderen havde jo ingen Penge, derfor kunde det ikke nytte at tale om det hverken til ham eller til Frøken Larsen.

Saa faldt hun i Søvn, og hun sov trygt, da Faderen hen ad Klokken to kom op og gik i Seng.

Men i den fremmede Seng sov Nielsen ikke saa roligt som han plejede, han vaagnede tidt og stod op og gik ned i Haven saa snart det blev lyst. Da alt endnu var stille i Haven og i den lille hvide Bygning, gik han ud ad Porten og en Tur rundt om Peblingesøen.

Emilie vaagnede ikke før Morgensolens Straaler trængte ind til hende. Saa saa' hun sig forundret om i Stuen; først da hun havde ligget et Øjeblik og tænkt sig om, huskede hun hvor hun var. Hun rejste sig op og saa' hen i den anden Seng; den var tom, men hun kunde se, at der havde været nogen i den i Nat. Hun sprang op af Sengen og løb hen til Vinduet. Der var Udsigt til Haven, og naar hun aabnede Vinduet,

kunde hun række ud og plukke en Gren med fine, lysegrønne Blade. Og i Lysthusets Løvværk lige over for kvidrede en Flok Spurve. Naar man kunde faa Lov til at være her altid, saa kunde man rigtignok være glad! Men nu havde hun jo den lange dejlige Søndag, hvor hun ikke skulde i Skole. Hun vilde klæde sig paa med det samme, men hun vilde ikke gaa ud, før de kom og hentede hende.

Da hun havde vasket sig og klædt sig paa, laa hun i det aabne Vindue og saa' ned i Haven. Uden at tænke over det, gav hun sig til at synge.

Lokket af Tonerne kom en Pige ud af Huset, kiggede op paa hende og lo ad hende.

Emilie tav, men blev liggende i Vindueskarmen.

Lidt efter kom Værtinden ud og saa' op til hende. »Naa, er Du oppe? Kom ned, saa skal Du faa Lov at gaa med i Byen.«

Da Emilie kom ned, stod der Te og Wienerbrød til hende.

»Se nu er jeg færdig, hvis Du vil med,« sagde Værtinden.

Emilie var ogsaa snart færdig og fulgte med Fru Jørgensen til Slagteren, Urtekræmmeren og et Par andre Handlende. Den tykke Værtinde og den lille Pige blev undervejs meget fortrolige Venner. Emilie fortalte, hvorfor hun og hendes Fader var gaaet hjemmefra, hvorledes Stedmoderen var imod hende, og at hun var sikker paa at faa Klø, naar hun kom hjem.

»Saa skulde da Pokker gaa hjem,« bemærkede Fru Jørgensen.

Det mente Emilie ogsaa.

Hele Dagen var hun saa sammen med Fru Jørgensen, hjalp hende i Køkkenet og i Lokalerne.

»Du er jo voldsom flink,« sagde Værtinden. »Vi havde i Sommer en lille Pige; hun var Alf i Tableauerne paa Teatret i Haven, men hun vilde allerhelst være ude hos mig i Køkkenet.«

»Hvad havde hun paa som Alf?«

»Hun havde nok ikke meget paa; bleg-

rød Kjole, blegrøde Strømper, blegrøde Sko og Sommerfuglevinger pga Ryggen.«

Emilie tænkte meget paa den Forklaring. »Skal her være nogen Alf til Sommer?« spurgte hun.

»Det véd jeg ikke. Havde Du Lyst til at være Alf?«

»Ja — naar jeg maatte; men hvis jeg skal være hjemme i Borgergade, saa maa jeg ikke.«

»Vilde Du heller være hos mig?«

»Ja!« svarede Emilie begejstret.

Desværre blev Fru Jørgensen i det samme kaldt ind, og saa blev der ikke talt mere om det. Da det varede noget, inden hun kom tilbage, gik Emilie ud i Haven. Her sad Jørgensen og talte med en Herre, og i det samme kom hendes Fader ind i Haven med en Bylt under Armen.

»Har Du været hjemme at hente dit Værktøj?« spurgte Værten.

»Nej — det er noget, jeg har laant af en Kollega her i Nærheden.«

Nielsen begyndte straks at løse Bylten op.

»Du har vel ikke i Sinde at begynde at arbejde i Dag?« spurge Jørgensen.

»Skal jeg ikke?«

»Nej, gu' skal Du ej, lad det vente til i Morgen. Sørg nu først og fremmest for at faa noget at leve af.«

Søndagen blev mild og sollys. Der var Gæster i Haven hele Dagen. Emilie kunde ikke huske, at hun nogensinde havde haft en saa dejlig Dag. Hun havde Lov til at gaa ud og ind, hvor hun vilde, kunde hjælpe Fru Jørgensen og Pigerne i Køkkenet, naar hun havde Lyst, eller lade være.

Da hun om Eftermiddagen sad alene paa en Bænk i Haven og saa' op til Teatret, mens hun tænkte paa den lille Alf, Fru Jørgensen havde fortalt hende om, kom hendes Fader hen og satte sig ved Siden af hende.

»Naa, Mille, keder Du Dig?«

»Nej — her er rart!« Hun sad lidt og tænkte. »I Sommer var der en Alf der oppe paa Teatret.«

»Det var vel en Nisse. Jeg har hørt Tale om Teaternissen og Teaterkatten, men

Alferne, det er jo dem, der boer i Aakander eller Tulipaner.«

»Nej, — det var en lille Pige i blegrød Kjole, det har Fru Jørgensen sagt. Fru Jørgensen siger ogsaa, at til Sommer bliver her meget at bestille, saa skal hun have flere Piger i Køkkenet. Jeg kunde godt hjælpe hende. Fru Jørgensen sagde selv, at jeg var dygtig ...«

»Det er Du ogsaa, Mille, det er Du ogsaa, min Tøs!«

»Hun spurgte ogsaa, om jeg godt kunde lide at være hos hende; men det maa jeg vel ikke?«

»Det er det ikke godt at svare paa lige nu, Mille! Vi kan jo ikke saadan løbe hjemme fra og blive helt borte med det samme. Lad os nu se, om din Moder ikke har forbedret sig, mens vi har været borte. Du kan tro, hun har nok savnet os. Og saa er det hende, der skal bede om godt Vejr. Om Du ogsaa skal gøre lidt Nytte i Køkkenet og lidt huslig Gerning, saa lærer Du jo noget ved det; nu hører Du selv, at Fru Jørgensen siger, Du er dygtig; og om ogsaa

Du skal blive ved at gaa i den Skole, Du nu gaar i, saa har Du jo nu gaaet der saa længe, og Du lærer jo ogsaa meget godt, derfor er det vel ikke værd at gøre Forandring. Men naar Du gærne vil lære at spille Fortepiano, saa kan vi vel nok sætte det igennem — det tænker jeg da.«

»Jeg kunde jo ogsaa gaa hjem til Frøken Larsen en Time eller to om Ugen, naar Du vil betale.«

»Ja, véd Du hvad, Mille, det er en god Idé! Saa slipper vi for det Vrøvl der hjemme om den Sag, og saa betaler jeg for Dig. Bare saa lidt Vrøvl som muligt. Du skal jo ikke hjem i Morgen.«

»Nej. Hvor længe skal vi blive her ude?«

»En fire, fem Dage tænker jeg. Er Du ikke glad for det?«

»Jo — jeg vilde gærne blive her meget længer.«

»Det kan jeg sgu nok tænke.«

»Véd Du hvad, Fa'er, jeg stikker hen hos en af mine Skolekammerater og lærer

min Lektie; jeg har jo ikke taget mine Bøger med.«

»Det er rigtigt, Mille! Du tænker paa alting. Gaa Du hen og lær din Lektie.«

»Den kan jeg snart lære.«

»Det kan Du!«

»Og saa kommer jeg igen.«

»Ja, for Du skal vel høre Skærsliberen i Aften igen?«

— — —

Næste Morgen fik Emilie en Pakke Smørrebrød og gik i Skole. Hun syntes Timerne gik lidt langsommere end de plejede. Men da den korte Viser paa Uhret nærmede sig 1-Tallet, glædede hun sig over, at hun atter skulde ud i Haven paa Østerbro.

Fornøjet hoppede hun ned ad Trapperne og uden at ane noget ondt traadte hun ud paa Gaden; men her blev hun pludselig staaende som forstenet: ikke fem Skridt fra hende kom hendes Stedmoder gaaende hen imod hende! Det var dog kun et Øjeblik, at Emilie følte sig lammet af Skræk ved at se Stedmoderen. Hun gjorde en lynsnar

Vending og foer ned ad Borgergade, som om Pokker selv var i Hælene paa hende, smuttede ind i en Port, der havde Gennemgang til Store Kongensgade, løb videre ned ad Dronningens Tvergade, og først da hun kom et Stykke hen i Bredgade, turde hun standse og se sig om. Nej, hendes Stedmoder var ingen Steder at se! I smaa, raske Luntetrav, som en lille Pige, der er bange for at komme for sent i Skole, løb Emilie videre ud imod Grønningen, og først da hun kom der ud, troede hun nok, at hun turde gaa lidt roligere Resten af Vejen.

»Nej, sikke røde Kinder, Du har!« udbrød hendes Fader, der stod og arbejdede i Haven. »Du har nok ordentlig skyndt Dig!«

Hun var lidt forpustet. »Mo'er var efter mig!«

Nielsen slap Høvlen og satte Hænderne i Siden. »Passede hun paa Dig ved Skolen? Kors bevares, hvor hun er durkdreven? Det var godt Du slap fra hende, Mille! Det maa Du ud at fortælle Fru Jørgensen.«

»Men hun kommer nok hen ved Skolen i Morgen igen.«

»Saa maa Du igen smutte fra hende, Mille! Du løber jo som en Hare!«

»Véd Du, hvad jeg vil, Fa'er?«

»Nej — hvad vil Du?«

»Jeg vil bede mig fri Klokken tolv — Du kunde give mig en Seddel med —, og naar Mo'er saa kommer Klokken et, saa er jeg væk!«

»Mille! Du er lige saa udspekulert som din Mo'er! Du skal faa en Seddel med i Morgen tidlig.«

»Siden gaar jeg hen og lærer min Lektie hos min Skolekammerat.«

»Ja — naar vi har spist til Middag. Vi skal straks spise; de har begyndt at dække Bord.«

Ved Middagsbordet blev der mest talt om Milles Æventyr paa Vejen fra Skolen, og der blev gjort Løjer baade med Emilie og hendes Stedmoder.

»Der er ikke andet for, Nielsen,« sagde Værten, »Du maa gaa med i Skole i Morgen, for at forsvare din Kylling, ellers er Høgen alligevel i Stand til at flyve bort med den.«

»Nej, Mille har selv funden paa en List til at narre hende: hun gaar fra Skole Klokken tolv i Stedet for Klokken et.«

»Men saa opdager hun ogsaa det Fif og lader sig ikke narre i Overmorgen.«

»Naa — i Overmorgen,« gentog Nielsen langsomt, »til den Tid er jeg færdig her, og saa skal vi hjem igen.«

Emilie saa' ned i sin søde Suppe og sukkede.

»Jeg havde dog tænkt paa at beholde Dem lidt endnu, Nielsen,« sagde Fru Jørgensen.

»Saa?«

Emilie hævede Hovedet og saa' spændt hen paa Fru Jørgensen.

»Jeg havde tænkt paa, at De skulde polere mine Dagligstuemøbler med det samme De er her?«

»Ja,« svarede Nielsen langsomt, »det kunde vel ogsaa nok lade sig gøre. Hvad mener Du, Mille, tror Du, vi tør blive længer hjemme fra?«

Emilie saa' smilende paa Faderen, men svarede ikke.

»Det svarer hun ikke paa,« sagde Jørgensen leende. »Der er naturligvis til Jer i en god Mening, naar I kommer, derfor kan I lige saa gærne blive borte saa længe som muligt.«

»Ja, det er sgu vist!« svarede Nielsen. »Saa polerer vi Møblerne og pudser Mutter et Par Dage endnu.«

»Jeg troede for Resten ikke, at Bygningsnedkere kunde polere Møbler.«

»Jeg har heldigvis lært i en Provins hos en Mester, der baade var Bygnings- og Møbelsnedker, og saa lærte jeg alt til Faget henhørende.«

Emilie var jublende glad, da hun rejste sig fra Bordet — hendes Ophold her ude var forlænget to Dage!

Tirsdag Morgen fik hun igen en lille Pakke Skolemad og en Seddel, hvorpaa der stod: »Jeg vilde gærne bede, om Emilie Nielsen maa være fri Kl. 12, da hun skal et nødvendigt Ærinde i Byen. Ærb. A. Nielsen.«

Lærerinden, som fik Sedlen, svarede straks: »Ja, værs'go'; husk mig selv paa det.«

Og Emilie, der var sikker paa, at hendes Stedmoder vilde komme for at hente hende Klokken et, morede sig over det Puds, hun spillede hende. Hun fortalte Historien til den lille fortrolige Skolekammerat, hos hvem hun i de to sidste Dage havde været hjemme og lært sine Lektier, og Skolekammeraten lovede at fortælle hende om Eftermiddagen, naar Emilie kom hjem til hende, om der havde gaaet en høj, tynd Dame med en spids Næse udenfor Skolen.

»Men Du skal ikke fortælle det til nogen af de andre,« tilføjede Emilie.

»Nej — det kunde nok ikke falde mig ind,« forsikrede Veninden.

Og de to smaa skælmske Pigebørn lo fornøjet til hinanden.

Men da Klokken var fem Minutter i tolv lo de ikke. Der blev banket paa Døren, en høj, mager Dame med skarpe Ansigtstræk traadte ind, og mens hele Klassen foer op fra Bænkene som en Pil og de to fortrolige Veninder saa' paa hinanden med et spørgende og et forknyt Blik, gik den høje Dame

op til Katederet og spurgte Frøkenen saa højt, at hele Klassen kunde høre det:

»Jeg vilde gærne bede, om Emilie Nielsen maatte være fri nu.«

»Ja — hun har faaet Lov til at gaa Klokken tolv.«

Pantelaanersken blev lidt forvirret. »Hun har maaske selv bedt, om hun maatte gaa Klokken tolv?«

»Ja — hun havde jo en Seddel med.«

Et flygtigt, skadefro Smil krusede Pantelaanerskens Læber. »Naa — jeg vidste ikke, at min Mand havde skrevet. Émilie skulde gærne et Sted hen med mig.«

»I maa nok sætte Jer ned, Børn,« sagde Lærerinden, og derpaa tilføjede hun: »Gaa Du saa med din Moder, Emilie.«

Emilie forlod sin Plads, nejede for Lærerinden, da hun kom hen til Døren, og gik ud paa Gangen, hvor Tøjet hang, fulgt af Stedmoderen, der holdt sig tæt ved hende, for at hun ikke skulde løbe fra hende som i Gaar. Saa snart Emilie havde faaet sit Overtøj paa, tog Stedmoderen hendes Haand og holdt godt fast paa den, mens de gik ned ad

Trappen og henad Gaden. Hidtil havde Madam Nielsen ikke sagt et Ord; men da de kom hen i Borgergade sagde hun: »Naa, Du troede, Du kunde slippe fra mig ved at bede Dig fri Klokken tolv? Og Du havde endda faaet en Seddel med fra din Fader! I tror, I kan blive ved at gøre Nar af mig! Nej, jeg er lige saa klog som I begge to tilsammen. Hvor Du kunde løbe i Gaar! Men det var den Gang, Du løb fra mig — en anden Gang gør Du det ikke. Hvor har Du været henne?«

Emilie svarede ikke.

Pantelaanersken trykkede den lille Haand saa haardt, at Barnet maatte bide Tænderne sammen for ikke at skrige højt af Smærte, men hun svarede ikke.

»Hvor har Du været henne?« spurgte Stedmoderen atter. »Hvor er din Fader? Ja, Du kan stole paa, jeg skal faa Dig til at lukke Munden op.«

Madam Nielsen spurgte ikke mere; hun gik stærkere og holdt Barnet fastere om Haandleddet. De var jo ogsaa snart hjemme.

Da de kom til Huset, lod hun Emilie gaa foran op ad Trappen.

Inde i Stuen blev Emilie staaende ubevægelig midt paa Gulvet.

»Naa — tag din Trøje af — og Hat! Du tror maaske, Du skal ud igen! Naa — hurtig! Nu spiller vi ikke mere Komedie! Tag Støvlerne af og tag dine Slæber paa!« Madam Nielsen tog Emilies Hat, Trøje og Støvler, lukkede det hele ind i Klædeskabet og tog Nøglen til sig. »Hvis det nu skulde lykkes Dig at smutte fra mig, saa maa Du da løbe i Slæber og med bart Hoved. Men jeg tænker nok, jeg skal passe paa Dig; i værste Fald kan jeg jo binde Dig.«

»Naar Du mishandler mig,« mumlede Emilie, »saa . . .«

»Hold Mund! Jeg skulde maaske falde Dig om Halsen og bede Dig om Forladelse, fordi Du er ulydig og løber fra mig og sætter mig i Forlegenhed.«

»Du kan lade være at være saa ond imod mig.«

»Nu tier Du stille! Ikke et Muk vil jeg høre! Naar Du bare gjorde, hvad Du skulde,

siger jeg aldrig et ondt Ord til Dig; men til Stads eller Fornøjelse vil jeg ikke have Dig, og dit Stivsind skal jeg nok faa bøjet. Hvor har Du været henne? Hvor er din Fader? Kan Du ikke svare?« Hun saa' sig om i Stuen, som om hun søgte efter noget til at slaa Barnet med.

»Fader kommer nok straks, saa kan han selv sige, hvor han har været henne.«

Madam Nielsen tog Emilie i Overarmen og drejede hende rundt paa Gulvet. »Gaa ud og vask op!«

Uden at kny gik Emilie ud i Køkkenet og tog fat paa sit sædvanlige Arbejde.

Emilies Bemærkning, at hendes Fader selv vilde komme, omstemte pludselig Pantelaanersken: hun vilde ikke slaa Barnet! det skulde ikke kunne siges, at hun mishandlede hende. Og naturligvis vilde han snart komme: Frygten for, at man skulde gøre Ungen Fortræd, vilde snart drive den Gamle ud af sit Skjul.

— — —

Imidlertid gik Nielsen og arbejdede ude i Haven paa Østerbro. Stadig skottede han

hen til Porten i Plankeværket. Klokken var baade over tolv og et, og Emilie var endnu ikke kommen. Han begyndte at frygte for, at hun ikke havde faaet Lov til at gaa Klokken tolv, og at Stedmoderen saaledes havde faaet fat i hende og trukket hende med hjem.

»Ja, nu maa Du komme ind og spise, Nielsen,« sagde Jørgensen, »saa maa din Datter spise alene, naar hun kommer.«

Nielsen gik langsomt hen og vaskede sig. »Jeg er bange for, at hun slet ikke kommer,« sagde han, da han kom ind i Spisestuen.

»Du mener, at Moderen har faaet fat i hende?«

»Ja, det er jeg bange for.«

»Det var kedeligt,« sagde Fru Jørgensen, »for saa faar hun vel Prygl?«

»Ja. Jeg maa jo der hjem.«

»Det er Du nok ikke videre glad for,« bemærkede Værten.

»Nej, men jeg maa dog se at forhindre, at hun ikke slaar Barnet fordærvet. Jeg skal nok komme igen og gøre dette her

færdigt; men det er bedst, jeg gaar med det samme.«

»Ja — gør Du det, Nielsen! Her er Du altid velkommen, jeg véd ikke, om din Kone siger det samme.«

»Emilie er virkelig en rask lille Pige,« sagde Fru Jørgensen, »hun kan godt bestille noget, og stærk er hun, hun ser jo heller ikke hverken forkuet eller forknyt ud.«

»Hun vilde svært gærne blive her ude,« sagde Nielsen.

»Ja, det kunde jeg nok mærke,« svarede Fru Jørgensen; »men det er ikke rart at tage saadant et Barn i Huset; man paatager sig et vist Ansvar. Naar hun først er bleven konfirmeret og skal sørge for sig selv, saa har jeg ikke noget imod at tage hende.«

»Nej — det er meget sandt,« sagde Nielsen, »det er ogsaa det, jeg har sagt til hende, hun maa se at holde de Par Aar ud, der er til hun skal konfirmeres.«

Nielsen skyndte sig at komme afsted. Tanken om Gensynet med sin Kone efter tre Dages Forløb gjorde ham lidt forknyt; men naar han saa kom til at tænke paa, at

hun rimeligvis havde gjort hans Barn Fortræd, saa kogte Blodet i ham, han forstærkede sine Skridt og lovede sig selv, ingen Skaansel at vise.

Han ønskede, at en af Børnene vilde lukke ham op, og at han kunde komme til at tale med Emilie først. Men saadan blev det ikke: det var hans Kone selv, der lukkede op for ham.

»Naa — kommer Du allerede?« sagde hun med et haanligt Smil.

»Hvor er Emilie?«

»Emilie?« gentog Pantelaanersken i en langsom, drillende Tone.

»Ja — Emilie!« raabte han højt og hastigt. »Jeg vil vide, hvor hun er.«

»Jeg vilde vide, hvor hun har været, men det kan jeg ikke faa ud af hende.«

Han svarede ikke, men løb ud i Køkkenet.

Hun fulgte efter ham. »Ja, det er rigtigt, Du maa ud og se, om jeg ikke har revet Ørerne af hende!«

Emilie, der stod og vaskede en Blikspand, vendte sig om imod Faderen og lo.

Nielsen blev glad over at se, at Barnet ingen Overlast havde lidt, og begyndte straks at gøre Løjer. »Ja, Du kan sagtens le, Mille! Den ene Dag løber Du fra din Moder og den anden Dag fra din Fader!«

»Hvor længe havde I haft i Sinde at blive borte?« spurgte Pantelaanersken nu med Dommermine.

»Til i Morgen!« svarede Nielsen gemytligt. »Men Du ser, Mille længtes saa stærkt, at hun allerede kom hjem i Dag.«

Hans Kone tilkastede ham et fortørnet Blik. »Narrifaks! — Skal det Vrøvl være morsomt? — Nej, I troede, I havde været saa voldsomt fiffige, ved at lade hende gaa fra Skole en Time før hun skulde? Det var Jer en Streg i Regningen, at jeg kom og tog imod hende, lige som hun skulde gaa! Nej, den, der skal narre mig, maa staa lidt tidlig op! Nu kan Du jo selv spørge hende, om jeg har gjort hende noget.«

»Nej, Mutter, det vilde da ogsaa være Synd at slaa hende, naar hun ikke har gjort andet, end hvad jeg har givet hende Lov til.

Det var ogsaa vor Mening at komme hjem til Dig i Morgen og se, om vi var Dig velkomne, ellers var vi gaaet igen.«

»Hvor vilde I saa gaa hen? Gud hjælpe Jer, hvis I ikke havde mig?«

»Nej, der har Du galt Fodslag, min Pige! Træd om! Vi stiller endda visse Betingelser,« sagde Nielsen.

»Nej virkelig!« udbrød hun med en haanlig Latter. Maa jeg ikke hjælpe Dem Deres Frakke af, Hr. Nielsen, og bede Dem tage Plads paa Huggeblokken, mens De oplæser Betingelserne for mig. De har vel endnu ikke ladet dem trykke? Hvorledes lyder Paragraf et, om jeg maa spørge?«

Nielsen blev gal i Hovedet. »Fanden i Vold med Paragrafer. I al den Tid, vi har været gift, har Du behandlet mig som en Tjenestekarl; det vil jeg ikke mere finde mig i.«

»Det kan jeg saa godt forstaa, Hr. Nielsen,« svarede hun i samme irriterende, haanlige Tone som før. »Det vilde jeg heller ikke finde mig i i Deres Sted — hvis jeg var skabt til noget højere. Men det er jo

en gammel Historie, Hr. Nielsen, det forekommer mig, at jeg har hørt den før en Gang — eller ti Gange, det husker jeg ikke saa nøje.«

»Saa springer vi den gamle Historie over. Jeg vil ikke længer gaa som en Stodder, jeg vil have lidt Penge mellem Hænder. Jeg vil ikke finde mig i, at der bliver gjort Forskæl paa Mille og hendes to Søstre . . .«

»Halvsøstre, Hr. Nielsen, i det højeste kan det kun blive Halvsøstre, da de hverken har Fader eller Moder sammen,« afbrød Pantelaanersken ham med en Mine og en Betoning, som om det var en Hofdame, der talte til en Kammerherre.

Hendes stadige Spot oprørte ham. »For mig kan Du kalde dem Halvsøstre, om Du vil! Loven gør ingen Forskæl paa dem.«

Hun studsede. Det var endnu ikke faldet hende ind, at hun kunde dø først, og at hele hendes Formue saa vilde tilfalde hendes Mand. Hun maatte tale med sin Sagfører, om der ikke kunde tages et Forbehold med Hensyn til Manden og Steddatteren.

»Mille vil gærne lære at spille Fortepiano, og hun har Talent for Musik. Hvis Du ikke vil have, at Frøken Larsen skal give hende Undervisnin her hjemme, saa kan Mille gaa hjem til hende.«

»Maa jeg foreslaa Dem, Hr. Nielsen, at De lader Deres Frøken Datter gaa hjem til Professor Gade; saa vidt jeg véd, tager han ikke mere end seks Kroner i Timen, og da det er mig, der kommer til at betale, behøver De jo ikke at knibe paa et Par Kroner. Jeg gaar med Glæde ind paa Deres beskedne Fordringer. De maa have lidt Penge mellem Hænder, og De gaar altfor tarveligt klædt. En Aagerkarl bør gaa klædt som en fin Mand.«

»Det er ikke mig, der har denne Aagerforretning — det er Dig!«

Nu slog hun over i sin naturlige Tone og svarede skarpt og med Eftertryk: »Det er rigtigt; men Du er min Straamand, det er dit Navn, der staar under enhver Laaneseddel.« Og lige som om hun ærgrede sig over, at hun maatte indrømme, hun var afhængig af ham, slog hun atter over i den

fornemme Tone, idet hun talte langsomt og med et sødt Smil. »Det er kedeligt, De ikke bruger Briller, Hr. Nielsen, jeg tror Guldbriller vilde klæde Dem og give Dem et ærværdigt Udseende. Men en høj graa Hat maa De have! Det forekommer mig, at de fleste Aagerkarle gaar med Guldbriller og høj graa Hat. Og jeg har et Par fine, graa Gamasker, som jeg en Gang har givet en Krone for; dem vil jeg forære Dem! Og saa maa De have Stok med Sølvknap. Skal jeg have Dem og Deres Datter til Stads, saa maa De og hun ogsaa se stadselige ud.«

»I Dag løber Galden over paa Dig!«

III.

Bag Masken.

Saa blev Freden sluttet og Madam Nielsen maatte betale Krigsomkostninger i Form af Lommepenge til Manden. Men det var Synd at sige, at Freden var særlig godt grundfæstet; hvert Øjeblik blussede den ulmende Glød op paa ny og truede tidt med at bryde ud i lys Lue, og Lommepengene var sure at hale i Land. Nielsen tog dem stadig selv af de Penge, han indkasserede hos Folk, der havde laant paa deres Møbler, og hver Gang modtog hans Kone ham med en Strøm af Skældsord, Suk, Graad og Klage, som vilde have jaget ham langt bort, hvis han ikke for længe siden havde vænnet sig til Koncerten.

»Jeg skulde bare have en anden til at sende i Byen,« plejede hun at sige, »saa skulde jeg ikke betro Dig en Øre! Hvad har Du at bruge Penge til?«

»For det første betaler jeg jo Spillepenge for Mille.«

»Saa kan Mille lade være at spille!«

»Nej, det er netop det, hun ikke kan. Mille har Anlæg for Musik, og det kan blive hendes Levevej, naar hun en Gang skal ud i Verden og klare sig selv. Og for det andet spiller jeg selv lidt . . .«

»Du? Hvad spiller Du?«

»Sjavs og Seksogtreds.«

Sommersøndagene, naar Laanekontoret var lukket og Vejret var godt, gik Pantelaanerfamilien ud i det Fri; men det var sjældent, at alle dens Medlemmer gik samme Vej; det skulde da være, naar Madam Nielsen gjorde en Udflugt til Skoven eller til Frederiksberg og tog Mad med, saa kunde Mille og hendes Fader faa Lov til at følge med for at bære Pakkerne. Ellers plejede Familien at dele sig i et Flertal paa tre Medlemmer og et Mindretal paa to, og naar

Flertallet gik i Tivoli, gik Mindretallet ud paa Østerbro i Ølhaven, der med sine Skygge-, Taage- og levende Billeder for længe siden var bleven Emilies Paradis. Dyrehavsbakken med sit brogede Mylr og Tivoli med sine Tusinder af kulørte Lamper blegnede i Emilies Øjne i Sammenligning med Kunstanstalten paa Hjørnet af Østerbrogade og Citadelsvejen. Der kunde hun gaa overalt, hvor hun vilde, baade ude og inde. Hun kunde saa tidt hun vilde gaa ind hos Fru Jørgensen i Køkkenet og faa et Stykke af det lækreste Smørrebrød; hun havde Lov til at sidde paa den høje Bænk ved Siden af Keglerejseren og med en pudsig pirrende Fornemmelse trække Benene op under sig, naar Kuglen kom farende ind mellem Keglerne; hun kunde gaa ind i Teatrets Paaklædningsværelse og snakke med Kunstnerne og det var nok det bedste af det hele!

Saaledes gik Sommeren, men da Efteraaret kom, udbrød der en ny Krig i Laanekontoret, og Stridens Æble var som sædvanlig den lille Askepot.

Nielsen hørte Tale om, at Blanka og

Clara skulde gaa til Danseøvelse hos en rigtig Balletdanser ved det kongelige Teater.

»Ja, det er rigtigt,« bemærkede Nielsen, »naar de lærer at danse, faar de ogsaa en god Holdning og Gang. Saa kommer jeg nok til at forære Dig et Par Dansesko, Mille.«

Pantelaanersken saa' fortørnet hen paa sin Mand. »Hvad skulde hun med Dansesko.«

»Du tror maaske, Børnene kan gaa til Danseøvelse med Fedtlæderstøvler?«

»Der er jo ingen, der siger, at hun skal gaa til Danseøvelse.«

»Er der ingen anden, der siger det, saa siger jeg det,« svarede Nielsen bestemt.

»Det bryder jeg mig ikke noget om! Det er ikke nødvendigt, at hun i alt skal abe de andre to efter.«

»Det er heller ikke nødvendigt, at hun altid skal tilsidesættes.«

»Jeg dansede ikke, da jeg var i hendes Alder.«

»Men det var en stor Fejl, Mutter, og nu kan Du selv se Følgerne; for uden at

fornærme Dig, har Du ikke nogen god Holdning; der er noget leddeløst ved Dig som ved en Flagstang i Blæst. Men dine Forældre havde maaske ikke Raad til at lade Dig gaa til Dans; vore Børn har heldigvis ret velstaaende Forældre.«

Madam Nielsen, der sad og betragtede en Vest og ærgrede sig over, at der var laant for meget paa den, foer op som en Raket og kastede ham rasende Vesten i Hovedet, idet hun styrtede ud i Køkkenet og tog Emilie med sig.

»Naa, naa, naa, smaa Slag!« brummede hendes Mand og kastede Vesten hen paa Sofaen.

Enden paa Historien blev dog, at Emilie kom til at gaa til Danseøvelse sammen med Blanka og Clara. Et Øjeblik nærede den lille Askepot venligere Følelser mod sin Stedmoder, og hun vilde gærne vise sig taknemlig og villig imod hende; men netop det, at være bleven tvungen til at lade Steddatteren spille og danse, gjorde Pantelaanersken endnu mere fjendtlig imod hende.

»Det er ikke andet end Misundelse, fordi

Mille ser bedre ud og har bedre Evner end hendes egne to Grimrianer,« sagde Nielsen en Søndag, da han ude i Haven paa Østerbro fortalte Værten og hans Kone om hans nyeste Sejr. »Man skulde ikke tale saadan om Børn, for de er virkelig begge to rare Piger, og der er ikke en ond Bloddraabe i dem; og at de er uheldige, lange, skindmagre som deres Moder, det kan de jo ikke gøre for. Enhver kan straks se, at Mille ikke er deres Søster.«

En Syge- og Begravelsesforening, hvoraf Madam Nielsen var Medlem, skulde have Maskerade en Aften i Februar Maaned, og da Budet nogen Tid i Forvejen kom med en Kvittering og et Program til Maskeraden, besluttede Madam Nielsen at tage med og købte med det samme Billetter til sig og sine to Døtre.

De to Smaapiger, der endnu gik til Danseøvelse, var henrykte over, at de for første Gang skulde paa Maskebal, og kunde naturligvis ikke lade være at tale derom til Emilie. De vilde gærne have hende med, men de vidste,

at deres Moder ikke kunde lide hende og at det ikke kunde nytte at bede for hende.

Emilie vilde voldsomt gærne med. En stor Sal med mange Lys, et Musikkorps, hvori der baade var Piber og Trommer, Violiner og Trompeter, og alle Slags kønne Dragter af Silke, Fløjl og med Guld- og Sølvstads! Alt det laa hun og tænkte paa om Aftenen, naar hun var kommen i Seng, og om Dagen, naar hun var alene.

»Mo'er skal paa Maskerade,« sagde hun til sin Fader, »og Blanka og Clara; vi skal ikke med.«

Nielsen lo. »Nej, det kan jeg nok tænke.«

»Det er vist morsomt at komme paa Maskerade,« vedblev Emilie. »Jeg vilde gærne.«

»Hvad er det for en Maskerade?«

»Det er Begravelsesforeningen. Mo'er har købt Billetter af Budet.«

»Ti saa bare stille, saa køber jeg ogsaa Billetter af Budet,« svarede hendes Fader. »Mutter skal slet ingen Ting vide, før hun ser os; det skal være en Overraskelse.«

»Skal vi saa ogsaa have Dragt og Maske paa?«

»Naturligvis.«

»Jørgensen har mange Dragter, som de bruger, naar de laver levende Billeder.«

»Du siger noget, Mille! Jørgensen laaner os gærne et Par Dragter.«

»Kunde jeg ikke være Alf med smaa Vinger paa Ryggen?«

»Jo, naar Du bare passer paa, at de ikke piller Vingerne af Dig.«

Hvor Emilie glædede sig til Maskeraden! Og ikke en eneste betroede hun sig til, ikke engang til sin fortrolige Skolekammerat. Ude hos Jørgensen blev Alfedragten taget frem, stivet og strøget. Nielsen skulde være Kineser. Han og Emilie skulde klædes paa hos Jørgensens og køre derfra.

Endelig oprandt den af de tre Børn saa længselsfuldt ventede Dag. Maskeraden skulde først begynde Klokken otte, men allerede Klokken seks begyndte Madam Nielsen at pynte Blanka og Clara. De skulde være neapolitanske Fiskerpiger.

Nielsen gik og var gruelig polisk. »Du kunde jo have spurgt, om Mille og jeg vilde med,« sagde han.

»I plejer jo ellers ikke at bryde Jer om at gaa med os,« svarede Pantelaanersken mut.

»Nu kan vi vel ikke faa Billetter?« spurgte Nielsen.

»Nej, det er kun for Foreningens Medlemmer; der sælges ikke Billetter ved Indgangen.«

»Det er kedeligt!«

Mens Stedmoderen og hendes Døtre pyntede sig i de straalende Dragter — Moderen i blaa Silkedomino, sad Emilie tavs paa en Stol og saa' ud, som om hun sørgede over, at hun ikke skulde med. Af og til maatte hun hjælpe Søstrene med at binde et Baand eller snøre et Livstykke.

»Nu kan Du godt gaa hen og hente en Droske, Mille,« sagde Madam Nielsen.

Emilie løb hen til Hotel Fønix i Dronningens Tværgade.

»Mo'er, maa Mille køre med hen til Porten?« spurgte Clara.

»Hvad skulde det være godt for?« spurgte Moderen tvært.

»Naar der er Maskerade, staar der altid saa mange uden for Porten og ser paa Dragterne,« forklarede Blanka.

»Naar man ikke kan komme ind i det Allerhelligste, maa man være glad ved at staa udenfor og kaste et Blik ind i Forgaarden,« tilføjede Nielsen.

»Maa hun, Mo'er?« bad Clara.

»Aa ja, lad hende saa køre med derhen!«

Da Emilie lidt efter kom tilbage med Drosken, var Madam Nielsen og hendes Døtre færdige til at tage afsted.

Blanka og Clara løb Emilie i Møde. »Du maa køre med!«

»Maa jeg?« udbrød Emilie overrasket og saa' spørgende hen paa sin Fader.

»Ja — med hen og se paa det,« vedblev Blanka forvirret.

»Skal jeg ingen Dragt have paa?« spurgte hun skuffet.

»Nej,« sagde Clara, lidt bedrøvet over, at Emilie havde misforstaaet hende, »hvis Du vil, maa Du køre med hen til Porten

og se paa dem, der skal ind. Men Du bryder Dig maaske ikke om det?«

»Nej,« svarede Emilie og rystede paa Hovedet.

»Tag Du kun de Smuler, der falder fra de Riges Bord, Mille,« sagde hendes Fader, idet han skyndte sig at tage sin Overfrakke og Hat paa. »Du har jo ikke for mange Fornøjelser. Kryb Du med ind i Æsken, saa springer jeg op hos Kusken.«

Emilie havde allerede taget Overtøj paa, da hun skulde hen og hente Drosken.

»Du skal nok gøre, hvad Du kan, for at ødelægge vor Smule Fornøjelse,« sagde Madam Nielsen, idet hun gik ned til Drosken.

»Tværtimod!« svarede hendes Mand i en munter Tone. »Jeg vil ønske, at Du rigtig maa more Dig og rigtig maa faa dine Ben rørt, og det vil Du nu nok faa; enhver vil antage Dig for en smækker ung Pige. Var jeg med, vilde jeg danse den første Galopade med Dig.«

»Jeg vil aldrig danse med Dig!«

»Man skal aldrig sige aldrig!« sagde han

leende, smækkede Vogndøren i og sprang op paa Bukken.

Kusken udstødte en gryntende Lyd, som ikke kan betegnes med Bogstaver, men som Hesten forstod; den nikkede et Par Gange og satte sig derefter i et jævnt Luntetrav, saa at den inden to Minuter var gaaet kunde standse foran »Kæden« i Dronningens Tværgade.

Der stod en hel Del Mennesker udenfor, for at se paa Maskeradegæsterne, der saa hurtigt som muligt smuttede ind gennem Porten. Pantelaanersken og hendes Døtre skyndte sig ogsaa gennem den forsamlede Mængde og gav sig ikke Tid til at se efter Emilie og hendes Fader.

Nielsen sprang ned af Bukken.

»Bliv der inde, Mille,« sagde han til Datteren; han havde allerede aftalt med Kusken, at han skulde køre dem ud paa Østerbro. »Nu begynder vor Komedie, Mille,« sagde han til Emilie, da han var kommen ind til hende i Drosken. »Naar vi nu kommer ind i Salonen, saa maa Du ikke tale til Blanka og Clara eller til Mutter

saadan at de kan kende Dig paa Stemmen. Du maa enten gøre din Stemme fin eller grovere.«

»Saadan: God Aften, lille Frøken!« sagde Emilie med pibende Stemme.

»Ja, det er godt, Mille! Vil Du bare holde paa den!«

»Hvordan vil Du tale, Fa'er?«

»Saa længe jeg har Masken paa, taler jeg gebrokken Dansk, som en tysk Kommandersergent, der har været tyve Aar i Danmark.«

»Det bliver morsomt!«

»Ja, det kan Du tro, det bliver meget morsommere, end naar vi var taget sammen med Mutter. Men pas nu paa, Mille, at Du ikke forraader os! Du maa gærne tale med dem og Du maa ogsaa gærne danse med dem, men Du maa passe paa, at de ikke kender Dig.«

»Jeg skal nok tage mig i Agt.«

Drosken kørte imidlertid rask ud ad Østerbro og standsede snart paa Hjørnet af Citadelsvejen.

Dragterne laa fremme, og Fru Jørgensen hjalp Emilie at komme i Alfedragten.

»Det er jo en Sylfide,« sagde Nielsen.

»Du kan ogsaa kalde hende for en Amorin,« svarede Jørgensen.

»Den passer hende som om den var syet til hende,« tilføjede Fru Jørgensen. »Og her er Masken! Nu spiser vi lidt Aftensmad og saa tager vi afsted. Ja, Jørgensen og jeg tager med, bare som Tilskuere: vi vil dog nok se, hvordan den Historie spænder af.«

Emilie hoppede af Glæde, da hun hørte, at Hr. og Fru Jørgensen skulde med. Hun var lidt ked af, at Aftensmaaltidet varede saa længe, at hendes Fader gav sig saa god Tid og sad og talte saa meget. Selv var hun saa utaalmodig efter at komme afsted, at hun næsten ingen Ting kunde spise. Endelig kom de dog afsted, og saa varede det ikke længe, før Drosken for anden Gang holdt udenfor »Kæden«, hvor der straks samlede sig Tilskuere.

Jørgensen og hans Kone gik op paa Balkonen, mens Nielsen og Emilie straks gik ind i Dansesalen.

Ja, saaledes omtrent var det, at Emilie

havde tænkt sig Salen, stor, straalende lys og Gulvet næsten som en Glidebane! Men Musiken brusede meget stærkere end hun havde tænkt. Det var en Polka, der blev danset, og Nielsen dansede flot ind i Salen med sin lille Pige. Hans Kineserdragt var fuld af smaa Bjælder, og de ringede ved den mindste Bevægelse.

»Der sidder vor Mo'er henne!« sagde Nielsen til sin Datter.

Emilie fik ogsaa straks Øje paa den høje Dame i den blaa Domino, der sad henne ved Væggen i Nærheden af Orkestret. Foran hende stod Clara; hun syntes at se efter sin Søster, der dansede med en Skotte. Blanka var jo høj af sin Alder, og snart fjorten Aar; naar hun havde Dragt og Maske paa, kunde hun nok ligne en ung Dame, og hun kunde derfor sagtens faa danset.

»Det lader ikke til, at der er Rift om Mutter!« sagde Nielsen.

Da Dansen var forbi, satte Nielsen sig hen paa Bænken ved Siden af sin Kone, men hviskede først til sin Datter, at hun nu maatte være forsigtig.

Emilie smilte bag Masken og nikkede.

Da Dansen after begyndte, blev Nielsen siddende; men Emilie rakte Hænderne frem imod Clara, for at bede hende om en Dans. Clara var straks villig, og snart foer de to Smaapiger let hen ad Gulvet i de Dansendes Ring.

Nielsen bøjede sig hen imod sin Kone og sagde med tysk Betoning paa Ordene: »Det er nydeligt at se Børn danse.«

»Ja,« svarede hans Kone. »Den lille Fiskerpige er min Datter.«

»Nej, virkelig!« udbrød Nielsen med paatagen Overraskelse, »og det er min, den lille Sylfide.« Lidt efter tilføjede han: »De danser skam godt sammen, de to Smaa. — Ja, Deres er ikke saa lidt større; men hun er vist ogsaa ældre end min.«

»Hun er tolv Aar.«

»Det var som Pokker! Da er hun skam stor af sin Alder. Min er ogsaa tolv, men hun er en lille Knude. De danser virkelig pænt sammen.«

»Mine Børn har lært at danse hos en kongelig Balletdanser,« sagde Fru Nielsen.

»Det kan jeg lide,« svarede hendes Mand. »Det er det, jeg altid har sagt: hvad man giver ud for sine Børn, er aldrig givet ud omsonst.«

»De lærer ogsaa at spille.«

»Maaske hos en kongelig Kapelmusikus?«

»Nej,« svarede Pantelaanersken, »de har hidtil haft en Lærerinde, men jeg har tænkt paa efter Sommerferien at give dem en dygtig Lærer.«

»Ja — har man Raad til det, saa skal man gøre det, det betaler sig. Man ser straks paa Deres Datter, at hun er en dannet Pige.«

»Det er min anden Datter,« sagde Madam Nielsen og pegede paa Blanka, der i det samme kom hen imod dem.

»Ak saa! Ja, nu ser jeg det, ogsaa en lille Fiskerpige! Hun er skam stor!« Han rejste sig op og bukkede for sin Steddatter. »Vil Frøkenen træde en Dans med en Kineser?«

Clara og Emilie var standset henne ved Indgangen.

»Hvad hedder Du?« spurgte Clara.

»Amorine Sylfide Nielsen,« svarede Emlie, og lo bag Masken ad det raske Indfald, hun saa pludselig havde faaet.

»Nielsen,« gentog Clara, »det hedder min Søster ogsaa.«

Emilie lo og spurgte med sin paatagne pibende Stemme: »Saa hedder Du vel ogsaa Nielsen?«

»Nej, jeg hedder Clara Petersen, og min ældre Søster hedder ogsaa Petersen, det er kun den lille, der hedder Nielsen, for hun har ikke samme Fader som vi, og hendes Mo'er er død.«

»Er hun her ogsaa?«

»Nej — hun kommer næsten aldrig med; Moder kan ikke lide hende.«

»Saa kan Du vel heller ikke lide hende?« spurgte Emilie.

»Jo,« svarede Clara, »hun er rar, og saa er hun køn, hun er kønnere end min Søster og jeg.«

»Jeg kan ogsaa godt lide Dig,« sagde Emilie.

»Kan Du?«

»Ja. Skal vi danse igen?«

De dansede videre; men de kom ikke ret langt, før en galopperende Visekælling traadte Clara over Tæerne. Clara hoppede paa et Ben hen til en Bænk. Emilie stod lidt og saa' medlidende paa Søsteren, men saa kom der en dristig Sømand, tog hende om Livet og dansede bort med hende.

Clara hinkede over til sin Moder paa den anden Side af Salen.

»Der var en Kone, der traadte mig paa Taaen; men nu gør det snart ikke mere ondt. — Hvor er Blanka?«

»Hun danser jo med Kineseren; han er morsom; jeg talte med ham.«

»Kender Du ham?«

»Nej — han er en Tysker.«

Dansen sluttede.

Nielsen førte Blanka til sin Plads. »Den unge Dame er saa let som en Fjer at danse med.«

Nu kom ogsaa Emilie. Clara hoppede ned af Bænken og løb hen til hende.

»Kan Du nu danse igen?« spurgte Emilie.

»Ja — nu gør det ikke mere ondt. — Mo'er, saa Du jeg dansede med den lille Pige?«

»Ja — hun er sød.«

Emilie kom til at le højt; det var første Gang, hendes Stedmoder havde sagt, at hun var sød.

Da en ny Dans begyndte, dansede Clara og Emilie ud, Blanka blev ogsaa budt op til Dans. Nielsen rykkede nærmere hen til sin Kone. »Nu danser Ungdommen; jeg véd ikke, Frue, om De vil danse med en gammel Kineser.«

Madam Nielsen rejste sig. »Det er saa længe siden, jeg har danset... hvis De vil bære over med mig.«

Nielsen bukkede galant og dansede Tyrolervals med sin Kone. Han dansede med sirlige Sving, lagde Armen varsomt om hendes Liv og vovede endog at trykke hende lidt for ømt til sit Bryst. Han gik saa fuldstændig op i Dansen, at han endog med sin paatagne tyske Dialekt nynnede:

Lille Pige med det sorte Haar,
se lidt paa mig!
Hør, hvor tydeligt mit Hjærte slaar:
Jeg elsker Dig!

Da Valsen gik over til en Hopsa, maatte Madam Nielsen erklære, at hun ikke kunde mere.

»Støt Dem til min Arm, Frue, det er en stærk Arm!« Og Arm i Arm førte han hende gennem de dansende Par hen til hendes Plads. Han satte sig ved Siden af hende. »Et Karneval er dog en underlig Ting. Her kan man gaa og komme til at synes godt om en Dame, man aldrig har set. Man beundrer hendes smukke Figur, hendes slanke Vækst, hendes kønne Stemme, hendes straalende Øjne, der lyser ud gennem den sorte Silkemaske, man ser hendes fine Hage — men hvad er det hele, naar Næsen mangler? Det, man ser, beundrer man og gætter sig til Resten. Ganske vist er Fantasien næsten altid skønnere end Virkeligheden; men lige over for Dem tror jeg ikke jeg tager fejl, naar jeg aner, at der sidder en lille fin Næse bag Maskens lille Stumptud.«

Madam Nielsen stødte til ham med Albuen. »Aa, hvor De er sværmerisk! Bare fordi De har siddet og sagt mig saa mange Smigrerier, faar De aldrig mit Ansigt at se.«

»Det vilde jeg dybt beklage, Frue! Om det ogsaa skulde blive en lille Skuffelse for mig — naa Herregud, den vil jeg bære, den maa jeg bære! I Aften danser vi sammen, men naar Klokken slaar fire, saa er det Bal forbi, og i Morgen danser vi ikke sammen. Jeg er sikker paa, Frue, at naar De ser mit Ansigt, vil det volde Dem større Skuffelse og Overraskelse. Har De ikke tænkt Dem, hvordan jeg ser ud?«

»Jo,« svarede Pantelaanersken, »jeg har tænkt paa det, men jeg har ikke saa stærk Fantasi som De, jeg kan ikke rigtig tænke mig, hvordan De ser ud; men De er et gemytligt Menneske, De maa vel ogsaa have et muntert Ansigt. Jeg tror, jeg kommer til at le, naar De tager Masken af.«

»Tror De?«

Hun lo. »Ja, jeg er sikker paa det.«

»Kan De tænke Dem, hvad jeg er?«

Hun saa' paa hans Kinesermaske med de skæve Øjne, de hule Kinder og det lange Skæg, der var lavet af en Hestehale. »Jeg véd ikke,« sagde hun tøvende. »Er De maaske Militær?«

»Der traf De det næsten — jeg har nemlig virkelig været Militær. Hvad en Dame som De angaar, Frue, saa kan De kun være en af to Ting, enten gift eller ung Enke.«

Hun betænkte sig lidt inden hun svarede: »Jeg er ikke Enke.«

Hendes Mand sukkede højt.

»Men min Mand er ikke hjemme — han er rejst — han er Sømand — Skibskaptain.«

»Og De venter maaske ikke Kaptainen hjem for det første?«

»Nej — ikke for det første.«

Lidt efter smuttede Nielsen op paa Balkonen, hvor Hr. og Fru Jørgensen sad.

»Nu maa vi have en Taar Øl, Jørgensen!« sagde Nielsen leende.

«Naa — hvordan gaar det?« spurgte Restavratøren, idet han rejste sig.

»Det gaar storartet!«

»Vil Du med ud, Mutter, ud og faa lidt at styrke Dig paa?«

»Ja, det er lige saa godt,« svarede Fru Jørgensen, idet hun fulgte med ind i et af de mindre Lokaler.

»Din Kone har ikke kendt Dig?«

»Nej — hun har bildt mig ind, at hendes Mand er Skibskaptain, at han er paa Rejse, og at han ikke kommer hjem for det første.«

»Det bliver en kostelig Scene, naar I kaster Masken; den kan nok være en Flaske Portvin værd,« sagde Restavratøren.

»Ja, Nielsen,« tilføjede Fru Jørgensen, »den Komedie maa De lade os se paa.«

»Naturligvis,« svarede Nielsen muntert. »Her sidder vi saa rart alene. Desuden er Klokken jo saa mange, at Masken snart skal falde. Skal jeg gaa ned og hente hende?«

»Ja — hele Familien, og sig med det samme til Opvarteren, at han skal bringe en Flaske Portvin og nogle Glas her ind.«

Nielsen skyndte sig ned i Dansesalen og hen til sin Kone, der sad paa sin gamle Plads i Nærheden af Orkestret. Da han standtede foran hende og bøjede sig ned til hende, troede hun, han vilde danse med hende; hun rejste sig op og rakte ham sin Haand. Først da han havde danset hende træt og ført hende til hendes Plads, kunde han indbyde hende til et Glas Vin. »Jeg har en god Ven og hans Hustru inde i et lille

hyggeligt Lokale. Skal vi tage Deres Døtre med!«

Hun tog hans Arm og gav i Forbigaaende Blanka og Clara et Vink om, at de skulde følge med. Emilie saa' det og hoppede lidt bagefter.

»Men jeg tager ikke min Maske af,« sagde Madam Nielsen.

»Ej hvad! Om et Kvarter blæser de jo Masken af. Et Par Minutter før eller senere siger intet.«

»Nej — jeg gør det ikke!«

De kom ind i Lokalet, hvor Hr. og Fru Jørgensen sad ved et Bord med en Portvinsflaske og Glas. Blanka og Clara fulgte med deres Moder, Emilie kom listende ind bag efter og holdt sig henne ved Døren.

»Maa jeg forestille Fruen for min Ven, Restavratør Jørgensen og Frue!« sagde Nielsen, mens han endnu stod maskeret med sin Kone under Armen. »Jeg vilde gærne ogsaa præsentere min Baldame; men jeg véd kun, at Fruen er gift med en Kaptain, der er paa Rejse; Navnet kender jeg ikke.«

»Det siger jeg heller ikke,« sagde Pantelaanersken.

»Man er ikke pligtig til det, Frue, man er ikke pligtig til det.«

»Jeg tror min Salighed, Du taler Tysk!« udbrød den uforsigtige og tankeløse Restavratør.

Hans Kone stødte til ham med Benet, og man kunde se paa hans Ansigt, at han forstod, han havde forløbet sig.

Madam Nielsen opdagede det. Hun slap sin Mands Arm og spurgte leende: »Er De ingen Tysker?«

»Jo, jo,« svarede Nielsen med tysk Betoning, »paa mødrene Side.«

Restavratøren skænkede i Glassene. »Maa jeg byde paa et Glas i Anledning af . . .«

»At Narrene danser,« sagde Nielsen, da Jørgensen standsede, som om han ikke vidste, hvad han skulde sige.

Blanka og Clara tog uden videre deres Maske af, saa snart de saa', at der ogsaa var skænket Vin til dem. Emilie trippede nærmere hen til Bordet, endnu med Maske

paa. Fru Jørgensen nikkede leende til hende.

»Naa — er Du der?« sagde Nielsen til Emilie, endnu med halvtysk Udtale. »Ja, naar man skal drikke Vin, maa man have Masken af.«

»Skal jeg tage den af?« spurgte Emilie hviskende.

»Ja.«

Fader og Datter tog Masken af paa en Gang.

Clara gav sig henrykt til at hoppe og klappe i Hænderne. »Aa, det er Fa'er og Mille.«

Moderen slog hende over Armen. »Hvordan er det, Du skaber Dig!«

Blanka, der ogsaa var begyndt at le, blev atter alvorlig.

»Kom nu, skynd Jer lidt!« sagde Madam Nielsen til sine Døtre.

Nielsen spærrede hende Vejen og sagde med sin rolige Stemme: »Nej, bliv nu lidt og smag paa Vinen. Og nu kan Du ogsaa godt tage din Maske af; jeg forsikrer Dig

for, jeg bliver hverken overrasket eller skuffet ved at se dit milde Ansigt.«

»Jeg kunde have Lyst til at slaa Dig lige i Synet!« hviskede hun med hæs Stemme.

»Ja, det véd jeg nok, mit Lam,« svarede han i en deltagende Tone. »Men Du kommer til at styre dine Lyster. Husk paa, hvor gode Venner vi har været i Aften, vi har danset sammen, saa ømt Bryst mod Bryst, som om vi var forelsket i hinanden. Og for Pokker, det haster jo ikke med at komme hjem; din Mand, Kaptainen, er jo paa Rejse,«

Mens han saaledes stod og drillede hende, holdt han hendes højre Haand fast i sin, for at hun ikke skulde løbe fra ham, klappede hende paa Skulderen og kom ved en behændig Bevægelse til at rive Masken af hende.

Hun græd af Harme og lod sig som et villieløst Barn føre hen til sin Stol.

»Det er rigtigt, Frue,« sagde Jørgensen. »Saadan en lille Karnevalsspøg skal man kun le ad; det vilde være dumt at ærgre sig. Paa en Maskerade har man Lov til at gøre

Løjer med enhver, hvorfor skulde en Kone saa ikke have Lov til at gøre Løjer med sin Mand, og De har naturligvis for længe siden opdaget, hvad det var for en Kavaler, der stak i den gale Kineser. Skaal, Frue! Det glæder mig at gøre Deres Bekendtskab. Deres Mand har jeg kendt i mange Aar, og Deres lille Mille kender vi ogsaa.«

Men Pantelaanersken svarede ikke og rørte sig ikke af Pletten.

»Saa drik I, Børn, naar Mutter ikke vil,« sagde Nielsen.

Blanca og Clara saa' hen paa deres Moder, der sad og stirrede mørkt ned mod Gulvet, saa tog de deres Glas og klinkede med de andre.

Men inden Flasken var tømt, gik Md. Nielsen og tog Blanka og Clara med. Lidt efter kom Clara meget bedrøvet ind og sagde til Emilie, at hun skulde gaa med hjem; men hendes Fader sagde, at hun maatte gærne blive til han gik hjem, og Clara gik endnu mere bedrøvet ud til sin Moder. Hun og hendes Søster var ked af, at de skulde saa tidlig hjem; men der hjalp ingen »kære

Moer«; Mo'er var vred og vilde hjem, og saa maatte Børnene følge med.

Restavratør Jørgensen og hans Kone brød ogsaa snart op, og saa mente Nielsen, at for Emilies Skyld var det bedst ikke at blive for længe. Nielsen og Emilie klædte sig om nede i Garderoben, og da Hr. og Fru Jørgensen kørte hjem, tog de Dragterne med.

Emilie gik straks ind i Børnenes Værelse, hvor Blanka og Clara laa og sov sødt.

Da Nielsen kom ind i Sovekammeret, rullede han Gardinet op, for at Gaslygten, der stod lige udenfor Huset, kunde sende lidt Lys derind.

Hans Kone rejste sig halvt op i Sengen for at se efter ham.

»Naa, Du sover ikke, Mutter,« sagde han paa sin sædvanlige rolige Maade. »Tak for i Aften! Vi fik da danset en Del sammen. Skal jeg komme hen og kysse Dig?« Han gik hen imod hendes Seng.

Med en hastig, slangeagtig Bøjning greb hun ind under Sengen, fik fat i sin ene Støvle, og vilde med al Kraft kaste ham den

i Hovedet; men han mærkede lige saa hurtigt hendes Hensigt, bukkede sig, og Støvlen fløj ud ad Vinduet, knuste en Rude og faldt ned paa Gaden.

Nielsen gik rolig hen og saa' ud ad Vinduet. Der var i Øjeblikket ingen Mennesker at se i Nærheden, Klangen af Glasskaarene af den knuste Rude havde ingen Nysgærrige hidkaldt. Han vilde ingen Ting sige for ikke at tirre hende endnu mere; hans Seng stod jo lige ved Siden af hendes; det var ikke godt at vide, hvad hun kunde finde paa, Han klædte sig af og gik i Seng uden at sige et Ord.

Da han havde ligget lidt, hørte han, at hun var staaet op. Han drejede Hovedet og saa' hen paa hende. Hun sad paa en Stol og snøftede og stønnede, mens hun trak Strømper paa. Hun var forfærdelig vred. Saa tog hun en Klokke paa, sin lange Kaabe, et Tørklæde om Hovedet, stak Fødderne i et Par Morgensko og gik ud af Stuen.

Et Par Minutter efter kom hun tilbage med sin Støvle, som hun havde været nede

paa Gaden at lede op. Hun skummede endnu af Vrede, kastede Støvlen hen ad Gulvet, trak Rullegardinet ned og gik atter i Seng.

Men det lod til, at ingen af de to Ægtefæller skulde komme til Ro denne korte Nat. Vinden blæste ind gennem Hullet i Ruden og fik Rullegardinet til at danse frem og tilbage, tromme paa Vinduesposten og i det hele taget lave en Koncert som et Skibssejl i Storm. Nielsen trak Hovedet ned under Dynen for at høre saa lidt som muligt, og han var ogsaa lige ved at falde i Søvn, da hans Hovedpude blev revet fra ham med et hæftigt Ryk. Han foer forskrækket op og var lige ved at styrte ud af Sengen. Henne ved Vinduet stod hans Kone og stoppede Hullet i den knuste Rude til med hans Pude.

IV.

En Stedfortræder.

Tre Aar gik, uden at der i Pantelaane rens Hus skete noget, der er værd at opholde sig ved. Kiv og Kævl var der nok af, men skulde man holde Dagbog over det, vilde den i Længden blive trættende.

De tre Pigebørn var nylig blevne konfirmerede. Blanka var da seksten Aar, Clara og Emilie fjorten. Det havde en Gang været Madam Nielsens Mening, at Clara ogsaa skulde gennemgaa alle Skolens Klasser, men da hun vidste, hvor ringeagtede Møbellaanerens, Aagerkarlens Døtre var af »de store indbildske Tøse« og deres Forældre, saa tog hun hende ud af Skolen med det samme og lod hende blive konfirmeret samtidig

med Søsteren. Naturligvis gjorde hun som sædvanlig Forskæl paa sine egne Børn og Emilie. Hun vilde ikke have, at Emilie skulde gaa hos samme Præst som Blanka og Clara, og mens Blanka og Clara fik elegante hvide Kjoler og Uhr, fik Emilie kun en tarvelig sort Kjole. Der blev intet Gilde holdt i Anledning af Konfirmationen; Pantelaanersken havde jo slet ingen Slægtninge eller Venner, der kom til hende og som hun kom til, og hendes Mands Venner og Bekendte brød hun sig ikke om; han havde nok forøvrigt heller ikke mange.

Madam Nielsens fine Døtre tilbragte Tiden efter deres Konfirmation med at læse Romaner, hækle og brodere lidt og spille lidt paa Klaveret; ingen af Delene havde de synderlig Lyst til; men Tiden skulde jo gaa med noget. Emilie holdt hele Huset i Orden, og Stedmoderen talte saa venligt til hende, som en gnaven, hovmodig Frue plejer at tale til sin Tjenestepige, naar hun en enkelt Gang er nødt til at værdige hende et Ord.

Men saa skete der en Begivenhed, som fik varige Følger for Nielsen. Det var en

Lørdag Aften. Han havde været ude at kræve Penge ind hos Folk, som ikke havde betalt deres Renter og Afdrag i rette Tid; han skulde have haft et halvt Hundrede Kroner i det hele, men han fik kun tyve; de Skyldnere, der ikke havde Penge eller som ikke var komne fra Arbejde, maatte selv komme hen paa Laanekontoret senest Mandag Middag, hvis de ikke vilde miste alle deres Møbler. Men i Stedet for at gaa hjem med de tyve Kroner, gik Nielsen ud i Haven paa Østerbro og spillede Kegler.

Det var gamle Bekendte, Nielsen kom i Selskab med; der var Slagter Mikkelsen, Pølsefabrikant Mortensen og Arbejderformand Aarup, alle sammen lidenskabelige og drevne Keglespillere. Efterhaanden kom der nogle Tilskuere til, som kendte Keglespillerne og som foretrak at drikke deres Øl paa Keglebanen.

Indtil nu havde Nielsen vundet et halvt hundrede Øre. Men da der begyndtes paa en ny Pot, kom der et Par Keglespillere til, og snart vendte Nielsens Lykke sig.

En ældre, mager, lidt foroverbøjet Herre traadte ind paa Banen.

»God Aften, de Herrer!« raabte han og viftede fortroligt med Haanden.

»God Aften, Hr. Fuldmægtig!« blev der svaret.

Den ældre Herre, der var Kopist i et af Magistratens Kontorer, men aldrig gjorde Modsigelse, naar man kaldte ham »Hr. Fuldmægtig« tog Plads ved et lille Bord i Nærheden af Regnskabsføreren. Da han havde siddet lidt og set paa Spillet, ringede han paa Opvarteren, der hurtigt kom springende.

»Hør, Christian — god Aften, min Ven! — vil De bringe mig en Kinabitter, to Stykker Smørrebrød med Skinke og Røræg, to Havrekiks med Ost, og en Porter.«

»Javel, Hr. Kontorchef!« Opvarteren løb, men Kopisten kaldte ham tilbage.

»Hør, Christian! Har De hørt andre kalde mig Kontorchef?«

Opvarteren blev lidt forfjamsket. »Nej.«

»Saa behøver De heller ikke at gøre det,« sagde Kopisten i en mild Tone. »Kan

De huske det, saa jeg ikke behøver at gentage det?«

»Jo vel, Hr. Kon— Fuldmægtig!«

»Naar jeg ser paa dine Forberedelser til at sætte Kuglen op, Mortensen,« sagde Slagteren til Pølsefabrikanten, »saa kommer jeg altid til at tænke paa en Andrik og en Sprøjteslange.«

Mortensen, der med Kuglen i Haanden lidt stivbenet vraltede hen til Enden af Banen, standsede et Øjeblik for at tænke over Slagterens Bemærkning; men da han ikke kunde finde Traaden i den, satte han Kuglen op med vældig Kraft.

»Alle ni!« brølede Keglerejseren,

Mortensen stillede sig op midt paa Gulvet med Hænderne i Lommen og saa' tankefuld hen paa sin Ven Slagteren. Endelig udbrød han: »En Andrik og en Sprøjteslange! Sikken en Tankegang! Den gaar over min Paraply!«

»Vil Du ha'e en Bajer, Mortensen?«

»Ja — det kan jeg da bedre forstaa.«

»Drikker De en Bajer med, Fuldmægtig?«

»Tak — jeg faar en Porter.«

»Saa kan De godt bruge en Bajer til at mengelere den med.«

»Mikkelsen skal slaa!«

»Er det mig?« Slagteren rejste sig, tog Kuglen og lod den danse i Haanden. »Holder Du en Krone paa otte i Højre, Mortensen?«

»Ja, la' rulle, Marie!«

»Holder Du med, Nielsen?«

»Ja — lad mig bare holde med.«

Slagteren slog kun fem Kegler og tabte saaledes to Kroner.

Nu var Paréerne begyndt og en Del Kroner blev sat i Omløb.

Først vandt Nielsen i kort Tid en halv Snes Kroner, men saa tabte han paa ét Slag fem, og saa varede det ikke længe, før han havde tabt alt, hvad han havde vundet og de tyve Kroner, han havde krævet ind til sin Kone. Han vilde ikke parére mere.

»Hvad er der nu i Vejen?« spurgte Slagteren. »Er Møntsorterne slupne op? Ikke andet? Her!« Han rakte Nielsen ti Kroner. »Du kan komme hjem til mig i Morgen og spise Frokost. Du har jo Penge nok

hjemme. En anden kan da heldigvis bære sine Penge paa sig; men hvis Du vilde prøve paa det, vilde Du nok synke i Knæerne.«

De ti Kroner varede heller ikke længe, og Nielsen fik et nyt Laan af sin Ven Slagteren.

»Men er det værd?« spurgte Nielsen.

»Det skal Du ikke bryde Dig noget om, Du Gamle! Du kan jo give mig dem igen i Morgen, naar Du kommer hjem til mig og spiser Frokost.

Nielsen spillede videre, deltog i Parèerne, tabte og fik for tredje Gang ti Kroner af Slagteren. Da Klokken tolv om Natten Keglespillet sluttede, havde Nielsen tabt sin Kones tyve Kroner og tredive Kroner, som han havde laant af Slagteren og som han skulde betale i Morgen Formiddag. Han var i en meget mørk Stemning, da han gik hjem. Det vilde blive en frygtelig Scene, naar han i Morgen skulde gøre Regnskab for de tyve Kroner og bede hende om tredive til. Bede hende om dem? Nej, det kunde slet ikke nytte! Hun vilde vist heller springe ud ad

Vinduet, end hun vilde give ham tredive Kroner! Han maatte tage dem fra hende, uden at hun saa' det, og saa bag efter lade hende rase som hun vilde. Slagteren maatte have sine Penge i Morgen til Frokost; Spillegæld var Æresgæld!

Det var godt, Klokken var saa mange, saa kunde hans Kone da ikke begynde at tale om Pengesager, og heldigvis plejede hun ikke at holde Gardinprækener for ham. Han vilde tage sine Støvler af ude paa Gangen og liste sig ind paa Sokkerne. Det kunde jo være, hun sov, og saa skulde han nok passe paa ikke at vække hende.

Men han havde forregnet sig. Hun sov ikke. Saa snart han begyndte at klæde sig af, hørte hun det og tog ham straks i Forhør.

»Hvorfor blev Du borte?« spurgte hun haardt.

»Jeg blev da ikke helt borte,« sagde han langsomt og indsmigrende. »Nu er jeg jo hjemme hos Dig, Mutter.«

»Hvor har Du været henne?«

»Jeg har været ude hos Jørgensen.«

»Det kunde jeg tænke; dér render Du altid ud!«

»Ja,« svarede han venligt, »Du behøvede næsten ikke engang at spørge om, hvor jeg har været, for Du véd, jeg kommer ikke andre Steder.« Han krøb op i sin Seng, der stod lige ved Siden af hendes.

»Fik Du Pengene?«

»Ja — jeg fik nogle af dem.«

»Hvor mange?«

»Jeg fik tyve Kroner hos de to.«

»Hvorfor fik Du ikke alle Pengene?«

»De tre af dem vilde komme og betale her senest Mandag Middag.«

»Naa — lad os saa se om de kommer! — Har Du de tyve Kroner?«

»Ja — naturligvis — eller i det mindste de fleste af dem; det kan nok være, der mangler lidt.«

»Hvorfor giver Du mig dem ikke?«

Han lo og svarede i en gryntende Tone: »Aa, Mutter, Du har da ikke din Pengepose med i Sengen?«

»Det kan Du jo ikke vide!«

»Nej — men det kunde jeg nok have

Lyst til at se.« Han gjorde en dristig Tilnærmelse; men hun slog ham over Haanden og vendte Næsen mod Væggen. Det lod til, at hun vilde slaa sig til Ro for i Aften. Men nu var det ham, der ikke kunde dy sig. Han sukkede først nogle Gange, saa begyndte han lidt forsigtig at spørge: »Kan Du huske den Gang, Du ikke kendte mig paa Maskeraden — det er vel over tre Aar siden nu? — da dansede Du med mig, og da var vi nær ved at blive rigtig gode Venner.«

Hun vendte sig halvt om imod ham. »Maa jeg faa Lov til at sove i Fred, eller er det Meningen, at jeg skal tage mine Dyner og gaa ind paa Sofaen?«

»Nej — naar Du ikke vil have det, skal jeg nok lade være at tale til Dig. — God Nat!«

Hun svarede naturligvis ikke.

Næste Morgen gik Nielsen som paa Naale. Han maatte have de tredive Kroner til Slagteren, saa maatte det bagefter gaa som det bedst kunde. Heldigvis var der mange Folk paa Laanekontoret som sædvanlig Søndag Formiddag. Han gik lidt og hjalp

hende med at finde Panter; han kunde ogsaa nok finde Pengekassen, men hun passede jo paa som en Smed. Saa skulde han tage et Pant, der laa i et tilstødende lille Rum; han lagde det op paa en fejl Hylde og sagde, at han ikke kunde finde det; Madamen brummede og gik selv ind efter det. Den Tid, der gik, inden hun fandt det, benyttede han til at tage tre 10-Kronesedler af Kassen og stak dem til sig.

Et Par Minuter efter var han ude af Døren og paa Vejen til Slagteren, uden at hans Kone eller nogen af Børnene vidste, at han var gaaet.

Men da Klokken var ni og Kontoret var lukket, opdagede Madam Nielsen straks, at de tre 10-Kronesedler var forsvundne. Hendes Mand maatte have taget dem. Hun kaldte paa ham, søgte efter ham, men han var forsvunden lige saa umærkeligt som Pengene, skønt ikke engang Emilie vidste, at hendes Fader var gaaet. Madam Nielsen blev hed om Ørene. Hvad skulde det betyde? Hun ventede og ventede, det blev Middag, men Nielsen kom ikke.

»Det er jo paa Østerbro, din Fader plejer at komme?« sagde Madam Nielsen til Emilie. »Lad os gaa der ud, naar vi har spist til Middag «

»Skal vi med, Mo'er?« spurgte Clara.

»Ja — det kan I gærne; men det bliver vist ikke nogen Lysttur.«

Efter Middag var hele den kvindelige Del af Pantelaanerfamilien kommen i Søndagstøjet og tog Vejen ud ad Østerbro.

Da Madam Nielsen og hendes Døtre kom til Haven paa Hjørnet af Citadelsvejen, Emilies Yndlingssted, da hun var Barn, opsøgte de straks Værten. Opvarteren Christian fulgte med i passende Afstand for at kunne være tilstede, hvis der skulde blive forlangt noget.

»Er Fader her ude?« spurgte Emilie.

Jørgensen saa' forundret paa hende. »Nej! — Har han ikke været hjemme! Han var her i Gaar Aftes og gik herfra Klokken tolv.«

»Jo,« svarede Madam Nielsen, »han har været hjemme, men han er gaaet tidlig i Morges, uden at nogen af os vidste af, at

han gik; han havde nogle af mine Penge, og han har taget flere med — et halvt Hundrede Kroner i det hele. Det er det, jeg ikke kan forstaa.«

»Nej, jeg har som sagt ikke set Nielsen siden i Aftes,« vedblev Værten. »Men det kan jo nok være, han kommer her en Gang i Dag; han plejer at komme om Søndagen.«

Opvarteren traadte forsigtigt et Par Skridt nærmere. »Er det Hr. Nielsen?« spurgte han.

»Ja,« svarede Pantelaanersken hurtigt. »Har De set ham i Dag?«

»Nej; men jeg véd, han skulde hjem til Slagter Mikkelsen og spise Frokost.«

»Men derfor behøvede han da ikke at have et halvt Hundrede Kroner i Lommen.«

»Nej; men jeg saa', at Mikkelsen i Aftes laante Hr. Nielsen nogle Penge.«

Jørgensen tilkastede sin Opvarter et truende Blik, og Opvarteren forstod det.

»Hvor boer Slagter Mikkelsen?« spurgte Madam Nielsen hurtigt.

»Det véd jeg virkelig ikke,« forsikrede Opvarteren dristigt, bukkede og gik ud i Haven.

»Det er naturligvis ikke sandt,« mumlede Pantelaanersken. Hun saa' skarpt paa Restavratøren. »Véd De heller ikke, hvor den Slagter boer?«

»Ikke bestemt. Han har Butik her henne paa Østerbrogade — i Nærheden af Trianglen — men Butiken er jo lukket nu. Jeg tror han har Bopæl og Slagteri ude i Utterslev — jeg har hørt det, men jeg er alligevel ikke sikker paa, om det er paa Frederikssundsvejen eller paa Roskildevejen. Hvis det er paa Frederikssundsvejen, saa er det i Utterslev, men hvis det er paa Roskildevejen, saa er det ude ved Valby.«

»Ja — Tak skal De ha'e for den Forklaring.«

»Men hvis jeg kunde skaffe Dem at vide, hvor det var, Frue,« skyndte Jørgensen sig at tilføje, idet han lo, »hvad kunde det saa nytte? Naar Nielsen og Mikkelsen har spist en god Frokost sammen, saa kører Nielsen og Slagteren naturligvis længere ud ad Landet. Mikkelsen har jo Køretøj, og jeg véd, han bruger især Søndagen til at køre ud og købe Kreaturer hos Bønderne. Naar De kom

til Utterslev, var Slagteren og Deres Mand naturligvis kørt, og selv om De fulgte efter dem til Brøndshøj, Husum, Herlev og Gladsakse, saa vilde De dog overalt komme en Time for sent.«

»Kan De sige mig, hvorfor han har taget saa mange Penge med?« spurgte Pantelaanersken, efter at have tænkt lidt over den Forklaring.

»Ja, jeg kan, det vil sige, jeg kan tænke mig det. Nielsen er en Pengemand . . .«

»Det er mere, end hvad jeg véd,« afbrød Pantelaanersken.

»Det kan godt være; men Folk, der ikke kender Forholdet saa godt, som De, tror Nielsen er Pengemand, og saa har Slagteren sandsynligvis sagt til ham: Tag et halvt Hundrede Kroner med; det kan være, vi kan gøre en Forretning paa Vejen. — Det er jo paa en Maade en Skovtur, de gør.«

»De skal ikke køre i Skoven for mine Penge! — Kom saa, Børn!«

»Hvor skal vi hen?« spurgte Clara.

»Ud i Utterslev.«

Det var en lang Vej. Først langs Søerne fra Øster- til Nørrebro, saa gennem hele Nørrebro ud til Utterslev, og da Pantelaanersken og hendes Døtre kom der ud, var der ingen, der kendte Slagter Mikkelsen.

»Saa maa det vel være paa Roskildevejen,« mumlede Madam Nielsen og vandrede videre i Spidsen for sit lille Kompagni, der for længe siden var bleven træt og tørstig.

Turen gik nu forbi Bellehøj; men da de kom til Frederiksberg Vandværk, var Pantelaanersken selv lige ved at segne af Træthed; hun opgav Fodrejsen og kørte fra Godthaabsvejen til Byen i en Omnibus tillige med sine stærkt medtagne Pigebørn.

Inden de naaede Hjemmet, var det blevet Aften.

De tre unge gik snart i Seng, men Pantelaanersken blev siddende oppe; hun vilde vente paa sin Mand, om hun saa skulde vente til i Morgen. Med den Beslutning lagde hun sig paaklædt paa Chaiselonguen og faldt fem Minuter efter i en dyb Søvn, hvoraf hun først vaagnede næste Morgen,

da Nielsen stod ude i Køkkenet og børstede sine Støvler.

Ah! Han tænkte paa at forsvinde inden hun vaagnede! Hun gennemskuede hans Trædskhed! Ellers plejede han ikke at have saa travlt med at børste Støvler. Hun vaagnede sent, men heldigvis ikke for silde.

»Hvor er mine Penge?« spurgte hun med et Udtryk, som om hun havde Lyst til at gribe fat i ham og ryste ham. »Du har taget tredive Kroner fra mig!«

»Taget dem?« gentog han langsomt. »Det er ikke Meningen, at jeg vil beholde dem — Du kan jo faa dem igen.«

»Hvor har Du dem?«

»Jeg har dem ikke hos mig; men Du kan jo tage dem af de Lommepenge, jeg skal have om Ugen.«

Hun begyndte at stønne og skære Tænder. »Jeg er ikke oplagt til Løjer!«

»Nej — jeg synes nok, Du er lidt morgengnaven,« svarede han rolig.

»Hvor har Du gjort af Pengene?«

»Tabt dem!«

»Det er Løgn! Hvor har Du tabt dem?«

»Paa Keglebanen.«

»Saa maatte de jo kunne findes.«

»Nej — Du misforstaar mig — jeg har tabt dem i Spil, i Væddemaal, og Du véd nok, Spillegæld er Æresgæld.«

»At en Stodder som Du vil tale om Æresgæld! — Jeg vil have mine Penge, jeg vil have dem straks! Jeg gaar ikke og slider møjsommeligt, for at Du skal kaste et halvt Hundrede Kroner i Rendestenen paa en eneste Nat! Jeg vil have mine Penge!«

»Vil Du have, jeg skal gaa hen og stjæle dem?«

»Ja, Gud give Du vilde, saa kunde jeg da blive fri for Dig i nogen Tid. Naar Du kan stjæle fra mig . . .«

»Hvad vil det sige, stjæle fra Dig?« afbrød han hende. »Det er mig, der er Mand i Huset, følgelig er det min Forretning, mine Penge, og efter Loven er Manden sin Kones Værge.«

»Dine Penge! Hvor har Du faaet dem fra?«

»Dem har jeg faaet i Medgift med Dig,

og saa har jeg hjulpet til at forøge Kapitalen ved selv at arbejde med.«

»Det Arbejde, Du har gjort, kunde jeg holde et Bud til; et fremmed Bud vilde gøre det bedre og ærligere end Du! Og det siger jeg Dig, giver Du mig ikke mine Penge, saa skal Du aldrig faa en Øre af mine Penge! Jeg lader et fremmed Menneske, som jeg kan stole bedre paa end min Mand, besørge mine Inkassationer. Saa kan Du slaa mig, mishandle mig, om Du vil — saa kan jeg blive skilt fra Dig.«

»Aa, man kan nok tæmme en arrig Kvinde uden at slaa hende. Og har Du tænkt paa, hvad det vilde koste Dig at blive skilt fra mig? Jeg beholder Forretningen og kommer til at betale Dig Underholdningspenge; hvis jeg vil være eftergivende kan Du faa Halvdelen til Dig og Børnene, men det er det højeste. Nej, vær Du glad til, at jeg vil betale de halvtreds Kroner tilbage af mine Lommepenge; Du kan endda gærne faa Renter med.«

Med en Stemme, der var hæs af Harme

svarede hun: »Ja, Du kan stole paa, Du skal komme til at betale dem med Renter!«

De følgende Dage lagde Nielsen Mærke til, at hans Kone omhyggeligt passede paa Nøglen til Pengeskuffen, og hun bad ham ikke om at inkassere Penge.

En Dag, han kom ned i Laanekontoret, stod hans Kone og talte i en forretningsmæssig Tone med en ung Mand. Nielsen forstod straks, at nu havde han faaet en Stedfortræder. Han satte sig paa en Stol i en Krog af Kontoret og betragtede nøje den Fremmede.

Pantelaanersken saa' fortørnet hen paa sin Mand. »Vil Du mig noget?« spurgte hun.

»Nej,« svarede han kort og blev rolig siddende.

Det nye Bud saa' hen paa ham og hilste.

Det var ikke let at bestemme dette Menneskes Alder, mente Nielsen; han maatte vel være mellem tredive og fyrretyve Aar. Han var over Middelhøjde, mager, bleg, med skarpe Ansigtstræk, sort Haar, sort, kraftigt, velplejet Overskæg og livlige Øjne. Hans

Klædedragt tydede paa en vis forloren Elegance; Frakken var luvslidt, Benklæderne stødte i Kanten forneden, Støvlerne meget blanke, men tyndslidte, Krave og Flip var ikke helt rene, og Mansketterne var vist af Gummi — de naaede ham næsten helt ud til Fingerspidserne.

Mens Madam Nielsen stod og talte med sit nye Bud om nogle Inkassationer, kom der en Opdagelsesbetjent, som var godt kendt paa Laanekontoret, og bad om han maatte se Beholdningen af Lommeuhrene.

Nielsen rejste sig straks, gik hen og hilste paa Betjenten som en god Bekendt og fulgte med ham hen til Skabet, hvor Lommeuhrene laa.

»Hvad er det for et Uhr, De søger?« spurgte Nielsen.

»Det er et lille Guld Dameuhr; men da jeg nu er her, er det bedst jeg ser dem alle, saa kan det maaske spare mig for at komme en Gang til.«

»Ja, naturligvis,« svarede Nielsen muntert. »Jeg tror ikke, vi har nogle Uhre, der har staaet efterlyst i Politibladet; det er

Mutter, der ser efter, men hun er meget forsigtig i den Retning.«

Politibetjenten fik en Snes Uhre til Eftersyn.

Imidlertid var Madam Nielsen bleven færdig med at give det nye Bud Besked. »Nu har De jo forstaaet mig?«

»Ja — det skal jeg nok klare,« svarede han, trak et Par lyse Handsker paa, der ikke var helt rene, tog en tynd Spanskrørsstok, som han havde stillet op ad Reolen, gjorde en let Bøjning for Pantelaanersken, og forsvandt.

Madam Nielsen gik hen til Opdageren. »Naa, har De fundet noget mistænkeligt?«

»Nej — denne Gang slipper De med Skrækken.«

»Aa — med min gode Villie gæmmer jeg ikke paa Tyvekoster.«

»Nej, det var det jeg sagde, Mutter er meget forsigtig, naar det angaar efterlyste Tyvekoster,« bemærkede Nielsen.

Hans Kone tilkastede ham et foragteligt Blik, men svarede ikke.

»Gaar han i Byen for Dem, den Fyr, der gik herfra nu?« spurgte Opdageren.

»Ja — jeg havde tænkt paa at prøve, om han duer,« svarede Madam Nielsen »Kender De ham?«

»Ja, ham kender jo enhver Opdager,« sagde Betjenten og lo.

»Har han været straffet?« spurgte Pantelaanersken hurtigt.

»Nej — ikke saa vidt jeg véd. Men naar man færdes meget paa Gaden, kan man ikke lade være at lægge Mærke til ham, og har man set nøje paa ham én Gang, kender man ham altid næste Gang. Og dog har jeg ikke kendt noget Menneske, der saa hurtigt som han skifter Udseende, og det er derfor en Politimand ikke kan lade være at lægge Mærke til ham.« Betjenten satte sig familiært ned paa en Stol. »En Dag kan man se ham spasere gennem Strøget som Læveherre, ikke længe efter kan man se ham saa sløj i Tøjet, at han vækker Opmærksomhed. Jeg har set ham som Herskabstjener i Liberi, som Alfons og som Kolpertør. Ellers véd jeg hverken, hvad han hedder eller hvad han er, men jeg har bildt mig ind, at han maa være Søn af en

Marskandiserenke, og at man kan se paa ham, naar Moder og Søn er gode Venner eller ikke.«

Pantelaanersken lo. »Det er ikke helt forkert. Hans Moder er Enke, og hun gaar omkring og opkøber brugte Klæder.«

»Hvad hedder han?«

»Brandt.«

For hver Dag, der gik, voksede Brandt sig fastere og fastere i Pantelaanerskens Yndest. Men han havde ogsaa et storartet Greb paa at indkræve hendes Penge. Og han fik ikke meget for det — visse smaa Procenter af de Penge, han fik ind. Men da Madam Nielsen mere og mere lærte at skatte hans Fortjenester, fik han gærne en Kop Kaffe eller en Bajer, naar han kom, tilsidst fik han hele sin Kost, blev betroet store Summer og blev kaldt Fuldmægtig af Madamen.

Nielsen var der ingen mere, der tog Hensyn til; han gik og kedede sig, bestilte aldrig noget, kunde gaa og komme som han

vilde, og det kunde for saa vidt være en meget rar Tilværelse, naar han bare havde lidt Lommepenge; men nu var det ham ikke muligt at faa fat i saa meget som en 25-Øre.

Paa Kvisten i Madam Nielsens Ejendom boede en Enke med to ukonfirmerede Børn. Denne Enke blev nu sagt op. Det var »Fuldmægtigen«, der bragte hende Opsigelsen. Hun spurgte forbavset, hvorfor hun skulde flytte, da hun havde boet der i saa mange Aar og altid betalt sin Leje til bestemt Tid. Hr. Fuldmægtigen svarede fornemt, at hans Frue vel ikke behøvede at give sine Lejere Grunde, hvorfor de blev sagt op; men for Resten var det fordi at Fruen selv skulde bruge Lejligheden. Enken beklagede sig til Nielsen; han blev lige saa forundret som hun, over at hun skulde flytte, men kunde ingen Trøst give hende.

Da Enken var flyttet og Kvistlejligheden tom, kom der en Malersvend og en Malerdreng med en Del Malerpotter, Ferniskrukker og nogle Tapetruller, der lignede brunt Fløjl med Blade af Sølv. Døre, Vinduer og

Paneler blev malede, Væggene tapetserede med det fine Papir, Loftet blev hvidtet og Gulvet blev ferniseret. Da den lille Kvistlejlighed var færdig, var den ikke til at kende. Nielsen saa' med Forundring paa denne Forvandling. Han havde den største Lyst til at spørge Maleren, om han havde hørt noget, om Kvisten var lejet ud og hvem her skulde bo. Men Maleren vidste ingen Ting og Nielsen vilde ikke spørge højere Vedkommende. Men han blev endnu mere forundret, da han en Dag fandt Kvistlejligheden udstyret med dels nye Møbler, dels brugte, nypolerede. Nu begyndte Nielsen at faa en Anelse om, hvem der skulde bo paa denne hyggelige Kvist, og næste Dag saa' han, at han ikke havde taget fejl. Der var endnu ingen flyttet ind, men der var slaaet en stor Porcellænsplade paa Døren — L. Brandt stod der. »Det er Slynglen,« mumlede han; »hun vil have ham i sin Nærhed.«

Fra nu af var Brandt som hjemme i Pantelaanerens Hus. Nielsen syntes, at hans Kone tog sig det mere mageligt og overlod Ledelsen af Forretningen til sin Fuldmægtig.

Nielsen troede ogsaa, at Brandt var hans Kones Elsker. For Resten var det ikke saa underligt! Den Fyr havde jo før været Alfons. Madamen og hendes Fuldmægtig var altid sammen, og naar hun om Aftenen eller om Søndagen gik ud, var han med.

Nielsen var ked af, at han aldrig havde et Par Øre mellem Hænder; han kunde ikke engang gaa ud i Haven paa Østerbro, og paa den Maade fik Emilie heller ingen Fornøjelser. Hun havde ikke været ude at spadsere med sin Stedmoder, siden de var ude i Utterslev, for at lede efter Slagter Mikkelsen. Brandt betragtede hende ogsaa som en Tjenestepige; mens han behandlede Clara og Blanka som unge Damer, fjasede han med Emilie, der dog altid viste ham koldt tilbage. Hun kunde heller ikke fordrage ham.

Trangen gør opfindsom, og saa fandt Nielsen paa at skaffe sig nogle Penge, ved at spille sin Kone et Puds.

En Dag, da Madam Nielsen ikke var hjemme, tog Nielsen sin Kones chokoladefarvede Silkekjole ud af Skabet og lod et

Bybud, som han kendte, og som tilfældigvis ikke var i Uniform, pantsætte den paa Nielsens Laanekontor i Borgergade. Brandt, der var alene paa Kontoret, laante femten Kroner paa Kjolen. Med et lunt Smil tog Nielsen de fjorten Kroner og gav Bybudet, hvem han ventede paa i et nærliggende Værtshus, en Krone, en Snaps og en halv Øl.

Da Madam Nielsen kom hjem, saa' hun som sædvanlig efter i Protokollen. Hun læste langsomt Navnene, Betegnelsen paa Panterne samt Laanesummen, uden at gøre nogen Bemærkning. Først da hun kom til »Thomsen, en Silkekjole, 15 Kr.,« spurgte hun: »Hvordan ser den Kjole ud til femten Kroner?«

»Det er en meget elegant, brun Kjole,« svarede Brandt.

»Femten Kroner er ogsaa mange Penge. Hvor er den?«

Brandt viste hende Kjolen.

»Det var dog mærkeligt, saa den ligner min Kjole i Kuløren,« bemærkede Pantelaanersken. Hun undersøgte Kjolen nærmere

og studsede, lod den falde ned paa Stolen, skyndte sig ind i Dagligstuen, hvor hendes Klædeskab stod, aabnede Skabsdøren — den chokoladefarvede Silkekjole var forsvunden. Hun stormede atter ud i Kontoret. »Det er min egen Kjole, De har laant paa!«

»Det er da umuligt,« svarede Brandt, og var lige ved at miste Mælet af Overraskelse.

»Da jeg før gik, hang Kjolen i Klædeskabet, og nu, jeg kommer hjem, hænger den her inde mellem Panterne.«

»Ja — men hvordan er det gaaet til?« spurgte den forbavsede Fuldmægtig.

»Det maa jeg spørge Dem om!« svarede den ophidsede Pantelaanerske.

»Jeg véd det ikke!«

»Ikke det!« sagde hun spydigt.

Han saa' bestyrtet paa hende. »De tror da ikke, at jeg selv har taget Deres Kjole, og at jeg selv har laant femten Kroner paa den?«

»Jeg tror ingen Ting, men jeg vil have at vide, hvordan det er gaaet til,« svarede hun. For første Gang begyndte hun at

nære Mistanke til sin Fuldmægtig. »Hvad var det for en, der kom med den?«

»Det var en Mand — han saa' ud som en Arbejder — godt solbrændt og ingen Skæg.«

»Jeg gaar hen paa Politistationen.«

»Ja — for min Skyld maa De gærne; men er det klogt for Deres egen Skyld? Tænk nu, hvor meget Renderi, hvor mange Ubehageligheder, De faar for den Kjoles Skyld. De gaar hen og melder, at der er stjaalet en Kjole fra Dem og at den er pantsat hos Dem selv. Alene den Begivenhed vil vække uhyre Munterhed; den vil komme i alle Blade og man vil more sig over, at en Gavtyv har spillet en Pantelaanerske et saa grinagtigt Puds. Saa bliver De kaldt paa Stationen, maa nøjagtig beskrive Kjolen; og den bliver efterlyst i Politiefterretninger, De maa aflevere Kjolen og den bliver liggende i Politiets Skabe til Politiet en Gang faar fat i Tyveknægten, og det kan jo godt vare mange Maaneder. I al den Tid har De ingen Fornøjelse af Deres Kjole.«

Nielsen morede sig voldsomt over, at hans Gavtyvestreg var lykkedes, og saa gentog han den. En Dag, da Fuldmægtigen var alene i Kontoret, laante Nielsen — naturligvis ved Kommissionær — fem Kroner paa sine egne Benklæder, og et Par Timer efter, da hans Kone var alene hjemme, laante han tre Kroner paa Fuldmægtigens Stadsbukser. Det sidste var jo lidt voveligt. At han stjal sine egne Bukser og laante paa dem hos sig selv, det kunde han da ikke blive straffet for; men en fremmed Mands Bukser — det grænsede til det kriminelle. Men hvad Pokker vilde Brandt ogsaa med sine Bukser i Nielsens Klædeskab? Og om ogsaa denne lille Kæltringstreg skulde blive meldt til Politiet og Ophavsmanden skulde blive grebet, hvad var der saa sket? Brandt havde sine Bukser og Nielsen havde ad en Omvej tilvendt sig tre Kroner af sine egne Penge! Han gad set den Paragraf i Straffeloven, der dømmer en Mand for Bedrageri mod sig selv!

Et Par Dage efter, at Nielsen havde sat sine egne Bukser paa sit eget Laanekontor,

begyndte han paa 2den Akt af Komedien. Han gav sig til at lede som om han var tosset i Skabet og alle andre tænkelige Steder.

Pantelaanersken, der længe havde ærgret sig over al den Uro og Blæst, han gik og gjorde, spurgte endelig: »Hvad er det, Du gaar og leder efter?«

»Mine Bukser!«

»Aa!« udbrød hun ærgerlig, »de maa jo være der!« Og med sin sædvanlige Hidsighed stormede hun ind og gennemsøgte Klædeskabet. Nej — de var der ikke — og ikke andre Steder at se! — »Saa er de vel gaaet samme Vej som min Silkekjole,« mumlede hun for sig selv.

»Tror Du, at Brandt . . .?« spurgte Nielsen fiffig.

»Jeg tror ingen Ting,« afbrød hun ham haardt og kort.

Det var ikke noget let Arbejde at gennemsøge de sidste Dages Panter, for at finde Pantelaanerens egne Bukser. Madam Nielsen vilde helst være alene om det Stykke Ar-

bejde, men baade hendes Mand og Brandt hjalp hende.

Saa fik Brandt fat i et Par mørkegraa Benklæder, løste dem ud af Klædet og betragtede dem forbavset.

Madam Nielsen kastede et flygtigt Blik hen paa dem og brummede: »Det er ikke dem.«

»Nej,« svarede Brandt bestyrtet, »det er mine!«

Nielsen gav et lille fornøjet Grynt fra sig og Pantelaanersken saa' som forstenet paa sin Fuldmægtig. »Laaner De nu ogsaa paa Deres egne Bukser?«

»Nej, det har jeg ikke gjort — det har De!« svarede Brandt.

»Jeg?« Madam Nielsen betragtede Benklæderne nærmere, saa' paa Skriften paa Pakken og i Protokollen. Jo, det var meget rigtigt, det var hende selv, der havde laant paa dem, og hun syntes det var en ung Mand, der havde pantsat dem. »Men hvorledes har h a n faaet fat i dem?«

»Det véd jeg ikke; de hang inde i Deres

Klædeskab; den, der har taget Deres Mands Benklæder, har naturligvis taget mine med.«

Nu kom Nielsen triumferende med en Pakke. »Her skal Du se, Mutter, her er de!«

Madam Nielsen saa' paa sin Mands Bukser og paa Numret, der var klistret paa Klædet. Hun tilkastede sin Fuldmægtig et harmfuldt Blik. »Dem har De laant paa.«

»Ja, det véd jeg nok; jeg kendte hverken Laantageren eller Benklæderne.«

Madam Nielsen slog Hænderne sammen og saa' op mod Himlen. »Hvordan skal man dog værne sig mod de Kæltringstreger, man er omgiven af? Man skulde næsten tro, at her var en Hustyv.«

»De ser hen paa mig,« udbrød Brandt lidt ophidset. »De tror da vel ikke, at jeg stjæler mine egne Bukser?«

»Det risikerer man mindst ved,« svarede Pantelaanersken mut.

»Ja, det er rigtigt,« tilføjede hendes Mand, henvendt til Brandt. »Jeg kunde have gjort det samme Spørgsmaal som De,

men jeg vilde ikke have, at man skulde kunne sige om mig, at naar man slaar mellem en Flok Hunde, piber den, man rammer.«

»Det er en Fornærmelse!« udbrød Brandt i en truende Tone, »det er en bestemt Sigtelte for Bedrageri!«

Madam Nielsen slog ud med Haanden. »Lad os nu bare være fri for det Pjat!« Og henvendt til sin Mand, fortsatte hun: »Skal Du ud at more Dig, saa gaa Du bare, nu har Du jo faaet dine Stadsbukser.«

Da Nielsen var gaaet, satte Pantelaanersken sig til at tale fortroligt med sin Fuldmægtig. »Hvad mener De om disse Historier?« spurgte hun. »Naturligvis tror jeg ikke, det er Dem, der har lavet disse Snyderier. Hvis De vilde snyde mig, vilde De gøre det paa en Maade, der ikke var saa let at opdage. Men De maa dog have gjort Dem nogle Tanker. Har De tænkt Dem, hvem det kunde være, der stjæler vort eget Tøj og sætter det ud hos os selv? Naar det ikke var saa frygtelig ærgerligt for mig,

saa var det jo frygtelig grinagtigt. Hvad har De tænkt?«

»Man kan jo ikke lade være at tænke over det,« svarede Brandt langsomt, »men man kan jo heller ikke godt udtale sine Tanker uden at sigte en Person, som man maaske ikke gærne vil fornærme.«

Pantelaanersken sad lidt og tænkte. »De tror, det er min Mand.«

Brandt svarede ikke.

»De tror, det er min Mand?« vedblev hun. Da Brandt stadig forsigtigt og klogt ikke svarede, vedblev hun: »Det tror jeg ogsaa. Og hvorfor tror De, min Mand har funden paa disse Hundekunster?« Da han stadig ikke svarede paa hendes Spørgsmaal, blev hun vred. »Man skulde tro, De var bleven forvandlet til en Torsk, saa stum er De.«

»Men Herregud, jeg behøver jo heller ikke at tale, naar De sidder som en Seerske og fortæller mig mine egne Tanker. Naar De tror, at det er Deres Mand, der har spillet Dem disse Puds, saa tænker De vel ogsaa, at det er fordi en Mand en Gang imel-

lem maa have Penge mellem Hænder, og da De aldrig giver Deres Mand lidt Lommepenge . . .«

»Jeg vil blæse ham noget!« udbrød Madam Nielsen. »Og han skal ikke narre mig mere. Mens han er borte, mærker vi alt vort Gangtøj med Mærkeblæk, bare et lille ubetydeligt Kryds paa et bestemt Sted. Alt vort Linned er mærket med Bogstaver, det kan De let kende, naar De nu i Forvejen har gjort Dem bekendt med Navnetrækket. Og naar der saa kommer en Laantager med et saaledes mærket Pant, saa lader De ham uden videre anholde.«

»Men er det værd?«

»Jeg vil have det!« svarede Madam Nielsen haardt.

»Jeg mener kun, om vi ikke kunde nøjes med selv at tage ham i Forhør og tvinge ham til at vise os den rette Mand?«

Madam Nielsen tænkte lidt over det. »Vi kan jo prøve paa det.«

Et Par Minutter efter havde hun og hendes Fuldmægtig travlt med at mærke hele Familiens Gangklæder med et lille blaat

Kryds paa den øverste Linning af hvert Stykke Tøj eller paa Foret lige ved det øverste Knaphul.

Men Nielsen opdagede helt tilfældigt et lille mørkeblaat Kryds paa Foret af sin Søndagsvest; det gjorde ham mistænksom; han undersøgte de andre Klædningsstykker, og overalt fandt han det blaa Kryds, ja, selv i Foret paa sine Sko. Nu gjaldt det om at være paa sin Post!

Da Frig af alle og alt tog Ed og Løfte om ikke at dræbe Balder, glemte hun Misteltenen, derfor blev denne Snylteplante Balders Død. Da Madam Nielsen gav alt et Kryds, for at det ikke skulde narre hende, glemte hun sine egne Gedeskindsstøvler, fordi hun havde dem paa. Og en Dag opdagede hun, at den Gavtyv, der havde spillet hende alle de andre Puds, ogsaa havde sat hendes egne Støvler ud i hendes eget Laanekontor en Dag, Fuldmægtigen, der ikke kendte sin Frues Støvler saa nøje, var alene hjemme. Men dermed faldt ogsaa Tæppet for den Akt af Nielsens Gavtyvestreger.

En Dag i Slutningen af Februar — det var et halvt Aarstid efter de sidst fortalte mere morsomme Tildragelser — gik Pantelaanersken og var i daarligt Humør; hun vidste ikke selv af hvad Grund, rimeligvis laa det i Vejret. Det havde nylig sneet; men Sneen paa Gaderne og paa Tagene var smæltet og havde efterladt et slemt Søle. Man kunde ikke træde udenfor sin Gadedør, uden at træde i en Vandpyt og faa et Tagdryp i Hovedet. Og Luften var saa tyk og graa som et tilrøget Loft i Fattigmandsstue. De drivende Snemasser der oppe holdt Solens Straaler tilbage; der var saa mørkt nede paa den sølede Jord, at man godt kunde trænge til at tænde Lys midt om Dagen, naar man vilde bestille noget. Det var derfor ikke saa underligt, at Pantelaanersken kunde være i Graavejrsstemning.

Mens hun stod ved Vinduet i Kontoret og saa' ud paa det sjadskede Føre, kom en Møbelvogn med et Læs tilsyneladende nye Møbler rullende lydløst hen ad Gaden, trukken af to Arbejdsmænd. Da den standsede udenfor hendes Hus, var det lige som

om hun blev forskrækket — hun vidste ikke selv hvorfor.

I det samme kom Brandt hoppende op ad Trappen.

Pantelaanersken saa' alvorligt paa ham. »Tog De Møblerne?«

»Ja — skulde jeg ikke?« spurgte han hurtigt.

Hun svarede ikke.

»Det er da en god Forretning! Hele det Møblement har vi nu omtrent faaet for en halv Snes Kroner, og vi kan da nok faa halvandet Hundrede Kroner for det igen. Vi kunde gøre noget mere ud af vore brugte Møbler, end vi gør. Nielsen kunde polere dem og stoppe dem op, saa der var mange Ting, vi kunde sælge som nye. Og saa kunde det vel betale sig at leje en tom Lejlighed i Byen, jeg mener saadan flytte lidt om og avertere, at et Møblement sælges paa Grund af Dødsfald eller paa Grund af Rejse. Ved saadanne Lejligheder gaar Folk altid i Tøjet; det er ikke Marskandiservarer, tror de, og saa betaler de meget mere for det end det er værd. Nielsen er jo ogsaa

Møbelsnedker... Begynd at bære op, derude, op paa Loftet! Lad det gaa lidt rask!« raabte han ud til Folkene ved Arbejdsvognen. »Nielsen vil gærne tjene lidt Penge,« vedblev han, henvendt til Pantelaanersken. »Lad ham lave sig et lille Snedkerværksted oppe paa Loftet, lad ham lave gamle Møbler nye eller slaa nogle nye sammen, som vi kan sælge et Sted i Byen paa Grund af Dødsfald eller paa Grund af Rejse. Bare de tager sig ud og holder saa længe man ser paa dem. Var det ikke en god Idé? Ja, man kan vel ikke sige, at den er original, men man kan saagu tjene Penge ved den, og hvis De ikke bryder Dem om den, saa vil jeg gærne lave den for egen Regning, naar De ikke har noget imod det.«

»Det er ogsaa en Maade at snyde Folk paa,« mumlede hun. »Jeg skal tænke over det.«

Brandt saa' ud paa Arbejderne, der var begyndt at bære Møblerne op. »Det var forfærdeligt, saa vi blev skældt ud af Konerne paa Trappen derhenne, fordi vi gik

med Møblerne. Han, Fjolset derude, fik en Tøffel i Nakken.«

»Er Manden paa Hospitalet endnu?« spurgte Pantelaanersken.

»Ja, for saa vidt — han døde i Nat. Konen skulde ud at besøge Begravelsen.«

»Og De tog Møblerne fra hende!« Det var ingen Bebrejdelse, det var en tonløs Bemærkning, som om hun talte til sig selv.

»Skulde jeg ikke?«

»Nielsen kunde ikke have gjort det.«

»Det kan gærne være,« svarede Brandt mut. »De kunde jo heller ikke bruge Nilesen til Inkassator. Desuden, Konen skulde flytte til den første — nu slipper hun saa meget billigere.«

Madam Nielsen vendte sig om; hun havde ikke Lyst til at tale mere med sin Fuldmægtig.

Brandt gik ud paa Gaden for at se efter, at de erobrede Møbler kom godt op paa Loftet.

Pantelaanersken stod et Par Minutter og stirrede op mod den graa Himmel. Nel, det Menneske, hun havde gjort til sin Mands

Stedfortræder, var mere haardhjærtet end hun selv. Han tog den sørgende Enkes Indbo. Maaske havde hun skændt paa ham, om han var kommen tilbage uden Penge og uden Møbler. Men Nielsen vilde ikke have taget dem, ikke for alt i Verden! Nielsen havde Hjærte; hendes eget var saa lille, at det kun rummede den Smule Kærlighed, hun nærede til sine Døtre, men Brandts Hjærte maatte være haardere end Sten. En Dag — det var vel noget over et Aar siden — kom der en køn ung Kone med et Pattebarn paa Armen op paa Kontoret og vilde gærne have en Samtale under fire Øjne med Pantelaanersken. Madam Nielsen tog den unge Kone, der syntes at være meget bedrøvet, op i Dagligstuen og lod Blanka passe Kontoret imens. Den unge Kones Mand havde ligget paa Hospitalet i længere Tid; de var derfor komne saa langt tilbage, og Værten vilde ikke vente længer paa Huslejen. Hun havde spekuleret saa længe, baade om Dagen og om Natten, og den eneste Udvej, hun kunde finde, var at laane paa sine Møbler. Nu var hendes Mand i

god Bedring, saa fik han vel nok Arbejde igen, og saa vilde hun af sine Husholdningspenge knibe saa meget, at hun kunde betale ti Kroner om Maaneden, hvis hun kunde faa Laanet paa den Betingelse, og saaledes at hendes Mand ikke fik det at vide. Madam Nielsen forklarede, hvordan et saadant Laan paa Møbler skete. Den unge Kone maatte sælge hende Møblerne for hundrede Kroner, hvis de var saa meget værd; men hun kunde kun faa firsindstyve Kroner for dem; de tyve Kroner maatte være Renter; saa kunde hun leje dem igen for ti Kroner om Maaneden, og naar hun havde betalt ti Kroner om Maaneden i ti paa hinanden følgende Maaneder, var Møblerne atter hendes Ejendom. Madam Nielsen fulgte med hende hjem og Handelen blev sluttet. Det havde været svært at skaffe de ti Kroner om Ugen, da Manden atter blev nogenlunde rask og fik lidt Arbejde, men den unge Kone havde dog betalt treds Kroner og en Gang imellem i Stedet for Lejeafdrag betalt lidt Ekstrarenter. Men rigtig rask var Manden dog ikke bleven, han var atter kommen paa Hospitalet for sin gamle

Sygdom; i to Maaneder havde Konen med det lille Barn ikke været paa Laanekontoret for at betale Afdrag eller Rente. Alt det vidste Brandt, og dog tog han alt, hvad Enken ejede, just som hun skulde købe Kiste og Grav til sin Mand.

I dette Øjeblik følte Pantelaanersken en vis Rædsel for sin Fuldmægtig. Dette Menneske var vist i Stand til en hvilken som helst Forbrydelse.

V.

Tærende Gift.

Brandt var alligevel en storartet Forretningsmand! Da han begyndte at virke paa egen Haand, saa' Madam Nielsen sin Formue vokse Dag for Dag. Uden at der var forhandlet om det, var Forholdet nu af sig selv blevet saaledes, at han aldrig fik Penge af hende, tværtimod var det ham, der gav hende Penge, mange Gange uden at forklare hende, hvor de kom fra; kun naar han af og til havde gjort en særlig glimrende Forretning og han gav hende de Penge, han havde tjent, som oftest ikke ved de fineste Midler, pralede han af det. Han havde sin flotte lille Kvist og sin Kost, men Løn — det kunde der ikke være Tale om; han

havde altid Penge paa Lommen, dem skaffede han sig selv. Fra hendes Bud var han umærkeligt bleven hendes Kompagnon, hendes Herre, men han lod hende blive ved at være Kassemester, og det var vist faa Penge, han selv brugte.

Pantelaanersken var bange for ham. Gik han ikke og pønsede paa noget? Hvorfor gav han hende alle de Penge, han selv tjente? Var det for en Gang at kunne gøre Fordring paa dem og mange flere? Han styrede Laanekontoret, som om det var hans eget, han raadførte sig sjældent med hende, naar han havde Kig paa noget, der kunde tjenes Penge ved; men han gav hende næsten alle Pengene. Han havde saa godt som aldrig sagt hende et ondt Ord, og for saa vidt heller aldrig et kærligt, og dog havde han faaet en sælsomt Magt over hende. Han forekom hende stundom som et dæmonisk Væsen, man frygter for, men som man alligevel følger og adlyder, fordi man ikke tør andet. Hun gad nok kende hans Fortid, men trods gentagne Forsøg lykkedes det hende ikke at faa ham til at udtale sig om

den. Politibetjenten, der en Gang fortalte hende, at han havde set Brandt snart som Greve, snart som Stodder, vidste intet om ham. Han havde nok en Gang været Alfons; det kunde ligne ham: han var en kold Elsker, men ogsaa som Elsker fik han sin Villie uden mange Omstændigheder.

Bare han ikke en Gang styrtede hende i en stor Ulykke! Hun havde bragt Sorg og Ulykke over mange, det vidste hun; det kunde ikke være anderledes; det fulgte med den Forretning, hun førte. Men somme Tider grublede hun over, om der ikke var en retfærdig Skæbne, om denne Djævel, der nu var hendes Elsker, ikke var udsét til en Gang at blive hendes Bøddel.

Naar hun endda kunde søge Hjælp og Støtte hos sin Mand. Men Nielsen havde nu helt opgivet at blande sig i sin Hustrus Forretninger. Han bestilte aldrig noget. Time efter Time kunde han ligge i Vinduet med Albuerne støttet mod Karmen og se ud paa Gaden, kigge lidt i en Avis eller drive om paa Gaderne, naar Vejret var godt.

Og ikke stort bedre gik det de unge

Frøkener Blanka og Clara; de vidste mange Gange ikke, hvormed de skulde faa Tiden til at gaa.

»Vi er to Slags Folk i denne Familie,« sagde Nielsen en Dag til Clara, da hun hjalp ham med at se ud ad Vinduet og gøre Bemærkninger over dem, der gik forbi, »vi er tre Storborgere og tre Slidere; de fornemme Folk det er Blanka, Du og jeg; vi lever godt uden at bestille noget; til de andre hører Mutter, Brandt og Mille.«

»Jeg vilde ønske, jeg maatte søge mig en Plads,« svarede Clara.

»Hvad vilde Du saa være?«

»Butiksjomfru i en pæn Forretning, eller paa et Lager eller et Kontor.«

»Ja, det var meget fornuftigt,« svarede Nielsen. »Skal I blive ved at sidde her hjemme og kukkelure, saa ender I som gamle Jomfruer i Vartov, og det er dog vel ikke Jeres Moders Mening.«

»Moder siger, vi kan lige saa godt have lidt pænt Arbejde her hjemme. Men tror Du, det er morsomt at sidde her hjemme og hækle eller brodere?«

»Nej, det ved Gud, jeg ikke tror!« Han stod ved Vinduet med Hænderne i Bukselommerne og gav sig til at synge:

»Spind, spind, spind, Datter min,
i Morgen kommer Frieren din!
Datteren spandt og Taaren randt,
aldrig Frieren sig indfandt.«

En Dag i Begyndelsen af Foraaret, da Nielsen var paaklædt til at gaa ud, men gik og søgte efter en Stump Cigar, som han mente at have lagt i Vindueskarmen og som Mille ikke havde kastet ned paa Gaden, kom hans Kone ind i Stuen. Hun havde ogsaa Overtøj paa.

»Skal Du ud?« spurgte hun.

»Ja — jeg har tænkt paa det.«

»Saa kan vi følges ad.«

Nielsen vendte sit Hoved saa hastigt, at han var lige ved at dreje Halsen af Led for at se, hvem det var, hun talte til. Det var virkelig ikke andre end ham selv og hende i Stuen. »Er det mig?«

»Ja — her er jo ingen andre. Hvad er det, Du gaar og leder efter?«

»Det var en Stump Cigar.«

»Aa, Du kan jo købe Dig en Cigar paa Vejen.«

»Ja, hvis der ikke var Sløjberg i Møntergade.«

»Der,« hun lagde en Krone paa Bordet, »saa kan Du købe Cigarer til hele Ugen.«

»Du har nok faaet Spendérbukser paa i Dag, Mutter!« Han tog Kronen og betragtede den leende. »Jeg havde næsten glemt, hvordan en Krone ser ud.«

»Du er lige saa tosset, som Du altid har været. Kom saa!«

De gik gennem Dronningens Tværgade og Rosenborghave ud til Nørrevoldgade.

Madam Nielsen standsede og betragtede et Bed med store Blomsterknopper. »Clara tegnede godt, da hun gik i Skole; Gud véd, om hun ikke kunde lære at male Blomster.«

»Ja, Clara keder sig; det gør Blanka da for Resten ogsaa; Clara siger, at hun gærne vilde i en Forretning.«

»Aa — en Forretning!« svarede hun snærrende. »Jeg har vel ikke ofret saa meget paa deres Skolegang og Opdragelse,

for at de skulde henslide deres Liv bag en Disk eller en Pult.«

»Ja — naar de kunde male, saa var det jo ingen fjantet Idé.«

»Blanka kan ikke male; hun har ingen Farvesans.«

»Nej, saa gaar det ikke; men man kunde vel nok finde en anden fin Haandtering til hende, naar man vilde tænke over det. I Musik drev de det ikke saa vidt, at de kan tjene noget ved det. Saa er Mille mere musikalsk; men hun har aldrig Tid til at vise sin Færdighed; tilsidst glemmer hun det naturligvis helt.«

»Her er jo slet ikke Tale om Mille.«

»Nej — det var ogsaa kun saadan en Bemærkning, jeg skød ind.«

De gik et lille Stykke Vej uden at tale sammen. Saa sagde Pantelaanersken, langsomt og lidt besværligt: »Naar Du vilde hjælpe mig lidt der hjemme, saa kunde vi maaske nu undvære Brandt.«

»Jeg har jo aldrig nægtet at hjælpe Dig,« svarede Nielsen hurtigt.

»Nej — men Du var jo somme Tider lidt letsindig i Pengesager, og det kunde jeg ikke finde mig i.«

»Gud véd, hvad for et Ansigt Brandt vil sætte op, naar Du siger det til ham?«

»Det er bedst, Du siger det til ham.«

»Jeg?« spurgte Nielsen overrasket.

»Ja, Du er jo dog Manden.«

Han tænkte lidt over det. »Naa, ja, naar Du vil have det, saa siger jeg det. Saa skal han vel bort til den første?«

»Ja. Du kan jo sige det til ham, naar Du er alene med ham, og saa høre, hvad han siger. Han er jo meget dygtig, og han har tjent mange Penge til mig, voldsomt mange Penge, saa det jo nok kan se ud som Utaknemlighed, naar vi nu afskediger ham. Men han har efterhaanden taget sig en saa stor Myndighed, som jeg ikke kan finde mig i.«

»Nej, Du holder jo ikke af at have nogen over Dig,« bemærkede Nielsen tørt.

»Hvis vi nu kunde blive af med ham paa en god Maade,« vedblev Pantelaaner-

sken uden at svare paa hans Bemærkning, »saa var det det bedste.«

»Ja, jeg skal nok gøre, hvad jeg kan. Og vil han ikke fortrække med det gode, saa kan maaske et lille Ribbenstød hjælpe ham paa Vej.«

»Der kan kun være Tale om at faa ham til at tage bort med det gode, ellers hævner han sig; han er i Stand til alt.«

»Ja, det tror jeg med. Børnene kan heller ikke fordrage ham. Jeg skal faa ham til at forsvinde som en Mis.«

»Nu kan Du jo høre, hvad han siger.«

»Høre, hvad han siger!« gentog Nielsen. »Det er da vel heller ikke Meningen, at Du vil sige, han maa blive, naar jeg siger, han skal flytte?«

»Han flytter vel nok, naar Du siger det,« svarede Pantelaanersken undvigende.

Først henad Aften fik Nielsen Lejlighed til at tale alene med Brandt.

Nielsen gjorde først nogle indledende Bemærkninger om det milde Foraarsvejr og kunde ikke lade være at prale med, at han havde været ude at spadsere med sin Kone.

Brandt saa' lidt overrasket hen paa ham, men svarede kun med en lille Spydighed.

Saa rykkede Nielsen frem med det grove Skyts. »Det var det, jeg skulde sige Dem, Hr. Brandt: vi kommer til at bede Dem om at søge Dem en anden Plads til den første.«

Brandt lænede sig tilbage i Stolen, stak den ene Haand i Bukselommen og snoede sit Overskæg med den anden, idet han betragtede Nielsen med et barsk Blik. »Det maa vel blive min egen Sag, om jeg vil søge en anden Plads.«

»Ja, naturligvis,« svarede Nielsen uden at lade sig forvirre. »Det var ogsaa mere en høflig Talemaade. Jeg kunde jo nøjes med at beklage, at vi ikke mere har Brug for Dem; om De saa vil søge Dem en anden Plads, bliver, som De ganske rigtigt bemærkede, Deres egen Sag. Jeg maa altsaa bede Dem om at flytte til den første.«

»De skal slet ikke bryde Dem om at være Bedemand! Er der nogen, der har bedt Dem om det?«

»De kan spare Deres Vittigheder! Natur-

ligvis har min Kone og jeg talt om det — som vi plejer.«

Brandt gav sig til at le højt. »Som vi plejer!« gentog han. Han rejste sig, gik frækt hen og slog Nielsen paa Skulderen. »De skulde ikke prøve paa at spille Hanrej med blind Makker!« Han gik leende ned paa Kontoret.

Disse ondskabsfulde Ord saarede Nielsen som et Stød i Hjærtet, og han sank modløs tilbage paa en Stol; han forstod straks Hentydningen: Hanrejen, det var ham selv, og den blinde Makker, det var Slynglen, hvis haanlige Latter endnu lød for hans Øre. Imod saadanne Vaaben var han magtesløs.

Men da Brandt kom ud paa Trappen, forsvandt det haanlige Smil, der nylig havde spillet om hans Mund, og da han kom ind i Laanekontoret, hvor Pantelaanersken var alene, var han lidt mere bleg end sædvanlig, og hans Stemme dirrede, da han spurgte: »Har De talt med Deres Mand om, at jeg skulde herfra til den første?«

»Ja — vi har jo talt lidt om det,« svarede hun undvigende. »Min Mand mente,

at han godt selv kunde besørge de Forretninger, De nu har.«

»Naa — og hvad mener De?«

»Ja — han har jo besørget dem før.«

Han talte til hende, haardt og skarpt som en Forhørsdommer til en Forbryder, mens hendes Svar kom usikre og uden at hun ret turde se paa ham.

»Er det Dem, der ønsker, at jeg skal bort herfra?«

»Min Mand ønsker det.«

Han lo haanligt. »Siden hvornaar har De begyndt at tage Hensyn til Deres Mands Ønsker? Maaske siden i Middags, da De var ude at spadsere med ham? Jeg vilde knap tro mine egne Ører, da han før pralede af, at han havde været ude med Dem! Har De i Sinde at gøre mig skinsyg? Er det for at prøve mig, at De har faaet dette Fjols til at sige mig op? Deres Mand — det har jeg været omtrent fra det Øjeblik, jeg kom her. Og lige fra jeg kom her, har jeg kun arbejdet med Deres Fordel for Øje! Tvivler De om det? Hvorfor vil De nu være af med mig?«

»De har faaet alt for megen Magt over mig — jeg har jo en Mand — jeg kan ikke dele mig.«

»De har jo heller ikke delt Dem før — det har De sagt mig, og jeg har troet Dem. De skal heller ikke dele Dem nu — den stærkeste Mand maa eje Dem helt. Og jeg forlader Dem ikke, for der er maaske i hele Verden ikke to Mennesker, der passer saa godt sammen som vi to. Det er ikke Kærlighed, der binder os sammen; Kærlighed er ligesaa ukendt for os som spiselige Svalereder. Men vi forstaar begge to den Kunst, at hæve os ved at træde andre under Fødder! Tror De, jeg har arbejdet omsonst i de tre Aar, jeg har været her? Vi har gaaet saa godt i Sele sammen; men vender De Dem nu imod mig for at bide, saa gaar det galt. — Skal vi saa glemme alt det, vi her har talt om? Man bliver helt tør i Ganen af alle disse bitre Ord. Jeg vil gaa ud at læske min Tunge med et Glas Vin og ryste Støvet af mine Sandaler. God Nat!«

Hun svarede ikke. Hun blev siddende i samme Stilling og saa' ikke engang efter

ham, da han gik. Han havde faaet en forfærdelig Magt over hende, og han havde truet hende, hvis hun forsøgte paa at frigøre sig for ham.«

»Tager han saa bort?« spurgte Nielsen lidt senere.

»Jeg har ikke sagt, han maa blive,« svarede hun i en lidt forknyt Tone.

»Men han bliver vel nok alligevel,« sagde Nielsen.

Det svarede hun ikke paa.

Og de følgende Dage blev der ikke talt mere om den Sag. Ved de forskællige Maaltider talte Brandt saa lidtt som muligt med Nielsen.

Saa følte Nielsen sig en Dag upasselig. Den næste Dag blev han liggende i Sengen det meste af Dagen, og saaledes blev det ved nogen Tid.

»Er det ikke bedst, vi sender Bud efter en Læge, Fa'er?« spurgte Emilie.

»Det er vel ikke andet end en Smule Forkølelse,« sagde Pantelaanersken. »Du kan i Aften koge noget Hyldethe til din Fader.«

Nielsen havde ikke store Smærter, men han var træt og mat, og han hostede og spyttede meget. Naar han ikke laa i Sengen, sad han ved Vinduet eller laa paa Sofaen; han gik ikke ud, han fik indfaldne, men dog lidt rødlige Kinder.

»Det er forkert, at Du aldrig gaar ud,« sagde hans Kone. Forøvrigt var hun bleven saa nervøs og pirrelig; hver Gang hun hørte hans hule Hoste, kunde hun løbe langt bort. Hun kunde ikke sove mere om Natten i Sengen ved Siden af hans Seng. En Nat sprang hun op, slæbte sine Dyner og Puder ind paa Chaiselonguen, og efter den Nat blev der redet til hende inde i Spisestuen.

En Søndag Eftermiddag, da hele Familien var ude at spadsere, sad Emilie alene hjemme hos sin Fader.

»Hvis jeg skulde dø . . .«

»Det maa Du ikke tale om, Fa'er!« afbrød Emilie ham.

»Ja — en Gang skal man dø — det kan jo være, det varer længe; men der er da Sandsynlighed for, at Du lever længst; og det kan jo ogsaa være, det ikke varer saa længe,

før jeg kradser af; naa, saa er der heller ingen Ulykke sket ved det.«

»Men hvorfor henter vi ikke Lægen?«

»Nej — det lader jo ikke til, at Mutter synes om det, og naar Doktoren ikke kan gøre mig rask, saa er det vel ogsaa bedst, at han ikke ser mig; man véd ikke, hvad det kunde føre til. Jeg skal sige Dig, jeg tror, jeg er kommen til at spise eller drikke noget, jeg ikke kan taale. »Der kan tilfældig være kommet noget i min Mad — saadan noget, som jeg forgiver Rotter eller Væggetøj med — det er noget, jeg ingen Forstand har paa; men jeg tror, det er noget, der ikke slaar mig ihjæl straks, men ganske langsomt.«

Emilie rejste sig hurtigt. »Nu henter jeg Lægen!«

Hendes Fader greb hende i Armen og holdt hende tilbage. »Det skal Du ikke, Mille! Du kan let komme til at gøre nogle Mennesker ulykkelige. Hvis der kun var en, der skulde rammes; men man véd ikke, om der er to om det.«

Greben af en pludselig Angst spurgte

Emilie hurtigt og hviskende: »Tror Du, at Mo'er — tror Du, at Brandt . . .?

»Du er jo en stor og fornuftig Pige, Mille; vi to kan godt sidde lidt og tale fortroligt sammen, nu vi er ene. Ser Du, jeg har aldrig været syg før, og jeg har haft gode Kræfter. Forleden Dag blev jeg Uvenner med Brandt, Mo'er sagde, jeg skulde sige ham op — og et Par Dage efter faldt jeg sammen. Nu duede jeg til ingen Ting — og han var igen uundværlig. Jeg skal sige Dig noget, Mille, han er den største Skurk, jeg kender.«

»Du tror, han har drysset Gift i din Mad?« spurgte Emilie angst.

»En langsomt tærende Gift, som Lægerne ikke kan opdage, før jeg er død og bliver obduceret, men som aldrig bliver opdaget, hvis jeg tier stille og ingen fatter Mistanke. Dersom jeg var sikker paa, at Brandt ingen medskyldig har, saa vilde jeg ikke betænke mig — det vilde kun være en Lykke for Samfundet, om saadant et Dyr blev dræbt eller gjort uskadeligt for bestandigt. Men hvis Mutter véd det, om det

er efter Aftale mellem de to, at jeg skal ryddes af Vejen — eller om han har gjort det paa egen Haand og bagefter sagt hende det og tvunget hende til at tie, saa er hun dog hans medskyldige alligevel, og det vilde være Synd for Blanka og Clara, om deres Moder skulde komme i Tugthuset.«

»Naar man er syg, gør man sig let saadanne sære Tanker,« sagde Emilie.

»Ja, for saa har man jo saa megen Tid tilovers — det meste af Dagen og det meste af Natten.« Han fik et Anfald af Hoste, og da det var forbi, sagde han: »Nej — det er det, jeg vilde spørge Dig om, Mille, hvis jeg skulde dø, bliver Du saa her, eller tager Du bort.«

»Saa tager jeg mig en Plads,« svarede Emilie uden Betænkning.

»Ja — det mener jeg ogsaa, er det bedste. — Skal Du ikke lidt ud i Dag? Det er jo godt Vejr.«

»Jo — hvis Du gaar med.«

»Nej — jeg bliver saa hurtig træt.«

»Vi kan jo køre i en Sporvogn ud til Jørgensen paa Østerbro — kan det ikke

friste Dig? Det er saa længe siden, vi har været der.«

»Ja — jeg kommer jo ingen Steder, og jeg har heller ingen Lyst til at gaa ud.«

»Saa bliver jeg ogsaa hjemme. Skal jeg læse noget for Dig?«

»Nej — Du kan bare sidde og snakke med mig — det er bedre.«

Og saa sad Fader og Datter og talte sammen; han blev snart munter, som han plejede at være, da han ikke var syg; hun var mere vemodig, og af og til faldt hun hen i Tanker. Nu havde hun ogsaa faaet den Idé, at hun ikke længe skulde beholde sin Fader.

Mørket faldt paa, Gaslygterne nede paa Gaden blev tændte, Fader og Datter blev siddende ved Vinduet, uden at tænde Lys.

Da Klokken havde slaaet ti, kom Madam Nielsen, Brandt, Blanka og Clara hjem.

Emilie skulde ud i Køkkenet og lave The.

Hendes Stedmoder kom ud til hende. »Hvorfor har I ikke tændt Lys?« spurgte hun.

»Fa'er kunde bedst lide, at vi skulde sidde og tale sammen i Mørke.«

»Det var en underlig Idé. Det havde været bedre, Du var gaaet en Tur med din Fader; han kommer jo aldrig ud nu.«

»Jeg foreslog ogsaa Fa'er, at vi skulde gaa en Tur eller køre i Sporvogn ud til Østerbro, men han vilde ikke.«

»Han er bleven voldsom sær,« bemærkede Pantelaanersken.

»Ja — Fa'er har da nogle sære Tanker,« tilføjede Emilie. »Han tror, han har faaet Gift.«

»Hvad er det for Snak?« Hun stod lidt og tænkte. Gift? »Hvor skulde den Gift være kommen fra?« Pludselig foer hun sammen. »Han tror da ikke . . .? Hvad har din Fader sagt?«

Emilie svarede undvigende. »Det var jo let at faa Fader paa andre Tanker, naar der kom en Læge.«

»Ja — der skal hentes en Læge i Morgen tidlig.«

Madam Nielsen hjalp Emilie at bære The og Brød ind. Hendes Mand troede altsaa,

at nogen i Huset havde søgt at forgive ham! Han tvivlede vel ikke om, at det ikke kunde være nogen anden end Brandt? Ell er havde han ogsaa hende, sin Hustru, mistænkt? Nu længtes hun efter at høre, hvad Lægen sagde. Hun havde kun troet, at hendes Mand var bleven forkølet; han havde hostet og stønnet lidt, men han havde dog ikke ligget til Sengs. Naar bare Lægen i Morgen bestemt kunde sige, hvad Manden fejlede.

Hun blev pludselig revet ud af sine Betragtninger, ved at Brandt gjorde en Bemærkning, der fik Blanka til at le. Madam Nielsen saa' hen paa ham. Hvis Nielsen havde Ret, saa vilde hun blive Brandt kvit, enten han blev overbevist og straffet, eller hans Brøde ikke kunde bevises.

Næste Morgen sendte Madam Nielsen Emilie hen til Lægen, der lovede at komme, naar han gik ud til sine Syge. Han kom ogsaa, inden Nielsen var staaet op.

Madam Nielsen var tilstede, mens Lægen talte med hendes Mand; hun vilde vide, hvad han fejlede.

Lægen undersøgte Nielsen meget nøje, bankede ham paa Ryggen og lyttede, udspurgte ham om flere Ting, vilde vide, hvornaar han var begyndt at blive syg, om han havde været syg tidligere, vilde høre, hvordan hans Hoste lød. Nielsen hostede og besvarede alle Lægens Spørgsmaal.

Da Lægen ikke havde mere at spørge om, begyndte han at skrive Recept.

Madam Nielsen stod og trippede saa utaalmodigt som en Gaas i et Bur; det lod ikke til, at Lægen vilde sige, hvad Manden fejlede. Da han rejste sig og greb sin Hat for at gaa, tog hun Mod til sig og sagde: »Min Mand tror, at han er bleven syg, fordi han har spist noget — noget giftigt.«

Lægen smilte lidt overlegent. »Saa? Ja, det kan saamænd godt være.«

Det var dog kedeligt, saa Lægerne altid er kortfattede. Madam Nielsen stod og trippede meget mere end før og i sin Forvirring spærrede hun Døren for Lægen. »Kan han blive rask igen?« spurgte hun.

»Det kan jeg saamænd ikke sige Dem.

Naar saadan noget først har sat sig fast paa Lungerne, er det ikke let af faa bort igen.«

Nielsen kom til at hoste. Saa havde han dog Ret: Giften havde sat sig i Lungerne.

Lægen skød læmpeligt Madam Nielsen til Side og gik ud. Hun fulgte efter ham.

»Undskyld, Hr. Doktor!«

Lægen standsede og vendte sig om.

»Har min Mand faaet Gift?«

»Det véd jeg ikke.«

»Skal det da ikke undersøges?«

»Det tror jeg ikke, der er nogen Grund til.«

»Maa jeg da ikke faa at vide, hvad min Mand fejler?«

»Han har faaet Tuberkler paa Lungerne.« Lægen gik ned ad Trappen.

Madam Nielsen fulgte efter ham. »Men han tror, han har faaet Gift, og Doktoren sagde jo selv, mens han hørte paa det, at han godt kunde være bleven syg, fordi han havde spist noget, der var giftigt.«

»Raa Mælk af syge Køer og tuberkuløst Kød kan ogsaa godt være Gift for de men-

neskelige Organer. Jeg skal komme hjem og se til Deres Mand i Overmorgen.« Og saa gik han.

Mad. Nielsen var gal i Hovedet. Nu troede hendes Mand alligevel, at han havde faaet Gift, det havde han hørt af Lægens egen Mund, saa kunde det ikke nytte, hun vilde komme og fortælle ham, at han havde faaet Tuberkler paa Lungerne.

Saa snart Lægen var gaaet, gik Madam Nielsen straks ind til sin Mand. »Jeg spurgte Doktoren, hvad Du fejlede.«

»Hvad jeg fejlede?« gentog han i en gnaven Tone. »Det sagde han jo her inde. Jeg har faaet Gift; det har jeg vidst længe.«

»Nej — det er noget Vrøvl, og det vil Doktoren ogsaa nok fortælle Dig paa Onsdag. Det er Tuberkler, Du har.«

»Naa — saa lad det være Tuberkler; det kan jo være lige meget, hvad I kalder det, bare I bliver af med mig.«

Pantelaanersken blev hidsig, fordi hun følte, at hendes Mand gjorde hende Uret, ved at tro, at man havde villet forgive ham, og efter den Forklaring, Lægen havde givet

hende, kunde hun heller ikke tro, at Brandt havde nogen som helst Skyld i hendes Mands Sygdom. »Hvis nogen har givet Dig Gift, saa maa det være Kød med Tuberkelorme i, eller Baciller. som de nok hedder, og hvor skulde man faa det fra?«

»Der er Folk, der kan faa fat i alt, hvad det skal være. Hvem siger ogsaa, at det er Tuberkler?«

»Det sagde Doktoren.«

»Lægerne tager saa tidt fejl.«

»Saa er det bedst, at Du kommer ind paa Hospitalet, dèr tager de vel ikke fejl af Sygdommen. Det er væmmeligt, Du skal gaa her og tro, at vi vil myrde Dig. Man skulde tro, at Du ikke var rigtig klog.«

»Det er ikke Dig, jeg beskylder for det,« sagde Nielsen og hostede. »Hvorfor blev det ikke til noget, at Brandt kom bort?«

»Saa skulde jeg jo have en anden, da Du blev syg . . . .«

»Ja, jeg blev syg i en heldig Tid,« mumlede Nielsen bittert.

»Og da Brandt er saa godt inde i Sagerne,

saa kan jeg ligesaa godt beholde ham foreløbig.«

»Ja, han er rigtig godt inde i Sagerne,« brummede den Syge, »meget mere end jeg nogen Sinde har været, meget mere end Du selv maaske. Den Fyr véd nok, hvad han gør! — Og Du tør ikke sige ham op — Du er bange for ham — Du kryber for ham som en Hund for en Mand med en Hundepisk! Du er slet ikke til at kende igen, naar Du staar lige over for ham! Ja, Du kan tro, jeg ser det Hele, skønt jeg ingen Ting siger! Saadan skulde en anden have været. Du skal se, han laver en Gang en rar Frikadelle for Dig.«

Hun mumlede noget om, at syge Folk laa og gjorde sig saadan sære Tanker, og gik ned i Laanekontoret.

Brandt var ikke saa meget hjemme som tidligere, og han opholdt sig aldrig mere om Aftenen i Nielsens private Lejlighed; enten blev han oppe hos sig selv, eller ogsaa gik han ud. For det meste gik Pantelaanersken med; hun trængte til frisk Luft efter at have staaet indelukket hele Dagen

i det lille Laanekontor i den snævre Gade. Det var sjældent, at Blanka og Clara fulgte med; de holdt ikke af Brandt og gik helst alene.

Saa laa Nielsen til sent ud paa Aftenen og lyttede efter, naar hans Kone kom hjem.

En Aften fulgte Brandt hende helt ind i Stuen. Han var noget højrøstet, som om han havde drukket en Toddy mere end han plejede. Madam Nielsen talte i en dæmpet Tone, og Døren ind til Nielsens Soveværelse blev sagte lukket.

Liet efter blev der helt stille i Dagligstuen. Nielsen laa og lyttede spændt — ikke en Lyd hørte han. Hans Kone var vist gaaet igen. Han stod op, stak Fødderne i sine Morgensko, hostede og listede sig hen og aabnede Døren saa sagte som muligt. Der var mørkt derinde, men han kunde alligevel godt se, at hans Kone ikke var i Seng. Han tændte sin lille Lampe, og som en Søvngænger travede han om i Dagligstuen, hvor hans Kones Leje var redt paa Chaiselonguen. Der hang hen-

des Overstykke — dèr laa hendes Hat! Hun havde ogsaa taget sine Støvler af — og sin Kjole! I Morgensko og Skjørter var hun gaaet med Brandt op paa hans Kvistværelse. Nielsen satte sig ned paa hendes Seng med Lampen i Haanden, stønnede og hostede, saa han fik Vand i Øjnene. Han havde vidst saa længe, at hans Kone var Brandts Elskerinde, og dog gjorde det ham saa bedrøvet, da han nu fik et saa sikkert Bevis for hendes Utroskab. Her vilde han blive siddende og vente paa hende, om han saa skulde vente til i Morgen tidlig; han vilde ingen Ting sige, bare vise hende, at han vidste, hvor hun havde været henne.

Han satte Lampen paa Bordet og tog atter Plads paa Chaiselonguen. Saa blev han træt af at sidde og kold paa Benene. Han krøb ind under Dynen, for at varme sig lidt. Han kunde for Resten lige saa godt gaa ind hos sig selv; et Par Minutter laa han og grundede paa, hvorledes han skulde lade hende mærke, at han havde set, hun havde været borte. Ude i Køkkenet var der et Sæberis, havde han set; der var ogsaa

et Spanskrør til at banke Tøj med. Naar hun kom ned og fandt et Ris og et Spanskrør under Dynen i hendes Seng, saa maatte hun da forstaa Meningen.

Pludselig sprang han op og løb ind i sin egen Seng; han syntes, han havde hørt en Dør knirke. Han ventede og lyttede, men alt var stille; han maatte have taget fejl.

Da han havde ligget lidt og luret, stod han atter op. Han vilde hente Riset, men gik først hen til sin Kones Seng. Fy, hvor han havde ligget og væltet sig i hendes Seng! Det saa' da fælt ud! Han maatte rede den helt om. Han begyndte med at rive alle Dynerne ned paa Gulvet, saa halede han Underdynen op; det var et drøjt Arbejde; han pustede, stønnede, hostede, svedte og frøs paa en Gang. Og han kunde ikke faa Lagenet til at ligge glat. Tilsidst blev han rasende, slog Armene om alle Dynerne og slæbte dem ind i Sengen ved Siden af hans egen, i den Seng, hvori hun før havde ligget, men som hun havde forladt, fordi hans Hoste forstyrrede hende. Han gik ind og hentede Lampen og slukkede den.

Nu var der mørkt overalt. Naar hun nu kom ned og skulde i Seng, saa opdagede hun maaske ikke, at Dynerne var borte, før hun var klædt af. Det var den eneste Trøst i hans Sorg, at han kunde spille hende dette Puds. Han hørte nok, naar hun kom ned, selv om det ikke blev før hen ad Morgenstunden; han havde Tid nok til at vente paa hende; han kunde sove hele Dagen i Morgen.

Kort efter kom hun. Han laa og lyttede. Hun tændte ikke Lys og opdagede ikke, at hendes Sengklæder var borte, før hun skulde i Seng. Han kunde høre, at hun blev arrig: hun hvæsede som en Kat, og saa stormede hun paa bare Ben ind og tilbageerobrede sine Dyner uden at sige et Ord.

Den næste Dag talte hun heller ikke om denne natlige Komedie; den blev kun opført en eneste Gang, og den morede ikke de to Personer, der spillede i den, især ikke hende, der havde Damerollen. Men nu undgik Madam Nielsen sin Mand ligesaa meget som Brandt undgik ham. Ganske vist samledes hele Familien til Middagsbordet og i Reglen ogsaa, naar der spistes til Aften, men disse

Maaltider blev gjort saa korte som muligt og der blev kun talt faa Ord ved Bordet.

Og dog varede det kun et Par Dage, før de to Ægtefæller atter — efter flere Ugers Forløb — sad og talte fortroligt med hinanden. Om denne Samtale og dens Følger skal straks fortælles.

VI.

Haabet vaagner.

En Dag kom Brandt hjem i en vis ophidset Sindstilstand. Madam Nielsen var alene i Laanekontoret. Brandt kastede sig ned paa en Stol og begyndte at lade sin Stok løbe rundt mellem Fingrene. Saa gav han sig til at trække sine Handsker af langsomt og tankefuldt. »Jeg kunde tjene to tusind Kroner saa let som at klø mig i Hovedet,« sagde han.

»Saa?« spurgte hun uden at blive forundret.

Der blev en Pavse. Han syntes at vente, at hun skulde spørge ham ud, men mærkværdigt nok lod det til, at hun slet ikke blev nysgærrig.

Da hun ikke spurgte ham, fortsatte han: »Naar det kun drejede sig om en Snes Kroner, var jeg ikke bange for at operere med vore — med Deres Penge; men her gælder det jo noget mere — ikke saa lidt mere.«

»Jeg kan tænke det, siden De gør Dem saa mange Skrupler,« svarede hun ligegyldig som før.

»Ja — det drejer sig om otte tusind Kroner.«

Nu blev hun virkelig forbavset og saa' hen paa ham med et flygtigt Smil. »Ja, det er ikke saa lidt — det er næsten alt, hvad jeg ejer.«

»Naa,« svarade han langsomt, »der er da en to, tre tusind tilbage foruden Ejendommen her, det véd jeg ligesaa godt.«

»Det kan nok være, jeg er lidt rigere, end jeg selv véd; men jeg er dog ikke saa rig, at jeg kan sætte otte Tusind paa Spil.«

»Der er ikke Tale om at sætte noget paa Spil, der er Pant for Pengene, et godt solidt Pant, som kan sælges for ti Tusind,

hvad Dag det skal være; ingen Bank forlanger det bedre.«

»Hvori bestaar da det Pant?«

»I en Villa i Ordrup. Den tilhører en Bagerenke, hun vil sælge den for otte Tusind kontant; jeg har set alle de Papirer, der angaar Bygningen; jeg er vis paa, at jeg kan sælge den igen for ti Tusind.«

Pantelaanersken lænede sig tilbage i Stolen og stirrede op i Luften. En Villa i Ordrup! Forskællige Tanker krydsede hastigt hverandre i hendes Hoved. »Hvor lang Betænkningstid har vi?«

»Ikke lang — vi tør maaske ikke lade Dagen i Morgen gaa til Ende. Villaen skal sælges snart.«

»Saa lad mig tænke over det til i Morgen Middag.«

»De tør ikke stole paa mig og slaa til med det samme? Jeg sværger Dem til, at jeg skal sælge den igen for ti Tusind inden fjorten Dage er gaaet.«

»Hvis jeg nu køber Villaen,« svarede Madam Nielsen langsomt, »saa beholder jeg den maaske selv.«

»Naa!« Han kløede sig paa Næsen med Stokkens Sølvknap. Det lod ikke til, at han syntes om denne Beslutning.

»Og hvis jeg nu købte den, betalte den med mine egne Penge, saa kunde jeg vel gøre det uden at blande min Mand deri — Villaen blev jo min?«

»Selvfølgelig.«

»Hvor mange Værelser er der?«

Brandt regnede sammen. »Der er tolv eller fjorten; der er Stue, første Sal og to Kvistværelser. Naar Værelserne bliver møblerede, kan man leje Stuen eller Salen ud for 400 Kroner for Sommeren; man kan vel ogsaa leje Kvistværelserne ud.«

Madam Nielsen fik at vide, hvor Villaen laa og Ejerindens Navn. »Jeg tænker over det til i Morgen.«

Og da hun var bleven ene, kunde hun ikke lade være med at tænke paa Villaen i Ordrup. Var det ikke klogt at sætte otte tusind Kroner fast i den, hvis den var saa meget værd? Saa skulde Blanka og Clara være der ude om Sommeren; dèr ude kunde de komme sammen med velhavende Folk,

de kunde gøre Bekendtskaber med dannede unge Herrer, blive forlovede og gifte. Hendes Døtre var jo dannede Piger, de havde faaet en udmærket Skoleundervisning; men det kunde ikke nytte, de blev ved at sidde indelukkede ovenover Laanekontoret i Borgergade. Hun havde tidt tænkt over det og spekuleret paa en Maade til at faa dem ud i den fornemme Verden. Nu havde hun fundet et Middel: hun vilde købe Villaen, hendes Døtre skulde saa ligge paa Landet. Hun selv vilde kun besøge dem om Søndagen; ingen af de fine Folk der ude skulde vide, hvem deres Moder var. Hendes Mand kunde komme med derud; han maatte klædes flot paa, han maatte opføre sig som en Mand, der levede af sine Midler; han maatte bilde Folk ind, at han havde været Snedkermester, at han havde eller havde haft et Dampskæreri. Naar hun skulde være ærlig, saa var der noget nobelt ved Nielsen. Og nu hans Sygdom, der satte en fin, svag Rødme paa hans lidt indfaldne Kinder, hans fornemme Hoste, hans lidt foroverbøjede Gang — alt dette bidrog til at gøre hans

Udseende endnu mere fornemt. Ingen vilde tro, at han var Snedkersvend. Saa maatte der en ældre fornuftig Pige der ud. Emilie skulde ikke med, ikke paa nogen Maade.

Om Aftenen, da Nielsen var gaaet i Seng — Klokken var for Resten ikke mere end otte —, trak hans Kone en Stol hen ved Siden af hans Seng, satte sig paa Stolen og begyndte at tale til ham om Villaen i Ordrup.

»Naar Du kom der ud i Ordrup, hvor man paa en Maade har Skoven lige udenfor sine Vinduer, og hvor man ikke har langt til Søen, hvor man kan trække Vejret ganske anderledes frit end her inde i denne Svinegade, saa kunde Du maaske blive rask igen.«

»Ja — det kunde nok være, jeg kunde blive rask, naar det nu bliver rigtig varmt i Luften; jeg har selv tænkt paa det.«

»Men Du maa mere ud i Luften.«

»Ja naturligvis.«

Hun havde allerede fortalt ham alt, hvad hun vidste om Villaen, dens Pris, og hvad

den skulde være værd, og hvad der kunde komme ind i Leje.

»Og er der Have?« spurgte han.

»Ja — stor Have med Lysthus.«

»Saa kan man sidde i Haven, naar man ikke gider gaa længere bort.«

»Ja, vist saa, men Du maa ud at røre Dig. Kan Du ikke køre der ud i Morgen Formiddag og se paa Villaen; som Bygningshaandværker maa Du jo bedst kunne se, kvad den er værd. Du kan tage Blanka og Clara med.«

»Jo,« svarede han langsomt og hostede, »man maa jo anstrænge sig lidt, for at komme til at ligge paa Landet. Tager Du ikke med?«

»Nej — som Vurderingsmand for Landejendomme stoler jeg mere paa Dig. Synes Du om den, saa køber jeg den. Den skal betales med otte tusind Kroner kontant.«

»Har vi dog saa mange rede Penge?«

»Ja — og lidt til.«

»Det var meget.«

Hun smilte, og der blev en lille Pavse.

Saa begyndte hun igen: »Nej — jeg vil ikke komme saa meget derud. Det er jo fine og velhavende Folk, der bor der ude i Villaerne, og I stifter vel Bekendtskab med dem; naar jeg ser lidt ud til Jer om Søndagen, saa behøver I ikke at fortælle, hvem jeg er.«

»Ja — vi vil da ikke fornægte Dig,« sagde han ædelmodigt.

»Jo — det maa I gærne for Børnenes Skyld. Jeg véd, hvor ugleset de var for min Skyld, da de gík i Skole. Fik man der ude at vide, hvem jeg er, saa vilde de igen blive skyet som Spedalske. Jeg passer ikke i de Kredse, Børnene nu kommer ind i, derfor skal jeg holde mig saa langt borte fra dem som muligt. Det er for mine Børns Skyld, jeg køber Villaen.«

»Det kan jeg tænke.«

»Jeg har gjort for mine Børn, hvad jeg kunde.«

»Det har Du! — Mille vil ogsaa blive henrykt, naar hun skal der ud; hun glæder sig altid som et Barn, naar hun kommer ud mellem de grønne Træer.«

Den Bemærkning var det foreløbig bedst ikke at svare paa, mente Pantelaanersken. »Saa tager Du altsaa der ud i Morgen?«

»Ja — hvis jeg paa nogen Maade kan.«

»God Nat!«

»God Nat!« Han vilde række hende Haanden, men hun havde allerede vendt sig om for at gaa, og saa' det ikke.

Næste Morgen stod Nielsen tidligere op, end han plejede, og allerede Klokken ti var han rejsefærdig. Blanka og Clara havde allerede været fuldt paaklædte en halv Time.

»Hvor skal I hen saa tidligt?« spurgte Emilie.

»Vi skal ud at spadsere med Fa'er,« svarede Blanka leende.

»Rejse paa Jærnbanen,« tilføjede Clara.

»Er Fa'er oppe?« spurgte Emilie og løb ind i Stuen. Jo, der gik hendes Fader i sine bedste Klæder og med høj Hat, Handsker og Stok. »Hvor skal I hen?«

Clara lo fornøjet. »Du er saa nysgærrig! — I skal ikke sige hende det.«

»Nej, for foreløbig er det en Hemmelig-

hed og siden en Overraskelse,« bemærkede hendes Fader. »Lad os saa se at komme afsted!«

»Har vi nu ingen Ting glemt?«

»Har Du din Portemonnæ, Fa'er?«

»Ja — men der er ingen Ting i.«

»Nu skal jeg gaa ned til Moder at faa Penge, med det samme vi gaar. Farvel, Mille!«

Emilie stod forbavset og hørte paa disse let henkastede Bemærkninger. Gaa ned og hente Penge hos deres Moder. »Hvor skal I hen?« spurgte hun endnu en Gang.

»Vi skal i Skoven!« svarede Blanka og lo.

»Ja! — Jomfru vil Du med i Skoven?« sang Clara.

Emilie fulgte dem ud paa Gangen og saa' forbavset efter dem, og da de var kommen ud ad Gadedøren, løb hun ind i Stuen og hen til Vinduet, for at se dem gaa over Gaden og blev ved at følge dem med Øjnene, til de drejede om ad Dronningens Tværgade. Hun kunde ikke forstaa, hvorfor hendes Søstre var saa oprømte, og hvor de

skulde hen med hendes Fader, der i længere Tid ikke havde været længere borte fra Huset end ovre paa den anden Side af Gaden hos Barberen.

»Det kunde blive en hel Svir, naar man kunde komme bort fra disse gamle, snavsede Rønner,« sagde Nielsen til sine Steddøtre. »Lad os gaa igennem Kongens Have og hen ad Boulevarden . . . . Nej, I skal lade være med at løbe saa stærkt. Naar man har Koldfeber, saa kan man løbe fra den paa Gaden, naar man løber rigtig stærkt; men jeg har ikke Koldfeber . . . Jeg synes, jeg bliver saa svimmel af Luften.«

»Det er fordi Du gaar for lidt ud, Fa'er,« sagde Blanka. »Men naar vi nu kommer til at bo derude, saa bliver det nok bedre.«

»Ja, det mener jeg ogsaa. Der er en voldsom lang Vej til Jærnbanestationen. Skal vi ikke hvile os lidt paa den Bænk?«

De satte sig paa en Bænk i Nærheden af Springvandet i Kongens Have.

»Hvor mange Penge har I faaet med?« spurgte Nielsen.

»To Kroner,« svarede Blanka.

»Sikke noget Kniberi! Saa tror jeg, vi skal opgive hele Turen. Der er voldsomt langt herfra og til Jærnbanestationen.«

»Ja — men jeg har ogsaa to Kroner!» udbrød Clara.

Nielsen lo. »Har Du! Vil I saa bare lade os køre i Droske til Stationen.«

Han rejste sig, og støttende sig til Blankas Arm gik han videre.

Udenfor Botanisk Have fik de fat i en Droske og kørte til Klampenborgstationen. Jærnbanetoget gik kort efter. De kørte til Charlottenlund og spadserede derfra til Ordrup. Det var en drøj Tur for Nielsen; han pustede og stønnede, da han kom til Bestemmelsesstedet.

Blanka og Clara blev helt begejstrede for Villaen, og de blev straks enige med deres Fader om, at deres Moder skulde købe den.

»Her er rigtignok en køn Udsigt fra dette lille Værelse; det maa Du have, Fa'er,« sagde Blanka.

»Ja — det skal Fa'er have!« tilføjede

Clara. »Her kan staa en lækker Plyds Chaiselongue. Og her kan mit Portræt hænge.«

»Nej mit! — Skal jeg ikke hænge her, Fa'er?«

»I kan hænge Jer, hvor I vil,« sagde Nielsen, halv gemytlig, halv gnaven, fordi han var træt.

»Og saa maa Du have Milles Portræt i Glas og Ramme, Fa'er; for naar hun ikke skal med herud . . .«

Nielsen saa' forbavset paa Clara. »Skal Mille ikke med? Jo, vist skal hun saa! Hvem skulde holde Hus her ude og hvem skulde lave Mad til os, naar vi ikke fik Mille med? Kan I lave Mad?«

»Det kan vi nok, naar vi faar en Kogebog.«

»Nej, vor Herre bevar os!«

»Vi faar jo ogsaa en Pige her ud; Mo'er kan vist ikke undvære Mille der hjemme,« svarede Blanka.

»Vi kan heller ikke undvære hende; saa kan Mutter tage en ny Pige.«

Blanka og Clara tav stille; de vidste godt, at Emilie ikke maatte komme med paa Landet, hvis Købet af Villaen kom i Stand.

»Det var en underlig Idé, at Mille ikke skulde med,« brummede Nielsen halvhøjt. »Naa — saa har vi jo set det hele. Det er en dejlig Have her er, og et rart skyggefuldt Lysthus. Naturligvis raader vi Mutter til at købe den; det er vi vel enige om?«

»Ja!« svarede begge Søstrene som med én Stemme.

»Lad os saa gaa,« vedblev Nielsen. »Der er en rædsom lang Vej til Stationen. Gud véd, hvordan vi naaer der hen. Naar vi kommer hjem, er jeg da saa træt, at jeg ikke kan røre mig i otte Dage.«

Clara lo. »Aa, saa slemt er det vel heller ikke.«

De begav sig paa Vej til Charlottenlund.

»Jeg kan ikke begribe, hvor I har faaet den Idé fra, at Mille ikke skal med her ud,« bemærkede han endnu en Gang, som om den Tanke helt optog ham.

Søstrene prøvede paa at slippe for Svaret, men det lykkedes ikke.

»Hva'?« spurgte Nielsen saa højt han kunde.

»Det var noget vi tænkte,« svarede Blanka.

»Ja — sikken en Tankegang!«

De gik et Stykke hen ad Vejen, uden at tale sammen. Saa begyndte Blanka igen:

»Vi skal have helt nye Møbler her ud, saa kan her nok blive flot.«

»Pyt, nye Møbler!« gentog Nielsen. »Vi har et helt Møbellager liggende oppe paa Loftet der hjemme, baade gamle og nye Møbler, og de kan jo allesammen komme til at se meget flotte ud, naar de bliver pudset op. Mahognitræ er jo kønnest naar det bliver gammelt. Men der bliver ingen Stil i det, vi faar her ud; det bliver Nøddetræ og Mahogni imellem hinanden. Se nu det lille Herreværelse, som I vil give mig, hvor lækkert tror I ikke det vilde kunne blive, naar det blev møbleret i tyrkisk Stil, med tyrkiske Tæpper, tyrkisk Lampe og

tyrkiske Piber. Tyrkerne forstaar at udstyre deres Hjem; alt er saa blødt, de dæmper Lyset og Lyden.«

»Du forstaar da ogsaa at udstyre en Stue, Fa'er; det siger Mo'er.«

»Saa? Hvor véd Mutter det fra?«

»Mo'er siger, Du kan godt gælde for en fin, dannet Mand.«

»Ja — det skulde jeg mene. Husk paa, naar vi kommer herud at bo, saa er jeg forhenværende Savværksejer.«

»Naar Du bare selv husker det, Fa'er!«

»Det kan sgu være galt nok! Derfor er det bedst, jeg ligefrem bliver Particulier, det er en Mand, der ingen Ting bestiller, men lever af sine Midler, og det passer meget godt paa mig. Det vil sige, for Øjeblikket slider jeg som en Hest, for at komme til Jærnbanestationen. Tror I, vi er kommen Halvdelen af Vejen?«

Omsider naaede de dog Charlottenlund Jærnbanestation og var snart atter paa Vejen til København. Men da de stod ud ved Klampenborgstationen, erklærede Nielsen, at han ikke vilde gaa længer end til Tivoli,

derfra vilde han køre i Sporvogn til Kongens Nytorv, saa kunde det være, hans Ben kunde bære ham ud i Borgergade; for nu var han saa træt, som om han havde gaaet fra København til Køge og tilbage igen.

Saa snart Nielsen og hans Steddøtre kom hjem, blev der holdt Familieraad, bestaaende af Nielsen, der laa paa Chaiselonguen saa lang han var, hans Kone, Blanka og Clara. De to Søstre var enige om at finde Villaen henrivende og Nielsen indrømmede, at 8000 Kroner ikke var for meget.

Familieraadet varede kun en halv Timestid, saa gik Pantelaanersken hen til sin Sagfører og lod ham afslutte Købet.

Allerede tre Dage efter kunde hun fortælle sin Mand og sine to Døtre, at nu var Villaen hendes; om otte Dage kunde de flytte der ud.

Men nu blev der først rigtig meget at tale om. Nu skulde der vælges Møbler. Det blev alligevel sværere, end Madam Nielsen havde troet, at møblere tolv Værelser. Hun havde et stort Møbellager oppe paa Loftet; mest Møbler, som hun havde købt

og atter lejet ud til Sælgerne, men som Brandt havde taget, da Lejeafdragene ikke blev betalt til den fastsatte Tid. Men hun havde alligevel ikke Møbler nok til sin Villa, det vil sige Spisestuemøbler havde hun mere end nok af, men for lidt til Salonerne. Det vilde blive nødvendigt at købe nogle fine Møbler enten paa en Avktion eller hos en Møbelhandler.

»Vi mangler nok ogsaa nogle Hængelamper,« sagde Blanka.

»Ja — vi maa have et Par af de store med Prismer.«

Madam Nielsen sukkede en Gang. »Og Gardiner!« Hun sukkede to Gange. »Og Portierer.«

»Vi maa ogsaa have noget til at hænge paa Væggene,« sagde Blanka.

»Ja,« svarede hendes Moder, »et Par Skilderier er da heldigvis ikke saa dyre.«

Nielsen, der hidtil havde ligget paa Chaiselonguen og hørt paa Samtalen, uden at tale med, rejste sig nu halvt op og gentog i en gnaven Tone: »Ikke dyre? Jo, Bøger og Skilderier er netop noget af det,

der er dyrest. Paa en Mands Væg kan man læse en Mands Dannelse og Kunstsans. Lad gaa, at Indboet kommer til at sladre om, at det stammer fra en Marskandiserbod, men Væggene maa være fri for Godtkøbslitografier, Olietryk og Glarmestermalerier. Et Maleri, der fylder noget paa en Væg, koster en otte hundrede Kroner; men vi kan jo nok købe nogle mindre, bare det er Kunst.«

»Der gaar snart et tusind Kroner ekstra, som jeg slet ikke havde beregnet.«

— — —

Møblementet blev kørt ud til Ordrup i to store Flytteomnibusser.

Da saa Nielsen skulde ud at bo paa Villaen i Ordrup, var han lige ved at vælte Huset i Borgergade forinden. Han vilde have Emilie med der ud; hverken Blanka eller Clara kunde holde Hus eller lave Mad.

»Det er heller ikke Meningen, at de skal det,« svarede deres Moder. »I skal nok faa en Pige med.«

»Saa kan Du lige saa godt lade os faa Mille med; hun er vant til at være Pige, og hun vil gærne med derud.«

»Hun kan komme ud at besøge Jer en Gang imellem; jeg kan ikke undvære hende her hjemme. Senere, naar der er gaaet nogen Tid, kan hun maaske komme der ud — ikke lige straks. Jeg har en anden Pige til Jer.«

»Hvem er det?« spurgte Nielsen og Blanka paa én Gang.

Madam Nielsen betænkte sig lidt, saa lo hun og svarede: »Det er mig selv!«

Nielsen gjorde et mislykket Forsøg paa at fare op som en Raket. »Du? — Du vilde jo ikke med derud? Og naar Du besøger os, maa jo ingen vide, hvem Du er.«

»Jeg vil ogsaa kun være der ude til I kommer i Orden; jeg vil nok se, hvem I lejer den ene Lejlighed ud til, og jeg vil kun være der ude som — som Jeres Pige.«

»Som vores Pige!« Nielsen lo, saa han kom til at hoste. »Kan Du forstaa det, Clara! Herefter skal Du sige Marie til din Mo'er og hun skal sige Frøken Nielsen til Dig, og saa skal I sige De til hinanden.«

Clara lo. »Det er vel ikke din Mening, Mo'er!«

»I skal ikke være bange, jeg skal nok holde mig tilbage, naar der er Fremmede derude; men skulde det endelig være nødvendigt, saa maa I hellere sige, at jeg er Jeres Pige, end fortælle, at jeg er Jeres Moder. Fik Folk i Ordrup at vide, at Jeres Moder havde Laanekontor i Borgergade og laante paa Møbler, saa var det slet ingen Nytte til, at I kom herud.«

»Men saa skal vi jo gaa og spille Komedie derude,« sagde Blanka. »Og hvis vi saa falder ud af Rollen?«

»Saa gaar Komedien i Stykker og Publikum ler Jer ud,« sagde Nielsen.

Om Aftenen, da Nielsen stod ude i Køkkenet og talte med Emilie, sagde han: »Ja, Du kan sagtens være glad, vores Mutter sagde før, at hun ikke kunde undvære Dig her hjemme; alle vi andre kan hun godt undvære, kun ikke Dig. Jeg vilde have Dig med ud i Ordrup, men nu vil Mutter selv derud i en Piges Skikkelse; ingen maa vide andet, end at hun er vor Tjenestepige.«

»Det er da umuligt?« sagde Emilie og saa' tvivlende og smilende paa sin Fader.

»Spørg Blanka og Clara! Jeg er vis paa, hun gør os til Latter for hele Ordrup! Men Du kan tro, jeg skal ordentlig eksercere med hende, naar vi faar Fremmede derude: Marie, børst mine Støvler! Marie, stop min Pibe og tænd den! — Og saa tør hun ikke sige andet end: Ja, Herre!«

»Jeg faar maaske nok Lov til at komme derud om Søndagen; det er jeg ogsaa glad for,« sagde Emilie. »Nu kommer Mo'er og jeg jo godt ud af det sammen.«

»Det er fordi Du er saa godmodig lige som din Fa'er,« svarede Nielsen. »Jeg lukker det ene Øje og taler ikke om, hvad jeg ser med det andet. Og Du finder Dig i at gaa her som Tjenestepige, mens dine Søstre sidder til Stads.«

»Jeg kunde ikke finde mig i at sidde til Stads og ingen Ting bestille. Jeg tror, jeg vilde blive søvnig.«

»Det kan sgu gærne være,« svarede hendes Fader, idet han kom til at gabe.

— — —

Sommerlejligheden i Ordrup blev averteret i Berlingske Tidende.

Pantelaanersken pyntede sig med et stort nystrøget Forklæde med Smæk ovenpaa en tarvelig graa Kjole. Der var ingen, der vilde tvivle om, at hun var Stuepige i Villaen. Hun og hendes Døtre stod det meste af Formiddagen og saa' hen ad Vejen efter Lejere. Det lod ikke til, at Folk var særlig forhippede efter at komme til at ligge paa Landet.

»Det er vist fordi det er saa langt hen paa Sommeren,« bemærkede Blanka. »Folk, der vil ligge paa Landet, flytter ud i Maj eller først i Juni.«

Nielsen sad alene inde i sit eget lille Værelse og læste i den Avis, hvori Annoncen om Sommerlejligheden stod. Hans Værelse var da blevet det stilfuldeste, og paa Væggen mellem Vinduet og Døren havde han hængt Emilies Portræt. Det var ganske vist kun et Kabinetsportræt i Brystbillede fra en af Byens bedste Fotografer; men det var omfattet med end bred, rød, fløjelslignende Karton og uden om denne en meget

bred, forgyldt Ramme, saa det fyldte godt paa Væggen. Madam Nielsen syntes ikke om, at der var kostet saa meget paa det og talte om, at det var mere passende, hans eget Portræt sad i Rammen; men det vilde han ikke høre tale om.

Og mange Gange sad han ogsaa og betragtede Portrættet i den fine Ramme og glædede sig over, at hans Datter var bleven saadan en stor og smuk Pige. Det var naturligvis bare af Misundelse, at hans Kone ikke kunde lide, at hendes smukke Steddatter hang i en saa fin Ramme og paa en saa fin Væg; hvis der kom unge Herrer i Besøg, vilde de let gøre Sammenligning mellem Emilie og Blanka og Clara, der var rigtig rare Piger, men langtfra kønne.

Han kastede et Blik ud ad Vinduet. Der, hvor han sad, kunde han kun se grønne Træer og en sollys Himmel, der straalede, saa man ikke kunde taale at se paa den. Hvor her var smukt! Den Gang han stod og arbejdede som Snedkersvend paa Nybygningerne, faldt det ham ikke et Øjeblik ind, at han selv skulde komme til at eje en

Villa og komme til at leve af sine Penge som Particulier. Naar bare han maatte blive rigtig rask igen; men han troede nok, at Varmen og Skovluften her ude vilde hjælpe ham.

»Der gaar en gammel Dame og en ung Herre og ser op og ned ad Husene,« sagde Madam Nielsen. »De kommer vist efter Avertissementet. Lad os trække os lidt tilbage, naar de kommer her hen. Den unge Mand er vist Student; han har Lorgnet paa. — Ja nu standser de — nu kommer de her ind.« Hun gik hen og aabnede Døren til sin Mands Værelse. »Nu kommer der nogen; kan Du saa tale med dem?«

»Det kan jeg vel nok!« Han rejste sig og børstede sine Frakkeskøder med Haanden.

»Jeg skal nok lukke op, naar det ringer,« sagde Maadam Nielsen.

Et Øjeblik efter blev der ringet. Madam Nielsen lukkede op. Den gamle Dame, der stod udenfor, saa' ret fornem ud; men den unge Herre havde et venligt og fornøjet Udseende og hilste høfligt. Ham syntes Madam Nielsen selvfølgelig bedst om.

»Der staar en Sommerlejlighed i Avisen,« begyndte den gamle Dame.

»Ja — det er her,« svarede Madam Nielsen.

»Véd De, om den er lejet ud?»

Det var da klart, at den fremmede Dame antog hende for Pigen i Huset. »Den er ikke lejet ud.«

»Vi kunde maaske faa Lov at se den?« Fruen og hendes Søn var kommen ind i Forstuen. »Hvem tilhører denne Villa?«

»Fabrikant Nielsen.«

»Kender Du Fabrikant Nielsen, Ludvig?« spurgte Fruen sin Søn.

»Jeg véd ikke; der er vist mange Fabrikanter, der hedder Nielsen,« svarede den unge Mand let henkastet; han stod henne ved Vinduet og saa' ud i Haven. »Jeg kender to af det Navn, den ene laver Papirposer, den anden hugger File.«

»Nej — min Ma — Herre havde et Træskæreri; nu har han solgt Fabriken og lever af sine Penge. Vær saa artig, hvis Fruen vil tale med Frøknerne; nu skal jeg kalde paa Herren.«

Madam Nielsen førte de Fremmede ind i Dagligstuen, hvor Blanka og Clara straks rejste sig og bad de Fremmede at tage Plads.

Fruen lod sig synke ned i Sofaen, mens hendes Søn tog Plads paa en Stol ved Bordet midt i Stuen.

»Vi kommer i Anledning af den Lejlighed, der staar i Avisen i Dag, og vi hører af Deres Pige, at den endnu ikke er lejet ud. Hvorledes er Betingelserne?«

Madam Nielsen gjorde et Skridt hen imod den fremmede Dame. »Fruen havde tænkt sig . . .« Mere fik hun ikke sagt; et strængt Blik fra den gamle Dame fik hende til at standse.

»Er det Dem, jeg skal forhandle med?« spurgte Fruen fortørnet. »Saa havde De jo ikke behøvet at henvise mig til Deres Frøkener; men er det med Frøkenerne jeg skal tale, saa finder jeg det underligt, at De blander Dem i vor Samtale. Deres Tilstedeværelse er vist ikke nødvendig her.«

Døren til Nielsens Værelse havde hidtil staaet aaben. Nu mente Nielsen, at det

var nødvendigt at træde til, for at redde Stillingen. Han bukkede høfligt for den fremmede Dame og hendes Søn. »Undskyld, Frue! — Gaa kun ud, Marie«, sagde han i en stræng Tone til sin Kone og pegede paa Døren.

Pantelaanersken fjærnede sig langsomt og mut, men lukkede ikke Døren efter sig.

»Det er en Pige, vi har haft i mange Aar,« forklarede Nielsen, »jeg tror, hun har gaaet til Præsten sammen med min Kone, og Piger, som man har haft saa mange Aar, bliver jo let noget familiære. Desuden tror jeg ogsaa, at min Kone har sagt hende nogen Besked angaaende Lejemaalet, for det Tilfælde, at mine Døtre eller jeg ikke skulde være hjemme, saa vi kommer maaske nok tll at spørge hende om et og endet.«

»Og man faar maaske ikke den Fornøjelse at se Fruen her ude i Dag?«

»Nej.« Nielsen blev noget forvirret og de to Søstre saa' forlegne paa hinanden. At man ikke havde tænkt paa, at det Spørgsmaal kunde komme og være belavet paa, hvad man skulde svare. »Min Kone er

ikke hjemme for Øjeblikket, og kommer vist ikke hjem i Sommer; hun fulgte en Søster, som var i Besøg hos os, hjem — hjem til Amerika, og det er jo en temmelig lang Vej, og den Tur gør man jo ikke alene for Overrejsens Skyld; er man først kommen der over, maa man jo se sig lidt om. Vi havde tænkt, at Lejen skulde være fire Hundrede Kroner for Sommeren, og saa møblerer vi.«

»Ja, det er for saa vidt ligegyldigt, om her er møbleret eller ej; vi har selv Møbler, men saa sparer vi jo at flytte dem her ud. Jeg er Enke efter Apoteker Rønne — min Søn studerer Medicin.«

Den unge Student og Nielsen hilste paa hinanden.

»Sig mig nu, Hr. Nielsen, naar De siger fire hundrede Kroner for Sommeren, hvor mange Maaneder regner De saa Sommeren til? Denne Sommer kan vi da ikke regne til fire hundrede Kroner, da vi allerede er i Slutningen af Juni.«

»Nej — selvfølgelig,« indrømmede Nielsen.

»Man kan vel regne, at Sommeren be-

gynder med Martsviolerne, og at den er forbi, naar den første Sne falder.«

»Det blev rigtignok en lang Sommer, Moder,« bemærkede den unge Student leende.

Clara syntes, at han var endnu kønnere, naar han lo.

»Det gør jo ikke noget,« sagde Nielsen, »Fruen maa saamænd gærne blive her ude, saa længe det skal være.«

»Det er ogsaa for Lejens Skyld, jeg siger det,« sagde Fruen. »Naar vi regner Sommeren til otte hundrede Kroner, saa er det lige halvtreds Kroner om Maaneden.«

»Ja — i den Henseende véd jeg rigtignok ikke, om min Kones Sommer er saa lang,« svarede Nielsen lidt betænkelig.

Fru Rønne gjorde Mine til at rejse sig. »Saa kan De maaske ikke tage nogen Bestemmelse?«

»Jeg skal sige Dem, Frue, min Kone og jeg deler Arbejdet imellem os, og Administrationen af denne Villa hører til min Kones Departement. Det er naturligvis kedeligt, at hun er bortrejst netop nu.«

Madam Nielsen, der naturligvis fra Side-

stuen med den aabenstaaende Dør havde hørt hele Samtalen, traadte nu ind og blandede sig dristigt i den. »Fruen har sagt, at vi gærne maatte leje Lejligheden ud for halvtreds Kroner om Maaneden i Sommer, og næste Sommer fire hundrede Kroner.«

»Naa — ja, saa véd vi jo, hvad vi har at rette os efter,« sagde Nielsen.

»Ja,« sagde Apotekerfruen tøvende og rystede paa Hovedet, »jeg kan dog vist alligevel ikke faa det her, som jeg havde tænkt mig. Jeg har selv en Pige, jeg kan ikke godt vænne mig til nogen anden. Vi boede forrige Sommer i Snekkersten, men det er saa langt fra Byen for min Søns Studeringers Skyld. Der var det en Enkemand med to voksne Sønner; vi havde fælles Husholdning; den besørgede jeg.«

Pantelaanersken traadte dristigt et Skridt nærmere. »Jeg skal ikke være her ude, og saa behøver vi ikke at fæste nogen ny Pige, hvis Frøkenerne maa spise sammen med Fruen og Hr. Studenten.«

»Jeg skal da ogsaa have lidt at spise, Marie!« sagde Nielsen polisk.

»Ja — saa spiser Herren vel ogsaa med,« svarede Madam Nielsen.

Apotekerfruen vilde slet ikke indlade sig med den, efter hendes Mening, altfor frække Tjenestepige. Hun bøjede sig lidt over imod Nielsen og sagde: »Hvis De tror, det kan lade sig arrangere, saa kan vi maaske nok blive enige. Vi kan maaske regne hele Husholdningen, Vask og Rengøring indbefattet, for halvandet hundrede Kroner om Maaneden for Dem og Deres to Døtre. Det er saa nemt og ligefrem; saa betaler De bare hundrede Kroner om Maaneden, og saa er det hele klaret.«

»Ja. det kunde jo være meget behageligt for os,« svarede Nielsen eftertænksom. »Hvad tror Du, din Frue vilde sige til det Forslag, Marie?«

Fru Rønne saa' bebrejdende paa ham. »Skal De ogsaa raadføre Dem med Deres Pige om det, Hr. Nielsen? Naa, vil De holde et lille Familieraad med Deres Døtre i Anledning af mit Forslag, saa kan min Søn og jeg se paa Lejligheden imens og paa Haven. Ga, Du med, Ludvig?«

Ikke saa snart var Fru Rønne og hendes Søn ude af Døren, før Pantelaanersken gav sin længe tilbageholdte Harme Luft: »Det er en rigtig durkdreven gammel Hejle! Paa den Maade vil hun bo husfrit, leve frit og endda tjene Penge.«

»Hele Kosten og hele Renligheden for halvtreds Kroner for hver af os om Maaneden, er det egentlig for meget?»

»Ja, vist er det saa! Det er simpelt at komme og gøre et saadant Forslag! Og saa strutter hun af Fornemhed; hun vilde knap værdige mig et Blik, fordi hun troede, jeg var Tjenestepige. Og saa er jeg vis paa, hun ingen Ting har.«

»Apotekerne plejer jo ellers at være rige Folk,« indvendte Nielsen.

»Men Apotekerenkerne kan vist ikke slaa saa stort paa det, naar de skal leve af deres Renter, ellers vilde hun vel ikke søge Plads som Kogekone, i Fjor i Snekkersten, i Aar i Ordrup.«

»Sønnen er et pænt Menneske,« bemærkede Clara.

»Han siger ikke meget,« tilføjede Blanka.

»Han kender os jo endnu saa lidt,« svarede Nielsen. »De unge Studenter plejer ellers at være veltalende nok. Han skal være Læge; det er da en meget god Bestilling, naar han kommer til at bo et Sted, hvor der er syge Folk nok, og Folk, som har Raad til at betale.« Han hostede. »Det kunde maaske ikke være saa galt, at vi fik en Mediciner her i Huset, og fik vi først en, fik vi ogsaa flere, for en Student, der ligger paa Landet, faar altid Besøg af sine fattigere Kammerater fra Regensen, eller dem, der har deres Kammer »højt under Taget, hvor Svalerne bor«, som H. C. Andersen saa pænt synger.«

»De fattige Studenter kan gærne blive borte,« snærrede Madam Nielsen.

»Det er i Reglen de fattige Studenter, der bliver de bedste Kandidater og faar de fedeste Embeder. — Skal jeg saa sige til hende, at vi ikke kan gaa ind paa hendes Tilbud?«

»Nej, Du skal ikke,« svarede Madam Nielsen haardt.

Nielsen blev forbavset. »Ikke? Skal vi da modtage hendes Tilbud?«

»Ja I skal!«

»Naa — ja, for mig gærne! Jeg synes, det er et morsomt Forhold; det bliver lige som om det er os, der boer til Leje hos hende. Og saa skal vi vel betale en Maaned forud, hundrede Kroner?«

»Nu gaar de nede i Haven,« sagde Blanka.

»Studenten nikkede her op og lo,« tilføjede Clara.

»Ja — der kan I se, han er slet ikke saa tilbageholden,« bemærkede Nielsen.

»Det er bedst, Du gaar ned til dem,« sagde Pantelaanersken. »Sig, I gaar ind paa det, og hvis hun vil have de hundrede Kroner forud, saa kan hun faa dem, naar hun er flyttet ind. Det er en rar Forretning!«

»Men hvorfor gaar Du saa ind paa den?«

»Tror Du maaske det er for din Skyld eller for hendes Skyld, jeg gør det?« spurgte Pantelaanersken i en bidende Tone.

»Nej,« svarede Nielsen leende, idet han gik ned i Haven, »det er snarere for Studentens Skyld.«

»Det er en køn lille Have,« sagde Studenten, da Nielsen kom hen imod ham.

Fru Rønne stod henne ved Stakittet og saa' ud paa Vejen.

»Ja, her er mange kønne Blomster,« svarede Nielsen.

»Og her er ikke saa faa giftige Planter,« vedblev Studenten og bøjede sig ned over en lille Blomst.

Nielsen foer sammen. »Giftige?« udbrød ban hastigt. »Hvorfor er her giftige Planter?« Hans gamle Mistænksomhed vaagnede pludselig. »Hvorfor er her giftige Blomster i Haven?«

Studenten saa' smilende paa ham. »Det véd jeg ikke. Giftige Planter bærer jo ofte smukke Blomster. Her er for Eksempel denne Cytisus Laburnum, den virker da i højeste Grad oplivende med sine store, gule Blomsterklaser.«

»Det er jo en Guldregn!«

»Ja. Véd De ikke, at den er giftig?«

»Naa — jo,« svarede Nielsen langsomt og beroliget. »Men der er jo ingen, der falder paa at spise Guldregn, og naar galt

skulde være, kan man vel heller ikke dø af den.«

»Nej, man kan indtage adskillige Giftstoffer uden at dø af dem; man kan endog vænne sig til Nydelsen af Gift.«

»Men man kan vel blive syg?« spurgte Nielsen forsigtig, »og gaa og skrante?«

»Ja — naar Giften har været tilstrækkelig ondartet, uden at være dræbende.«

»Og saa kan man vel ogsaa komme sig igen?«

»Selvfølgelig.«

»Det har jeg ogsaa tænkt mig.«

Den unge Mediciner lo. »Saa? Har De tænkt paa det?«

»Lægen kan vel ikke altid se, hvad det er for en Gift, et Menneske har faaet?«

»Nej, det kan vel være vanskeligt nok, saa længe Patienten lever.«

»Og derfor kan han vel ogsaa nok give Sygdommen et forkert Navn?«

»Utænkeligt er det vel ikke. — Her skal De se den blaa Venusvogn; man kalder den ogsaa Stormhat; den indeholder en ret kraftig Gift, der kaldes Aconitin; man siger

endog, at Mennesker er blevne forgiftede ved den Honning, Bier har suget af disse Blomster.«

Nielsen slog ud med Haanden. »Der har De jo et Bevis paa min Paastand. Et Menneske, der aldrig har fejlet noget, bliver pludselig syg; han føler, han er bleven forgiftet, men hvorledes og med hvad? Han aner ikke, at den Honning, han nød, var giftig, fordi Bierne havde hentet den fra den blaa Venusvogn. Og naar han siger til Lægen: Jeg har vist tilfældig faaet noget Gift i min Mad, saa ler Lægen og siger: Det er saamænd ikke umuligt! Lægen bryder sig slet ikke om at undersøge, hvor Giften er kommen fra. Der kan jo godt være en Forbryder med i Spillet; man kan have en Uven, som kan ønske En af Vejen, og som har skaffet sig et Giftstof, som virker langsomt, saa Sygdommen ikke kommer til at ligne et Giftmord.«

»Det er jo heller ikke Lægens Sag, at opspore en Forbryder,« svarede Studenten, »Det maa Politiet, især hvis Patienten har Mistanke til en bestemt Person.«

»Naa — ja, det er sandt nok,« sagde Nielsen eftertænksom, »naar man har Mistanke, saa kan man henvende sig til Politiet, og saa spørger Politiet Lægen, og Lægen siger, det er galoperende Svindsot eller noget lignende, og Politiet siger, at Patienten er gal.«

»Saa er han sandsynligvis ogsaa gal.«

Nielsen svarede ikke.

Fru Rønne kom hen imod dem. »Hvad er det for et interessant Æmne, der gør Hr. Nielsen saa ivrig?« spurgte hun.

»Det er et juridisk-medicinsk Spørgsmaal, om Lægen skal efterspore en formentlig Giftmorder eller overlade den Sag til Politiet,« svarede hendes Søn

»Og De blev enige om Besvarelsen?«

»Jeg tror det nok.«

»Blev De ogsaa enig med Deres Døtre eller Deres Pige, Hr. Nielsen?«

»Ja — min Kone — mine Døtre mener, at vi skal modtage Fruens Tilbud.«

»Det glæder mig. Vi skal nok komme ud af det med hinanden. Saa flytter vi ind, saaledes at vi kan være fuldstændig i Orden

til den 1ste. Jeg gaar bare ind og siger Farvel til Deres Døtre.«

Studenten stod og betragtede en Blomst.

Nielsen gik hen til ham. »De interesser Dem nok meget for Planter, Hr. Rønne?«

»Naar man skal være Læge, maa man studere lidt Botanik. Men forøvrigt er Botanik et Fag, jeg godt kan lide.«

Nielsen stod lidt og tænkte. »Tror De, jeg skal rykke den blaa Venusvogn op?«

»Nej, saamænd skal De ej. Skulde vi rykke alle de Planter op, der er lidt giftige, saa kunde vi godt rykke hveranden Blomst op.«

»Det var Pokker, er her saa mange giftige Planter i denne Have? Maa jeg se nogle af de andre?«

»Her er en Digitalis purpurea, paa Dansk den røde Fingerbølle. Det er jo en meget smuk Blomst. Lægerne bruger Giften i dens Blade mod Hjærtesygdomme. Og her ovre saa' jeg før en Tidløs. Ja, her er den.«

»Den har ingen Blomster,« bemærkede Nielsen.

»Først naar alle dens Blade er visnede bort, kommer Blomsten i September eller Oktober. Derfor kalder man den ogsaa den nøgne Jomfru. Den Gift, der findes i Blomsterfrøet og i Rodstokken, bruger Lægerne ogsaa. Og her har De en Datura Stramonium, ogsaa kaldet Pigæble; den er i Familie med Natskyggerne og har giftige Frø. Naar man har svært ved at trække Vejret, skal det være godt at ryge dens Blade i en Tobakspibe.«

»Det var dog en forfærdelig Mængde giftige Blomster!« sagde Nielsen, idet han fulgte Studenten ind i Huset. De kom ind i Nielsens Værelse.

Studenten stod længe tavs og betragtede Emilies Portræt. »Det er en smuk Pige,« sagde han endelig.

»Det er min Datter,« sagde Nielsen og lo fornøjet.

Studenten saa' overrasket paa Faderen og lod derefter Blikket vende tilbage til Dat-

terens Portræt. »Den unge Dame ligner ikke Deres to andre Døtre.«

»Det er ogsaa kun mine Steddøtre.«

»Virkelig?«

Studenten vilde ikke spørge mere. Men da han kort efter gik med sin Moder hen ad Vejen, stod Nielsen ved Vinduet og saa', at den unge Mand havde en hel Del at fortælle hende.

Det var en elskværdig ung Mand, syntes Nielsen, og han havde vist udmærkede Skolekundskaber; han kendte endog de latinske Navne paa alle Blomsterne. Det var kedeligt, at Mille ikke skulde være her ude; hun vilde saa gærne vide Besked om alt, hvad hun saa' ude i Naturen; den unge Student maatte kunne forklare hende mange Ting. Han syntes godt om hendes Portræt, han havde staaet og set paa det; han vilde vist ogsaa synes godt om hende selv.

Da Madam Nielsen saaledes havde faaet Værelserne i sin Villa lejet ud, flyttede hun atter hjem til sit Laanekontor i Borgergade. Hun vilde foreløbig ikke vise sig derude, men Blanka og Clara kunde et Par Gange

om Ugen gøre en lille Tur til København og fortælle hende, hvorledes det stod til ude hos dem.

Skovluften syntes virkelig at have en gavnlig Virkning paa Nielsens Helbred. Han blev ikke saa træt som tidligere, og han hostede næsten ikke mere. Men han var bleven saa mager og lang i Ansigtet, og hans indfaldne Kinder havde en underlig sart Rødme.

Baade Nielsen og de to unge Piger var vel tilfreds med Fru Rønnes Husholdning. Naar man lærte hende nærmere at kende, kom man til at synes godt om hende. Hun var nok lidt fornem og bestemt, men hun var alligevel en venlig gammel Dame.

Studenten tog til København om Formiddagen og kom hjem ved Firetiden. Hjemme i Borgergade plejede Familien Nielsen at spise til Middag Klokken et; her ude holdt man Middag Klokken fem.

Der opstod snart et venskabeligt Forhold mellem Studenten og de to unge Piger. Han spillede Fjerbold med dem, Domino og Whist. Han købte de nyeste Sange til dem,

som han sang, mens Blanka eller Clara spillede Piano. Han havde en køn Sangstemme. Om Eftermiddagen, naar Middagsmaaltidet var forbi, gik han en Tur med de to Søstre, til Charlottenlund eller til Ordrup Krat, og den første Søndag, de tilbragte sammen, vandrede de gennem Bernstof Slotshave til Gentofte Sø. Begge de unge Piger syntes, at Studenten var meget underholdende; han havde altid nok at tale om, og det, han fortalte dem, var aldrig kedeligt. Han syntes ikke at gøre Forskæl paa dem, ikke at foretrække den ene for den anden. Han bød dem aldrig Armen; han holdt af at bevæge sig frit, naar han vandrede hen ad Vejen. Snart var han foran sine Ledsagere, snart bagefter, snart plukkede han en Blomst ved Skovkanten, snart var han paa Jagt efter en af de smaa bevingede Skabninger, som flagrede forbi ham, og som han dræbte med Kloroform, hvis han fangede den og brød sig om at have den i sin Insektsamling. Men naar de gik hjem om Aftenen og Mørket faldt paa, plejede han at stikke sin Haand ind under Claras Arm, og saa

følte den unge Pige sig saa lykkelig og saa tryg.

Studenten kunde bevæge sig frit i hele Huset. Ofte sad han inde i Nielsens Stue og talte med Nielsen, med Blikket henvendt paa Emilies smukke Billede. Det var Faderens Kæledægge. Hvorfor saa' man da aldrig Kæledæggen? Hvorfor talte man næsten aldrig om hende? Gik hun helst sine egne Veje? Fulgte hun en Ven, som ikke var velsét i Familien? Alt det vilde han gærne vide, men han vilde ikke spørge. Han saa' hen paa Billedet med det smukke, kloge Pigeansigt. Han kunde have Lyst til at tage sin Ven, den unge Kunstmaler Anker med hjem, for at vise ham Billedet.

Om Mandagen var Blanka og Clara hjemme hos deres Moder. De tre sad alene i Dagligstuen og talte sammen. Moderen spurgte dem ud om alt derude i Ordrup, og de besvarede fornøjede alle hendes Spørgsmaal. De var saa glade for at være der ude, de havde gjort Bekendtskab med flere unge Damer, der boede i Nærheden af dem og som de af og til besøgte. Deres Fader

syntes at blive raskere for hver Dag, der gik, og de kom til at holde mere og mere af Fru Rønne.

»Og hendes Søn?« spurgte Moderen.

»Ja, han er saa rar,« sagde Clara. »Vi behandler ham allerede som om han hørte med til Familien. Vi spiller for ham og han synger for os, naar vi er hjemme. Han er meget føjelig. Naar vi om Aftenen siger til ham: Kom og gaa med! saa tager han straks sin Hue og følger med os.«

»Hvem siger til ham, at han skal følge med?« spurgte Moderen.

»Det siger vi begge to,« svarede Clara.

»Nej — jeg har aldrig sagt det,« indvendte Blanka.

»Saa er Clara den modigste,« sagde Moderen leende.

»Ja — det er Clara jo altid,« svarede Blanka.

»Besøger han ogsaa de unge Damer i Nabohaverne?«

»Ja — han taler med alle, baade med Damer og Herrer. Han spiller Fjerbold med de unge Damer der ude og l'Hombre med

de gamle Herrer. Allesammen kender de ham.«

»Og der er ingen af de unge Damer, han viser særlig Opmærksomhed?« spurgte Madam Nielsen.

»Nej,« svarede Blanka eftertænksom, »jeg véd ikke, hvem det skulde være. Somme Tider, naar vi er ude, tager han Clara under Armen.«

Clara lo. »Det er vist fordi jeg altid gaar paa højre Side af ham; det er saa kejtet at byde en Dame sin venstre Arm. Jeg tror saamænd ikke, han syntes bedre om mig end om Blanka.«

»Jo, vist gør han det!« sagde Blanka lidt fortrydelig.

»Men det gør jo heller ikke noget, lille Blanka,« bemærkede hendes Moder, »saa kommer der nok en anden, der synes bedst om Dig.«

»Hvis Mille kom der ud, vilde han vist synes bedst om hende,« sagde Clara. »Han staar tidt og betragter hendes Portræt.«

Moderen rynkede Panden. »Aa, det tossede Portræt; det skulde slet ikke have

været med derud. Mille skal ikke derud. Hun spurgte i Søndags, om hun maatte gaa ud til Jer; men saa tog jeg hende med i Tivoli. Kan jeg lade være at tage ud til Jer, kan hun ogsaa.«

Midt i Ugen sagde Clara til Studenten: »Vil De gaa en lang Tur med os paa Søndag, Hr. Rønne?«

»Ja, jeg vil saamænd! Paa Søndag venter jeg Besøg af en Ven, en Maler; ham kan vi tage med. De kan tro, han kan tegne! I Løbet af en halv Time tegner han Ordrup Krat og Dem med.«

»Aa, jeg kunde godt lide at blive tegnet!« udbrød Clara. »Saa skal vi vel ud fra Formiddagen?«

»Det kan vi godt. Hvor vil De egentlig hen?«

»Det vil vi lade Dem bestemme. Skal vi ikke i Dyrehaven?«

»Jo — saa tager vi i Dyrehaven.«

Da Nielsen og Studenten om Lørdagen gik nede i Haven og talte sammen, sagde Nielsen: »I Morgen kommer vist min Datter her ud.«

Studenten hævede Hovedet i en Fart. »Virkelig?«

»Ja — jeg kan ikke begribe, hvorfor hun ikke kom i Søndags.«

»Jeg faar ogsaa Besøg af en Ven, Kunstmaler Anker, og jeg har lovet Deres Døtre, at Maleren og jeg skal gøre en Fodtur med dem gennem Dyrehaven til Fortunen. Hvis vi saa kunde faa Deres anden Datter med, vilde det maaske more hende og hendes Søstre.«

»Skoven og de grønne Træer, det er Milles Sværmeri,« svarede Nielsen. »Jeg vilde saa gærne have haft hende med her ud, men det kunde desværre ikke lade sig gøre. Der maatte jo være en til at holde Hus der inde i Byen, og da Mille var vant til det, saa maatte hun blive.«

VII.

Maleren og hans Model.

Søndag Morgen kom med klar Himmel, Solskin og Fuglekvidder. Da Blanka og Clara stod op, og Clara listede sig til at aabne Vinduet, uden at vise sig ved det, hørte de Studenten gaa nede i Haven og synge.

En halv Time senere samledes de tre unge Mennesker til Kaffe i Lysthuset. Nielsen var dog ikke med; han stod ikke saa tidligt op.

»Hvornaar kommer Deres Ven?« spurgte Clara.

»Jeg tænker, henad Klokken elleve. Længes De efter at komme ud at flagre?«

»Det gør jeg rigtignok!«

Blanka og Clara opholdt sig mest i Ha-

ven den Formiddag. Endelig opdagede Clara et langt Menneske, der saa' ud som om han fløj hen ad Vejen.

»Er det ikke Deres Ven, der kommer der nede?« spurgte hun.

Ludvig Rønne gik hen til hende og saa' hen ad den antydede Retning. »Jo, min Sandten er det saa!« udbrød han. »Hvor kunde De vide det?«

»Jeg kunde da nok se, at det er en Kunstner,« sagde Clara leende. »Den store Kappe . . .«

»Der flagrer om ham som Vinger,« afbrød Studenten hende. »Bulehatten, det store Slips! Jo, De har Ret, man ser straks, han er Kunstner.«

Lidt efter lød der et dybt: »God Morgen!« ude paa Vejen. »Naa, det er her, Du boer?«

»God Morgen, Hans! Velkommen i det Grønne!« svarede Ludvig Rønne og aabnede Havelaagen for Maleren. Efter at Studenten havde forestillet Maleren og de to unge Damer for hverandre, tilføjede han: »Frøken Petersen opdagede Dig langt nede paa Vejen

og gættede straks, at Du maatte være den, vi ventede.«

»Jeg véd jo, at Malerne tidt gaar med Kunstnerkappe,« sagde Clara.

»Det hedder, at de beskedent indhyller sig i en Elendighedskappe,« svarede Maleren. »Det er en lidet klædelig Klædning. Men vi søger jo endnu stadig at efterligne vore gamle, uopnaaelige græske og romerske Forbilleder, og da Elendighedskappen unægtelig kommer deres Dragt nærmere end Diplomatfrakken, saa vælger vi Kappen.«

»Nu kan Du vel spise en Bid Frokost med os? Bordet er dækket.«

Kort efter samledes alle Villaen's Beboere og deres Gæst om Frokostbordet.

»Hvad maler De nu, Hans Anker?« spurgte Fru Rønne.

»Saa længe jeg har lidt tilbage af de Penge, jeg fik for mit Billede paa Foraarsudstillingen, saa maler jeg ingen Ting,« svarede Maleren, »saa spekulerer jeg. Jeg har en ubændig Lyst til at male Agnete; men jeg er endnu ikke rigtig enig med mig selv om, hvilken Scene jeg skal vælge.«

Studenten nikkede over til sin Ven, der sad imellem Fru Rønne og Blanka. »Hvad mener Du om den Scene:

»Agnete tren i Kirken ved Klokkernes Ding-ding,
Men alle de Smaabilleder de vendte sig omkring.«

»Den Scene mener jeg, er lige saa umulig at male som en snurrende Top,« svarede Maleren.

»De er dog altid heldig at faa Deres Billeder solgt,« bemærkede Fru Rønne.

»Ja, for jeg maler ikke mere, end jeg behøver for at leve, og naar jeg har faaet et Billede færdigt, er der altid en eller anden Kunsthandler, der vil give mig lidt for det; paa den Maade faar jeg vel lige saa meget for mine Billeder, som hvis jeg vilde samle dem sammen og holde Avktion over dem en Gang om Aaret.«

Samtalen mellem Fru Rønne og Hans Anker fortsattes efter Frokostbordet ude i Haven. Blanka og Clara blev lidt fortrydelige over at se, at Studenten og hans Ven slet ingen Hast havde med at komme ud i Skoven. De to unge Piger havde ventet

at komme ud fra Morgenstunden, og nu var Klokken bleven tolv.

»Skal vi ikke snart gaa?« spurgte Clara endelig.

»Jo, det tænker jeg,« svarede Studenten.

»Hvorfor gaar vi ikke nu, lige straks — med det samme?«

»Lige med det samme?« gentog Ludvig Rønne. »Vi skulde jo vente paa en Dame.«

»En Dame? Det har De ikke talt noget om før!«

»Jeg troede, De vidste det.«

»Jeg? Nej! — Kender jeg hende da?«

»Ja, det skulde jeg mene!«

»Hvem er det?«

»Deres Søster!«

»Mille! Hvem har sagt, at hun kommer i Dag?«

»Deres Fader!«

»Det véd Fader ikke. Min Søster kommer ikke her ud.«

Studenten stod lidt og tænkte. »Ja, saa har vi jo ikke noget at vente paa.« Han raabte til Nielsen, der sad og læste i en Avis i

Lysthusets Skygge: »Deres Datter kommer ikke herud, Nielsen.«

Nielsen kastede ærgerlig Avisen fra sig, idet han rejste sig op og gik ud i Haven: »Kommer hun heller ikke i Dag? Men hvad Pokker gaar der da af hende? Hvem siger det?«

»Mille skal ud at spadsere med Moder.«

»Er Deres Moder kommen hjem fra Amerika?« udbrød Studenten overrasket. »Men saa kommer Deres Moder vel ogsaa her ud?«

Clara blev blussende rød og vidste ikke, hvad hun skulde svare.

Nielsen søgte at komme hende til Hjælp. »Nej, det er ikke hendes Moder; det er en gammel Bondekone — Portnerkone, vilde jeg sige, fra Valby; hun gaar med Bondehue og sælger Æg. Hun var Claras Gudmoder, da hun var lille . . .«

»Hvem, Portnerkonen?« spurgte Studenten og lo; han var ikke i Tvivl om, at det var en Løgnehistorie, Nielsen stod og fortalte ham.

»Nej, Clara; hun sagde Moder til hende,

da hun var lille, og det er hun bleven ved med som stor.«

»Deres Datter Emilie har jo ogsaa en anden Moder,« sagde Studenten, der morede sig over Nielsens Forvirring.

»Ja, det er rigtigt,« svarede Nielsen, »men hende er det ikke; hun er død.«

»Naa, ja — Damerne har jo gaaet med Hat paa hele Dagen,« sagde Studenten. »Skal vi ud paa Farten, saa lad os komme afsted med det samme. Kom saa, Du Kamel, hvis Du vil med!« raabte han til Maleren, der stod og talte med Fru Rønne. »Vi kan gaa gennem Dyrehaven til Fortunen, saa har vi da foreløbig et Maal at gaa efter; faar vi saa god Tid, kan vi altid finde hjem ad en Omvej.«

Maleren fulgte stiltiende med hen ad Ordrupvejen, bag efter Studenten og de to unge Piger.

Da de naaede Dyrehavsbakken, vendte Studenten sig om mod Maleren og stak sin Haand ind under hans Arm. »Her maa jeg nok holde fast paa Dig, Kammerat, ellers forsvinder Du vel? Hvad mener Du om denne Trængsel her

paa Bakken? Og endnu er her dog forholdsvis stille; men naar Klokken slaar fire, og Trommer, Trompeter og Lirekasser begynder deres øredøvende Koncert, hvordan vil her saa blive? Man siger, at Dyrehavsbakken tabte sin Tiltrækningskraft paa Københavnerne, da Tivoli aabnedes; men tror Du virkelig, at der kom flere Mennesker her ud den Gang?«

»Aa, Dit gamle Vrøvl, hvor skulde de Mennesker komme fra? København er vel nu fem-seks Gange saa stor som for hundrede Aar siden, da Dyrehavsbakken begyndte, og den Gang havde man ingen Jærnbane, men maatte rejse til Fods eller age i en Holstenskvogn.«

»Tror Du da Gøglet har været bedre i gamle Dage?«

»Sandsynligvis. Og saa fik Bakken et nobelt Præg ved, at Datidens Konger, Frederik den sjette og Christian den ottende, en Gang hver Sommer viste sig mellem Skovgæsterne paa Bakken ligesom Prins Ferdinand og Caroline i vore Forældres Tid altid var paa Volden Store Bededagsaften.

Vistnok har en Kilderejse i gamle Dage været meget poetisk. Lad os forestille os den lune Midsommernat, den rislende Kilde, den stjærnefulde Himmel, de mørke Træer med den syngende Nattergal, det bløde Græs, hvor man lejrede sig til Solen brød frem og Sankt Hansblussene slukkedes.«

»Hvad synes De om det Billede, Frøken Clara?« spurgte Studenten.

»Det var kønt!«

»Det var malerisk!«

»Lokomotivets Dampfløjte og Bakkens Bliktrompet har blæst Poesien bort fra Kirstens gamle Kilde,« tilføjede Maleren.

De var imidlertid komne til Kilden.

»Lad os gaa ned og drikke et Glas Vand,« sagde Clara.

»Og en sød Snaps,« tilføjede Maleren.

Da de fire unge Mennesker atter kom op paa Vejen til Fortunen og de havde gaaet nogle faa Skridt, sprang Maleren atter ind i Skoven og slog med sin Stok paa et vældigt Egetræ.

»Hvad mener I om saadan en Kæmpe?« sagde han. »Blotter I ikke ærbødig Jeres

Hoveder for den, naar I hører, at den har levet i Svend Tveskægs Tid, og den lever endnu! Den begynder rigtignok at blive lidt skaldet i Toppen! Naar den saadan begynder at miste sin Krone, er det et Tegn paa Alderdom. Den bliver ogsaa mør i Roden, og en Nat, naar Stormen rejser sig og farer gennem Skoven, fælder den Kæmpen. I min Barndom stod her ude i Dyrehaven en Eg, der var tusind Aar, altsaa et Træ, der blev plantet i Gorm den gamles Tid. Den eksisterer vist ikke mere; jeg har aldrig selv set den, kun et Billede af den.«

De fire unge Mennesker tilbragte en Timestid paa Fortunen, og saa blev de enige om at gaa hjem uden at gøre nogen Omvej.

Studenten stak sin Haand ind under Claras Arm, som han plejede, naar de gik hjem, og de to gik først. Blanka og Maleren fulgte bagefter, Side om Side.

»Ja, jeg véd ikke, Frøken, om De vil støtte Dem til mig,« sagde Maleren, »men jeg vil sige Dem paa Forhaand, at jeg er en daarlig Kavaler, der næsten aldrig véd,

hvad jeg skal tale om, naar jeg gaar ved Siden af en Dame.«

Blanka smilte og tog taknemlig mod den Arm, han bød hende. »Jeg synes netop, at De har fortalt os saa meget, der var kønt og interessant.«

»Naa — ja, det var uden at tænke over det, og hvis De selv vil sige mig, hvad jeg skal tale til Dem om, kan det maaske lykkes mig at være underholdende en Gang til.«

»De maa tale til mig, om hvad De vil; jeg kan ikke sige Dem, hvad det skal være om.«

»Ja, der har vi det! Skal jeg nu selv gaa og spekulere paa et Samtaleæmne, saa kan De risikere, at jeg ikke finder det, og at jeg saaledes ikke siger et Ord til Dem hele Vejen. Og det er mest pinligt for mig, fordi De ikke kender mig; kendte De mig, gjorde det ingen Ting, for saa vidste De, at jeg er en Bjørn. Ludvig kaldte mig før en Kamel, men det er galt; jeg er en Bjørn, der brummer og kun danser, naar den bliver tvunget til det. Det kommer af,

at Kvinderne har haft saa lidt Indflydelse paa mig. Jeg har studeret saa mange Kvinder, Engle, Djævle, Magdalener, Marmorkvinder og Modeller.«

»Modellerne er vel de interessanteste?« spurgte Blanka leende.

»Somme Tider. For Resten er alle Kvinder interessante; man kan altid lære noget ved at studere dem. Det er Kvinderne, baade de gode og de slette, der højner Mandens Aand. Den Mand, der var afskaaret fra Omgang med Kvinder, vilde blive en Idiot, om han saa havde et helt Kammer fuldt af de lærdeste Filosofers Værker.«

»Man hører da saa tidt, at en Kvinde har ødelagt en Mand,« bemærkede Blanka, der jo havde haft Tid nok til at læse en Mængde Romaner.

»Det er rigtigt,« svarede Maleren. »En Kvinde kan ødelægge mange Mænd, og netop en saadan Kvinde kan det være nyttigt og interessant at studere — helst lidt paa Afstand. Mænd bliver derimod aldrig interessantere ved, at man lærer dem at kende paa altfor nært Hold. Jeg tror ikke

paa et Venskab som Orestes og Pylades'. To Mænd, der skal være sande og hengivne Venner, maa ikke bo sammen, ikke arbejde sammen. Der er ingen Ting, der slider saa meget paa et Venskab, som naar to Mænd er tvungen til at gaa og gnide sig op ad hinanden som sammenlænkede Galejslaver.«

»De vilde altsaa ikke bo sammen med Hr. Rønne?« spurgte Blanka.

Maleren standsede et Øjeblik, og fortsatte saa atter Vejen. Hans Dame saa' spørgende paa ham. »Jeg maatte puste lidt, for at tænke over, hvad jeg skulde svare Dem paa det Spørgsmaal,« sagde han. »Ludvig fortalte mig nemlig forleden Dag, at der var to Kvistkamre ledige i Villaen, hvor han boede, og da han havde forklaret mig, hvorledes Lokaliteterne og Forholdet i det hele var her ude, sagde jeg, at hvis jeg kunde faa den ene Kvist for en Betaling, jeg kunde overkomme, saa vilde jeg have den i Sommer«.

»Ja, det var da morsomt!« udbrød Blanka. »Har De talt med Fader om det?«

»Nej — jeg har kun foreløbig talt med

Fru Rønne; det er jo hende, der skal levere Kosten, og med hende er jeg bleven enig, saa bliver jeg forhaabenlig ogsaa enig med Deres Fader.«

»Ja, det er der ingen Tvivl om. Maa jeg sige det til Fader?«

»Det kan De gærne.« Han saa' alvorligt paa hende. »Vilde De gærne have mig her ud?«

Hun blev lidt forvirret. »De sagde selv, at De gærne vilde bo her i Sommer, og saa mente jeg, at jeg lige saa godt kunde sige det til Fader.«

»Og jeg siger Tak, og lægger ogsaa med Fornøjelse min Sag i Deres Hænder.«

Blankas Medhjælp behøvedes imidlertid ikke. Saa snart de fire unge Mennesker kom hjem, fik Fru Rønne fat i Maleren og fortalte ham, at nu havde hun talt med Hr. Nielsen, der havde været meget imødekommende og sagt, at Maleren i Stedet for Penge kunde give ham et lille Maleri.

»Ja, det er et godt Tilbud,« sagde Hans Anker. »Et Maleri? Jeg har intet færdigt, men jeg maler ham et, som han nok skal

blive tilfreds med. Maa jeg takke Dem, Frue, for Deres Venlighed.«

»Ikke noget at takke for, Hans Anker! Vi er jo gamle Venner.«

Lidt efter kom baade Blanka og Clara løbende hen imod Maleren. De havde nu faaet deres Overtøj af og der skulde snart spises til Middag.

»Kom med ind til Fader,« sagde Clara; »han ligger og hviler sig.«

»Fru Rønne havde allerede sagt det,« tilføjede Blanka.

»Ja. Fru Rønne er meget elskværdig,« svarede Maleren og fulgte med Blanka og Clara ind i Nielsens Værelse.

»Naa, jeg hører, at De vil flytte ud til os, Hr. Anker,« begyndte Nielsen.

»Ja, og jeg takker Dem for de billige Betingelser, De stiller mig. Jeg vil male Dem et Billede, og De maa gærne selv bestemme, hvad det skal være for et Billede.«

Nielsen stod lidt og tænkte. »Ja, hvis vi maa det,« sagde han langsomt, »saa tror jeg nok, at vor Mo'er vilde sætte størst Pris paa et Portræt af en af Pigebørnene.«

»Aa — maa jeg blive malet?« udbrød Clara.

»Ja, det maa I selv se at blive enige om,« svarede Nielsen, »og kan I ikke blive enige, saa maa vi tage Mille.«

»Nej — Blanka og jeg kan nok blive enige,« sagde Clara. »Vi kan jo trække Lod om det.«

»Hvorledes skal vi saa bære os ad?« spurgte Blanka.

»Det vil vi lade Hr. Rønne bestemme.«

Da Blanka og Clara lidt efter kom ned i Haven, bad de Studenten om at hjælpe dem med at trække Lod om, hvem der skulde males. Han var straks villig, plukkede to Græsstraa og holdt dem halvt skjult i Haanden.

»Den, der trækker det korteste Straa, trækker sig tilbage,« sagde han. »Værs'go!« Han holdt Haanden frem med de to Græsstraa, der stak ud mellem Tommel- og Pegefingeren.

Ingen af Søstrene turde trække.

»Træk Du først!« sagde Blanka.

»Ja, men saa trækker jeg det længste, det vil jeg sige Dig.«

»Nej — lad mig saa trække først.« Blanka trak.

»Saa skal De have dette, enten De vil eller ej.«

Blankas Straa var det korteste.

»Saa skal jeg males!« raabte Clara. Hun løb straks hen til Maleren for at fortælle ham Udfaldet af Lodtrækningen. »Vilde De heller male min Søster?«

»Jeg vil helst male den, der er mest taalmodig og føjelig,« svarede Maleren.

»Jeg skal nok være taalmodig,« forsikrede Clara.

»Jeg har tænkt paa at male Dem her ude i Haven. Har De en Kjole, der staar godt til det Grønne?«

»Den skal vel ikke være hvid?«

»Nej, ikke saa gærne.«

»Jeg har ogsaa en lyseblaa.«

»Den er bedre.«

»Og en mørkegul.«

»Den er bedst. Er der korte Ærmer?«

»Halvlange.«

»Saa tager vi den gule. De har vel ikke en Gynge?«

»Skal der være Gynge?«

»Ja, det bliver et Genrebillede. Sommermorgen i en Have med en ung Pige i en Gynge. Gyngen spænder vi op mellem disse to Træer.«

»Men vi har ingen Gynge.«

»Saa maa vi skaffe en! Hver Morgen Klokken otte gaar De i Gyngen og bliver siddende taalmodig til Solen kommer og stikker os i Øjnene; det bliver vel ikke før henad Klokken tolv. De skal dog nok faa Lov til at løbe lidt omkring, mens jeg maler Omgivelserne. Og saa skal De komme paa Charlottenborgudstillingen.«

Clara glædede sig som et Barn. Hun løb hen til Nielsen, og fra Nielsen til Blanka, til Studenten og til Fru Rønne, og til dem alle gentog hun ordret den samme Remse: »Jeg skal males i en Gynge nede i Haven, og jeg skal udstilles paa Charlottenborg.«

— — —

Den næste Dag, hen ad Aften, kom Maleren vandrende med noget under Armen;

hvad det var, kunde man ikke se, fordi han holdt det skjult under sin store Slængkappe. Da han kom ind i Haven, saa' man, at det var en Gynge, han kom slæbende med.

»Det er ganske vist en Barnegynge,« sagde han til Clara, »men De er jo ikke saa bred, De kan sagtens faa Plads i den.« Han gav sig straks i Færd med at skrue en stor Skrue ind i hver af de to Træstammer, satte Gyngen op og prøvede, om den kunde bære. Bag i Gyngen fastgjorde han et tyndere Tov.

»Skal det være til at hale i, naar jeg skal gynge?« spurgte Clara, der med Interesse fulgte alle Forberedelserne.

»Nej,« svarede Maleren, »det skal være den usynlige Traad, der skal holde Dem svævende i Luften.«

»Skal jeg svæve?« spurgte hun og lo.

»Ja, De skal svæve,« svarede Maleren. »Og saa møder vi to hernede i Morgen tidlig Klokken otte, De i den gule Kjole.«

Da Clara lidt før den fastsatte Tid kom ned i Haven, havde Maleren allerede stillet sit Staffeli op.

»Skal Billedet være saa stort?« spurgte Clara, da hun saa' Blindrammen med Lærredet.

»Ja — det skal være et Billede, der kan syne noget paa en Væg.«

»Det bliver morsomt!« sagde Clara jublende og klappede i Hænderne.

»Maa jeg nu løfte Dem op?« Han tog hende som et Barn og løftede hende op i Gyngen. »Vil De holde med Hænderne i Tovene, saaledes!« Han trak hendes Kjoleærmer tilbage, saa det meste af hendes Underarme blev synlige. »De er lidt spædlemmet, men Formerne er jo ikke ilde.« Det tynde Tov, han havde fastgjort bag i Gyngen, bandt han nu til et længere tilbagestaaende Træ, hvorved Gyngen hævedes noget i Vejret og fik Udseende af at være i Gang. »Stillingen er god!« Han trak hendes Kjole op, saa lidt af hendes Strømper blev synlige.

Clara rødmede, slap hurtigt Tovet med den ene Haand og trak Kjolen ned igen.

»Naa!« udbrød Maleren lidt fornærmet og løftede atter Kjolen en Smule til Vejrs.

Hun slap igen Tovet med den ene Haand og skjulte atter sine Ben. »Det kan jeg ikke lide!« sagde hun.

Maleren traadte et Skridt tilbage, stak Hænderne i Bukselommerne og saa' forbavset og lidt fortørnet paa hende. »Maa jeg ikke bestemme, hvordan det skal være?« Lidt hæftig hævede han atter Kjolen.

Clara rødmede dybt, men vovede nu ikke at røre sig af Pletten; først da han havde vendt sig om, var gaaet hen til Staffeliet og havde taget Pensel og Palet, gjorde hun en Bevægelse med Benene, hvorved Kjolen igen sank ned til Skoene.

Da Maleren atter saa' hen paa hende, sad hun lidt forknyt og turde ikke møde hans Blik. Han sagde ikke et Ord, men tog Lærredet paa Blindrammen i den ene Haand, Pensler og Palet i den anden og gik ind i Huset.

Clara blev siddende i Gyngen og saa ængstelig efter ham.

Lidt efter kom Maleren tilbage. Han kastede kun et flygtigt Blik hen paa Gyngen og saa', at hun sad der endnu. Uden

at sige noget, slog han sit Staffeli sammen og bar det ind og blev derinde med det samme.

Clara fik Taarer i Øjnene. Skulde hun springe ned? Hun syntes der var saa højt til Jorden, fordi Gyngen var hæftet i Vejret. Naar han havde sat hende derop, kunde han da ogsaa have hjulpet hende ned, syntes hun, i Stedet for at lade hende hænge hjælpeløs mellem Himmel og Jord. Hun var alligevel lige ved at vove Springet, da Ludvig Rønne i det samme kom nynnende ud fra Huset.

»God Morgen, Frøken!« Han gav sig til at le. »Naa, der er De nok kommen godt i Gyngen! Hvorlænge skal De blive hængende dèr? Hvor er Anker?«

»Han er gaaet.«

»Er han gaaet fra Dem? Sikken en Idé! Vil De da ikke ned?«

»Jo.«

Studenten løste først Tovet, der holdt Gyngen i Vejret og løftede derefter Clara ned.

»Hvorfor gik han?«

»Han blev vist vred?«

»Hvorfor? — Vil De ikke sige mig det?«

Hun rystede sørgmodigt paa Hovedet og løb ind i Huset.

Studenten saa' efter hende; saa smilte han og rystede lige som hun paa Hovedet, gik gennem Havelaagen og hen ad Vejen.

Ved Frokostbordet, hvor alle Beboerne i Villaen med Undtagelse af Ludvig Rønne var tilstede, sagde Nielsen: »Naa, Hr. Anker, det var jo i Dag, De skulde begynde paa Maleriet.«

»Jeg begyndte ogsaa paa det,« svarede Maleren, »men opgav det; jeg kunde ikke blive enig med Frøkenen. Nu maa jeg se at finde paa et nyt Motiv.«

Clara sad og stirrede ned paa sin Tallerken. Paa en Maade var det sandt, hvad han sagde; men det kunde vist ikke falde hverken ham eller hende ind at fortælle, hvori deres Uenighed bestod.

Kort efter Frokost, da Blanka saa' Maleren sidde alene i Lysthuset, læsende i en Avis, trippede hun lidt ængstelig ind til ham.

»Vil De ikke male mig, Hr. Anker?«

Han saa' smilende paa hende. »Er De mere medgørlig end Deres Søster?«

»Ja — jeg skal nok være medgørlig.«

»Har De ogsaa en gul Kjole?«

»Ja.«

»Vil De være i Gyngen i Morgen tidlig Klokken otte?«

»Ja, det vil jeg gærne.«

»Saa er det afgjort!«

Blanka nikkede og løb ud i Haven. Det var rigtignok en striks Herre, den Maler; men hun skulde nok passe paa, ikke at støde ham for Hovedet. Hun vilde dog ikke gaa og fortælle til alle, at nu skulde hun males; hun vilde først se, om det blev til noget.

Næste Morgen mødte hun lige saa præcis, som Clara havde mødt den foregaaende Dag, og da hun kom ned, stod Hans Anker der allerede med sit Staffeli, Lærredet, Palet og Pensler. Han hjalp hende op i Gyngen, hævede den ved Hjælp af Tovet bag i, akkurat lige som i Gaar, og tilsidst løftede han hendes Kjole op, saa lidt af hendes

Strømper blev synlige. Hun rødmede lige som Søsteren havde rødmet, men rørte sig ikke og sagde ikke et Ord.

Saa begyndte han at male, og imens snakkede han til hende paa sin sædvanlige tørre, komiske Maade. »De maa gærne hele Tiden se hen paa mig og le af mig, for man ler altid, naar man gynger, hvis man ikke er forskrækket og hviner. Vi maler nemlig først Øjnene, saa Næsen, saa Munden og tilsidst hele det øvrige Ansigt, derfor maa Øjnene og Munden smile saa længe. Saa skal De se, vi skal faa et stort smilende Billede ud af det, med det 'sommergrønne Løv med lyse Solstænk, og en vaarfrisk, leende ung Pige i Gyngen. Jeg er glad ved, at De viser Tænder, naar De ler, og at De har saa smukke Tænder. Tænk, naar Deres Billede kommer paa Udstillingen! Saa kan De selv staa i Nærheden og høre, hvad Folk siger om Dem; det er da ogsaa morsomt.«

»Men det varer jo næsten et Aar, før den Udstilling bliver aabnet,« sagde Blanka lidt betænkelig. »Faar vi ikke Billedet før?«

»Jo, De faar det, saa snart det er færdigt; men jeg faar nok Lov til at laane det til Foraaret. Man maa dog vise, at man har bestilt noget, og sørge for, at man ikke bliver glemt.«

Nu malede han ivrigt et Kvarters Tid, uden at sige noget. Da han saa syntes, hendes Ansigt begyndte at blive alvorligt, begyndte han igen at snakke. »Der er nok nogen, der bliver forelsket i Dem, naar de ser Deres Billede oppe paa Charlottenborg.«

»Saa er det, fordi De maler mig kønnere end jeg er,« sagde Blanka leende. »Jeg véd godt, jeg ikke er køn.«

»De er ingen regelmæssig Skønhed, det kan jeg godt indrømme. Deres Ansigt er lidt for langt; men De har kønne Øjne, rigtig godmodige kønne Øjne, saadanne Øjne, der kan se saa bønlig paa En, at ikke den største Tyran kunde nænne at gøre Dem Fortræd; det saa' jeg før, da jeg hæftede Deres Kjole lidt op; De turde ikke gøre Indsigelse, bare se paa mig, med et stumt, bedende Blik. Og De har en smuk Mund

og misundelsesværdige Tænder. Jo, De skal faa det at høre, der er nok nogen, der finder Dem køn, og jeg først og fremmest.«

Jo, nu havde han faaet hende i saa godt Humør, at han kunde faa hende til at le, bare han saa' op paa hende. Derfor lykkedes hans Arbejde ogsaa saa godt; han syntes, det var længe siden, han havde arbejdet med saa stort Held.

Da han havde malet en Timestid, sagde han: »Nu maa De gærne springe lidt ned og hvile Dem; De er vel træt; imens maler jeg lidt paa Træerne og Luften.«

Blanka saa' ned paa Jorden. »Kan jeg selv springe?«

»Det er maaske lidt for højt? Vent lidt, saa skal jeg komme hen og tage imod Dem.« Han gik hen og løftede hende ned.

Hun gik hen og saa' paa Billedet og blev staaende ved Siden af ham, mens han malede Luft og grønne Blade.

»Ja, endnu er der ikke meget at se,« sagde han; »De kan ikke engang se, at det skal være Dem; men det bliver nok bedre.«

»Hvornaar bliver Billedet færdigt?« spurgte hun.

»Det véd jeg ikke,« svarede han. »Maaske om fire Uger, maaske om seks; det kommer jo ogsaa an paa Vejret; man kan ikke male Solskinsstykker, naar det regner eller naar det er Graavejr.«

Efter at Blanka havde faaet Lov til at hvile sig en hel Time, maatte hun igen op i Gyngen. Saa blev han ved at male til Klokken elleve, da der blev kaldt til Frokost.

»Nu er vi færdig for i Dag,« sagde han. »Men i Morgen fortsætter vi.«

Hver Morgen, naar det var klart Vejr, sad Blanka i Gyngen og han et Stykke fra hende ved sit Staffeli. Nu var hun ikke mere bange for ham. Han var nok bestemt, og naar han sagde noget, maatte hun lystre; men naar hun adlød uden at kny, var han venlig og munter, og hele Eftermiddagen tilbragte han jo sammen med hende; han spadserede med hende hen i Charlottenlund, i Ordrup Krat, i Ermelunden og over alt i Omegnen, og saa talte han saa fortroligt til

hende, som han maaske ikke før havde talt til nogen Dame.

En Morgen, da hun igen sad i Gyngen i den sædvanlige Stilling, sagde han til hende: »I Dag skal vi være færdige, saa tager vi Gyngen ned, og saa er De fri. Er De glad for det?«

»Jeg synes ikke, det er saa slemt. For min Skyld gjorde det ikke noget, om det varede længer.«

Han saa' smilende paa hende. »Ikke? — De er en god lille Pige, Frøken Petersen; det har jeg vist sagt Dem før. De har været saa taalmodig, derfor er Arbejdet gaaet saa godt for mig; jeg har hele Tiden haft saa stor Lyst til at male.« Han vedblev at male, mens han sad og talte til hende. »De kunde vist tæmme en Bjørn som mig; men De har naturligvis ikke Lyst til at være Bjørnetæmmer. De behøver ikke at svare; jeg siger Dem maaske en hel Del, mens jeg er i Gang, og mens her ingen synlige Vidner er. Det er noget, jeg har gaaet og tænkt paa i flere Dage; det er noget, jeg har tænkt paa at spørge Dem om, men De skal

alligevel ikke svare mig — ikke i Dag — De skal have Lov til at tænke over det. Jeg har tænkt, at naar det kunde lykkes mig at knytte Dem lidt fastere til mig, saa kunde der blive noget mere af mig end nu. Jeg har heldigvis vundet mig en Smule Navn som Maler, jeg plejer at sende et Par Stykker paa Kunstudstillingen hvert Aar, og de strænge Dommere har aldrig sendt mig et Billede tilbage og nægtet at ophænge det. Jeg har aldrig bestilt mere, end jeg har behøvet for at leve. Havde jeg malet noget mere, saa havde jeg maaske været noget mere velhavende, end jeg er nu, eller ogsaa havde jeg set mig lidt mere om i Verden. Nej, hvis jeg kunde faa en Kammerat, saadan en godmodig lille Pige som De, en, der kunde forstaa mig, og som vilde føle sig lykkelig ved mit Arbejde, en, som vilde glæde sig med mig, hver Gang jeg vandt mig nogle nye Lavrbær, og som vilde trøste mig, hvis Skuffelser en Gang imellem skulde gøre mig mismodig . . . Nej, hvad er nu d e t for et Ansigt? De glemmer jo at le!

Det, jeg fortæller Dem, morer Dem nok kke; jeg maa se at finde paa noget andet.«

»Nej — jeg skal nok le!«

»Ja — lad mig se det — lad mig høre en rigtig frisk Pigelatter! De k a n jo le, véd jeg! Højere! Nej, den lyder ikke naturlig; det er Teaterlatter, og Smilet er lidt usikkert! — Vil De lidt ned?«

»Ja — Tak!«

»Nu skal jeg komme.« Han lagde Pensel og Palet fra sig, gik hen og hjalp hende ned af Gyngen. Han gik tilbage til Staffeliet og begyndte at male paa Løvværket.

Hun stod bag ved ham og saa' paa ham og paa sit eget Billede.

Han syntes nu at være saa optaget af sit Arbejde, at han glemte at tale. Hun ventede paa, at han skulde fortsætte den Tale, han havde holdt for hende, da hun sad i Gyngen; men nu tav han, og der var snart gaaet en halv Time, uden at han havde sagt andet end ganske faa, betydningsløse Ord.

Blanka vilde saa gærne have, at han skulde fortsætte sin Fortælling fra før, men

som han afbrød, da han løftede hende ned af Gyngen. Hendes Hjærte havde givet sig til at banke, før da hun sad og hørte paa ham, derfor var det, hun ikke kunde le saa glad, som hun plejede. Det, han havde sagt, kom saa uventet; men det havde gjort hende saa lykkelig. Hvorfor tav han nu? Vilde han aldrig fortsætte den afbrudte Fortælling? Havde han fortrudt, hvad han havde sagt?

Han gav sig til at fløjte en Melodi, ganske sagte. Saa vendte han sig om og saa' paa hende og sagde: »Om Forladelse! Jeg var lige ved at glemme, at De stod ved Siden af mig. Det er grimt at fløjte, det er simpelt.« Han vedblev at male paa Træ-toppene, der saas langt borte udenfor Haven. Saa gav han sig til at nynne den samme Melodi, som han før fløjtede; tav lidt igen, mens han malede paa Himlen. Saa vendte han sig smilende om til hende og sagde: »Det er straalende, ikke sandt?«

»Jo,« svarede hun med et lille venligt Nik. »Jeg er saa glad for det Billede.«

»Jeg med!«

Det lod ikke til, han kunde glemme den

Melodi, han før havde faaet fat paa; nu sang han den med Ord:

»Nu sidste Haand paa Værket,
saa lægges Penslen bort.
I Hjørnet sættes Mærket;
men ikke altfor stort.
Her pyntes maa en Smule,
den Sky er lidt for graa;
men jeg vil ikke skjule,
min Luft er dejlig blaa.«

»Hvad er det for en Sang?« spurgte hun og lo.

»Jeg tænker den hedder »Maleren synger«. Han synger, mens han maler en lille Bondepige, han er forelsket i; men det er nede i Tyrol; der er Malerne vist mere poetiske end her.«

»Saa er der vel flere Vers?«

»Ja — to til.«

»Vil De ikke synge dem for mig?«

»Jo,« han vendte sig om og saa' smilende paa hende. »For Dem vil jeg synge alle de Sange, jeg kan.«

Se Morgensolens Straaler
og Egnens Sommerdragt!
Ja, Øjet næppe taaler,
at se den hele Pragt!
Kønt gennem Løvet rinder
den sølverklare Aa;
men dejligst jeg dog finder
min Himmel, klar og blaa.

Den lille Landsbypige,
som flætter her en Krans,
hun har — det maa jeg sige —
mig tidt bragt fra min Sands.
Naar hendes Øjne lued',
de barnlig-rene, saa
var det som om jeg skued'
en Himmel, dyb og blaa.

Da Visen var ude, malede han videre uden at sige noget.

Blanka vilde saa gærne have, at han skulde fortsætte den Tale, han afbrød, da han løftede hende ned af Gyngen; men nu lod det til, at han helt havde glemt dette Æmne, og det syntes Blanka dog var saa interessant. Hun stod længe og spekulerede paa, hvorledes hun atter skulde lede hans Tanker hen paa det, og saa spurgte hun

lidt stammende: »De er vel ikke tidt mismodig?«

»Nej — ikke tidt; men en Gang imellem hænder det jo enhver. Hvorfor spørger De om det?«

»Jo — De sagde det selv før.«

»Saa? Naa — det har jeg glemt!«

Han havde allerede glemt det; saa mente han vel heller ikke meget med det! Det var kedeligt, at han var saa glemsom! Men han skulde alligevel ikke slippe saa let fra det! Nu tog Blanka Mod til sig. »Det var da jeg sad der oppe i Gyngen, saa sagde De, at naar der kom Skuffelser og De blev mismodig, saa kunde jeg trøste Dem.«

»Maa jeg nu ikke sætte Dem lidt op i Gyngen igen; der er lidt ved det ene Ærme, jeg gærne vilde rette.«

Uden at sige noget, gik hun hen til Gyngen; han lagde Penselen fra sig, fulgte efter hende og hjalp hende op. »Vil De holde Armene som før?«

Han gik tilbage til sit Staffeli.

Nu kunde hun rigtig nok ikke sætte et fornøjet Ansigt op! Det var da tydeligt

at han slet ikke ikke mere vilde ind paa det Tema. Da han saa' hen paa hende, smilte hun alligevel af gammel Vane.

»De behøver ikke at le nu,« sagde han tørt, »jeg ser kun paa Deres ene Arm.«

Saa lod hun være at le.

Han malede videre og nynnede paa den Sang, han før havde sunget for hende. Pludselig udbrød han, mens han med Penslen blandede to Farver paa Paletten, uden at se paa hende: »Trøste mig? Ja, det tror jeg, De kunde. De er saadan en blid lille Pige, og det er netop med Varsomhed og Mildhed, man skal slibe Kanterne af saadan en haard Sten som jeg, saa bliver jeg ogsaa god. Jeg vilde blive flittig, naar jeg fik Dem til Kammerat og Hustru. Jeg har aldrig haft et Hjem, mens jeg har været voksen, bare et Logis snart hist, snart her. Men jeg tror, at De kunde gøre et Hjem hyggeligt. De er selv saa pæn og beskeden i Deres Væsen, jeg tror De vilde blive huslig, naar De blev Husmoder. Et Hjem, det er noget helt andet end et Logis. Naar jeg kunde faa et Hjem, det skulde være lidt

udenfor Byen, helst i en Villa, hvor jeg kunde lave et Atelier paa Kvisten, med store Ruder i Loftet. Men et saadant Hjem vilde eg kun have, naar jeg maatte tage Dem med, for uden Dem vilde Hjemmet blive lige saa tomt som et ganske almindeligt Logis. Og om Foraaret og om Sommeren og tidlig paa Efteraaret, naar Løvet gulner, saa kunde De vist trave med mig ud i Landet. Allerede nu tripper De jo med paa mine smaa Afstikkere rundt om i Egnen, og jeg er glad, fordi De saa venligt har sluttet Dem til mig, De mere end nogen anden. Men De er endnu lidt bange for mig, De er saa forsigtig i Deres Tale, i Deres Spørgsmaal. Naar vi bliver rigtig fortrolige Kammerater, saa vil De kvidre for mig som en ung Spurv. Ja, hvis vi bliver det! Det er jo nemlig ikke saa afgjort. For naar De skal være min Kammerat, saa skal De ogsaa være min Kone, og det véd jeg jo ikke, om De vil. Jeg bryder mig heller ikke om at vide det nu; jeg vil have De skal tænke over det; De skal maaske raadføre Dem med Deres Fader og skrive til Deres Moder, saa venter

jeg saa længe.« Han havde staaet og talt, som om han talte om de ligegyldigste Ting af Verden, mens han vedblev at male og af og til kastede et Blik op paa hende. Endelig lagde han Penslen fra sig. »Nu kan De godt komme ned.« Han gik hen til hende og aabnede Armene; hvis hun vilde ned, var hun nødt til at slynge sine Arme om hans Hals. Og saaledes holdt han hende paa sine Arme, som et Barn, mens han sagde til hende: »Og hvis De ikke vil have mig, skal De ikke være bange for at sige mig det; jeg gaar ikke hen og skyder mig eller drukner mig af den Grund.« Han satte hende varsomt ned paa Jorden.

Hun rødmede dybt og løb hen at se paa Billedet.

»Nu skal der kun en flot Ramme om,« sagde han, »saa skal De se, Billedet tager sig ud; det er et af mine bedste.«

Da han gik op paa sit Værelse med Billedet, gik hun ogsaa ind. I Dag vilde hun helst være alene; men da Clara og Fru Rønne stadig gik og talte til hende, tog hun sin Hat paa og løb ud i Skoven. Det, han

havde sagt til hende, gav hende saa meget at tænke paa. Og Tankerne rummede saa megen Lykke og kun en lille Smule Angst og Tvivl. Men nu syntes hun ogsaa, at siden han havde sagt det til hende, som hun skulde tænke over, var der rejst et Gærde imellem dem, hun syntes ikke, hun kunde vandre ud med ham om Eftermiddagen, som hun havde vænnet sig til; han maatte gaa sine Veje, hun sine, til en Dag, deres Veje atter førte dem sammen, og den Dag maatte de bestemme, om de saa skulde følges ad Resten af Vejen.

Efter Middagsbordet tog Blanka alene hjem til sin Moder i Borgergade, uden at sige, hvor hun gik hen.

Moderens skarpe Øje kunde straks se, at hendes ældste Datter havde noget at meddele hende, noget, som ingen andre skulde høre, derfor kom hun alene.

Og snart sad Moder og Datter lige over for hinanden i et lille Værelse.

Blanka begyndte at fortælle om Maleriet, et Parti af Haven, med Gyngen mellem to Træer, og hvor hun sad i Gangen, der saa'

ud som den var i Fart tilbage, saa levende, saa leende, at alle, der saa' hende, maatte le med.

»Bare jeg kunde faa det at se,« sagde Madam Nielsen. »Jeg kunde jo nok gaa derud en Aften eller en Søndag, og blive ved at udgive mig for min egen Tjenestepige; og saa kunde jeg tage Mille med; hun gaar og plager mig for at komme derud. Naar jeg er med hende, forløber hun sig vel ikke.«

»Ja — Fader er vred, fordi Mille ikke kommer derud.«

»Mille kan komme derud, naar jeg selv kommer, og dermed maa Mille og Fa'er lade sig nøje.«

Saa sad Blanka lidt og tænkte, og saa begyndte hun at fortælle, hvad Maleren havde sagt til hende, mens hun sad oppe i Gyngen og han malede hendes Billede, alt fortalte hun, lige til det sidste, da han løftede hende ned af Gyngen og beholdt hende i sine Arme, mens han sagde, at han ikke vilde skyde sig, hvis hun ikke vilde have ham.

Moderen lagde Haanden paa sin store

Piges Skulder og trykkede hende ind til sig. »Kan Du godt lide ham?«

»Ja.«

»Jeg kan kun lide Dig og Clara, alle andre har bare gjort mig ondt, derfor har jeg heller intet godt tilovers for andre. Din Fader var ikke god imod mig, din Stedfader var bedre, men jeg kunde nu en Gang ikke lide ham, derfor blev det aldrig godt imellem os. Men hvis den Maler, Du kan lide, vil gøre Dig lykkelig, saa vil jeg holde lige saa meget af ham som af Dig og Clara, og han skal ikke komme til at savne noget saa længe jeg lever . . . hvis han vil modtage noget af mig, naar han hører, hvem jeg er.«

Blanka fik Taarer i Øjnene. Der var ikke mange, der kunde lide hendes Moder, men ikke faa, der hadede hende. »Hvis han taler til mig om Dig, Moder?« spurgte hun. »Han tror jo nu, at Du er rejst; men hvis han spørger mig om det, saa kan jeg jo ikke sige det; en Gang vil han opdage, at jeg har løjet for ham, og saa vil han blive vred.«

»Du skal heller ikke lyve for ham; sig

ham, hvad Du maa sige ham, at jeg har en Laaneforretning, at jeg intet har sparet for at give Jer en god Opdragelse, men at jeg for Jeres Skyld ikke vilde give mig tilkende her ude. Bed ham om at lade være at omtale det til dem, der ikke véd noget om det. Holder han af Dig, vil han ikke trække sig bort fra Dig af den Grund.«

Da Blanka stod ud af Jærnbanekupeen i Charlottenlund, gik hun ganske langsomt hjem ad en Omvej. Det havde regnet en Smule, mens hun sad hjemme hos sin Moder, nu forekom Skoven hende saa frisk, Sommeraftenen saa lys og stille.

Han maatte vel spørge hende igen; han kunde da ikke vente, at hun selv skulde komme og sige: »Her er jeg; tag mig kun, De maa gærne.«

Men den ene Dag gik efter den anden; han spurgte hende ikke; der var lige som kommet noget fremmed imellem dem. Efter Middag gik han ud alene, spurgte hende ikke som han før plejede, om hun vilde gaa med.

Som han plejede! Plejede han at spørge

hende, om hun vilde gaa med? Han havde kun spurgt hende én Dag; den næste Dag og de følgende Dage, saa længe han malede paa hendes Billede, var hun uden videre gaaet med ham! Hvorfor fulgte hun da ikke med ham nu, uden at spørge, om han vilde have hende med? Nu kunde han jo gærne tro, at det var hende, der trak sig tilbage, for at han ikke skulde gentage det Spørgsmaal, som hun gik og ventede paa. Det var da kedeligt, hvis han troede det!

Næste Dag passede hun paa ham. Det var ikke værd, at hun ligefrem fulgte ham; men hun kunde jo tilfældig møde ham paa Vejen, eller i Skoven ved at følge ham i Afstand og saa skyde Genvej.

Hun var færdig til at gaa ud, men hun vilde lade ham gaa først og saa følge efter ham, helst saaledes, at han ikke saa' hende straks.

Nu gik han! I Dag havde han sin Malerkasse paa Ryggen og i Haanden den tykke Stok, der kunde slaas op, saa den blev forvandlet til en Feltstol. Han skulde altsaa ud at male.

Han gik hen imod Charlottenlund.

Hun stod lidt og ventede, til han var kommen et Stykke hen ad Vejen. Saa smuttede hun ud ad Havelaagen og fulgte efter ham.

Pludselig standsede hun. Hvor skulde han dog hen? Han gik hen til Charlottenlund Jærnbanestation. Skulde han til København? Ja — nu løste han Billet! — Men det var jo ikke Toget til København! Han skulde altsaa til Klampenborg! Det var underligt han vilde køre den Stump Vej, han, der ellers var saadan en god Fodgænger. Men det var vel for at komme hurtigt til sit Bestemmelsessted. Blanka blev staaende og saa' mismodig hen paa Stationsbygningen. Det kunde ikke gaa an, at hun ogsaa købte Billet og kørte med samme Tog; saa kunde han straks se, at hun tog med for at se, hvor han skulde hen.

Stationsklokken ringede, Dampfløjten peb og Toget foer til Klampenborg.

Blanka gik tilbage til Ordrup.

Klokken var henad otte, Solen var ved at gaa ned, da Maleren kom hjem. Alle

Beboerne i Villaen var nede i Haven, da han med sin tykke Stok i Haanden og Malerkassen paa Ryggen skred gennem Havelaagen, og Fru Rønne, Clara og Studenten rettede nogle hastige, spøgefulde Spørgsmaal til ham, som han standsede et Øjeblik for at besvare. Saa gik han ind i Huset med sine Malerekvisiter. Et Kvarter efter kom han ud igen. Et Par Minutter gik han langsomt rundt i Haven, gik hen ved Gitterværket og saa' hen ad Vejen, gik atter rundt om Blomsterbedene, kom lige forbi Blanka, uden at sige et Ord til hende, og tog endelig Plads ved Siden af Ludvig Rønne og Clara paa en Bænk i Nærheden af Huset.

Blanka kom til at ryste. Han undgik hende jo ligefrem, som om han havde fortrudt, hvad han havde sagt til hende, og nu var bange for, at hun skulde minde ham derom. Denne Uvished, denne Frygt var pinlig. Endnu i Aften vilde hun tale med ham, saa kunde han tænke om hende, hvad han vilde.

Hun gik og passede paa ham, for saa

snart hun saa' sit Snit, saa snart han var alene, at gaa hen til ham.

Nu rejste Clara sig og løb ind i Huset. Studenten og Maleren blev siddende. Blanka gik og ventede paa, at en af dem skulde rejse sig; men det lod til, at de to unge Herrer sad godt, hvor de sad.

Hun kunde jo gaa hen og sætte sig paa Claras Plads. Langsomt nærmede hun sig Bænken; men da hun kun var tre, fire Skridt fra den, rejste Maleren sig for at gaa.

Det var dog for galt! Han flygtede jo formeligt for hende! Med en lidt usikker Stemme sagde hun: »Man skulde næsten tro, De var bange for mig!«

Han var kommen et lille Stykke hen ad Gangstien og hun var fulgt efter ham. Nu vendte han sig om og saa' smilende paa hende. »Bange? Nej — hvorfor tror De det?«

»Jeg synes, De undgaar mig,« svarede hun lidt forknyt, og han kunde se paa hende, at hun var bedrøvet. »De taler ikke til mig som før; det er ligesom om der er kommet noget fremmed imellem os.«

Han stak sin Haand ind under hendes Arm og førte hende med sig hen imod Havelaagen. »Det kan ogsaa være, der er det, Frk. Petersen.«

»Hvorfor?«

»Ja,« sagde han langsomt, »det er det lidt vanskeligt at sige; det kan godt være, ingen af os kan gøre for det.« Han aabnede Laagen. Hun havde sin Havehat paa, og hun kunde godt følge med. Arm i Arm vandrede de hen ad Vejen. »Vi talte jo om noget, der var meget alvorligt, og som De skulde svare mig paa, naar De havde betænkt Dem længe nok.«

Der blev en lang Pavse. De gik hen ad Vejen, stadig Arm i Arm. Folk, som kendte dem, hilste; nogle undrede sig over den fortrolige Optræden paa alfar Vej.

»Men De maatte da spørge en Gang til, før jeg kunde svare,« sagde hun dæmpet, og uden at se paa ham.

»Ja — det maatte jeg vel.« Saa tav han. Der kom en Klynge unge Mennesker hen ad Vejen; dem vilde han først lade gaa forbi. »Har De talt med Deres Fader?«

»Nej — det er noget, jeg ikke vil spørge Fader om. Jeg véd, han har ikke noget imod det. Jeg har talt med min Moder.«

»Er Deres Moder kommen hjem?«

»Ja — Moder er hjemme.«

»Og nu véd De, hvad De vil svare mig?«

»Det vidste jeg, saa snart De spurgte mig. Betænkningstid i saadanne Tilfælde synes jeg er unyttig — og pinlig. Enten holder man af et Menneske, eller man holder ikke af ham, og saa maa man straks vide, hvad man vil.«

»Véd De, hvad jeg kommer til at tænke paa, Frøken Petersen?« udbrød han og lo. »Vi gaar gennem Villabyen, hvor omtrent hver andet Menneske kender os, Arm i Arm, og fordybet i en fortrolig Samtale. Enhver maa jo tro, at vi allerede er forlovede. Skal vi lade dem tro det?«

Hun rødmede, saa' smilende paa ham og nikkede.

»Og naar vi kommer hjem,« vedblev han, »saa fortæller jeg Nyheden til Ludvig Rønne og Du til din Fader og Søster. El-

lers mener jeg, at det er en Sag, som kun angaar os to, og som vi ikke behøver at sprede ud for alle Vinde paa Forlovelseskort.«

»Det mener jeg ogsaa,« svarede hun med sin milde Stemme. »Desuden har vi saa faa Bekendte, ingen Slægtninge, vi kommer sammen med, og ingen Venner.«

»Hvor kan det være?« spurgte han og saa' lidt forundret paa hende.

»Vi har aldrig søgt Omgang med nogen. Ja, nu har jeg en Del, jeg skal fortælle Dig; men det vil jeg helst vente med, til vi kommer hjem og vi kan sidde og tale uforstyrret sammen.«

»Er det da slemt?«

»Det kommer an paa, hvordan Du vil optage det.«

»Skal vi da vende om? Det begynder jo at blive mørkt.«

»Ja.«

De gik et lille Stykke Vej, uden at tale sammen. Saa spurgte Blanka: »Hvor malede Du i Dag?«

»Oppe paa Eremitagesletten. Der staar

nogle gamle Tjørne, vist nok to, tre Hundrede Aar gamle, saa knudrede og krogede, og fulde af Edderkoppespind. Forneden er der et frodigt Flor af Brændenælder, et helt lille Stykke Vildnis. Hvis man ikke saa' de kendte Omgivelser, kunde man godt bilde sig ind, at det var et lille Parti af Torneroses slumrende Skov. Det er kun et lille Maleri, som jeg sælger til Kunsthandleren med det samme jeg betaler Rammen til dit Billede.«

Der var ingen i Haven, da Maleren og Blanka kom hjem.

»Skal vi blive her nede?« spurgte han.

»Ja.«

De satte sig hen i Lysthuset,

»Hvad var det saa, Du skulde fortælle mig?«

Hun sad lidt og betænkte sig. »Da Mo'er købte denne Villa . . .«

»Og Fa'er?« afbrød han hende.

»Nej — Mo'er! Det er Mo'er, der har Pengene.«

»Saa?«

»Saa sagde Fa'er til Fru Rønne, at Mo'er

var rejst. Det vilde Mo'er have, vi skulde sige. Men Mo'er har slet ikke været rejst.«

»Naa! Det lyder jo som en Begyndelse af en Kriminalhistorie.«

»Nej — det har ikke noget med Politiet at gøre . . . . Jo — endskønt — det har det jo alligevel. Mo'er har en Forretning inde i Byen.«

Maleren følte sig grebet af en Anelse, der fik ham til at fare sammen, som om han pludselig var kommen til at røre ved et slimet Kryb. Han forestillede sig sin tilkommende Svigermoder som en Kone, der tjente sine Penge paa faldne Kvinder. Hans Ansigt opklaredes derfor atter, da Blanka lidt efter tilføjede:

»Mo'er har et Laanekontor.«

»Naa — er det ikke værre?«

»Er der noget, der er værre?« spurgte hun lidt forknyt.

Han lo. »Det er der vel nok, naar man tænker sig lidt om.«

»Mo'er har tidlig maattet være ene om at sørge for hele Familien, ogsaa da min Fa'er levede. Hun begyndte med at gaa

omkring paa Auktioner og købe brugt Tøj, pudse det op og sælge det igen. Senere fik hun en lille Butik og fik saa tillige Laanekontor. Hun har været saa god mod Clara og mig, og ikke sparet noget for at lade os lære, hvad de rige Folks Døtre lærer. Hun sagde, jeg skulde sige Dig alt, og hvis Du holdt af mig, vilde Du ikke bryde Dig om det. Og saa skulde jeg ogsaa bede Dig, om Du vilde lade være at tale om Moder her ude; hun er bange for, at Folk vil ringeagte os, naar de faar at vide, at vi er Døtre af en Pantelaanerske. Saadan var det, da vi gik i Skole.«

»Men Du har jo en tredie Søster?«

»Ja — Moder er hendes Stedmoder.«

»Hun er nok meget køn?«

»Ja.«

»Hvorfor kommer hun heller aldrig her ud?«

»Fordi Moder ikke holder af, at hun kommer her. Mod hende har Moder maaske ikke altid været saa god, som hun burde; men nu kommer de vist meget godt ud af det med hinanden.«

»Nu er hun jo ogsaa stor?«

»Ja — hun er i Alder med Clara.«

Nu var det lige som om de ikke vidste, hvad de skulde tale om.

»Du blev vist alligevel ked af det, jeg fortalte Dig?« spurgte hun lidt forknyt.

»Jeg er jo ingen Prins af Blodet og gør heller ikke Fordring paa at faa en Prinsesse til Kone.«

»Nej, men en Kone af en finere Familie end en Pantelaanerdatter fra Borgergade kunde Du nok gøre Krav paa.«

»Jeg har forlovet mig med en ung Dame fra en Villa i Ordrup, det er der ikke en eneste, der vil bebrejde mig, og saa taler vi ikke mere om det.« Han lagde Armen om hendes Liv, trak hende nærmere hen til sig og kyssede hende.

Det var nu saa mørkt, at han ikke kunde skælne Udtrykket i hendes Ansigt; han kunde derfor heller ikke se det milde, lykkelige Smil, der smilede om hendes Mund, mens hun sad med Hænderne foldede i Skødet og lidt bøjet Hoved.

»Hvad tænker Du paa?« spurgte han.

Hun rødmede. »Skal jeg sige Dig det?«

»Ja — sig mig det!«

»Du vil le af mig, fordi jeg er saa barnlig at fortælle Dig saadan noget.«

»Jeg skal være alvorlig.«

»Nu er Du og Moder de eneste to, der har kysset mig.«

Han rettede sig paa Bænken og rykkede nærmere hen til hende: »Virkelig?«

»Du vil jo nok tro mig?« spurgte hun alvorlig.

»Ja — som paa mig selv! Men det er underligt! En lille Pige regner jo ellers ikke et Kys for mere end et Haandtryk, Veninde og Veninde imellem.«

»Jeg har jo aldrig haft en Veninde.«

»Og din Fader og din Søster?«

»Min Fader? Saa maa jeg have været lille; jeg kan ikke huske det. Min Søster? Jeg véd ikke, om det er Brug i andre Familier, at Søstre kysser hinanden; hjemme hos os gjorde vi det aldrig.«

Han bøjede sig ned over hende og kyssede hende. »Min lille, dugfriske Morgenfrue!«

Næste Dag, da han tog ud til Eremitagesletten for at male videre paa sit Billede, fulgte hun med ham.

Allerede Dagen efter var Billedet helt færdigt. Hun kørte med ham til København og hen til Kunsthandleren, der for nogle Dage siden havde faaet det store Billede fra Haven, for at besørge det sat i Ramme, og nu skulde købe det lille Billede.

Kunsthandleren bukkede høfligt for Blanka. »Det er jo den unge Dame i Gyngen!« Han tog Billedet frem og løftede det op paa Disken.

Blanka blev helt forbavset, da hun nu efter en Uges Forløb saa' det i den brede, forgyldte Ramme. Hvor det var levende og hvor det var stort!

»Vil De have det ud i Ordrup?« spurgte Kunsthandleren.

»Ja — jeg havde tænkt at tage det med,« svarede Anker. »Det er jo rigtignok et temmelig stort Stykke at gaa og slæbe paa; man kan ikke engang have det under Armen.«

»Jeg kan sende det ud til Dem i Morgen eller senest i Overmorgen.«

»Ja — Tak — det blivet vist det nemmeste for mig.«

Regnskabet blev opgjort, og Kunsthandleren udbetalte Pengene for Billedet fra Dyrehaven.

»Kan vi ikke selv tage vort Billede med eller lade en Dreng bære det?« hviskede Blanka.

Anker lo. »Vilde Du gærne have det med? Saa er det meget bedre at tage en Droske.«

Faa Minutter efter sad de i en Droske og var paa Vej til Klampenborgstationen.

De var kommen helt op i Vimmelskaftet, da Blanka pludselig lagde sin Haand paa Malerens Arm og sagde i en dæmpet Tone: »Hvis vi var kørt hjem til Moder og havde vist hende Billedet, saa havde vi gjort hende en stor Glæde — og Moder har saa faa Glæder.«

»Ja — det har jeg slet ikke tænkt paa! — Saa lad os vende om og køre ud i Borgade!« svarede han lystigt.

»Vil Du virkelig?« udbrød hun glad.

»Ja.« Han rejste sig op i den aabne Droske og bad Kusken om at køre til Borgergade.

Blanka trykkede sin Kærestes Haand. »Tak, fordi Du er saa god imod mig!«

Det kan nok være, Madam Nielsen blev glad, da hun saa' Blanka og Svigersønnen, som hun endnu aldrig havde set, og det store, smukke Billede med Blanka midt i de sommergrønne Træer og Blomsterne. Hun stod længe tavs foran Billedet, og denne Kvinde, der saa tidt havde været haardhjærtet og ikke ladet sig røre af andres Taarer, hun havde nu Taarer i Øjnene. Saa greb hun Malerens Haand og trykkede den haardt og taknemligt. »Det er rigtignok pænt! Det er rigtignok pænt!« andet kunde hun ikke sige. Hun løb ud i Køkkenet og kom straks efter tilbage med Emilie. »Kan Du se, hvor det er pænt! Og hvor det ligner Blanka! Hun ser saa fornøjet ud!«

»Saadan er det altid, naar man er i Gyngen,« sagde Maleren i sin sædvanlige muntre Tone, »enten ler man eller ogsaa græder

man. Blanka synes, at det er morsomt at gynge, derfor ler hun.«

Madam Nielsen og Emilie saa' paa en Gang hen paa Maleren.

»Det er rigtignok noget, jeg aldrig har drømt om!« mumlede Moderen.

Emilie stod og beundrede Billedet, uden at sige et Ord.

»Og det er Blankas Billede, Mille, hvad siger Du til det!« udbrød Pantelaanersken.

»Nej — det er dit, Mo'er! Er det ikke?« spurgte Blanka sin Kæreste.

»Jo — selvfølgelig. Jeg beder bare, om jeg til Foraaret maa laane det, saa længe Charlottenborgudstillingen varer.«

»Ja — lad mig saa have det saa længe jeg lever; men naar jeg er død, skal det være Blankas Billede. Blanka er en god Pige; men jeg tror ogsaa, at De vil være god imod hende.«

»Blanka kender mig, hun véd, jeg er en Bjørn; men hun kan se paa En med saadanne Øjne, der nok kan forvandle en Bjørn til et Lam. Skal Billedet maaske blive her?«

»Jeg vilde meget gærne have det her,« sagde Madam Nielsen, »men det skal allige-vel ud i Ordrup.«

»Vil Du gærne have det, Mo'er, saa be-hold Du det kun.«

»Nej — det skal der ud! — Hvad maa jeg byde — Kaffe eller et Glas Vin?«

»Ja, det er kun en lille Visit, vi gør,« svarede Maleren. »Vognen holder uden for; men vi maa altid have Tid til at tømme et Glas Vin med Svigermoder.«

»Ja — det skal straks være her! — Mille, gaa med!«

Ude i Køkkenet fik Emilie Ordre til at købe en Flaske Vin af den bedste, hun kunde faa; imens sørgede Pantelaanersken for fire af de fineste Glas, hun havde. Det hele varede kun et Par Minutter, saa var Vinen paa Bordet.

»Det er det første Glas, vi drikker sammen,« sagde Maleren, idet han klinkede med Pantelaanersken. »Tak fordi De gav mig Deres Datter uden at have set mig.«

»Jeg kendte jo Blanka; hun fortalte, hvordan De var, og hun kunde lide Dem

Nu kan jeg ikke sige mere; men en anden Gang, naar vi kan komme til at tale sammen, saa har jeg nok mere at sige Dem.«

Da Anker og Blanka atter sad i Drosken og for anden Gang var paa Vej til Jærnbanestationen, sagde Blanke: »Hvor Moder blev glad, fordi vi kom hjem til hende, og jeg er ogsaa saa glad, fordi Du straks opfyldte min Bøn.«

Anker lo. »Naar man kan gøre nogen en Glæde uden større Opofrelse, saa bør man ikke betænke sig.«

»Moder er en modig og hvileløs Kone, hun passer ikke til at gaa ledig mellem Ordrups fine Frøkener og Fruer.«

— — —

Næste Morgen blev Blanka noget overrasket ved at se Maleren sidde paa Gangen i Nærheden af sin Dør og tegne med Blyant i en stor Skitsebog.

»Hvorfor sidder Du her?« spurgte hun leende.

»Nu maa man jo se at tjene en hel Del Penge, naar man tænker paa at sætte Foden under eget Bord. Jeg saa' i Gaar Aftes et

Portræt af Lady Macbeth i Søvngængerscenen, og saa fik jeg pludselig en Ide til et Billede.«

Blanka gav sig til at le. »Vil Du male En, der gaar i Søvne her ude paa Gangen?«

»Nej — En, der er hypnotiseret. Det bliver maaske et lidt uhyggeligt Billede, men det vil vække Opmærksomhed, og jeg vil ogsaa nok faa det solgt. Jeg bruger Gangen her som Baggrund, klart oplyst af Fuldmaanen. Der skal kun være en Figur paa Billedet, en ung Pige, der er hypnotiseret, det vil sige af en fremmed Villie er tvungen til at gaa ind i et Værelse, hvis Dør man ser staa paa Klem. Og saa vil Du jo nok igen være min Model?«

»Skal jeg være den hypnotiserede unge Pige?«

»Ja — vil Du ikke nok det?«

»Jo,« svarede hun langsomt. »Hvad skal jeg have paa?«

»Jeg skal fortælle Dig Historien. Det er en varm Sommerdag. En ung Mand og en ung Pige sidder ved et Vindue. Hun

leger med sit lille Sølvuhr; hun lader Solens Straaler spille paa den blanke Kasse og idet hun søger at spejle sig i det glimrende Sølv, bliver hun døsig. Den unge Mand ser det og faar en pludselig Ide; han magnetiserer den unge Pige — Du har nok set, hvorledes man magnetiserer et Menneske, ved at lade sine Fingre glide ned ad dets Isse, Pande og Tindinger, tæt ved og et Stykke fra? — Saa siger han til hende i en bydende Tone: Sov! Og i den Tilstand, han nu har sat hende, kan han faa hende til at gøre alt, hvad han befaler hende, uden at hun har nogen Anelse om, hvad hun har gjort, naar hun atter vaagner.«

»Men det er jo forfærdeligt — hvis det er sandt,« udbrød Blanka. »Paa den Maade kan han jo faa hende til at begaa et Mord.«

»Saadanne Forbrydelser er ogsaa begaaede ved Hjælp af Hypnotisme. Den Historie, jeg fortæller Dig, har jeg selv lavet. Naar en Maler vil fremstille et Drama paa sit Lærred, eller en Idyl, det er ligegyldigt, saa maa han enten selv kunne digte eller ogsaa maa han laane fra en anden Digter.

Jeg har selv lavet den lille Historie, jeg vil male en Scene af, og som jeg vil kalde »Hypnotiseret«. Da Manden har faaet Magt over den unge Pige ved at hypnotisere hende, siger han: »Naar Klokken er tolv i Nat skal Du staa op af din Seng og komme op til mig; min Dør staar paa Klem, og naar Du atter kommer ned i dit eget Værelse, skal Du vaagne og have glemt alt, hvad er sket, mens Du var borte. Har Du forstaaet mig? Vaagn!« — Saa vaagner hun, hun ser smilende paa ham. »Man sidder og bliver hel søvnig i den stærke Sol!« — »Ja, jeg tror endog, De fik Dem et lille Blund!« svarer han leende. Hun ler med. »Aa, det er da flovt!« Hun har ingen Anelse om, at hun har været hypnotiseret, og véd ikke, hvad han imens har paalagt hende. Men om Natten, da hun hører Kirkeklokken slaa tolv, staar hun op af sin Seng, gaar i Natdragt og paa bare Fødder op ad Trappen, hen ad Gangen, og da hun atter kommer ned i sit eget Værelse og i sin egen Seng, vaagner hun op af sin hypnotiske Søvn,

aner ikke, at hun har været udenfor Døren eller hvad der er sket.«

»Men det er jo afskyeligt — det er oprørende!« udbrød Blanka.

»Jeg siger Dig jo, at det kun er en Historie,« sagde han leende.

»Men den kan jo være passeret og den er maaske passeret flere Gange! Hvorfor vil Du male saadant et Stykke?«

»Jeg syntes, det er et interessant Æmne. Saadant et Billede vil alle standse ved og længe staa og betragte det: Den maanelyse Gang, den hvidklædte unge Søvngængerske, den halvaabne Dør, hvorigennem man skimter Hovedet af En, der venter hende. Jo, det Billede skal nok vække Opsigt, og jeg skal ogsaa nok faa det godt betalt.«

»Skal den unge Pige da ligne mig«

»Nej, det behøves ikke. En Smule Lighed kan jo heller ikke gøre noget.«

»Og i Nattøj?«

Han gav sig til at le. »Har Du aldrig paa Teatret set en Skuespillerinde i Natdragt«

»Det kan jeg ikke huske.«

»Vil Du ikke være Model for mig?«

»Jo — naar Du vil have det. Du bliver vel vred, naar jeg beder om jeg maa være fri?«

»Det behøver Du ikke at bede mig om. Du kan bare sige, Du ikke vil; jeg har ikke i Sinde at tvinge Dig dertil, hverken ved at overtale eller ved at hypnotisere Dig.«

Hun foer sammen. »Kan Du hypnotisere?«

»Jeg har set andre gøre det, men jeg har aldrig selv prøvet det.«

Hun lagde sin Arm om hans Hals og trykkede sin Kind op til hans Kind. »Hvis jeg nu bad Dig om at lade være at male det Billede?«

»Saa vilde jeg ikke føje Dig.«

Hun slap ham og sad et Øjeblik tavs og stirrede tankefuldt ned for sig. »Og hvis jeg ikke staar Model?«

»Saa tager jeg en af de unge Piger, der er vant til at staa Model for halvtreds Øre Timen. Jeg behøver hende kun til et Studie, det vil sige, jeg maler hende paa et Billede

med graalig Baggrund, det kan ikke vare mange Timer, og naar jeg saa skal male det store Billede, maler jeg efter Studiet i Stedet for efter Model.«

Hun stod tavs og saa' paa ham, mens han nu tegnede den halvaabne Dør. Saa tegnede han en Navneplade paa Døren og derefter en let Antydning af et Ansigt indenfor Døren.

»Du er vist vred paa mig?« spurgte hun.

»Ikke en Smule!«

»Jo — Du er!?

»Naa — ja, naar Du endelig vil have, jeg skal være vred, saa — saa er jeg alligevel ikke vred; men jeg ærgrer mig over, at Du kan være saa barnagtig at rødme ved Tanken om at vise Dig i hvidt Skørt og Nattrøje; at Du i Stedet for at opmuntre mig, naar jeg faar en god Idé, der begejstrer mig, søger at overtale mig til at opgive den. Vi to skulde jo arbejde sammen.«

Blanka vidste ikke, hvad hun skulde svare; hun syntes han havde Ret; men hun syntes ogsaa, at hun selv havde Ret.

»Hvornaar skal hun, Modellen, komme?«

»I Morgen, haaber jeg. Jeg skriver efter hende i Dag, og beder hende om at sende en anden, hvis hun ikke selv kan komme.«

Blanka stod lidt og tænkte. Hun kæmpede en haard Kamp med sig selv. »Saa — kan Du jo — lade være — at skrive efter hende.«

»Ja — som Du vil. Jeg vil ogsaa helst male efter Dig. Det er bedst vi begynder i Morgen, før Du har pyntet Dig.«

»Hvor skal det være?«

»Inde hos mig. Jeg skal ikke pine Dig ret længe.«

Hvor fornøjet han end gik og snakkede med hende Resten af Dagen, saa var hun dog i en underlig trist Stemning, og om Natten sov hun daarligt.

Da hun vaagnede om Morgenen, lidt senere end hun plejede, hørte hun sin Kærestes Sang nede i Haven. Af alle Villaens Beboere var han den, der altid var først paa Færde. Fru Rønne plejede at sige, at han stod op med Hønsene. Og han begyndte sin Dag med en jublende Morgensang. Ja, han kunde sagtens være glad! Blanka var

til Mode, som om hun var i Færd med at begaa en Forbrydelse. Hun stod op og begyndte at klæde sig paa. I Dag syntes hun, at han sang højere end han plejede; det var vel for at lade hende vide, at han var oppe og at han ventede hende. Han havde sagt, at hun ikke skulde pynte sig; men det brød hun sig ikke noget om; hun vilde ikke gaa ned til ham med ukæmmet Haar eller i hvid Nattrøje. Forlangte han det endelig, saa kunde hun tage sin Kjole af igen og løsne sine Flætninger.

Hun turde næsten ikke se paa ham, da hun kom ned i Haven og i en forknyt Tone sagde: »God Morgen!«

»God Morgen!« Han kom glad hen imod hende, men standsede og saa' lidt forundret paa hende. »Du er jo i det stiveste Puds! Har Du glemt, hvad Du lovede mig i Gaar?«

»Nej . . . men jeg vidste ikke . . . om Du . . . allerede var færdig til at male.«

»Jo, det er længe siden. Kom, skal Du se!« Han tog hende ved Haanden og førte hende op ad Trapperne og ind paa Kvistværelset. »Kan Du se, Værelset er i Stand

og alt i Orden! Fru Rønnes Karen er virkelig en Perle!«

Hun saa' paa Lærredet, der var slaaet paa Blindrammen. »Skal det ikke være større?«

»Paa dette Lærred maler jeg kun Søvngængersken som Studie; det var det, jeg forklarede Dig i Gaar, saa behøver jeg ingen Model til det store Billede. Jeg skal ikke plage Dig ret længe: i Dag og lidt i Morgen, det er det hele. Men jeg vilde gærne begynde at male straks.«

»Ja,« svarede hun forknyt.

Han lod, som om han ikke mærkede, hvor nødigt hun vilde være Model til den hypnotiserede Pige. Leende som før vedblev han: »Og saa vilde jeg gærne se Haaret løst ned over Skulderen.«

»Ja — jeg kan tage Flætningerne op.«

»Og en anden Dragt.«

»En anden Dragt,« gentog hun mekanisk. »Hvordan var det, den skulde være?«

»Det blev vi jo enige om i Gaar,« svarede han lidt ærgerlig. »Natdragt, hel hvid. — Er Du saa saa ked af det, saa sig mig

det bare. I Gaar var det jo Dig selv, der sagde, at jeg ikke skulde skrive efter en Model.«

»Ja — nu skal jeg gaa ned og klæde mig om.« Da hun var kommen hen til Døren, standsede hun et Øjeblik, som om der var noget, hun vilde spørge ham om; hun spurgte dog ikke, men gik sagte ned ad Trapperne.

Han kunde nok tænke, at det vilde tage nogen Tid, inden hun fik sig klædt om, fik Haaret, der var flettet, kæmmet ud; men han syntes dog, hun blev paafaldende længe borte. Da han havde ventet en halv Time, blev han utaalmodig og gik ned for at hente hende.

Han mødte hende paa Trapperne. Hun havde over sig taget et stort Regnslag, som naaede helt ned til Fødderne. Da hun kom op i Værelset, blev hun staaende uden at røre sig.

»Lad os nu se, hvor fin Du er?« Han knappede Regnstykket op og tog det af hende.

Saa stod hun i hvidt Skørt, Nattrøje,

Haaret løst ned over Skuldrene og saa' meget ulykkelig ud.

»Det kan nok gaa,« sagde han, »men ikke de sorte Strømper.«

»Hvad for Strømper skal jeg da have paa?«

»Slet ingen Strømper.«

»Aa jo,« bad hun.

Han slyngede sine Arme om hende og trykkede hende til sit Bryst. »Du er dog en lille Tosse! Du kunde jo have blevet helt fri for denne Plage — og Du kan blive fri endnu, hvis Du vil!«

»Nej — saa bliver Du vred!«

»Jeg bliver meget mere vred, naar Du bliver ved at lægge mig Hindringer i Vejen.«

»Ja — nu skal jeg nok — gøre som Du vil have det,« sagde hun forknyt, og hun var lige ved at briste i Graad, da hun gik hen i en Krog og trak sine Strømper af.

Han trak Tæppet, der laa under Bordet, hen til hende. »Du kan staa paa det.« Saa satte han sig paa sin Stol foran Staffeliet og saa' paa hende. »Staa nu rank, med ned-

hængende Arme, den højre Fod frem og stift stirrende Øjne.« Han begyndte straks at male, men talte paa samme Tid til hende i sin sædvanlige muntre Tone. »Det er ikke saa magelig en Stilling, som da Du sad i Gyngen nede i Haven, men naar Du bliver træt, maa Du have Lov til at hvile Dig.«

Han malede til de skulde spise Frokost Klokken halv elleve. »I Morgen skal vi være færdig, naar vi begynder lidt tidligere end i Dag; men det kan vi jo godt. Saa snart Du hører mit Signal nede i Haven, kan Du møde som den hvide Dame under Regnkappen.«

VIII.

Tordenvejr.

Søndag Formiddag, lige efter Frokost, kom Ludvig Rønne hurtigt ud fra Villaen, gik over Haven hen til Laagen og saa' hen ad Vejen. Idet han vendte sig om, kom Clara hen imod ham.

»Aa, den utaknemlige Krabat,« udbrød den unge Student.

»Hvem?« spurgte Clara.

»Hans Anker! Nu har han ikke engang en Søndag Formiddag til overs for mig og det er dog mig, han kan takke for, at han kom her ud og blev forlovet! Naar Folk bliver forlovede, bliver de saa egenkærlige, de glemmer alle andre og tænker kun paa sig selv. Nu er de allerede forsvundne!«

Han gav sig til at le, idet han deklamerede: »Inde i Skovens Dybde, hvor Poesiens Rose gror!«

»Det er da heller ikke morsomt at gaa ud at spasere sammen med et Par Forlovede,« svarede Clara. »Mig morer det da ikke at følge med Hans Anker og Blanka. Jeg har kun været med en Gang; men de talte næsten ikke til mig, de lod mig gaa bag efter og plukke Blomster, og da jeg satte mig ned paa en Skovskrænt, vendte de sig ikke om og saa', om jeg var med!«

Studenten lo. »Hvad er det H. C. Andersen lader Tepotten sige, da den er bleven fyldt med Jord, hvori der fremspirer et dejligt Blomsterløg? Tepotten siger: »Jeg glemte mig selv i Blomstens Dejlighed; velsignet er det at glemme sig selv i andre — Men den Velsignelse sætter Nyforlovede ikke Pris paa.«

»Nej — det skal Gud vide!«

»Men lad os ikke misunde de to unge Mennesker deres Lykke!« sagde Studenten. »Skulde de to ikke være glade for hinanden?«

Clara grundede lidt paa, hvad hun skulde svare. »Somme Tider græder dog min Søster.«

»Fordi hun er uenig med Kæresten?«

»Jeg véd det ikke. Blanka fortæller jo aldrig noget, selv om jeg spørger hende om det. Har De sét det nye Billede, hendes Forlovede har malet af hende?«

»Nej — har han allerede malet hende igen?« spurgte Studenten og lo. »Det kan man rigtignok kalde for at forgude hende.«

Clara smilte. »Aa, jeg tror ikke hun har været saa glad for at blive malet i den Dragt -- Nattrøje og et lille Skørt.«

»Jeg tror Anker holder meget af at male Dameben!« bemærkede Studenten og lo.

»Ja,« svarede Clara og lo endnu højere, »det var derfor Anker og jeg straks blev Uvenner. De skulde bare se Blanka som Søvngængerske! Hun har naturligvis ikke turdet sige nej, da han vilde male hende; han bliver jo ogsaa saa let stødt, naar man siger ham imod.«

»Det kan nok være,« indrømmede Stu-

»Det kan nok være,« indrømmede Studenten. »Han er ellers en prægtig Karl, og jeg er glad ved, at han er bleven forlovet.«

»Virkelig?«

»Ja — tvivler De om det? Tror De ikke, Deres Søster kan være tjent med ham?«

»Jo,« sagde Clara lidt tøvende og tilføjede leende: »naar han bare ikke skræmmer Livet af hende.«

»Det har ingen Nød. Gaar De med en Tur henad Vejen?«

»Ja!« Hun var straks villig. »Hvor langt skal vi?«

»Saa kort eller saa langt som De selv vil; hele Dagen er min egen!«

De gik allerede hen ad Vejen som to store, glade Børn.

»Jeg er ogsaa fri!«

»Saa drager vi paa Æventyr!«

»Æventyr paa Fodrejsen!« gentog hun leende. »Det kunde være morsomt, om vi kunde opleve noget undervejs.«

»Hvad skulde det være. Paa Dyrehavs-

bakken er der desværre intet Menageri med vilde Dyr, der kan bryde ud, og vi kommer næppe gennem nogen Landsby, hvor vi møder et Brudetog, vi kan slutte os til.«

»Ja det kunde være morsomt at komme til Bondebryllup,« sagde hun; »har De nogensinde været det?«

»Nej — Gud ske Lov!« svarede han. »Jeg tror ikke det vilde more mig. Nej, hvad Hans Anker angaar, saa kan De tro, han vil blive en solid Ægtemand; han er nu i en passende Alder til at forlove sig og han har jo Lov til det.«

»Ja, det har vel alle?» spurgte Clara.

»Ikke alle — jeg for Eksempel.«

Hun saa' spørgende paa ham. »Saa bryder De Dem vel heller ikke om at blive forlovet.«

»Det er et helt andet Spørgsmaal. Min Moder tror, at naar jeg forlover mig nu, saa tænker jeg mere paa Kæresten end paa mine Studeringer, og for at berolige hende, har jeg lovet ikke at forlove mig, før jeg har taget min Embedseksamen.«

»Naa!« sagde Clara i en Tone, som om hun vilde sige: »Er det ikke værre!« — Hun havde stor Lyst til at spørge, hvor længe det vilde vare; men det turde hun dog ikke. Derimod var der et andet Spørgsmaal, der brændte hende paa Læben, og det maatte frem; de var jo som to fortrolige Venner, der nok kunde gøre lidt Løjer med hinanden. »Saa havde Deres Moder maaske Grund til at frygte for, at De vilde forlove Dem?«

Han lo. »Det er et Samvittighedsspørgsmaal, som man kun svarer sin Skriftefader paa.«

Clara lo. »Pyt, sa'e Per til Kongen?«

»Ja — og det maatte Per ikke. De kender maaske ikke Fortællingen om det historiske Pyt?«

»Nej — det er vel heller ikke historisk?«

»Jo, saamænd er det saa! Nu skulde Anker bare have været her; han er Digter, han vilde straks give Historien sin gamle historiske Farve: Nord for Ringkøbing laa den prægtige Timgaard med sine tre Taarne,

og her boede Rigets Marsk Peder Gyldenstjærne. En Gang fik Marsken Besøg af sin Konge, Frederik den anden. Det stærke Øl og den gode Vin blev hentet op fra Borgens Kælder, og Kongen og hans Marsk kørte om Kap. Marsken kom først, og idet Hr. Peder kørte forbi, raabte han lystigt »Pyt!« til Kongen. Naturligvis er det ikke passende at sige Pyt til en Konge; Frederik den anden blev ogsaa gnaven og sagde: »Jeg vil ingen Pytten vide af, Per!«

De var komne hen til Vejen, der fører ned til Krattet.

»Vi skal vel ikke gaa længere, end at vi kan være hjemme til Middag?« spurgte Studenten.

»Nej, det er ikke værd — for Deres Skyld. Det haster ikke med mig.«

»Jeg er allerede tørstig,« sagde Ludvig Rønne. »Det er ogsaa meget varmt. Heldigvis er vi straks ved Krathuset.«

Da de lidt efter kom til det lille Hus ved Indgangen til Ordrup Krat, gik de ind og tog Plads ved et Bord i Haven. Studenten bestilte Øl.

En Violinspiller stod henne ved Huset og spillede »To Drosler sad paa Bøgekvist«. Da denne Melodi havde varet tilstrækkelig længe, sagde Studenten: »Nu har han spillet elleve Vers, mens vi har siddet her; Gud véd, hvor mange han har spillet i Forvejen?« Han raabte hen til Spillemanden: »Hør, Gamle! Vil De have en Ti-Øre for at spille en anden?«

»Ja, Tak, Herre!« Den Gamle kom hen med sin Hat og fik Pengene. Han stillede sig op paa sin gamle Plads og begyndte at spille: »Droslen slog i Skov sin klare Trille«.

»Han spiller nok ikke andet end Drosselsange,« bemærkede Studenten.

De to unge Mennesker blev siddende i den lille Have en halv Timestid. Clara syntes, Luften blev saa trykkende varm.

»Her inde i Skoven er der Skygge,« sagde han. »Men De vil maaske hellere hjem.«

»Nej — hjemme er der jo lige saa varmt. Det er kedeligt, vi ikke har et lille Enspænderkøretøj der hjemme.«

Da Clara kom lidt dybere ind i Skoven, glemte hun dog snart baade Varme og Træthed; leende og legende gik de to unge Mennesker hen ad de smalle Stier. Fra Ordrup Krat kom de ind i Ermelunden. De vandrede nu langsomt hen ad Vejen Arm i Arm.

Da de endelig kom ud paa en bred Kørevej, opdagede Clara en lille hvid Bygning.

»Det Hus synes jeg, jeg har set før,« sagde hun.

»Ja — De har ogsaa været der inde.«

»Virkelig? Hvad er det da?«

»Fortunen! Og da det nu er vor sædvanlige Middagstid, og jeg for mit Vedkommende er meget sulten, saa foreslaar jeg, at vi spiser til Middag paa Fortunen. De véd nok, Moder er præcis der hjemme; hun venter ikke med Maden. Kommer vi ikke i rette Tid, faar vi ingen Mad, eller ogsaa maa vi spise alene. Vi er langt fra Ordrup, Luften er varm, vi kan ikke naa at komme hjem i rette Tid, vi har derfor al Grund til

at blive ude og spise til Middag paa Fortunen.«

Clara syntes naturligvis, at det var en god Idé.

De gik op i Restaurationslokalet og bestilte Middagsmad.

Clara gik hen til det aabne Vindue. Hvor Udsigten var smuk fra dette højtliggende Punkt! Tæt ved laa Ermelunden, længere borte Bernstorf, og langt derude Sundet og København med sine mange kendte Taarne.

De tilbragte et Par Timer oppe paa Fortunen. Saa gik de over den lille Sti hen til Trappen, der fører over Hegnet ind i Dyrehaven.

»Er denne Vej ikke for lang?« spurgte Clara.

»Nej, vi holder os blot lidt borte fra den støvede Kørevej, og vi skal vel ikke tibage samme Vej, vi er kommen? Nu er vort foreløbige Maal Klampenborg, naar vi saa kommer dertil, kan vi se, om vi har Lyst til at gaa, eller om vi skal kjøre hjem.«

»Jeg synes, det allerede begynder at blive mørkt.«

»Nej, Klokken er jo ikke mere end syv, det varer over en Time, inden Solen gaar ned; men her inde under de tætte Træer er altid mørkere end ude paa Vejen.«

»Jeg synes Luften bliver saa lummer og endnu mere trykkende end før. Pludselig standsede hun og spurgte: »Hvad er det for en Lyd?«

Han lo. »Nu begynder Æventyret!«

»Hvad for et Æventyr?«

»Det, vi ønskede, vi maatte opleve, da vi i Morges gik hjemme fra.«

»Det lød lige som Tipvogne, der kørte hen ad Jærnbaneskinner. Hør, nu igen, meget stærkere end før! — Og nu lynede det! — Det er Torden! — Hvis vi nu skulde blive overfaldne af et Uvejr midt i Skoven, hvor man ikke han se et Hus i lang Afstand?«

»Det Uvejr er langt borte,« svarede Studenten. »Vi kan sagtens komme ned til Klampenborg, inden det naar os.«

»Tror De?«

»Det regner jo heller ikke!«

»Nej — men Regnen kan jo komme snart.«

Tordenskraldene blev højere og højere.

De gik hurtigt.

»Nu er det vel den korteste Vej til Klampenborg, vi gaar? spurgte hun.

»Ja — det tror jeg. — Er De ked af, at De gik ud med mig?«

»Nej, men jeg er bange for at blive gennemblødt. Og jeg holder heller ikke af Tordenvejr. Det bliver jo saa forfærdelig mørkt. Hvor er det nu, vi er?«

»I Ulvedalen.«

»Uh, sikken et stygt Navn!« Lidt efter tilføjede hun i en forknyt Tone: »Nu begynder det at regne.«

Han søgte stadig at trøste hende. »Det varer vel ikke saa længe. Disse Tordenskyer farer jo hurtigt afsted, og naar de er trukken bort, er Regnen forbi. Der nede ligger et Dyrehus, i Mangel af noget bedre maa vi kunde søge Ly i det saa længe Regnen varer.

»Nej — det tør jeg ikke! Dertil søger

naturligvis alle Dyrene ogsaa under Uvejret.«

»Det er ikke sikkert.«

De gik ned ad den høje Skrænt. Det aargamle, nedfaldne, visne Løv knirkede under deres Fødder.

»Hvor her er uhyggeligt at gaa!« sagde hun. »Løvet hvisler saa stygt; hvert Øjeblik vender man sig om for at se, om man ikke har en Snog i Hælene.«

I det samme var det som om Skoven stod i Flammer, der lød et vældigt Tordenskrald og Regnen styrtede plaskende ned.

»Her er Dyrehuset!«

»Nej — jeg tør ikke gaa derind!

»Her er ingen Dyr at se!

»Saa kommer nok hele Flokken farende om lidt.«

»Vi kan gaa op paa Høloftet.« Han søgte efter en Trappe eller en Stige, men fandt ingen. Saa opdagede han i Nærheden af Huset et Stykke Tremmeværk, der hørte til et Hegn; det kunde nok gøre Tjeneste som Stige. Han stillede Stigen op ad Huset

hvor Aabningen til Loftet var. »Skal jeg gaa først.«

»Ja — jeg tør ikke!«

Et nyt Lyn og et stærkt Tordenskrald fik hende til at fare sammen. Hun var nu bleven saa modig, at hun turde gaa ind i Dyrehuset, hvor hun stod nogenlunde i Ly for Regnen.

Studenten var imidlertid kommen op gennem Aabningen i Loftet og kaldte nu paa hende. »Kom her op! Her er ikke andet end friskt, duftende Hø, og her er vi i Ly, saa længe Regnen varer.«

Med stor Møje entrede Clara op ad den vaklende Stige. Ludvig Rønne tog imod hende og hjalp hende op paa Dyrehusets Høloft. Hun kom til at sparke til Stigen, saa den faldt til Jorden.

Loftet havde et eneste Vindue uden Ruder.

»Her er ikke saa slemt,« sagde han, mens han med Armen om hendes Liv førte hende gennem det tykke Lag Hø. Da han slap hende, faldt hun og blev siddende. Hun var

meget forknyt og Regnen var allerede trængt gennem hendes Kjoleliv.

Et mægtigt Lyn oplyste Skoven og Loftsrummet, og Tordenskraldet, der fulgte lige efter Lynet, var endnu stærkere og varede endnu længere end de foregaaende.

Clara holdt sig for Ørene. »Det er lige over Hovedet paa os.«

»Det er ikke langt borte.«

»Lige ved Siden af os er et stort Vandhul,« sagde hun. »Lynet trækker jo efter Vandet. Hvis det slaar ned der, er vi mere udsat her end mellem Træerne i Skoven.«

»Lad bare de mørke Tanker fare. Se, nu lynede det igen! — Nu, det er bleven mørkt, tager Lynene sig endnu mere storladne og straalende ud! Et saadant Lyn, der synes at fare knitrende hen mellem Træstammerne paa Højderne rundt om os, og det bedøvende Tordenbulder over Træernes Kroner, kan nok fylde selv et modigt Menneske med højtidelig Alvor. Her ligger vi nede i en dyb Dal, helt omgiven af høje Skrænter. Det ser saa underligt ud, naar

Lynet oplyser Skoven. Kom her hen, skal De se!«

»Nej — jeg kan ikke lide at se det!«

Han vraltede gennem den høje, bløde Hø hen og satte sig ved Siden af hende. »De fortryder vist haardt, at De gik med mig i Morges.«

»Ingen kunde jo vide, at det vilde blive saadant et Vejr.« I det samme udstødte hun et Skrig, greb fat i ham og pressede sit Hoved ned mod hans Skulder. Hun syntes, Lynet havde tændt Ild i Tagskægget, og hun syntes, Tordenen rystede hele Huset; men da Bulderet var døet hen, blev alt omkring hende atter mørkt. Hendes Hoved faldt ned ved hans Bryst; han slyngede sine Arme om hendes Liv og trykkede hende ind til sig, bøjede sig ned imod hende og hviskede, at hun ikke skulde være saa bange.

Det lynede atter. Men nu saa' hun ikke mere Lynglimtene: hun laa stadig med Ansigtet skjult ved hans Bryst, omslynget ømt af hans Arme, og hørte Tordenen rulle hen

over hendes Hoved. Han kunde føle, hvor stærkt hendes Hjærte bankede.

Saaledes sad de længe. Snart var alt mørkt som Natten, Regndraaberne faldt tungt paa Taget lige over dem, paa den opblødte Jord og i det nærligende Vandhul. Der lød en sælsom Hvislen i Træerne paa de høje Skrænter, der omgav dem. Snart oplystes hele Landskabet af et klart, blaaligt, troldomsagtigt Lys, der kun varede nogle Sekunder, og saa blev alt atter mørkt.

Lynene og Tordenskraldene blev svagere og svagere.

Studenten bøjede sig ned over den modløse unge Pige, der endnu hvilede tavs i hans Arme. »Nu er Tordenskyerne komne forbi os.«

Hun løftede sit Hoved. I det samme blev Loftsrummet klart oplyst. »Det lyner endnu,« sagde hun forknyt.

»Ja — men det er langt borte. Nu skal De bare høre, det varer noget, inden Tordenen kommer. Kan De høre den, er ikke saa stærk som før.«

»Regner det endnu?« Hun rejste sig og vaklede hen til Vinduet.

Han fulgte efter hende. »Ja, men ikke saa stærkt som før.«

»Kommer der ikke en Stjærne frem der langt borte — i Retning af Lyngby?«

»Nej — jeg kan ingen se.«

»Da kan jeg se to! — Det er maaske kun Dryppene fra Træerne, vi kan høre, for de er meget vaade. Skal jeg gaa ned at se hvordan der ser ud paa Vejen?«

»Saa gaar jeg med! Jeg vil ikke være alene.«

Han gik hen til Aabningen i Gulvet, bøjede sig ned og søgte efter Stigen. »Stigen er borte!«

»Stigen!« gentog hun forskrækket.

Da det kort efter lynede, kunde han se Stigen ligge nede paa Jorden. »Den er blæst om,« sagde han.

»Hvorledes skal vi saa komme ned?«

»Jeg springer ned og rejser Stigen op.«

»Er det ikke for højt?«

»Jeg hænger mig i Armene, saa er der ikke saa langt til Jorden.«

Lidt efter stod han nede paa Jorden og gav sig til at rejse Stigen op. »Alt er forfærdelig vaadt,« raabte han op til hende. »Men nu regner det kun lidt. Skal vi vente, til det holder helt op eller skal vi gaa?«

»Lad os gaa. Tror De, jeg kan komme ned?«

»Ja — jeg skal holde paa Stigen og tage imod Dem. Gaa nu forsigtigt — det er rigtigt — nu er De atter nede. Jeg kan desværre hverken sige, at De atter er paa det Tørre eller har fast Grund under Fødderne, for Vejene er bleven slemt opblødte.«

»Vi kan jo ikke se, hvor vi gaar,« sagde hun.

»Ræk mig Deres Haand, saa skal jeg nok føre Dem.«

»Hvor skal vi nu hen?«

»Til Klampenborgstationen.«

»Hvor mange er Klokken?«

»Snart ni. Vi kan være hjemme til Klokken ti, og saa kan vi le ad det hele Æventyr.«

Hun rystede paa Hovedet. »Nej.«

»Hvorfor ikke? Fryser De?«

»Jeg er ked af, at jeg var saa bange for Tordenen.«

»Hvad gør det? Jeg ler jo ikke af det.«

»Nej — men jeg kan ikke lade være at tænke paa det.«

Haand i Haand gik de videre under de dryppende Træer og kom omsider ud paa Vejen, der fører ned til Jærnbanestationen.

Den unge Student havde nu helt genvundet sit gode Humør, men Clara var tavs, og alle hans Forsøg paa at opmuntre hende mislykkedes. Han kunde ogsaa sagtens le, mente hun. Det var hende, der havde klamret sig op til ham, som man kun klynger sig til den, man elsker, eller naar man er i Fare — og nu skammede hun sig over sig selv.

Da Ludvig Rønne mærkede, at han ikke kunde faa en Samtale i Gang, blev han ogsaa tavs.

Ved Jærnbanestationen maatte de kun vente en halv Snes Minuter paa Toget, og der var kun faa Skovgæster, der skulde med.

Uvejret havde nu helt lagt sig, og da Studenten og Clara stod ud ved Charlotten-

lund Station, var Himlen fuld af Stjærner. Han gjorde hende opmærksom derpaa. »Vil De nu se en straalende Himmel! Kan det Syn ikke faa Dem til at glemme de slemme Lyn?«

»Det har været en forfærdelig Aften,« svarede hun, »jeg glemmer den aldrig.«

Et Par Timer efter at Hans Anker og Blanka om Formiddagen var gaaet ud, kom Madam Nielsen og Emilie ud til Villaen.

Fru Rønne tog imod dem, og saa snart hun saa' Emilie, udbrød hun venligt: »Nej, det kan man da straks se, hvem det er, der endelig kommer og besøger os, og De har faaet Pigen med! Velkommen! Nu skal jeg vise Dem ind til Deres Fader!« I en mere bydende Tone sagde hun til Madam Nielsen: »Hjælp Deres Frøken Overtøjet af!« Og idet hun atter henvendte sig til Emilie, tilføjede hun: »Ja, for De bliver vel hos os i Dag? Deres Søstre er ude i Sko-

ven; jeg véd saamænd ikke, hvad Vej de er taget, men de kommer hjem til Middag.«

Madam Nielsen, der nu maatte spille Rollen som sin Steddatters Tjenestepige, tillod sig at spørge: »Er Frøken Blankas Forlovede ikke hjemme?«

Fru Rønne, der ikke syntes om, at Pigen blandede sig i Herskabets Samtale, svarede kort: »Vil De tale med ham? De vilde maaske gratulere ham? Saa maa De vente lidt; han kommer ikke hjem før til Middag.«

Pantelaanersken havde den største Lyst til at kaste Masken og tilbagevise denne hovmodige Frues Fornærmelser; men hun bed Ærgrelsen i sig, da Fruen fortsatte, henvendt til Emilie, i den venlige Tone, hun altid benyttede, naar hun talte til sine egne Standsfæller: »Hans Anker og Frøken Blanka fløj saamænd ud, saa snart de havde spist Frokost, og uden at sige noget og lidt efter fulgte Frøken Clara og min Søn Eksemplet.«

»Fader er vel rask?« spurgte Emilie.

»Ja, men Hr. Nielsen er dog ikke rapfodet nok til at følge med de unge; de gaar gærne deres egne Veje i Løb og Leg, og Hr. Nielsen sine i en sindig Ro. For Øjeblikket studerer Deres Fader et Sundhedsleksikon, han har laant af min Søn. Jeg har sagt til Ludvig, at han ikke maatte laane Hr. Nielsen saadanne tossede Bøger, for naar et Menneske gaar og kæler for en lille Sygdom, og han læser i et Leksikon Beskrivelsen af forskællige Sygdomme, saa passer over Halvdelen paa hans egen Sygdom. Skal vi gaa derind?« Da Madam Nielsen vilde følge med, vendte Fru Rønne sig om og sagde: »De kan godt vente her til Frøkenen har hilst paa sin Fader!«

Madam Nielsen blev staaende. Al denne Ydmygelse vilde hun rigtignok ikke finde sig i længer, end til hun ogsaa havde faaet Clara forlovet.

Lidt efter kom Fru Rønne tilbage og sagde: »Gaa saa kun ind!«

Madam Nielsen skyndte sig ind i sin Mands Værelse, og saa snart hun var kommen derind og havde lukket Døren efter sig,

kastede hun sig paa en Stol og udbrød i en harmfuld Tone: »Det er dog en skrækkelig Kone.«

»Det er din egen Skyld,« svarede Nielsen tørt, »naar man giver sig ud for Malkepige, kan man ikke blive behandlet som Komtesse.«

»Sikke noget Vrøvl!«

Nielsen svarede ikke; han var lidt gnaven paa hende, fordi hun saa længe havde afholdt Emilie fra at komme ud til ham, og han blev ved at læse i sin Bog. Ved Siden af ham laa et Stykke Papir, hvorpaa han havde skrevet nogle Linier.

Da Nielsen og Emilie gav sig til at tale sammen, og han snart var helt optaget af at fortælle hende om Ordrup, Omegnen og Beboerne, tog Madam Nielsen Papiret og læste de Linier, han havde skrevet med Blyant:

Sukkersyge: Stærk Tørst — Ernæringsstofferne forvandles til Druesukker i Stedet for til Kød og Fedt, og gaar bort

i Urinen. Legemet afmagres paa Grund af Mangel paa Føde.

Tuberkulose: Tuberklerne ødelægger de Organer og Væv, hvori de har sat sig, og foraarsager en langsom Hentæring af Legemet.

Tæring — en langsom Hensvinden af hele Legemet, forskællige Aarsager, bl. a. Sorger og Sindslidelser.

Bændelorm i Menneskets Tarm foraarsager ofte Kvalme og Kolik — lever paa Menneskets Bekostning; kan blive 12 til 15 Alen lang.

Hun lagde straks Mærke til, at han havde understreget alt, hvad der angik Afmagring af Legemet. Hun kunde ikke lade være med at smile ved at tænke paa Fru Rønnes Bemærkning, at nu troede han, han havde en hel Del Sygdomme. Han saa' ikke, hun læste hans Optegnelser. Hun lagde Papiret paa Bordet og spurgte: »Nu er Du vel bleven helt rask her ude.«

»Helt rask?« gentog han. »Jo, det vil

jeg nok sige! — Nej, men jeg er bleven bedre, meget bedre. Jeg gaar og bliver saa mager.«

»Det er vel Luften, der tærer,« bemærkede hun smilende.

»Luften? Nej, det er noget indvendigt.«

»Det er maaske disse Sygdomme,« vedblev hun, idet hun atter tog Papiret og læste højt: »Sukkersyge, Tuberkulose, Tæring, Bændelorm; har Du dog ikke flere.«

Han rev Papiret fra hende. »Du behøver ikke at gøre Nar af mig!«

»Du er saa gnaven; man skulde tro, at Du var ked af, at vi besøgte Dig, og vi kommer dog saa sjældent.«

»Det er netop det gale af det!« svarede han skarpt. »Hvis Du ikke bryder Dig om at komme, saa....«

»Aa, skab dig ikke!« afbrød hun ham. »Du véd godt, hvorfor jeg ikke kommer!«

»Saa kunde Du lade Mille komme herud.

Hver Søndag har jeg gaaet herude og ventet paa hende.«

»Jeg syntes, det var nok, at alle I andre skulde gaa herude og lyve!«

»Hvis det er den eneste Grund, saa skal jeg s'gu fortælle Fru Rønne og hendes Søn, hvem Du er, saa er den Historie ude.«

»Men det vil jeg ikke have,« sagde hun bestemt, »ikke endnu i hvert Fald.«

»Saa skal Mille komme ud til mig hver Søndag!«

»Ja — det bliver Mille og jeg nok enig om.«

»Skal vi ikke gaa en Tur, Fader,« spurgte Emilie.

»Jo, lad os gaa en Tur!«

Da Nielsen og hans Kone og Datter lidt efter gik gennem Haven, spurgte Fru Rønne: »De kommer vel hjem til Middag?«

»Ja — vi skal nok være tilbage i rette Tid,« svarede Nielsen.

Fru Rønne blev staaende lidt og saa' efter dem. Saa rystede hun paa Hovedet.

Saadanne gamle Piger bliver altid saa familiære med Herskabet.

En Times Tid efter kom Anker og Blanka hjem.

»Vi har faaet Fremmede, mens De har været borte,« sagde Fru Rønne til Blanka. »Deres Søster er her — og Marie.«

»Marie?«

»Ja — hedder Deres Pige ikke Marie?«

»Jo. Naa, er hun her ogsaa?«

»Deres Fader er gaaet en Tur med dem. Nu maa de snart være her tilbage igen.«

Og Blanka løb hen til sin Forlovede og lod Nyheden gaa videre: »Moder og Emilie er her; de er gaaet en Tur med Fader. Husk nu paa, Fru Rønne tror stadig, at Moder er vor Pige.«

»Jeg tænker, jeg uden større Samvittighedsnag kan deltage i dette lille Bedrageri. Det kan vel ikke nytte, vi gaar dem i Møde; for naar vi gaar ud ad Øst, kommer de maaske hjem ad Vest.«

»Nej — nu har vi gaaet saa meget;

lad os hellere blive hernede og vente paa dem.«

Nielsen, hans Kone og Datter kom ogsaa hjem i rette Tid; men Fru Rønne blev mere og mere vred, fordi hun skulde gaa og vente paa Ludvig og Clara. »Ludvig véd, at jeg ikke holder af at gaa og vente med Maden, hvor kan de to unge Mennesker saa være gaaet hen?«

»Uden at tænke over det, er de vel kommen for langt bort,« bemærkede Anker.

»Ja, men nu er det allerede en halv Time over Spisetid. Jeg vil vente et Kvarter til, og saa ikke et Minut længer; hvis Hr. Nielsen ikke har noget imod det. For Ludvigs Skyld vilde jeg saamænd ikke vente ti Minutter over Spisetiden, men da Frøken Clara er med, maa man vel være lidt mere overbærende.«

Kvarteret gik, men Ludvig og Clara kom ikke. Fru Rønne kiggede endnu en Gang hen ad Vejen til begge Sider, saa sagde hun saa højt, at det kunde høres

over hele Haven: »Vær saa god, Bordet er dækket!»

De gik alle ind i Villaen.

Pantelaanersken holdt sig lidt tilbage.

»Kom bare med, Moder,« sagde Blanka.

»Nej, jeg bliver her.«

»Det er dog saa underligt, at Du ikke skal spise med, naar Du er her ude.«

»Gaa nu bare; jeg vil ikke med.«

Men lidt efter, at Blanka var gaaet ind i Huset, kaldte Fru Rønne: »Marie! Kom De her ind, og hold Karen med Selskab.«

»Tak, jeg skal ingen Ting have.«

»Derfor kan De vel nok holde hende med Selskab,« svarede Fru Rønne i en Tone, der ingen Modsigelse taalte.

Den falske Tjenestepige havde alligevel nok Lyst til at vise Trods; men hun betænkte sig — af Hensyn til Clara, der i den Grad havde fordybet sig i Skoven sammen med den unge Student, at hun glemte at komme hjem og spise til Middag. Og paa den anden Side kunde det ogsaa være morsomt at høre, hvad Karen syntes om sit Herskab. Det varede da heller ikke længe,

før Madam Nielsen og Karen blev gode Venner.

»Er det ikke en striks Frue, De har?« spurgte Madam Nielsen, mens hun spiste sin søde Suppe.

»Bare man ikke siger hende imod, men lader hende bruge sin Mund, saa meget hun vil, saa er hun meget skikkelig.«

»Men saa skal man dog selv være endnu mere skikkelig. Hvad synes De om Herren.«

Karen saa' spørgende paa Madam Nielsen. »Det er jo Deres Herre; ham kender De meget bedre end jeg.«

»Ja, men derfor kunde det nok more mig at høre, hvad De synes om ham. Hjemme hos os var han en Nathue.«

»Virkelig? Han taler næsten aldrig til mig, derfor har jeg altid betragtet ham som en meget fin Mand.«

»Og de unge Damer?«

»De er saamænd meget rare.«

Madam Nielsen lo. »Aa, De er forsigtig! De tør ingen Ting sige, fordi det ogsaa er mine Frøkener. Jeg har ikke noget

tilovers for dem, og jeg har altid funden dem lidt knibske.«

»Knibske!« gentog Karen. »Nej, saa véd De ikke, hvad det er at være knibsk! — Holder De ikke af Agurkesalat? — Naar En vil stjæle et Kys fra mig, og jeg giver ham en Lussing i Stedet for, saa kan man sige, at jeg er knibsk; men det kan man da ikke sige om de to unge Frøkener.«

»De er maaske ikke saa knebne paa et Kys?« spurgte Madam Nielsen i en saa ligegyldig Tone som mulig.

»Det véd jeg ikke,« svarede Karen rask. »Jeg har aldrig set det. Den ene har jo for Resten Lov til at kysse sin Kæreste saa meget hun vil, og den anden bliver vel ogsaa snart forlovet med Studenten, ellers vilde hun vel ikke farte omkring med ham en hel Dag, og de farer altid ud parvis, Maleren med sin og Studenten med sin.«

»Det er ogsaa det bedste, saa bliver Herrerne ikke Uvenner om Damerne.«

»Tag bare mere Lammesteg, hvis De kan lide den, og Kompot — skal De ikke have mere Kompot?«

»I lever nok godt her ude!«

»Ja, det gør vi rigtignok?«

Lidt efter spurgte Madam Nielsen: »Er der egentlig noget ved denne Student?«

»Ja — det er da ham, jeg synes bedst om af dem alle sammen.«

»Saa, hvorfor det?«

»Aa, han kan da se til En og snakke til En og gøre lidt Knas.«

»Men det kan Maleren ikke?«

»Nej — men han er vist en rigtig Rad alligevel!«

»Hvorfor tror De det?«

»Karen blinkede polisk med Øjnene. »Aa, jo — det kan man nok se! De skulde se sikken et Billede, han har malet af Kæresten.«

»Naa — det i Gyngen?«

»Nej — det var ikke det, jeg mente. Ja, det er pænt. Han skulde først have malet Frøken Clara; men han vilde have, at man skulde se hendes Ben, og det vilde Frøkenen ikke, saa gik Maleren og lod hende sidde i Gyngen, til hun blev ked af det og maatte bede Studenten om at hjælpe hende

ned. Saa blev Frøken Blanka malet. Nu er det da ogsaa nogle slemme Pibestilke, de to Pigebørn har til Ben.«

»Hvoraf véd De alt det?« spurgte Madam Nielsen lidt stødt.

»Aa, Gud, jeg kommer jo hver Morgen ind til dem med The.«

»Jeg mener, hvorfra véd De, at Anker gik og lod Clara blive siddende?«

»Det har Frøken Clara selv fortalt til Fru Rønne, og jeg har hørt paa det. Frøkenen lo af det og Fruen med. Men nu har Hr. Anker malet et nyt Portræt af sin Forlovede; det er rigtignok stramt! Véd De, hvad hun har paa? Morgensko, bare Ben og ingen Kjole.«

Madam Nielsen lagde Gaflen fra sig. »Det er ikke sandt!«

»Vent til vi har spist, saa skal vi liste os op paa hans Værelse og se det.«

»Jeg skal ikke have mere!«

»Skal vi gaa derop nu?«

»Ja.«

Karen og Madam Nielsen listede op paa Kvisten og ind i Malerens Værelse.

Madam Nielsen stod længe og saa' paa Maleriet uden at sige noget. Det var et underligt Billede. Ja, man saa' noget af hendes bare Fødder, men hun havde jo et langt, hvidt Skørt, der hang stramt om hende, saa det lignede en Natkjole, en hvid Nattrøje; det var en underlig Dragt at male hende i, men man kunde ikke sige, den var uanstændig. »Hvorfor har han malet hende saaledes?«

»Det skal være en, der gaar i Søvne. Lad os saa gaa ned igen.«

»Boer der ingen i det andet Kvistkammer?« spurgte Madam Nielsen, idet hun gik forbi Døren.

»Nej, det er underligt nok; det var da et rart Værelse for en enlig Herre eller Dame,« svarede Karen.

Efter Maaltidet vidste Madam Nielsen ikke rigtig, hvor hun skulde gøre af sig selv; det forekom hende, at hendes Svigersøn og Blanka undgik hende; men det var vel for ikke at røbe hende for Fru Rønne; og denne gamle Dame gik hele Tiden og

saa' saa spørgende og fortørnet paa hende, som om hun vilde lade hende vide, at hun ikke havde sin Plads mellem Herskabet.

»Lad os gaa, Mille!« sagde Madam Nielsen. »Jeg holder ikke af, at denne Kone gaar og ser sig gal paa mig som en kalkulsk Hane paa en rød Klud. Vi kan se her ind igen om en Timestid eller to; jeg vil dog nok se, hvornaar Clara kommer hjem, og tale lidt med hende.«

»Gaar Du med, Fader?« spurgte Emilie.

»Nej,« svarede han træt, »jeg plejer at sove lidt efter Middag. Gaa Du med Moder; men Du maa komme igen og blive her til Aften, saa bliver her morsomt.«

Madam Nielsen og Emilie var imidlertid knap kommen uden for paa Vejen, før Fru Rønne kom løbende hen til Laagen og raabte: »Hør Frøken Nielsen, De maa ikke gaa fra os! De er da ikke kommen her ud for at spadsere med Pigen. Vent bare et Øjeblik, saa følger vi andre med. — Gaa De op til Karen, Marie; jeg har givet hende Lov til at være fri i Eftermiddag, saa kan I gaa en Tur op paa Dyrehavsbakken.«

Emilie saa' paa sin Stedmoder og gik tilbage ind gennem Laagen, som Fru Rønne aabnede for hende. Ærlig talt morede det hende ikke at trave om alene med Stedmoderen.

Madam Nielsen blev staaende ude paa Vejen og vidste ikke rigtig, hvad hun vilde.

»Naa — gaa nu op hos Karen og drik Kaffe!« sagde Fru Rønne paa sin sædvanlige bestemte Maade, der ingen Modsigelse taalte, og Madam Nielsen maatte atter trippe op i Køkkenet til Karen.

»Den Gamle vil have, vi skal gaa paa Dyrehavsbakken,« sagde Madam Nielsen.

Karen spidsede Munden, som om hun vilde fløjte. »Jeg skal ikke paa Dyrehavsbakken; jeg skal møde et Menneske ved Grøndalshuset.«

»Naa paa Dansepladsen? Hvem er det, De skal møde?«

Karen lo og tjattede med Haanden i Luften. »Det kunde De li' at vide, hva!«

»Det er naturligvis en Husar fra Jægersborg!«

Karen lo igen. »Næ, se hvor lige akkurat De kunde gætte galt!«

»Ja, ja, Karen, gaa De hen og mød Deres Ven paa Dansepladsen. Naar alle de andre gaar ud, bliver jeg alene hjemme; jeg sætter mig ned i Lysthuset; men det skal De ikke fortælle Deres Frue. Jeg følger Dem et Stykke paa Vej, og saa gaar jeg tilbage.«

En halv Timestid senere var Madam Nielsen alene hjemme. Hun sad i Lysthuset, og følte sig som en Fremmed i sin egen Villa og frygtede for at blive jaget ud, hvis Fru Rønne kom hjem og fandt hende ene. Endnu var hun nødt til at taale den hovmodige Frues Ringeagt, men naar Studenten blev forlovet med Clara, vilde Piben faa en anden Lyd, og efter alt, hvad hun havde hørt, havde hun Grund til at tro, at det vilde ende med en Forlovelse. Og saa havde hun faaet sine kæreste Ønsker opfyldt, det Maal, hun havde stræbt efter, lige siden hun begyndte at arbejde for sine Børn; den ene vilde blive gift med en Kunstmaler, den anden med en Læge.

Bare Clara vilde komme! Pantelaanersken gik hen til Laagen og saa' ned ad Vejen. Saa foer hun sammen og vilde flygte ind i Huset, laase Døren af efter sig. Men det var allerede for sent! Brandt, der kom gaaende nede paa Vejen, havde jo set hende og hun vidste for godt, at han vilde ikke trække sig tilbage, fordi han fandt en Dør lukket, naar han vidste, at den, han søgte, stod bagved den. Hun løb kun et Par Skridt hen imod Huset, saa standsede hun, blev staaende som naglet til Stedet og stirrede angst ud paa Vejen.

»God Dag!« Han nikkede fortroligt til hende, idet han rask gik gennem Laagen. »Sikken en Fart, De kom afsted i Formiddags! Jeg tænkte nok, De skulde her ud. Hvor er Familien henne? De er vel ikke bleven alene hjemme, for at vente paa mig? Det var pænt! Nu har vi jo ogsaa i lang Tid været vant til at følges ad, og De kunde nok tænke, jeg vilde komme.«

»Hvad vil De her!« spurgte hun med hæs Stemme.

»Det var et underligt Spørgsmaal! Tage

Dem med hjem. Ja, det haster ikke for min Skyld, endskønt det var bedst at komme afsted snart, for det varer vist ikke længe, før det bliver daarligt Vejr.«

»De maa gaa førend Fru Rønne kommer hjem.«

»Hvorfor? Kan De ikke være Deres Fuldmægtig bekendt?«

»De maa ikke være her!«

Han gik hen og satte sig i Lysthuset, lagde Armen paa Bordet og støttede Hovedet i Haanden, saa' leende og udfordrende paa hende og sagde ikke andet end »Ikke! Hvem vil forbyde mig det?«

»Det vil jeg! De har ikke noget her at bestille!«

»Skab Dem ikke! Jeg har vel nok en lille Part i Ejendommen; det er mig, der har opdaget den. Jeg kunde maaske endog have fortjent et af de smaa Kvistværelser.« Han gik hen imod Huset.

Hun løb efter ham, for at standse ham. »Lad nu være at gaa derind, naar jeg beder Dem om det. Forlanger De, at jeg skal tage med Dem hjem, saa vil jeg gøre det.«

»Er De helt alene?«

»Ja.«

Han gik hen og tog i Døren. »Her er jo lukket af!«

»Ja.«

»Men De har vel Nøglen?«

»Nej.«

»Det var underligt.« Han satte sig hen i Lysthuset. »Og nu tordner det! Saa varer det heller ikke længe, før det begynder at regne.«

»Kom — lad os gaa!« bad hun.

»Nej — jeg har jo hverken Overfrakke eller Paraply; jeg har da ikke Lyst til at blive gennemblødt paa Vejen til Jærnbanen. Saa var det da bedre at blive her ude i Nat og tage med Toget i Morgen tidlig. Her er vel Plads i Huset.«

»De kan nok blive tør igen,« sagde hun i en indtrængende Tone. »Nu beder jeg Dem saa meget om at gaa, og jeg tilbyder Dem at tage med til København med det samme. Føj nu mig denne Gang; jeg har føjet Dem saa tidt — ja, jeg føjer Dem altid, siden De har faaet fuldstændig Magt over

mig, føj nu mig denne ene Gang, jeg beder Dem saa meget derom.«

»Ja, men hvorfor gør De det? De maa jo have en Grund, hvorfor De jager mig bort.«

»Det har jeg ogsaa.«

»Hvad er det for en Grund?« spurgte han og saa' skarpt paa hende.

»Det kan jeg ikke sige Dem nu.«

»De behøver ikke at have Hemmeligheder for mig. Kan De ikke være mig bekendt? Hvis jeg lignede en Lazeron eller en løsladt Tugthusfange, saa var det en anden Sag. Hvad skulde der være i Vejen for, at jeg hilser paa Deres Mand og Deres Døtre?«

»Ingen af dem bryder sig om at hilse paa Dem.«

Han gav sig til at le. »Det véd jeg nok; men det vil de vel som dannede Mennesker ikke lade mig mærke.«

»Det er netop for Børnenes Skyld, jeg beder Dem om at gaa — eller om at gaa med mig.«

»For Børnenes Skyld?« gentog han.

»Nu gør De mig nysgærrig. — Saa, nu har vi baade Regn, Torden og Lynild! Har De Lyst til at gaa til Stationen i det Vejr, saa for mig gærne.«

»Ja,« svarede hun haardt og med harmdirrende Stemme, »jeg gaar, om saa Lynet slaar ned lige ved Siden af mig, fordi jeg ikke vil have, nogen skal se mig sammen med Dem her. De er en Skurk, og der er ingen, der har gjort mig saa meget ondt som De!« Og trodsende Regnen, der piskede Grus og Sand hen ad Vejen, Lyn og Torden, stormede hun afsted, uden ret at vide, hvor Vejen førte hende hen.

Brandt saa' efter hende og trak smilende paa Skuldrene.

Lidt efter hørte han Havelaagen blive reven op, og en Damestemme sagde: »Det var dog et forfærdeligt Vejr!« Og fem Mennesker stormede ind i Lysthuset, hvor han sad.

Fru Rønne standsede forbavset ved at se et fremmed Menneske i Lysthuset. »Hvem er De?« spurgte hun.

I Stedet for at svare rejste Brandt sig

og hilste paa Blanka og Nielsen, der kun tøvende tog imod den fremrakte Haand. »God Aften, Frøken Blanka! God Aften, Hr. Nielsen! Jeg har lige siddet her og talt med Fru Nielsen, men da saa Uvejret kom, gik hun for at møde sine Døtre.«

»Fru Nielsen?« gentog Fru Rønne. »Har Fru Nielsen været her? Uh, det er dog forfærdeligt saa det lyner! Karen er vist gaaet ud — lukker De ikke op, Anker?«

Anker hoppede over den vaade Sti og Græsplæne hen og aabnede Døren til Huset, fulgt af Blanka og Emilie.

»Det er kedeligt, han er kommen her ud,« hviskede Emilie.

»Ja,« svarede Blanka, »det er mærkeligt, Mo'er vilde lade ham komme herud.«

»Det er meget imod M 'ers Villie, det er jeg vis paa.«

»Hvem er han?« spurgte Anker.

»Det er ham, der passer Moders Forretning.«

Henne i Lysthuset gentog Fru Rønne sit Spørgsmaal: »Har Fru Nielsen været her?«

»Jeg troede, De vidste det,« svarede

Brandt. »Emilie maa da i hvert Fald vide det?«

»Nej — Frøkenen har været ude med os.«

»Hvem kom da Frøkenen med, om jeg maa spørge?«

»Med Fru Nielsens Pige!«

»Med Fru Nielsens Pige!« gentog Brandt langsomt. »Naa — ja, saa er det maaske mig, der tager fejl.«

»Hvem er De?« spurgte Fru Rønne kort.

»Hr. Nielsen er maaske saa god at præsentere mig.«

»Det er min Kones Forretningsfører, Brandt.«

Brandt tog sin Hat af og bukkede dybt for Fru Rønne.

»Var det saa Fru Nielsen, De har talt med her ude?«

»Ja — det var Fru Nielsen.«

»Saa maa Fruen vel komme igen. — Det var dog et forfærdeligt Vejr!« Hun løftede sin Kjole op og vadede hen til Huset.

Nielsen blev siddende i Ly i Lysthuset

med opsmøget Krave; men da Brandt begyndte at tale til ham, rejste han sig og gik ind i Huset.

Brandt fulgte efter ham. »De har vel ikke noget imod, Hr. Nielsen, at jeg søger Ly her til Uvejret trækker over?«

Nielsen lod ham gaa ind i Spisestuen. »Nej, værs'god. De kan tage Plads her.« Uden at sige mere gik han selv ind i sit eget Værelse.

Over en halv Time sad Brandt ganske alene i Spisestuen og saa' ud ad Vinduet. Det begyndte at blive mørkt. Der blev ikke taget stort Hensyn til ham; men det havde han heller ikke ventet, og saa behøvede han jo heller ikke at tage Hensyn til andre. Han rejste sig op og begyndte at gaa rundt i Lejligheden. Tilsidst kom han ud paa Trappen, hvor han mødte Fru Rønne.

»Hr. Nielsen bad mig om at vente her saalænge det regnede,« sagde Brandt; »men det lader til, at han helt har glemt, jeg er her.«

»De véd maaske ikke, hvor Hr. Nielsens Værelse er?«

»Nej — men det kan jeg vel nok finde. Det er egentlig min Skyld, at Fru Nielsen købte denne Villa; det var mig, der fortalte hende, at den var til Salgs.«

Fru Rønne hørte knap paa ham; hun syntes at være meget urolig.

Da Anker i det samme kom ned ad Trappen, sagde hun til ham: »Jeg kan ikke begribe, hvor Ludvig og Frøken Clara bliver af.«

»De er nok godt dækkede og kommer hjem, naar Regnen er forbi.“

»Aa, det er et rædsomt Vejr; det var godt, at vi ikke var længer borte, da det begyndte.«

»Undskyld,« sagde Brandt, »Fru Nielsen tilbød mig en Gang det ene lille Kvistværelse; maa jeg ikke se det?«

»Jo, værs'god, Døren er ikke lukket af.«

»Mange Tak!« Han gik op ad Trappen og Fru Rønne ind i Stuen.

I det samme Brandt aabnede Døren, oplyste et Lyn Værelset. Langs den ene Væg

stod en Sovesofa. Hvis han vilde have Værelset, behøvede han kun et Par Tæpper og en Hovedpude. Han tændte sig en Cigar og lagde sig paa Sofaen. Han vilde ikke tænde Lys; i Mørke saa' man allerbedst Lynene, og det var en egen pirrende, svimlende Følelse at se et stærkt Lyn, uhyre, mægtige Flammer, der naaede fra Skyerne og helt ned til Jorden. Det kunde være en behagelig Afveksling at tilbringe Resten af Sommeren her ude; han kunde købe et Maanedskort til Jærnbanen og tage herud hver Eftermiddag Klokken seks og hjem hver Morgen Klokken otte. Madam Nielsen vilde sætte sig imod det med Hænder og Fødder, true og tigge; men alt det vilde han ikke bryde sig om. Hun skulde ikke omsonst have kaldt ham en Skurk. Det var alene ham, hun kunde takke for, at hendes Formue stadig voksede. Hvorfor saa bruge saadant et stygt Ord. Engle var vel hverken hun eller han!

Han blev liggende paa Sofaen til Regnen sagtnede og Tordenvejret var trukket langt bort. Saa rejste han sig, gik hen og

aabnede Vinduet. Der var Lys i alle Villaer.

Da han lidt efter gik ned ad Trappen, hørte han Stemmer i Spisestuen paa r. Sal, og Raslen af Knive og Tallerkener. Der blev altsaa spist til Aften. Han bankede paa.

Fru Rønne aabnede Døren for ham, men bød ham ikke ind.

Han bukkede dybt for hende. »Undskyld, Frue, De har vel ikke noget imod, at jeg benytter mig af Fru Nielsens Tilladelse til at tage det lille Kvistværelse i Besiddelse fra i Aften?«

»Nej, det kan jeg ikke sige noget til,« svarede Fruen. »Jeg fortalte før Hr. Nielsen, hvad De havde sagt til mig angaaende Værelset, og Hr. Nielsen bad mig om at sige Dem, at han først vilde tale med sin Hustru om det.«

»Maa jeg ikke tale med Hr. Nielsen?«

»Hr. Nielsen har bedt mig sige Dem, at han ikke vil tale med Dem i Aften.«

»Det var meget! Maa jeg takke Dem for Deres Venlighed, Frue!«

»Ingen Aarsag!« Hun lukkede Døren i for ham.

Da Brandt gik gennem Haven, slog han i Luften med sin tynde Stok. Han skulde vise denne sølle Ægtemand, der nu krøb i Skjul bag den hovmodige gamle Frues Skørter, at han skulde faa sin Villie.

Saa snart han var kommen ud paa Vejen, kom Pantelaanersken hen imod ham.

»Naa, er De ikke kommen videre?« udbrød han i en let henkastet Tone.

Hun var saa ophidset, at hun næppe kunde tale. »Hvad har De været der inde for saa længe? Hvem har De talt med?«

»Jeg har talt lidt med dem alle, med Deres Mand, med Emilie og Blanka og med den herlige gamle Frue.«

»Har De forraadt mig?«

Han saa' forbavset paa hende. »Hvad vil det sige? Jeg har sagt, at jeg har siddet og talt med Dem inde i Lysthuset. Der var jo ingen af dem her ude, der havde set Dem. Jeg véd ikke, hvad det var for en Pige, Emilie var kommen med.« Han slog sig pludselig med Haanden paa Panden.

»Aa, jeg Fæ, at det ikke er faldet mig ind før! De skulde vel ikke her ude udgive Dem for Deres egen Tjenestepige? Det skulde De have sagt mig, saa kunde jeg have taget mig lidt mere i Agt.«

»De har slet ikke noget herude at bestille!«

»Naa, naa, naa! Lad nu være at gaa op i de høje Toner! — Jeg har ligget oppe i det lille ledige Kvistværelse og set paa Lynene. Det Værelse tager jeg for Resten af Sommeren.«

»De tager det?«

»Ja!«

»De faar det ikke!«

Han lo haanligt. »Nu har jeg sat mig for, at jeg vil have det, saa véd jeg ikke, hvorfor De vil spilde saa mange Ord for at sige mig imod. De véd dog godt, at jeg alligevel faar min Villie.«

»Ikke i dette Tilfælde!«

»Jo netop. Derfor var det klogt af Dem, om De straks kaldte paa Deres Mand og sagde til ham i Deres sædvanlige bestemte Tone, at jeg skulde have Værelset.«

»Jeg gør det ikke!«

»Saa tvinger jeg Dem dertil.«

»Hvormed vil De tvinge mig?«

»Spørg dog ikke saa tankeløst! De er ikke saa heldig som Akilles, der kun kunde saares i Hælen; De har mange saarbare Pletter. Hvad siger De til, om jeg tog Dem ved Haanden, slæbte Dem ind til Deres Mand og Deres Døtre og fremstillede Dem som min Elskerinde? Tror De saa Kunstmaleren og Studenten vilde være stolte af at kalde Dem Svigermoder?«

»Det var et Middel, som man kun kunde tiltro den største Usling; men Dem kan man ogsaa tiltro alt!«

Han lo atter haanligt. »Ja, det véd Gud! De tror endog, at jeg har været i Stand til at give Deres Mand en langsom tærende Gift, for at gøre Dem til Enke og gifte mig med Dem. Men Deres Mand er mig slet ikke i Vejen, og jeg har slet ikke i Sinde at gifte mig med Dem; jeg synes bedst om Forholdet som det er nu.«

Under denne Samtale var de gaaet langsomt hen ad Vejen.

Nu standsede hun og snappede efter Vejret. »Jeg vil give Dem det halve af alt, hvad jeg ejer, hvis De vil flytte fra mig, ikke komme mere tilbage og lade mig være i Fred.«

»Ikke om De saa vilde give mig alt, hvad De ejer,« svarede han leende.

»Alt, hvad jeg ejer, vil De en Gang tage fra mig, det har jeg en Følelse af.«

»Jeg véd nok, De har altid haft store Tanker om mig,« svarede han spottende.

»De er en Vampyr; De slaar Dem ikke til Ro, før De har suget alt mit Hjærteblod.«

»Lignelsen er slet ikke saa gal,« svarede han i samme spottende Tone. »Jeg har selv tænkt paa, at jeg er bleven en af de moderne Vampyrer, siden jeg lærte Dem at kende. Overtroens gammeldags Vampyrer var mere uhyggelige; de steg om Natten op af deres Grav og forlod deres Legeme, der kunde holdes frisk i Kisten saa længe de kunde suge Blod af deres levende Medmennesker ved at bide dem i Hals og Nakke; men de moderne Vampyrer, Folk som De

og jeg, der aagrer med de Penge, vi skraber til os fra de Fattige, og Folk, der er langt højere paa Straa end vi, Folk, der ejer Guld og grønne Skove, vi bider ikke vore Medmennesker i Hals eller Nakke, vi lever kun paa deres Bekostning, saa de kommer til at sulte og savne, og som Følge deraf bliver blodfattige; det er ganske vist ogsaa en Maade at suge Blod af dem, men den er lovlig; og naar de gør Modstand eller Opstand, har ethvert velordnet Samfund Gud ske Lov Soldater og Politi, der nok skal faa de Opsætsige til at makke ret. Nej, vi kan vist godt trøste os med, De og jeg, at vi ikke hører til de værste af de moderne Vampyrer.«

Madam Nielsen hørte ikke hans sidste Bemærkning; hun havde opdaget Clara og Studenten henne paa Vejen og skyndte sig hen imod dem.

De to unge Mennesker gik ved Siden af hinanden uden at tale sammen, og Clara syntes at være saa optagen af sine Tanker, at hun ikke saa' sin Moder, før denne var

lige ved Siden af hende og hviskede: »Jeg vil tale med Dig, Clara!«

Clara foer sammen. »Ja.«

Nu først lagde Ludvig Rønne Mærke til, at der blev talt til Clara. »Der har vi jo Marie!« udbrød han i en fortrolig Tone. »God Aften, Marie!«

Brandt, der nu stod lige ved Siden af Madam Nielsen og hørte, at Studenten kaldte hende Marie, smilte og løftede paa sin Hat.

Studenten saa' flygtigt paa Brandt, som han ikke kendte, og hilste igen.

»Jeg kommer straks,« sagde Clara til Ludvig Rønne.

»Nej,« svarede Studenten leende, »jeg gaar ikke op, uden De følger med; saa vilde hele Uvejret bryde løs over mig, fordi vi ikke kom hjem i rette Tid; De maa være min Lynafleder. Jeg venter paa Dem.« Han gik hen imod Havelaagen, hvor han blev staaende og ventede.

Clara og hendes Moder gik et Par Skridt tilbage den modsatte Vej.

Brandt fulgte med.

Madam Nielsen standsede, vendte sig imod ham og spurgte i en ophidset Tone: »Maa jeg tale et Øjeblik alene med min Datter?«

»Gud bevares! Jeg vidste ikke, det var Hemmeligheder!« Han trak sig lidt tilbage, mens Madam Nielsen og Clara gik længere hen ad Vejen, saa at han ikke kunde høre deres dæmpede Samtale.

»Jeg er helt ulykkelig med det Menneske,« begyndte Pantelaanersken, og talte saa hurtigt, at hun næppe gav sig Tid til at trække Vejret, »han er kommen her ud, uden at jeg anede det, han har trængt sig ind i Familien; jeg véd ikke, hvad han har sagt. Nu vil han have det lille Kvistværelse.«

»Det maa han da ikke faa?« spurgte Clara lige saa hurtigt og hviskende som Moderen.

»Jeg bliver vist nødt til at lade ham faa det, han er jo hensynsløs.«

»Sig ham op — Du kan jo nok faa en anden i Stedet for ham.«

»Nej — han véd for meget, han vil hævne sig og skade mig og Jer.«

»Aa, han kan fortælle Fru Rønne, at vi har narret hende og udgivet vor Møder for vor Tjenestepige — lad ham det; det lille Bedrageri klarer vi nok.«

»Nej — han vil ikke nøjes med at fortælle det — han véd for meget — bare han forklarer Fru Rønne og hendes Søn — og Blankas Forlovede, at det ikke alene er et Laanekontor, vi har, men at vi ogsaa har en anden Slags Laaneforretning, som er endnu mere forhadt, saa vil Fru Rønne og de unge Mennesker her ude vende sig fra Jer, som Jeres Skolekammerater og deres Forældre gjorde, da I gik i Skole. Vi kommer til at lade ham faa Værelset..«

»Er vi da saa sikker paa, at han tier.«

»Naar vi føjer ham i alt, maa han vel være tavs. Sig til Fa'er, at jeg maaske bliver nødt til at lade Brandt faa Kvistkammeret, og forklar ham hvorfor, hvis han ikke selv kan forstaa det. — Skynd Dig saa at gaa, den unge Mand bliver utaalmodig.

Hvor har I for Resten været henne hele Dagen?«

»Vi var kommen ud til Fortunen, saa maatte vi spise til Middag der og vente, til Regnen var forbi. Farvel Moder.«

»Farvel, lille Clara! — Sig til Mille, at hun skal komme nu; jeg venter paa hende og har ikke Lyst til at gaa derop.«

Clara, som allerede var løbet et Par Skridt hen imod Villaen, standsede, lige som lidt ubehageligt berørt ved Moderens Meddelelse. »Er Mille der oppe?«

»Ja — men lad hende gaa med det samme.«

Studenten stod endnu ved Havelaagen og ventede.

»Jeg gør Dem vel Tiden lang,« sagde Clara.

»Det gør ikke noget,« svarede Studenten. »Nu gaar vi saa sagte som muligt op og hænger vort Overtøj i Korridoren, og saa træder vi ind sammen og forsvarer os kammeratlig, hvis vi skulde blive angrebne.« Han hjalp hende Overtøjet af. »De er slet ikke saa vaad.« — Han lyttede. »De

er nok alle samlede i Spisestuen — de drikker vist Te.«

»Min Søster er der ogsaa.«

»Deres Søster fra København?« spurgte han overrasket.

»Ja — men hun skal gaa straks.«

»Aa, det haster vel ikke; Klokken er jo ikke saa mange. Hvorfor gaar Marie der nede paa Vejen og venter? Hun kan jo komme her op!« Han spejlede sig og purrede op i sit Haar. »Vi ser ud om Fødderne, som om vi havde været ude at ælte Tørv, og Regnen har plettet min Krave. Det er vist bedst, vi skifter Fodtøj og pynter os lidt, før vi træder ind for Tribunalet.« Han løb ind i sit Værelse.

Clara vilde nok tage andre Sko paa; ellers var der jo ingen, hun behøvede at pynte sig for; og han havde vist heller ikke fundet paa det, hvis han ikke havde faaet at vide, at Mille var der. Da Clara havde skiftet Sko, stod hun og ventede lidt paa Studenten; hun syntes, han var saa længe om at pynte sig; han skulde vist være rig-

tig fin! Maaske klædte han sig helt om! Saa var det dumt at vente paa ham!

Men da hun var kommen indenfor Døren i Spisestuen, var hun alligevel ved at fortryde, at hun havde vovet sig ind alene, saadan en Uro og Latter blev her! En komisk Skuespillerinde maatte rigtignok være glad, om hun ved sin Indtræden paa Scenen vakte halv saa megen Munterhed. Og da alle de unge Mennesker havde lét hende ud og sagt til hende, hvad de vilde, saa tog Fru Rønne hende i Forhør.

»Men Gud, Barn! hvor har I dog været henne hele Dagen — og i det Vejr? Og hvor er Ludvig? Er han ikke med?«

»Jo — han kommer straks.«

»Hvorfor kom De ikke hjem til Middag?«

»Vi var komne for langt bort, og saa søgte vi Ly, mens det regnede.«

»Ja — men det begyndte jo først at regne længe efter Middag,« vedblev Fru Rønne. »Var I kommen hjem i rette Tid, var I jo ogsaa sluppen fri for Regn og alle andre Ubehageligheder.«

»Skænd ikke, Moder!« sagde Ludvig, der i det samme traadte leende ind ad Døren. »Hvis Du vidste, hvordan vi har tilbragt Tiden, mens Uvejret rasede, saa vilde Du gyse! Midt inde i Ulvedalene, oppe paa Høloftet i et Dyrehus, og Lynet slog ned saa tæt ved os, at det brækkede en Gren af et Træ og kastede den ind ad Vinduet til os og tømte en lille Bæk lige ved Siden af Huset.«

Fru Rønne rystede paa Hovedet. »Aa Snak! Er det sandt, Frøken Clara?«

Clara lo. »Ja, det er da sandt, at vi var oppe paa et Høloft, mens det tordnede; men jeg har rigtignok ikke set noget til den Gren, Lynet skal have kastet ind til os, og jeg véd heller ikke, om det har tømt det lille Vandhul ved Siden af os. I hvert Fald vilde Regnen da snart fylde det igen, saa Dyrene ikke vilde komme til at tørste.«

»Ja, det er saamænd nogle dejlige Historier, min studerede Hr. Søn fortæller mig. — Kom nu og faa noget at spise.«

Clara hviskede til Emilie, at deres Moder gik nedenfor og ventede paa hende.

Emilie rejste sig straks.

Ludvig Rønne gik hen imod hende, inden hun havde forladt sin Plads ved Bordet, og rakte hende Haanden. »God Aften, Frøken Nielsen! Jeg haaber, De kender mig lidt af Omtale; jeg kender Dem fra Portrættet i Deres Faders Værelse. — Nej, De maa ikke gaa lige straks. Saa snart jeg har faaet en lille Kop Te, skal jeg følge Dem til Jærnbanen.«

»Jo — jeg maa gaa, der er nogen, der venter paa mig.«

»Ja — det er Marie; hende har jeg talt med; hun har godt af at vente.«

Frn Rønne var imidlertid gaaet ud i Køkkenet, da Karen ikke var kommen tilbage fra sin Søndagsudflugt.

Studenten havde sat sig paa en Stol ved Siden af Emilie.

»Nej, jeg er nødt til at gaa nu,« forsikrede Emilie.

»Saa gaar jeg med, uden at have faaet hverken Vaadt eller Tørt, saa har De det paa Deres Samvittighed,« sagde Ludvig, idet han ogsaa rejste sig. Han havde talt sagte;

men alligevel havde Anker hørt nok af Samtalen til at vide, hvad den drejede sig om, og sagde nu:

»Du kan da nok tænke, gamle Kammerat, at jeg følger min Svigerinde til Jærnbanestationen.«

»Din Svigerinde? Ja, det er sandt, Frøken Nielsen er jo din Svigerinde. — Vent saa bare et Øjeblik, Frøken Nielsen, saa følger vi Dem allesammen. Det er længe siden, vi har haft en saa smuk og frisk Sommeraften som nu. Og saa har vi Fuldmaane! I godt Selskab kunde det være en hel Fornøjelse at spasere langs Strandvejen til København. Vil De have, jeg skal gaa ned og sige til Marie, at hun gærne maa køre alene til Byen, hvis hun er ked af at vente.«

»Nej — saa vil jeg heller vente, til De har drukket Te.«

»Bravo! — Kan De se, der er Mutter allerede med Teen!«

Emilie lo. »Maa jeg tage mit Overtøj paa?«

»Ja — jeg skal straks være færdig.«

Nielsen fulgte med sin Datter ud i Korridoren, og mens hun stod og tog sit Tøj paa, sagde han til hende: »Nu gaar Mutter der nede paa Vejen og tosser — det er ogsaa en Idé!«

»Ja — Mo'er kunde jo fra først af have sagt, hvem hun er.«

»Ja — eller blive helt borte herfra! — Nu maa Du komme her ud paa Søndag. Synes Du ikke, her er rart her ude? Du maa komme her ud hver Søndag i den Tid, der er tilbage af Sommeren.«

»Jeg vilde gærne — bare jeg maa for Mo'er.«

»Du skal sige, jeg vil have det! Og naar Du selv gærne vil, saa véd jeg ikke, hvorfor hun skulde holde Dig tilbage. Blanka og Clara er Herskabsfrøkener og ligger paa Landet, Du bliver ved at være Skidentærne! Kan Du huske i gamle Dage, da Du var en lille Pige, da holdt vi to sammen, da var Du ikke saa bange for at spille Mutter et Puds; nu da Du er stor og ikke har noget at frygte af hende, da Du slet ikke mere trænger til hende, nu lader

Du hende forbyde Dig at gaa ud at besøge din Fader, der længes saa meget efter Dig, og ikke har andre end Dig, han bryder sig om.«

Emilie fik Taarer i Øjnene og kastede sig bevæget til Faderens Bryst, idet hun slyngede sine Arme om hans Hals. »Jeg skal nok komme, Fa'er, om Mo'er bliver aldrig saa vred!«

»Ja, gør det, lille Mille! Lad mig nu ikke mere vente forgæves paa Dig! Jeg er nok raskere nu, end da jeg var hjemme i Borgergade, men det bliver dog aldrig mere rigtig godt med mig, og Du véd ikke, hvor længe Du har mig.«

»Nu maa Du ikke tale om at dø fra mig, Fa'er! Jeg skal nok komme her ud paa Søndag, Du kan stole paa det — jeg skal komme her ud hver Søndag, saa længe Du er her; jeg er saa glad for at være her; de er allesammen saa venlige imod mig.«

Samtalen blev afbrudt ved, at Studenten kom ud i Korridoren. »Gaar De ogsaa med, Hr. Nielsen?«

»Nej — jeg er lidt træt.«

»Deres Datter faar alligevel et stort Følge til Stationen: vi fire unge Mennesker følger med, og paa Vejen slutter Marie sig til os.«

»Farvel, Fader!«

»Farvel, min lille Pige, og husk saa, hvad Du har lovet mig.«

»Jeg skal nok huske det!«

Anker og Blanka var allerede gaaet ud gennem Laagen og gik nu langsomt hen ad Vejen til Jærnbanestationen i Charlottenlund. Blanka saa' sig om efter sin Moder, men kunde ikke faa Øje paa hende.

Madam Nielsen stod lidt tilbage i Alleen paa den anden Side af Vejen, mens Brandt gik frem og tilbage i Alleen. Madam Nielsen saa' godt Anker og Blanka, men hun vilde vente til Emilie kom.

Saa kom der tre paa en Gang ud af Laagen. Det var Studenten, Clara og Emilie. De standsede alle tre et Øjeblik, som om de saa' efter nogen; men Madam Nielsen stod saaledes i Skygge, at de ikke kunde se hende; hun kunde dog godt se dem. Saa gik de videre.

Studenten syntes at være meget oprømt.

Han havde en Dame paa hver Side. Nu saa' Madam Nielsen, at han stak sin Haand ind under Emilies Arm, og det saa' ud, som om han mest underholdt sig med hende. Det var da underligt, saa hurtigt den Fortrolighed var kommen!

Madam Nielsen skyndte sig over Vejen og var snart lige bag ved de tre unge Mennesker, fulgt af Brandt.

»Clara!« raabte hun med dæmpet Stemme.

Clara og hendes to Ledsagere vendte sig om paa en Gang.

»Der har vi jo Marie!« raabte den glade Student. »Kan De slutte Dem til Troppen og holde rigtigt Fodslag.«

Clara gik hen til sin Moder, og nu kom Ludvig Rønne og Emilie til at gaa alene Arm i Arm.

»Der var en Søndag, vi allesammen ventede paa Dem,« sagde han. »Deres Fader var saa sikker paa, at De vilde komme; men De kom ikke, hverken den Søndag eller de følgende Søndage, saa jeg havde helt opgivet, at faa andet at se af Dem end Deres

Billede. Skal det nu vare lige saa længe, inden De kommer igen?«

»Nej, nu varer det ikke saa længe,« svarede Emilie.

»Men De véd ikke, hvor længe det varer?«

»Jo — til paa Søndag.«

»Er det sikkert?«

»Ja — det har jeg lovet min Fader, og saa kommer jeg.«

De gik et lille Stykke Vej uden at tale sammen. Saa gav han sig, uden at tænke over det, til at nynne den lille Sang:

»Du kommer! Saa er alting godt,
og alt det onde glemt.«

Synes De ikke, det er en smuk Aften?« spurgte han.

»Jo — her er saa yndigt her ude.«

»Derfor maa De komme tiere.«

»Det vil jeg ogsaa.«

Bag efter kom Clara og hendes Moder. De var begge saa tavse, skønt de i dette Øjeblik trængte saa haardt til at udtale sig

for hinanden og søge Trøst hos hinanden; men ingen af dem havde Mod til det.

Og allersidst kom Brandt, han gik alene og svippede i Luften med sin tynde Stok. Da han saa', hvor fortroligt Studenten og Emilie gik ved hinandens Side, spidsede han Munden og udstødte en lang Fløjtetone, som om han vilde sige: »Dette her er nok heller ikke efter vor Mo'ers Kogebog!«

IX.

List over List.

En hel Uge gik Emilie og længtes efter Søndagen, da hun igen skulde ud i Ordrup. Hun tænkte nok, hun vilde faa en haard Dyst, inden hun kom afsted; men hun maatte gaa listig til Værks; hendes Stedmoder anede vist ikke, at hun vilde ud til Ordrup, og vilde vel ikke forbyde hende at gaa en Tur.

Endelig kom Søndagen. Emilie lavede Middagsmad til Klokken tolv som sædvanlig, og inden Klokken var et, var hun færdig med sin huslige Gerning for den Dag, og begyndte at pynte sig.

»Hvor skal Du hen?« spurgte Madam Nielsen.

»En lille Tur.«

Brandt sad paa Sofaen og røg en Cigar efter Middagsmaden. »Der er nok Væddeløb i Tivoli i Eftermiddag,« bemærkede han. »Det maa være en varm Fornøjelse for dem, der skal løbe.«

Madam Nielsen gav sig straks til at klæde sig om.

Emilie begyndte at ryste. Hun vilde ikke faa Lov til at gaa alene.

»Vi kan jo gærne gaa i Tivoli og se paa det Væddeløb,« sagde Madam Nielsen.

Nu var vist alt Haab ude! »Jeg har lovet Fader at se lidt ud til ham,« sagde Emilie sagtmodig.

»I Dag?« svarede Madam Nielsen tørt. »Vi var der jo i Søndags! Vi kan ikke løbe derud hver Søndag.«

»Maa jeg ikke gaa derud alene?«

»Nej,« sagde Stedmoderen langsomt, »lad det nu vente til en anden Gang.«

»Jeg har lovet Fader at komme.«

Nu begyndte Madam Nielsen at blive gnaven. »Det kunde Du jo have ladet være med.«

»Fader bad mig om det, og jeg lovede bestemt, at jeg skulde komme — og saa gaar jeg ogsaa derud?«

Madam Nielsen saa' forbavset paa hende. »Du gaar — uden at spørge mig om Du maa?«

»Jeg har spurgt om det, og naar Du nægter mig at besøge min Fader, saa gør jeg det alligevel.«

»Hvad er det for en Tone, Du fører?«

»Jeg beder ellers aldrig om noget, og jeg klager aldrig . . .«

»Klager!« gentog Pantelaanersken. »Har Du da noget at klage over?«

»Naar jeg har udført det Arbejde, Du har paalagt mig, saa skulde Søndag Eftermiddag da være min egen, saa skulde jeg da have Lov til at gaa ud som enhver anden Tjenestepige.«

»En Tjenestepige har kun fri hver fjortende Dag.«

»Da jeg kun bliver betragtet som Tjenestepige, saa giv mig da i det mindste Lov til at tage en anden Plads, hvor man ikke

nægter mig at besøge min Fader en Gang imellem.«

»Hold Mund! Jeg vil ikke høre det Vrøvl! Tage en anden Plads! Naar Du og din Fader ikke kan undvære hinanden, hvorfor kommer han saa ikke her ind en Gang imellem?«

Emilie svarede ikke, men tog sin Hat paa.

»Du venter vel nok og tager mig med?« sagde Stedmoderen.

»Ja — og mig?« tilføjede Brandt, der hidtil havde siddet og hørt til, uden at tale med.

»Gaar Du med derud?« spurgte Emilie Stedmoderen.

»Ja, vist gaar jeg med.«

»Ud til Fader?«

»Det kan vi altid tale om.«

»Jeg gaar ikke andre Steder!« sagde Emilie bestemt.

»Og jeg vil ikke taale dine Næsvisheder!« Emilie gik hen imod Døren.

Stedmoderen foer hen efter hende, greb

hende haardt i Armen og trak hende tilbage med et hæftigt Ryk.

»Hvis Du slaar mig, saa gaar jeg og kommer ikke mere tilbage,« sagde Emilie i en paafaldende rolig og bestemt Tone.

»Du bilder Dig ind, at Du saadan uden videre kan rende bort fra dit Hjem!«

»Vi kunde maaske træffe en Overenskomst,« bemærkede Brandt, »vi kunde maaske sejle ud til Charlottenlund,« tilføjede han, og da Madam Nielsen spørgende saa' paa ham, blinkede han hastigt til hende, at hun skulde gaa ind paa hans Forslag.

Pantelaanersken vidste ikke, hvad han mente, men hun kunde nok forstaa, at han havde funden paa en List, som hun godt kunde gaa ind paa. »Ja, saa lad os sejle derud.«

Lidt efter var Madam Nielsen, Emilie og Brandt paa Vej til Havnegade.

Emilie saa' lidt tvivlende paa Stedmoderen og hendes Fuldmægtig; men hun lovede sig selv at være paa sin Post, hvis de skulde forsøge paa at narre hende. Hun følte i sin Kjolelomme. Jo, hun havde sin Porte-

monnæ med en halv Snes Kroner, som hun havde sparet sammen.

Ved Havnegade laa en Del store Skibe med Damp oppe. Emilie læste, hvad der var skrevet med Kridt paa et Brædt paa de forskællige Skibe, de kom forbi: »Til Rungsted, anløbende Kyststationerne», »Til Helsingør, anløbende Kyststationerne«, »Til Helsingborg, anløbende Kyststationerne.« Alle Skibene tog Passagerer med til Kyststationerne.

»Her er et, der lige skal til at gaa!« udbrød Brandt og forstærkede sine Skridt. »De har allerede slaaet den ene Bro af; naar vi skynder os, kan vi komme med straks.« Han satte i Løb for at komme tidsnok, Madam Nielsen og Emilie fulgte med, og saa snart de var komne ombord, blev Landgangsbroen taget bort, ingen af dem fik Tid til at se, hvor Skibet gik til.

Da Skibet havde sejlet en halv Times Tid, blev Emilie mistænksom. »Vi sejler jo bort fra Kysten,« sagde hun.

»Ja, det er ogsaa det, jeg sidder og

tænker paa,« svarede Brandt. »Vi skulde da ikke være kommen i et fejlt Skib?«

Nu forstod Emilie, at hun trods al sin Forsigtighed havde ladet sig overliste. Hun opdagede snart, at Skibet gik til Malmø. Ved dette Puds, som Brandt og hendes Stedmoder havde spillet hende, var hun bleven forhindret i at komme ud til sin Fader i Dag.

Senere fik hun Lejlighed til at tale med en af Skibsfolkene. »Hvorlænge er vi om at sejle til Malmø,« spurgte hun.

»Halvanden Time,« svarede Sømanden.

»Saa er vi der Klokken . . .«

»Klokken tre.«

Hun stod lidt og tænkte. »Hvornaar gaar saa det første Skib fra Malmø?«

»Ti Minutter efter tre.«

»Er det det samme Skib?«

»Nej — et andet,« svarede Matrosen og slendrede hen ad Dækket.

Hvis hun nu kunde smutte fra dem, saa snart de kom til Malmø og gaa fra det ene Skib over i det andet, saa vilde hun gøre det. Hendes Stedmoder og Brandt

havde narret hende, nu vilde hun ikke betænke sig paa at narre dem igen.

»Det var kedeligt, vi glemte at se efter, hvor Skibet gik til,« bemærkede Brandt, der sad ved Siden af Madam Nielsen, og tilkastede Emilie, der gik forbi dem, et svedent Smil.

Emilie gik videre, uden at svare ham; hun vilde ikke sidde ved Siden af ham.

Saa snart Skibet lagde til ved Bolværket i Malmø og Landgangsbroen var sat til, skyndte Emile sig i Land, i Haab om ubemærket at kunne smutte over paa det Skib, der straks skulde gaa til København; men det lykkedes ikke: Brandt var lige i Hælene paa hende, som om han havde gættet hendes Tanker, og hun maatte spasere med ham og hendes Stedmoder gennem hele Byen. De kom til en Restavration med en stor Have. Her gik de ind for at drikke Kaffe. De tog Plads paa en Veranda.

»Her synes jeg, vi sidder godt,« bemærkede Madam Nielsen, idet hun skænkede Kaffe i Kopperne.

»Ja,« svarede Brandt og lo, »der kan

man se, hvor let man af en Fejltagelse kan komme til at gøre en Udenlandsrejse.«

Emilie tilkastede ham et foragteligt Blik, men svarede ikke.

»Det er ogsaa morsomt at komme ud og se, hvordan der ser ud i fremmede Lande,« vedblev Madam Nielsen.

»Ja, og hvis vi vil lidt længere ind i Landet,« sagde Brandt, »kan vi tage med Jærnbanen til Lund, og dog komme tilbage hertil og atter være i København i borgerlig Tid. Lund skal endda være smukkere end Malmø; den har sin berømte Domkirke og sit Universitet — og en Idiotanstalt.«

»Ja, hvad synes Du, Mille?« spurgte Pantelaanersken, »skal vi tage til Lund?«

»Nej — for min Skyld skal vi ikke rejse længere bort,« svarede Emilie.

»Vil Du have mere Kaffe?«

»Nej Tak!«

Lidt efter rejste Emilie sig og gik ned ad Trappen.

»Hvor gaar Du hen, Mille?« raabte Stedmoderen efter hende.

»Jeg gaar bare lidt omkring i Haven.«

»Men Du maa ikke gaa længer bort, end vi kan se Dig, for vi skal vel snart gaa.«

»Døren ud til Vejen er jo lige her nedenfor,« hviskede Brandt. »Hun kan ikke komme ud, uden at vi ser det, hvis De er bange for, at hun skal løbe fra os.«

»Nej — hvor skulde hun nu løbe hen, og hvad Fornøjelse skulde hun have af det.«

Emilie gik omkring i Haven, først ikke længer, end at hendes Stedmoder kunde se hende. Saa lidt længer bort, og saa kom hun tilbage, saa atter lidt længere bort — og saa opdagede hun, at Haven havde en Udgang, som ikke kunde ses fra Verandaen. Hun stod lidt og betænkte sig. Nej, det var bedst at vise sig en Gang endnu for at gøre sine to Plageaander trygge. Hun gik helt op paa Verandaen. Det lod til, at hendes Stedmoder sad godt, hvor hun sad, og Opvarteren bragte i det samme Brandt et nyt Glas Øl. Hun stod lidt og saa' ud over Haven; saa trippede hun ganske langsomt ned ad Trapperne.

»Gaa nu ikke for langt, Mille; vi skal

snart gaa!« raabte Madam Nielsen efter hende.

»Og tag Dem i Agt for Vognene!« tilføjede Brandt.

Det gav et Ryk i Emilie. Hvorfor gjorde han den Bemærkning, der kunde tyde paa, at han vidste, hun vilde løbe fra dem? Hun gik dog rolig videre, langsomt, af og til standsende og betragtende Blomsterne saa længe, hun kunde ses fra Verandaen, men da hun drejede om ad en Sti, hvor Træerne skjulte hende for Stedmoderens Blik, gik hun hurtigere og hurtigere og standsede først, da hun var kommen ud paa Vejen og ikke vidste, i hvad Retning hun skulde gaa. Saa gik hun til højre; ad den Kant syntes hun Havnen maatte ligge. Hun gik hurtigt og naaede snart en Sidevej og derfra kom hun ind i Byen. Her inde mellem de mange Gader paa Kryds og Tværs mente hun at være mere sikker paa ikke at blive opdaget og fanget.

Nu spurgte hun en stor Dreng om Vejen til Havnen og fik at vide, at hun gik i den rigtige Retning. Hvis nu Skibet bare skulde

gaa, naar hun kom derned og hendes to Plageaander ikke stod dernede og tog imod hende!

Snart kom hun ned til Havnen. Hun saa' sig ængstelig om til alle Sider, men kunde intet mistænkeligt se. Saa gik hun ned til Skibet. Aa, det var kedeligt! Det varede næsten en Time inden det skulde gaa! Saa kunde Stedmoderen og Brandt let indhente hende, og de vilde sansynligvis gøre det, da de jo allerede for længe siden maatte have opdaget, at hun var flygtet fra dem, og de kunde nok begribe, at det var hendes Hensigt at rejse tilbage til København for at komme ud i Ordrup. Hvad skulde hun nu gøre? Hun kunde vel ikke allerede nu gaa ombord? Hun maatte gaa en halv Timestid langs Havnen eller om i nogle af de tilstødende Gader og passe paa, at hun ikke løb lige i Armene paa sine Forfølgere. Hun gik om ad forskællige Gader og kom tilbage til Skibet en Snes Minutter senere. Nu saa' hun der gik en ældre Dame ombord. Emilie saa' sig om til alle Sider. Saa skyndte hun sig over Landgangsbroen

og tog Plads nede i Kahytten. Kahytsjomfruen gik der nede og havde intet at bestille. Hvis Emilie betroede sig til hende og fortalte hende, at hun blev forfulgt, og bad, om hun maatte være i Jomfruens Kahyt til Skibet var kommet ud af Havnen, saa vilde hun være reddet.

Men pludselig gik Jomfruen uden at Emilie fik sagt noget til hende, og hun kom ikke tilbage. Derimod mærkede Emilie, at der blev mere livligt, der kom ogsaa flere Damer ind i Kahytten, hvor hun sad; hun kunde tænke, at det ikke vilde vare mange Minutter, før Skibet skulde gaa. Aa, bare det var begyndt at sejle! Hendes Uro var lige ved at kvæle hende!

Og saa stak Brandt sit frække Ansigt med de altid smilende Øjne og det lange snoede Skæg ind ad Døren. »Naa, Gud ske Lov, De er her! Vi var saa bange for, at De skulde være faret vild i den fremmede By! — Nu skal jeg kalde paa Deres Moder!«

Han løb atter ud ad Døren og op ad Trappen.

Emilie sukkede dybt. Nu var hun igen

lige nær! Nej, nu kunde hun vist lige saa gærne opgive at komme til Ordrup i Dag, og hendes Fader vilde være baade vred og bedrøvet og tro, at hun ikke brød sig om at komme ud at se til ham. Og den unge Student, der havde været saa elskværdig imod hende, som om han havde kendt hende længe, hvad vilde han tænke om hende, naar hun saa daarligt holdt sine Løfter? Hvis det ikke lykkedes hende at komme til Ordrup i Aften — og det var der ikke stor Udsigt til — saa vilde hun skrive til sin Fader saa snart hun var kommen hjem og lægge Brevet i Postkassen, naar Stedmoderen var gaaet i Seng.

Nu kom Pantelaanersken farende hen imod hende, rød i Hovedet som en kogt Reje. »Hvor kan det falde Dig ind at løbe fra os paa den Maner, din underfundige Tøs!« hviskede hun dirrende af Harme.

»Saa kunde I lade være at lokke mig her over,« svarede Emilie med en vis barnlig Trods.

»Lokke Dig her over!« gentog Madam Nielsen. »Kan Du ikke more Dig her ovre

lige saa godt som vi? Man kan saamænd gøre for Dig, hvad man vil, Du viser Dig aldrig en Smule taknemlig. I Stedet for løber Du din Vej og faar os til at løbe efter Dig gennem hele Byen som to Tosser!«

»Det var ikke nødvendigt! Jeg er stor nok til at finde hjem alene.«

»Ja, svare kan Du!« Hun satte sig ned ved Siden af hende. »Saadan har aldrig hverken Blanka eller Clara svaret mig.«

»Det har de heller ingen Grund haft til.«

»Nu holder Du Mund, utaknemlige Kræ.«

»Jeg vilde have været Dig taknemlig, hvis Du havde ladet mig gaa ud til min Fader.«

»Nej, virkelig? Hi!« og saa gjorde Pantelaanersken Forsøg paa at le. »Nu sejler vi nok?« sagde hun til Brandt, der sad ved Siden af hende.

Da der var gaaet et Kvarters Tid sagde hun til Brandt: »Her er for Resten ækel kvalmt her nede.«

»Ja — jeg tror ogsaa, at der er bedre ovenpaa.«

»Lad os gaa ovenpaa,« sagde Madam Nielsen til Emilie og rejste sig.

»Jeg vil helst blive her,« svarede Emilie rolig.

»Altid egensindig og trodsig!« udbrød Stedmoderen ærgerlig. Og saa blev hun siddende, skønt hun var lige ved at faa Kvalme. Brandt var allerede gaaet op paa Dækket. Madam Nielsen blev mere og mere utilpas, og pludselig foer hun op og vaklede hen til Trappen og op paa Dækket. Det vilde vist blive en drøj Hjemrejse! Hun lænede sig lidt ud over Rælingen. Det var da ogsaa nogle forfærdelige Bølger! Hun satte sig ned paa Bænken og stønnede. Brandt kom hen og talte til hende, men hun svarede ikke. Hun blev mere og mere daarlig. En Gang imellem maatte hun fare op fra sin Plads og kigge ud over Rælingen.

Da Skibet kom til Trekroner, kaldte hun paa Brandt, der stod i Nærheden af hende.

»De maa passe godt paa Mille, naar hun gaar i Land,« sagde hun. »Det er ikke

sikkert, jeg kan følge med saa hurtigt; jeg er meget daarlig.«

»Ja, De ser noget blegnæbet ud. Jeg skal nok passe paa hende. Det er bedst, jeg gaar ned og ser lidt til hende.«

Noget efter kom han tilbage. »Hun er ikke mere der nede; men jeg skal nok passe paa hende, naar hun gaar i Land.«

»Ja — pas endelig paa hende, at hun ikke løber fra os. Aa, sikken en Lysttur!« Og igen maatte hun op og kigge ud over Rælingen.

»Ja, det er en slem Ting, den Søsyge; men den gaar i Reglen bort, naar man kommer i Land,« svarede Brandt.

»Gaa hen og se, om Mille er søsyg.«

»Det er hun vist ikke.«

»Hvorfor ikke?«

»Aa, hun er jo en stærk Pige, hun er ikke blodfattig og kan sagtens taale den Smule Bølgegang.«

»Det siger De bare, for at irritere mig.«

»Jeg vil ikke svare Dem! De fortjente, at jeg lod Mille løbe sin Vej.«

»Det var Dem, der fandt paa, at vi

skulde rejse til Sverig — saadan nogle Narrestreger, som ingen Nytte er til.«

»Kan jeg gøre for, at Deres Datter løber fra Dem? Men nu vil jeg ikke længer høre paa Deres Urimeligheder, og nu vil jeg lade Emilie løbe, hvis hun har Lyst, saa kan De selv løbe efter hende.«

Madam Nielsen, der nu, da Skibet var kommen ind i et roligere Farvand, kun var lidt svimmel og havde en Smule Hovedpine, rejste sig og gik omkring paa Skibet, for at søge efter Emilie.

Først da Skibet lagde til ved Bolværket og Landgangsbroen var sat til, saa' Madam Nielsen, der endnu stod paa Skibet, at Emilie var en af de første, der skyndte sig i Land og ilede hen til den første Droske, gav Kusken en hurtig Ordre, og Drosken var allerede i Fart, da Madam Nielsen saa' Brandt komme løbende og springe op ved Siden af Kusken, tilsyneladende uden at Emilie lagde Mærke til det. Madam Nielsen trak Vejret lettere; nu vilde Brandt nok sørge for, at Emilie kom godt hjem.

»Vi skal ud i Borgergade,« sagde Brandt til Kusken, og opgav ham Numeret.

»Den unge Dame sagde, at vi skulde til Klampenborgstationen.«

»Ja — men hendes Moder har taget en anden Bestemmelse; vi skal først hjem.«

»Saa kører vi til Borgergade.«

Men da Vognen kom til Hjørnet af Borgergade, mærkede Emilie, at Kusken ikke kørte til Jærnbanestationen. Hun aabnede hurtigt Døren og kaldte paa Kusken.

»Kør bare!« sagde Brandt.

Men Kusken vilde dog nok høre hvad Dåmen sagde.

»Hvorfor kører vi denne Omvej til Vesterbro?«

»Vi kører til Borgergade.«

Emilie sprang ud af Vognen. »Jeg har bedt Dem om at køre mig til Klampenborg-stationen.«

»Deres Moder har sagt, at jeg skulde køre Dem hjem!« raabte Brandt fra Bukken.

En Politibetjent, der havde staaet ovre paa Hjørnet og set, at der var Uenighed mellem Kusken og hans Passagerer, traadte

nu til: »Hvad holder De her for?« spurgte han Kusken i en myndig Tone.

»Det er Damen og Herren, der ikke kan blive enig om, hvor de vil hen,« svarede Kusken; »den ene vil til Klampenborg-stationen, den anden til Borgergade.«

»Det var mig, der først talte til Kusken om at køre mig til Klampenborgstationen,« sagde Emilie. »Bag efter er den Herre uden min Villie sprungen op paa Bukken og har givet Kusken en anden Ordre.«

»Er det rigtigt, Kusk?« spurgte Betjenten.

»Ja,« svarede Kusken tøvende.

»Hvad Fanden er det for Historier! — Væk fra Bukken!« raabte Betjenten til Brandt. »Og se saa at komme til Jærnbane-stationen!« tilføjede han i samme bydende Tone, henvendt til Kusken.

Brandt sprang hurtigt ned og Emilie satte sig atter ind i Vognen.

»Den unge Dame er løbet fra sin Moder!« forklarede Brandt.

»Det vilde jeg maaske ogsaa have gjort i hendes Sted,« svarede Betjenten. »Vi kan ikke holde Ret her paa Gaden, og Kusken

har bare at køre efter den Ordre, Damen har givet ham. Og saa er den Snak forbi!«

Betjenten gik tilbage over til Hjørnet. Drosken kørte hastig ned imod Gothersgade.

Brandt gik langsomt gennem Dronningens Tværgade hen imod Bredgade. Det var ærgerligt, at den Betjent havde stukken sin Næse imellem. Hvad skulde han nu sige til Madam Nielsen.

Først da han kom helt hen paa Garnisonspladsen, traf han hende. Hun saa' spørgende paa ham.

»Ja — Fuglen er fløjet!« sagde han i en gemytlig Tone.

»Hvorhen?«

»Ud til Ordrup, tænker jeg!«

Madam Nielsen standsede; hun blev saa ophidset, at hun ikke kunde tale. »Hvorfor har De sluppen hende? De har gjort det med Villie!«

»Det vil jeg nok sige! Jeg har været lige ved at blive arresteret! Hun gjorde jo Skandale lige paa Hjørnet af Dronningens Tværgade og Borgergade og tilkaldte en

Politibetjent, som jog mig væk og lod hende køre.«

»Jeg slaar den Tøs fordærvet, naar hun kommer hjem!«

»Bare hun saa kommer hjem!« bemærkede Brandt med sit tørre Smil.

Madam Nielsen lod, som om hun ikke hørte hans Bemærkning. »Saa har vi haft hele denne Komedie og denne forfærdelige Sørejse til ingen Nytte.«

»Aa — vi har da moret os!«

»Det maa være Dem, der har moret Dem, jeg har ikke; jeg morer mig aldrig! — Aa, jeg vilde ikke for alt i Verden have haft hende derud i Dag, den skidt Tøs! og saa skulde det dog lykkes hende at slippe fra mig, og det kan jeg takke Dem for! Havde jeg været med, var det ikke sket! Ikke for mange Penge vilde jeg have haft, at hun skulde komme derud i Dag! Jeg véd nok, hvorfor hun med Vold og Magt endelig vilde derud! For Faderens Skyld? Jo vist! Nej, for hans Skyld gør hun ikke saa mange Anstrængelser for at komme afsted!«

»Saa? Skulde der være en anden? Maaske den unge Student? Ja, de gik rigtignok og gned sig op af hinanden som to unge Mennesker, der nylig var blevne Kærestefolk.«

»De gaar bare og morer Dem over det! Hvorfor kunde De ikke holde hende tilbage?«

»Vilde De have givet Dem til at slaas med en Politibetjent?«

»De kunde roligt have forklaret ham, at hun var løbet fra mig.«

»Det gjorde jeg ogsaa; men véd De saa, hvad Betjenten svarede? — De bliver maaske vred, naar jeg siger Dem det! — Han sagde, at det vilde han maaske ogsaa have gjort i hendes Sted.«

»Saadan en Tølper!« Hun drejede om ad Bredgade og gik hen imod Kongens Nytorv.

»Gaar De ikke fejl Vej?« spurgte han.

»Nej, jeg gør ikke,« svarede hun kort og forstærkede sine Skridt.

»Hvor skal De hen, om jeg maa spørge?«

»Til Ordrup.«

»Skal vi nu til Ordrup? Klokken er otte.«

»De behøver ikke at gaa med, hvis De ikke har Lyst.«

»Jeg opofrer mig gærne for Deres Skyld.«

»Den Ulejlighed kan De godt spare Dem; jeg er Dem ikke taknemlig for det.«

»Det véd jeg!«

Uden at svare ham paa hans spydige Bemærkning gik hun saa stærkt hun kunde over Kongens Nytorv, gennem Vimmelskaftet til Jærnbanestationen.

Paa denne Tid af Aftenen var der ikke mange Folk, der skulde i Skoven. Madam Nielsen og hendes Fuldmægtig kom derfor ikke til at vente, men sad snart efter i en Kupé og var paa Vej til Charlottenlund.

Allerede Klokken to begyndte den unge Student at undre sig over, at Emilie ikke kom. »Hvad mener De,« sagde han en Gang til Nielsen, »tror De, Deres Datter narrer os i Dag?«

»Nej — hun kommer nok,« svarede Nielsen, »hun lovede mig det saa bestemt; men det kan nok være, hendes Moder holder hende hjemme saa længe som muligt.«

Saa gav Studenten sig tilfreds med den Forklaring og gik langsomt henad Vejen, der fører til Charlottenlund Station.

I al Stilhed gik Clara og betragtede ham med sørgmodige Blikke. Det forekom hende, at hun var bleven tilovers. Maaske var det kun noget hun tænkte, fordi hun vidste, at han gik og ventede paa hendes Søster, og derfor vilde hun ikke selv være paatrængende. Og da han nu gik, anede hun, hvor han gik hen. Det var længe siden, hun havde følt sig saa ene som i Dag, da hun nu sad i Lysthuset og saa' ud over Vejen. Det Det faldt jo aldrig Blanka og hendes Forlovede ind, at spørge hende, om hun vilde med ud, og det var jo heller ikke saa underligt; hidtil havde de to Søstre haft hver sin Følgesvend; hverken Anker eller Blanka havde vel lagt Mærke til, at Claras Ridder nu gik sine egne Veje og lod hende sidde ene hjemme i Jomfru-

buret og Rosengaarden. Clara kom uvilkaarlig til at smile ved, at hun havde givet sine sørgmodige Tanker et saa poetisk Udtryk og lignet sig selv ved en forladt Borgfrøken og den lille Have ved en Rosengaard. Og saa dvælede hendes Tanker ved de mange Timer hun havde tilbragt sammen med den muntre unge Student. Han havde en Gang fortalt hende, at han havde lovet sin Moder, ikke at forlove sig, før han var bleven Kandidat, og denne Meddelelse havde hun den Gang taget som et Spørgsmaal, om hun vilde vente paa ham saa længe, et Spørgsmaal, som ikke krævede Svar, men i Stilhed havde hun lovet, at hun vilde vente til det afgørende Spørgsmaal en Gang kom.

Nu vilde dette Spørgsmaal vist ikke komme — ikke til hende — snarere til hendes Stedsøster. Han havde altid synes, at Emilies store Portræt i Faderens Værelse var saa kønt og havde ofte spurgt, hvorfor hun ikke kom der ud. Hvis hun var bleven borte, vilde han tilsidst glemme at spørge efter hende. Men saa kom hun, og hun

lovede ham at komme igen, og nu gik han og ventede paa hende.

Han standsede udenfor Stationen, hvortil der netop var kommet et nyt Tog fra København. Han ventede til alle de Rejsende var kommen ud, men hun var ikke der imellem. Saa gik han over i Jærnbane-Restaurationen, hvor han sad i Haven og ventede til det næste Tog kom; men heller ikke i det var hun. Han gik ind i Forsthaven, men blev der kun et Kvarterstid, da han vilde være tilbage ved Stationen, naar det næste Tog fra København kom. Hvis hun saa var med, vilde han gaa ind i Forsthaven og vise hende de mange sjældne Træer. Men hun var heller ikke med det.

Nu var Klokken bleven saa mange, at han skulde hjem og spise til Middag.

Man var i Færd med at dække Bord, da han kom hjem.

Nielsen sad nede i Lysthuset. Han saa' ud, som om han var vred.

Ludvig Rønne gik hen til ham, idet han løst henkastede en Bemærkning om, at der var mange Folk, der tog i Skoven i Dag.

»Ja. De fleste tager vel nok til Klampenborg,« sagde Nielsen bag efter, fordi han synes, han skulde sige noget.

Studenten rev et Blad af et Træ ved Siden af Lysthuset, lagde det over to Fingre og slog et Knald. »Tror De endnu Deres Datter kommer?« spurgte han lidt efter.

»Ja — hun kommer,« svarede Nielsen bestemt, men tilføjede dog i en mindre sikker Tone: »Hvis hun ikke er bleven lukket inde.«

Ludvig Rønne satte sig paa Havestolen lige over for ham og gav sig til at rulle Lindebladet, han havde slaaet Hul i, mellem Fingrene. Uden at se paa Nielsen spurgte han: »Hvem skulde lukke hende inde?«

»De véd nok, hun har Stedmoder, og det har hun faaet at føle, lige fra hun fik hende. Min Kone har altid gjort Forskæl paa hende og sine egne to Døtre: tarveligere Skole, tarveligere Klæder, Tjenestepigegærning fra hun ikke var andet end Skolepige. Hun har altid været Askepot.«

»Det var Askepot, der vandt Prinsen,« bemærkede Studenten i en munter Tone.

Lidt efter spurgte han: »Hvorfor kunde Deres Kone ikke lide hende?«

»Fordi hun ødslede al sin Kærlighed paa sine egne Børn, saa der slet ikke blev noget tilbage til min lille Tøs, og saa havde Mille den store Fejl, at hun var kønnere.«

»Det var Æventyrets Askepot jo ogsaa.«

Efter Middagen gik Ludvig Rønne atter en Tur til Charlottenlund; men da Klokken saa blev baade seks og syv opgav han Troen paa, at Emilie vilde komme. Klokken otte sad han atter i Lysthuset i Haven og talte med hendes Fader.

Saa lød der pludselig uventet en glad Stemme ude paa Vejen: »God Aften, Fader!«

Ludvig Rønne sprang op, løb hen og aabnede Laagen. »Vi havde rigtignok opgivet at se Dem i Aften!«

Emilie lo, idet hun rakte ham Haanden og fulgte med hen i Lysthuset til Faderen. »Jeg havde ogsaa selv opgivet det flere Gange.«

»Hvorfor kom Du ikke før?« spurgte Nielsen.

Emilie rystede smilende paa Hovedet. »Jeg kunde ikke.«

»Vilde Mutter ikke lade Dig gaa? — Du kan godt sige, hvorledes det hænger sammen, jeg har fortalt Hr. Rønne, hvorledes Mutter er imod Dig. Hvordan slap Du nu fra hende?«

Emilie lo. »Aa, det er en lang Historie, men en morsom Historie, synes jeg. Du skulde vide, hvad for en Komedie Mo'er og Brandt har spillet med mig. Nej, jeg maatte ikke gaa her ud i Dag, ikke paa nogen Maade! Mo'er vilde i Tivoli, og jeg skulde med hende.«

»Men i Tivoli kunde Du da let blive borte fra hende i Trængslen lidt tidligere,« bemærkede Nielsen.

»Vi kom slet ikke i Tivoli. Mo'er og jeg var først lidt uenige, fordi jeg bestemt holdt paa, at jeg vilde her ud, som jeg havde lovet Dig. Saa foreslog Brandt, at vi skulde sejle til Charlottenlund. Det var en Fælde, som baade Mo'er og jeg gik i. Da vi kom ned til Havnegade, laa der et Skib, som lige skulde gaa; han sagde det skulde langs

Kysten, men da det var for sent, opdagede jeg, at vi gik til Malmø.«

»Saa har De været i Malmø i Dag?« spurgte Studenten.

»Ja. Men i Malmø løb jeg fra Mo'er og Brandt, men da det varede saa længe, inden Skibet skulde gaa, indhentede de mig, traf mig nede i Kahytten og sejlede med til København. Mo'er blev søsyg. Jeg kom først i Land i Havnegade, satte mig op i en Droske, for at køre ud til Jærnbanestationen; uden at jeg anede det, var Brandt sprungen op hos Kusken og lod ham køre hjem i Borgergade; men da jeg mærkede det, sprang jeg ud af Drosken og tilkaldte en Politibetjent.«

»Det var brillant gjort, Mille! Det var brillant gjort!« udbrød hendes Fader. »Hvis Brandt kommer her en Gang til, saa kaster jeg ham ned ad Trappen.«

»Men hvad tror Du nu Mo'er siger, naar jeg kommer hjem i Aften?« spurgte Emilie.

»Du er da ikke gal at gaa hjem i Aften, Mille? Bliv her ude til Mutter selv

kommer og henter Dig og beder Dig pænt, om at komme hjem igen.«

»Ja,« sagde Studenten og lo, »det vil jeg ogsaa raade Dem til. Kom nu op og hils paa Moder; hun har flere Gange spurgt efter Dem.«

Oppe i Stuen blev Emilie modtaget af Fru Rønne med det Udbrud: »Nej, god Aften, Frøken Nielsen! Er det ogsaa en Tid at komme paa?«

Clara, der saa' lidt daarlig ud og fortalte, at hun havde Hovedpine, fik senere Lejlighed til at tale et Par Ord alene med Emilie. »Hvorfor kom Du saa sent!« spurgte hun.

»Jeg maatte ikke gaa herud!«

»Véd Mo'er, at Du nu er gaaet her ud?«

»Ja.«

»Gav hun Dig Lov til at gaa nu?«

»Nej. Hun har hele Dagen gjort alt, hvad hun kunde, for at hindre mig i at komme her ud; men nu løb jeg fra hende.«

Clara holdt Haanden for Panden, som for at dæmpe sin Hovedpine; saa trak hun Vejret dybt og sagde: »I har jo aldrig været rigtig gode Venner.«

Emilie smilte lidt vemodigt: »Nej — aldrig!«

Lidt efter spurgte Clara: »Vilde Du gærne her ud i Aften?«

»Ja; jeg havde lovet Fader at komme.«

»Ja, det havde Du jo. Men nu er Klokken nok allerede ni. Du har vel ingen Nøgle med?«

»Nej — Fader siger, jeg skal blive her ude i Nat.«

»Vil Du det?«

»Ja.«

»Saa tror jeg, jeg vil tage ind til Moder i Aften — saa kan Du tage min Plads her ude.«

»Er her ikke Plads nok til os begge to?«

»Jo — det er her maaske nok — jeg véd det ikke rigtigt; det kan ogsaa være, her ikke er Plads til os begge to.«

»Hvad er der i Vejen, Clara? Hvorfor siger Du det til mig? Du er ikke rask!«

»Nej — jeg er ikke rask — og jeg er saa bedrøvet i Dag. Lad mig kun tage ind til Byen til Mo'er; mig er der jo ingen,

der savner her ude. Jeg synes, det er Synd for Mo'er.«

»Tror Du da, at det er mig, der har Uret?« spurgte Emilie lidt forundret.

»Det vil jeg ikke dømme om. Jeg har aldrig gjort noget, som min Mo'er har forbudt mig.«

»Fordi din Mo'er aldrig har forbudt Dig noget. Tror Du, hun vilde forbyde Dig at gaa ud og se til din Fader en Gang om Ugen?«

»Det kan ogsaa godt være, at Du har Ret. Men lad mig kun tage ind til København.«

Nu kom Fru Rønne hen til de to unge Piger.

»Jeg hører, De bliver hos os i Nat, Frøken Nielsen,« sagde hun. »Det lille Værelse oven paa er i Stand til Dem. Og hvis dette Menneske, der har været her en Gang før — Brandt hedder han nok —, skulde komme og spørge efter Dem, saa skal vi vise ham bort, har Deres Fader sagt. Det er kedeligt, at Frøken Clara gaar og har

Hovedpine,« sluttede Fruen med et deltagende Blik paa Clara.

»Ja — og saa taler min Søster dog om at tage til København i Aften og hjem til Mo'er, fordi jeg bliver her ude.«

»Nej — hvad skulde det dog være til? Gaa De heller lidt tidlig i Seng, Frøken Clara, og sov Deres Hovedpine bort til i Morgen.«

Lidt efter, da Emilie sad i en munter Samtale med Ludvig Rønne, Anker og Blanka, blev der ringet paa Døren nede i Haven.

Fru Rønne gik ned og lukkede op.

Det var Brandt. »Jeg kommer fra Fru Nielsen og skulde hente Frøken Emilie hjem.«

»De kan hilse Fruen og sige, at Frøken Nielsen bliver her ude i Nat,« svarede Fru Rønne kort og vilde atter lukke Døren.

Men Brandt lod sig ikke saadan afvise. »Undskyld, men Fruen vil have Frøkenen hjem i Aften.«

»Og Frøkenens Fader vil have, at hun

skal blive her ude, saa det gaar vist lige op. God Nat.«

»Undskyld, maa jeg ikke tale med Frøkenen?«

»Ja, jeg véd ikke — er det nødvendigt? — — Naa, der kommer Frøken Nielsen.«

Emilie, der ved at kigge ud af Vinduet havde hørt, at det var Brandt, der spurgte efter hende, kom nu ned ad Trappen tillige med Ludvig Rønne.

»Jeg kommer for at hente Dem,« sagde Brandt, der endnu stod paa Trappetrinet ved den aabne Dør.

»Jeg bliver her i Nat,« svarede Emilie koldt.

I en Tone, der dirrede lidt af Harme, spurgte Brandt: »Maa jeg tale med Dem et Øjeblik?«

»Hvis De ikke kan sige mig det, naar andre hører paa det, maa De heller vente med at sige mig det til jeg kommer til Byen.«

»Deres Moder gaar her uden for og venter!« sagde han højt og med skarp Stemme.

»Saa kan De bede Moder om at komme

her ind; Fader vil gærne tale med hende,« svarede Emilie, idet hun vendte ham Ryggen og gik op ad Trapperne.

»Det vil De komme til at fortryde, lille Mille!« raabte Brandt efter hende.

Studenten gik hen og smækkede Døren i for Næsen af Brandt.

Brandt var rasende, og Madam Nielsen, der ventede paa ham længere henne paa Vejen, kunde se paa ham, at han havde faaet en ilde Medfart.

»Naa — hvem talte De med?«

»Jo — jeg talte med Mille! Hun kommer ikke hjem i Aften. Hun sagde, at hvis De vilde tale med hende, kunde De komme der ind.«

»Det har hun vel ikke sagt?«

»Jo — og saa vendte hun mig Ryggen.«

»Men hun maa jo være gaaet fra Forstanden?« Madam Nielsen og hendes Fuldmægtig stod stille midt paa Vejen.

»Aa,« svarede Brandt i en langtrukken Tone, »hun er vist klog nok; hende løber De vist ikke om Hjørnet med.«

»Nej — det har vi set i Dag.«

»Ja — det er nogle dejlige Kommisioner, De har givet mig i Dag; først river en Politibetjent mig ned af en Droske, og der henne bliver jeg smidt ud.«

»Smidt ud!« gentog Pantelaanersken fornærmet.

»Ja — omtrent! De smækkede da Døren i lige for Næsen af mig.«

»Det er uforskammet! Jeg véd ikke, hvad jeg skal gøre ved den Tøs! Hun maa ikke være der!«

»Har De maaske nu i Sinde at gaa op og hente hende, saa kunde De godt have sparet mig for at gaa i Forvejen.«

Madam Nielsen stod og overvejede; saa begyndte hun at gaa ganske langsomt hen ad Vejen til Charlottenlund.

»Naa, De betænkte Dem,« bemærkede Brandt lidt spydigt. »Ja det er vist ogsaa det fornuftigste.«

»Naar hun kommer hjem i Morgen, banker jeg hende med det første det bedste, jeg faar fat paa.«

Brandt lo haanligt. »Bare hun saa ikke

bliver borte — eller banker igen og løber fra Dem.«

»Hvor skulde hun løbe hen?«

»Aa, det finder hun nok paa.«

»Det lader til, De holder med hende!«

»Jeg? Det var en underlig Tankegang! Har jeg ikke hele Dagen staaet paa Deres Side og kæmpet imod hende? Men hun er vor Overmand, en Kærnepige, som man ikke kan lade være at beundre.«

»Det er rigtigt! Det skulde De fortælle hende!«

»Hvorfor ikke?« svarede han drillende. »Ærlig talt synes jeg godt om hende. Men jeg synes ogsaa godt om Dem, det véd De.« Han stak sin Haand ind under hendes Arm.

Hun stødte ham fra sig. »Lad mig gaa alene!« Hun forstærkede sine Skridt.

Han gik lidt bag efter hende og morede sig over, at hun var saa arrig.

Inde i hendes Villa var der imidlertid meget morsomt. Blanka og Emilie spillede Fortepiano, Ludvig Rønne sang, Anker fortalte Historier og Nielsen lo og var saa fornøjet, som han ikke havde været længe.

»Det er Dem, der bringer saadant et Liv med Dem, Frøken Nielsen,« sagde Fru Rønne. »De maa komme her mere end før.«

Den eneste, der var lidt tavs, var Clara; men hun havde jo ogsaa Hovedpine.

Først da Klokken var over et kom Emilie op paa det hyggelige Kvistværelse, hvor hun skulde tilbringe sin Nat. Hun gik dog ikke i Seng straks, men sad længe paa en Stol ved Vinduet. Hun tændte ikke Lys; Natten var jo maaneklar. Det havde været en underlig urolig Dag — og en dejlig Aften.

Saa rejste hun sig op, klædte sig langsomt af og gik i Seng. Men det varede saa længe inden hun kunde falde i Søvn, hendes Tanker holdt hende vaagen, og de var saa smukke. Hvordan hendes Stedmoder vilde tage imod hende, naar hun kom hjem i Morgen, vilde hun slet ikke tænke paa. Kun vidste hun, at hun vilde gaa sin Vej og søge sig en Plads, hvis Modtagelsen blev altfor varm.

Endelig sov hun.

Hvor længe hun havde sovet, vidste hun

ikke, men hun vaagnede ved, at en Solstraale trængte ind gennem hendes Rude og kyssede hende paa Kinden og Øret. Hun saa' paa sit Uhr. Klokken var halvseks. Hun kom til at le, da hun nu betragtede det lille tarvelige Dameuhr; det mindede hende om et af hendes Stedmoders gode Øjeblikke. Madam Nielsen havde en Gang faaet det som Pant, det var aldrig blevet løst, og paa Avktionsbordet havde hun købt det for fem Kroner til Emilie.

I Dag var hun slet ikke saa glad som i Gaar Aftes. Nu kunde hun ikke lade være at tænke paa, at hun om lidt skulde hjem i den kedelige, smalle Gade og tilbringe det meste af sin Dag i et lille, skummelt Køkken! Hvor Blanka og Clara kunde være lykkelige! Nu vilde der gaa en hel Uge, inden hun kunde komme her ud igen, en hel lang Uge — og saa vilde der maaske blive lagt hende lige saa mange Hindringer i Vejen som i Gaar. Men her ud vilde hun! — -- Bare man kunde blive her ude et Par Dage! Naar hun vilde bede sin Fader, om hun maatte blive lidt her ude, vilde

han straks sige Ja. Men Stedmoderen vilde blive rasende. Hvad saa? En Uge maatte hun da nok kunne undvære hende! — — Aa, hvor her var smukt her ude saadan en sollys Morgenstund! Saa snart hun havde vasket sig og klædt sig paa, aabnede hun Vinduet. Alt var saa stille; kun Fuglene kvidrede i Havens Træer.

Forsigtigt, som om hun var bange for at vække nogen, gik hun ned i Haven.

Det varede dog ikke længe, før Maren kom ned til hende og spurgte, om hun vilde komme op og drikke Te eller have den ned i Lysthuset.

»Er min Fader staaet op?« spurgte Emilie.

»Nej — Herren sover vist endnu. Herren staar aldrig saa tidligt op.«

»Og mine Søstre?«

»De er heller ikke oppe.«

»Hvem er da oppe?«

Maren lo. »Ingen andre end De og jeg.«

»Og jeg!« raabte en munter Stemme fra et aabent Vindue paa første Sal.

Emilie og Maren saa' der op. Det var

Studenten, der, da han hørte de bekendte Stemmer i Haven, var staaet op, havde kastet Slobrokken over sig, sagte aabnet Vinduet og sad lidt og hørte paa Samtalen i Haven uden at blive bemærket. »Vent et lille Øjeblik med at drikke Te, Frøken Nielsen, saa skal jeg komme ned og gøre Dem Selskab.«

Maren gik tilbage til sit Køkken.

Emilie vandrede rundt i den lille Have. Bare hun kunde blive her ude en Dag til! Hendes Stedmoder vilde vist være lige vred, enten hun kom hjem i Dag eller i Morgen. Det var vel fordi Friheden var saa lokkende, fordi Forskællen var saa stor mellem den friske, dejlige Natur her ude og de gamle Rønner i den gamle Bydel, at hun nu saa nødig vilde bort herfra.

Det varede ikke mere end en halv Snes Minuter, før Studenten kom ned til hende.

»De er tidlig paa Færde, Frøken Nielsen! Har De i Sinde at tage afsted til Morgen?«

»Ja — det maa jeg jo.«

»Saa følger jeg med.«

»Skal De til Byen saa tidlig?« spurgte hun.

»Jeg skal til Byen; lidt før eller senere har ikke noget at sige. Det er længe siden, jeg har haft saa lidt Lyst til at begynde paa min hverdagsagtige Dont som i Dag; jeg er til Mode som om Morgenen efter en Fest.«

»Jeg ogsaa!«

Han saa' smilende paa hende. »Virkelig? De har maaske heller ikke Lyst til at tage til København? — Ja, naar det endelig skulde være, saa kunde De da nok blive her ude en Dags Tid eller to.«

Emilie lo. »Ja, paa samme Maade som en Skolepige, der skulker fra Skolen og tager Følgerne, naar hun kommer igen. De maa ellers tro, jeg har ikke megen Lyst til at tage hjem i Dag.«

»Men saa bliv hos os! Tag Dem en lille Ferie! Tal med Deres Fader om det.«

»Faders Svar kender jeg paa Forhaand.«

»Der er Maren med Teen!«

»De véd vel ikke, om min Fader sover endnu?« spurgte Emilie.

»Nej; men Herren er da ikke staaet op,« svarede Pigen.

»Vil De saa paa Vejen gaa ind og bede ham om at staa op, og sige, at om lidt kommer jeg ind og taler med ham.«

»Jo.«

Da Emilie lidt senere kom op hos sin Fader, var han næsten helt paaklædt.

»Naa — vil Du nu allerede afsted?« spurgte han.

»Ja — det er vel det bedste,« svarede Emilie lidt langsomt.

»Det bedste?« gentog hendes Fader; »det véd jeg sgu ikke, hvad det er. I dit Sted vilde jeg blive her ude, til Mutter kom og bad Dig paa en pæn Maade om at komme hjem.«

Emilie lo. »Det er ogsaa det, jeg har mest Lyst til. Jeg har drukket Te nede i Lysthuset sammen med Hr. Rønne; han synes ogsaa, jeg skulde blive.«

»Naa — og da Du selv har Lyst til det, saa er vi jo enige.«

»Ja — saa bliver jeg!« svarede hun

fornøjet, kyssede sin Fader og løb atter ned i Haven.

»Er det bestemt?« spurgte Studenten.

»At jeg bliver? — Ja, til Mo'er kommer og henter mig.«

X.

Under fire Øjne.

Nu var der snart gaaet en Uge — det var Lørdag, og endnu havde Emilies Stedmoder hverken været i Ordrup for at hente hende eller skrevet efter hende. Denne Tavshed var lige ved at forurolige Emilie. Hun frygtede for, at hendes Stedmoder havde noget ondt i Sinde imod hende. Under alle Omstændigheder var hun jo nødt til at tage hjem paa Mandag, da hun ikke havde andet Tøj end det, hun gik og stod i, og hverken hun eller hendes Fader havde Penge.

I Mandags Formiddags var Clara taget til Byen, da hun fik at vide, at Emilie vilde blive i Ordrup, og Clara havde hele Ugen været inde hos sin Moder. Lørdag Aften

kom hun tilbage. Hun var temmelig ordknap, saa' sørgmodig ud, men havde ingen Besked med til Emilie.

»Hvad har Mo'er sagt om mig?« spurgte Emilie.

»Vi har ikke talt ret meget om Dig,« svarede Clara.

»Ikke? — Sagde Mo'er ikke, at jeg skulde komme hjem?«

»Nej — ikke til mig.«

Lidt efter sagde Emilie: »Ja, nu tager jeg hjem paa Mandag.«

»Ikke før Mandag?«

»Nej,« svarede Emilie langsomt. »Synes Du, jeg skulde tage hjem før?«

»Det véd jeg ikke — det maa Du selv om.«

Emilie trak Vejret dybt. Hun sad lidt og tænkte. «Er Mo'er meget vred?«

»Ja — det kan Du nok tænke.«

»Naturligvis var det bedst, om jeg kunde lade være at tage hjem.«

»Og blive her ude?«

»Nej — det faar jeg ikke Lov til; men søge mig en Plads — som Butiksjomfru,

Husjomfru eller Pige — det er lige meget — naar bare Mo'er vilde give mig Lov til det, og give mig mit Tøj.«

»Det kan nok være, Mo'er vil det.«

»Vil Du bede hende om det?«

»Hvornaar?«

»Naar som helst; i Morgen, hvis Du tager til Byen.«

»I Morgen bliver jeg her ude.«

»Kommer Moder her ud?«

»Nej.«

Senere paa Aftenen, da Emilie sad nede i Haven, kom Studenten hen til hende og spurgte: »Har De saa faaet Lov til at blive længer her ude? Jeg ser Deres Søster er kommen hjem i Aften.«

»Ja — men min Søster havde slet ingen Besked med til mig.«

»Var det ikke mærkeligt? Saa bliver De vel ogsaa her ude til De faar Besked om, at De skal komme hjem.«

»Jeg er nødt til at tage hjem paa Mandag.«

»Hvorfor?«

»Jeg har jo alt mit Tøj inde i Byen.«

»Det er sandt. Men saa kan De komme her ud igen.«

»Ja — paa næste Søndag maaske.«

Søndag Morgen var Emilie som sædvanlig tidlig oppe og nede i Haven, og Studenten, som vidste det, kom ned i Lysthuset og drak Te sammen med hende.

»Skal vi smutte lidt ind i Skoven inden de andre kommer ned?« spurgte han.

Hun lo. »Ja, det vil jeg gærne.«

De gik gennem den lange, smukke Jægersborg Allé til Bernstorff.

»Jeg sagde til Moder, at hvis vi ikke kom hjem til Frokost,« sagde Studenten og tilføjede smilende: »eller til Middag, saa skulde hun ikke vente paa os eller blive forskrækket, for saa kom vi ganske bestemt til Aften.«

»Tænker De paa, at vi skal blive saa længe borte?«

»Ja, hvorfor ikke? I Dag er det jo sidste Dag, De er i Besøg hos os — i det mindste foreløbig —, saa synes jeg, De skulde ud og se Dem lidt om.«

Da de kom ud fra Bernstorff Slotspark,

sagde Ludvig Rønne: »Nu kan vi først gaa hen og se det berømte Garderhøjfort.«

»Er det saa berømt?«

»Ja, jeg synes der har været talt og skrevet mere om det end om de andre provisoriske Forter omkring København. Da man i sin Tid begyndte at bygge paa Fæstningen og gravede den vældige Garderhøj ud, fandt man i en Kiste, der var lavet af en udhulet Egestamme, Skelettet af en af mine Kolleger.«

Emilie lo. »En af Deres Kolleger?«

»Ja, den gamle Kæmpe havde Guldring om Armen, og Broncesværd ved Siden, men desuden havde han en Lædertaske, som indeholdt flere Knive og andre Smaating, som kunde tyde paa, at han ogsaa havde været Læge.«

De gik videre op imod Lyngby.

»Det er morsomt at gaa sammen med Dem,« sagde han, »De gaar rask og bliver ikke træt. Det er slet ikke noget kort Stykke Vej, vi har gaaet; men nu er vi snart i Lyngby, og saa har vi nok fortjent vor Frokost. Hvad siger De til det?«

»Jeg har altid god Appetit, naar jeg er ude.«

De tog ind paa Hotel Rustenborg og forlangte en Frokost med en varm Ret.

Efter Frokosten gik de langsomt gennem Byen ned til Søen, hvor de lejede en Robaad.

»Nu kan De styre, saa skal jeg ro,« sagde han.

»Det forstaar jeg ikke; jeg har aldrig før været ude at sejle i en Robaad.«

»Det er let. Naar De drejer Rorpinden til højre, gaar Baaden til venstre. Men vi kan godt helt undvære Roret.«

Saa tog han nogle kraftige Aaretag og var snart et godt Stykke fra Land.

»Hvor roer vi hen?« spurgte hun.

»Ud i den vide Verden og tilbage igen med Baaden.«

Hun saa' ned i de smaa Bølger, der slog mod Baadens Forstavn. Det var mærkværdigt, saa stille der blev, da Baaden kom længere ud paa Søen. Solen skinnede, Himlen var blaa, det var den dejligste Sommerdag, man kunde tænke sig.

Da Baaden næsten havde naaet Søens modsatte Bred i Nærheden af Ny Frederiksdal, vendte han den og trak Aarerne ind. »Nu kan vi drive lidt hjemad,« sagde han. Han satte sig lige over for hende og saa' smilende paa hende. »Lyngby Sø er slet ikke saa lille. Naar jeg en Gang skal ud at fæste min Pige, saa vil jeg sejle ud med hende i en Baad. Naar man saadan er ene to i Baaden, saadan under fire Øjne, saa langt fra Land, at ingen kan høre En, knap nok se En, saa kan man saa rart sige hende, hvad man vil, og naar hun saa siger, at hun vil tænke over det og svare en anden Gang, men man har ikke Tid eller Ro til at vente paa Svaret, saa kan man saa let faa hende til at skynde sig, ved at true med, at man vil lade Baaden kæntre.«

Emilie smilte. »Ja, det var et godt Middel.«

Baaden gled langsomt med Strømmen ind imod Lyngby.

Emilie sad nu tavs og stirrede ned i de smaa Bølger, som om hun søgte at se Bunden. Det saa' ud, som om hun et Øjeblik

havde glemt alt omkring sig og var hensunken i dybe Tanker; for da han pludselig talte til hende, foer hun sammen.

»Der løber to Taarer ned ad Deres Kinder,« sagde han mildt, og med en underlig dyb Stemme, der lød saa fremmed for hende.

Han bøjede sig over imod hende. »Ræk mig Deres Hænder.«

Hun rakte ham tavs begge sine Hænder.

»Hvorfor græd De?«

»Jeg véd det ikke; det var saadan en Stemning, der kom over mig. Her er saa smukt her ude. Jeg kan ikke blive træt af at fordybe mig i Skovene, og de mange smaa Søer inde i Landet holder jeg saa meget af. Øresund bryder jeg mig ikke saa meget om; det er mig for stort og Bølgerne gaar altfor højt, og Vesterhavet, som jeg kun har læst om i Skolen, tror jeg vilde skræmme mig tilbage. Men Skovnaturen elsker jeg saa højt; jeg havde hidtil set saa lidt af den; men De har vist mig den og lært mig at forstaa meget, som jeg ikke vilde have sét, naar jeg skulde have gaaet

her ude alene. De har været saa venlige imod mig, Deres Moder og De, og det er underligt nok, for De kendte mig jo ikke.«

»Jo — jeg har talt om Dem med Deres Fader. Det er en god Fader, De har.«

»Ja — jeg holder ogsaa meget af ham. Da han var yngre, var han saa morsom; nu er han det ikke mere; det er vel fordi han er syg. Det var ogsaa underligt, saa pludseligt han blev syg og ikke kan blive rask mere, han som aldrig har været syg før.«

»Saadan kommer den Sygdom jo altid.«

»Véd De, hvad han fejler?«

»Ja. Véd De det ikke? Det er Lungerne, det er galt med.«

»Saa er det vel rigtigt, naar han siger, at jeg ikke har ham saa længe?« Hun trak sine Hænder til sig.

»Nej — det er slet ikke rigtigt; han kan godt leve længe; men han skulde helst blive her ude om Vinteren med.«

Da hun atter faldt i Tanker og lige som før gav sig til at stirre ned i Vandet, begyndte han at vrikke med Baaden: »Lad nu være at sidde og blive tungsindig,« sagde

han leende, da hun løftede Hovedet og saa' spørgende op paa ham. Lidt efter tilføjede han: »Jeg kan jo ikke saa sikkert udtale mig om en Sygdom; endnu er jeg jo ikke Kandidat. Men om et Aarstid bliver jeg det nok, og saa kommer jeg hen til Dem, og spørger Dem, om De har Lyst til at gifte Dem med en Læge.«

Hun foer sammen og blev blussende rød.

»Jeg har lovet min Moder, ikke at forlove mig, saa længe jeg ikke har taget min Embedseksamen,« vedblev han. »Moder er bange for, at en Kæreste skal optage mig for meget, saa at jeg glemmer at læse. Men en Læge maa have en Hustru, synes jeg. Om et Aarstid spørger jeg Dem, om De vil gifte Dem med en Læge, saa har De da Tid nok til at betænke Dem.« Han tog igen hendes Hænder og holdt fast paa dem, idet han bøjede sig nærmere over imod hende. »Men De behøver vel ikke at betænke Dem — gør De vel?«

Emilie smilte. »Det skal vi jo først tale om om et Aar; der kan ske saa meget inden den Tid; der kan komme en anden, som

De kan synes bedre om end om mig; derfor er det ikke værd at tage noget Løfte af mig nu.«

»Jo, ellers kommer jeg til at gaa og frygte for, at en anden tager Dem fra mig. Naar De lover mig at vente paa mig til jeg har faaet min Embedseksamen, saa lover jeg Dem til Gengæld ikke at tænke paa nogen anden; vi giver gensidigt hinanden et Løfte, vi forlover os hemmeligt med hinanden, ingen skal vide det, undtagen De og jeg, og først naar jeg er bleven Kandidat forestiller jeg Dem for Alverden. Til at give mig det Løfte, behøver De ikke lang Betænkningstid. Har De ikke tænkt, at jeg en Gang vilde spørge Dem om det? De vil ikke svare paa det; men jeg har givet Dem Grund nok til at tro det lige fra den første Gang, De kom her ud. Jeg har slet ikke gjort nogen Røverkule af mit Hjærte lige over for Dem.«

Emilie greb efter en Aakande, men kunde ikke naa den. »Da jeg første Gang kom her ud?« sagde hun langsomt, lidt smilende og uden at se paa ham. »Ja, det var den Søndag,

De havde været ude med min Søster hele Dagen, jeg tror endog, De og hun havde søgt Ly mod Regnen paa et Høloft.«

Han lo. »Ja, det er meget rigtigt; men det var da ikke saa underligt! Anker og Frøken Blanka gaar altid deres egne Veje, naar han ikke sidder hjemme og maler hende. Frøken Clara og jeg gik her hjemme som to Ensomme; men homo est animal sociabile . . .«

»Det er vist Doktor-Latin,« afbrød Emilie ham, »det forstaar jeg ikke.«

»Det betyder: Mennesket er et selskabeligt Dyr! Naar man boer i Hus sammen med en Dame og spiser sammen med hende og i det hele taget ikke ser skævt til hinanden, synes jeg, det vilde være uhøfligt, om man altid lod hende gaa alene, naar hun gik et Par Skridt udenfor vor egen lille Have.«

»Og hun har været meget glad, fordi De har taget Dem saa venligt af hende.«

»Hvoraf véd De det?«

»Det har hun sagt til Mo'er.«

»Det glæder mig. — Hele denne Uge

har Deres Søster jo ikke været hjemme; men selv om De og jeg slutter det hemmelige Forbund, som jeg har foreslaaet Dem og bedt Dem om Svar paa, saa behøver vi dog alligevel ikke at tilsidesætte hende. Men De skylder mig endnu Svar paa mit Spørgsmaal.«

»Paa Deres Spørgsmaal?«

»Hvor kan De nænne at tvinge mig til at gentage det? Vil De vente paa mig, til jeg er bleven Kandidat? Hvis De ikke svarer mig straks, saa lader jeg Baaden kæntre.« Han lod Baaden gynge stærkt.

Emilie lo. »Jeg lader mig ikke tvinge.«

»Vil De da godvillig sige Ja?«

»Ja.«

Han rejste sig op og kyssede hende. Derefter greb han Aarerne og roede rask ind til Baadelejet.

De gik gennem Byen til Jærnbanestationen.

»Naar vi nu kører paa Jærnbanen til Gentofte, kan vi komme hjem til Middag i rette Tid.«

Da de atter naaede Ordrup, kom Anker,

Blanka og Clara dem i Møde; men da Clara opdagede Ludvig Rønne og Emilie, sagtnede hun sine Skridt, og kom derved længer og længer bort fra de andre. Saa vendte hun om og gik alene hjem.

»Hvor har I været henne?« spurgte Maleren.

»Paa en lille Sørejse,« svarede Studenten.

»I Lyngby Sø?«

»Netop!«

»I skulde have taget os med,« vedblev Maleren, »eller Clara i det mindste; hun har gaaet og kedet sig og kunde ikke begribe, hvor I var blevet af. — Saa, nu tror jeg min Sandten, at hun selv er forsvunden!«

»Ja,« svarede Ludvig Rønne, »havde vi bare vidst, at I vilde have været med! Men efter Middag kan vi jo tage ud igen.«

Efter Middagen blev de dog allesammen hjemme og tilbragte Tiden til sent paa Aftenen meget fornøjeligt, snart i Haven, snart inde i Huset.

Endelig gik Emilie op for at sove sidste Nat i det lille Kvistværelse, hun holdt saa

meget af. Men førend hun sov, maatte hun ligge og tænke paa alt det, der var sket i Dag, paa Roturen i Lyngby Sø, paa alt det, han havde sagt hende, og paa det, hun havde lovet ham. Alt det maatte hun kun tænke paa, naar hun var ene, ikke tale om det til nogen. Nu syntes hun Fremtiden laa saa lys og smuk for hende.

Natten var saa stille og Maanen skinnede ind til hende; hun havde ikke rullet Gardinet ned.

Pludselig syntes hun, at hun hørte sagte Skridt ude paa Gangen. Hun rejste sig halvt op i Sengen og lyttede. Det var kedeligt, at hun ikke havde lukket sin Dør af; men det brugte man ikke her, fordi Døren, der førte ud til Haven, var saa forsvarligt aflaaset. — Der var nogen, der rørte ved hendes Dør — den blev sagte aabnet. Emilie plejede ikke at være frygtsom; men nu blev hun saa urolig, indtil hun saa', hvem det var, der besøgte hende — Clara.

Emilie sad op i Sengen. »Hvad er det, Clara? Hvad er det?«

Clara svarede ikke; hun lagde sig paa Knæ ved Siden af Sengen.

Emilie lagde begge sine Hænder om Søsterens Hoved og klappede hende paa Haaret og paa Kinden. »Hvad er det, Clara?« spurgte hun atter i en venlig Tone.

Clara svarede ikke. Hun støttede sin Pande mod Sengekanten. Saa løftede hun Hovedet lidt op og spurgte med brudt Stemme: »Tager Du ham fra mig?«

Emilie fo'er sammen og slap Søsterens Hoved. »Hvem tager jeg fra Dig?«

Det varede længe, før Clara kunde svare: »Du véd godt, hvem jeg mener.«

»Ja — jeg véd det nok; men Du spørger saa underligt, Clara. Hvor kan jeg tage En fra Dig, En, Du ikke har og ikke véd, om Du faar?« Hun begyndte pludseligt at spørge hurtigt, aandeløst, som om hun blev angst. »Har han sagt noget til Dig, noget, der kunde give Dig Grund til at tro, at han vilde forlove sig med Dig, har han, Clara?«

Clara svarede langsomt og tøvende. »Han og jeg gik altid sammen, somme Tider Haand i Haand, som to glade Børn, naar

ingen saa' os; men saa kom Du herud — og saa tog Du ham fra mig. Jeg er ikke vred paa Dig; Du vidste vel ikke, at jeg holdt af ham. Vi gik saa meget sammen, han og jeg, og han har sagt saa meget til mig.«

»Ja — men var det noget, som han ikke kunde sige til enhver?«

Clara svarede ikke straks. »Han havde lovet sin Moder ikke at forlove sig saa længe han kun er Student.«

Der kom en underlig Uro over Emilie. »Har han sagt det til Dig?«

»Ja.«

»Har han bedt Dig om at vente?«

»Han behøvede ikke at bede mig derom; han vidste, jeg vilde vente; jeg vidste ogsaa, hvorfor han sagde alt det til mig — vi var enige — der kunde ingen Tvivl være.«

Emilies Hjærte bankede voldsomt. Det, han havde sagt til hende, havde han ogsaa sagt til Clara, ikke mange Dage forinden! Og hvorfor skulde han sige det samme til Clara, naar det ikke var for at faa hende til at tro, at hun en Gang kunde blive hans

Hustru. »Du skal ikke være bedrøvet for min Skyld, Clara. Nu tager jeg jo hjem, og saa kommer jeg ikke mere her ud. Gaa nu ned og sov. Naar jeg er borte, bliver vel atter alt ved det gamle. Saa vil han atter gaa ud med Dig, og saa vil han atter fortælle Dig, at han ikke vil forlove sig, før han er bleven Kandidat. Gaa nu ned og sov.«

»Er Du vred paa mig?«

»Nej, Clara, Jeg er glad, fordi Du havde Tillid til mig . . . Du skal ikke være bedrøvet! . . . Kan Du saa godt lide ham? . . . Nej, Clara, jeg skal ikke tage ham fra Dig! Naar han har sagt alt det til Dig, som Du siger, saa maatte han vel mene noget med det. Jeg skal ikke komme her ud mere. Men kom ind til mig en Gang imellem og tal med mig om ham. Saa bliver maaske alt ved det Gamle. Kom ind og fortæl mig det — en af Dagene. Hvis Mo'er ikke tager altfor haardt imod mig, saa bliver jeg hjemme — ellers løber jeg min Vej; jeg tror nok, jeg véd, hvor jeg kan være, til jeg faar mig en Plads. Jeg vilde gærne have en Plads

— helst i en anden By; men hvis Moder tager godt imod mig, bliver jeg hos hende — foreløbig.«

»Skal jeg tage med Dig til Byen i Morgen?« spurgte Clara.

»Ja — hvis Du har Lyst.«

»God Nat!«

»God Nat, Clara!«

»Sov vel!« tilføjede Clara, idet hun gik.

Emilie svarede ikke. Hvorledes skulde hun nu kunne sove? Det, hun havde faaet at vide, skulde nok holde hende vaagen. For lidt siden havde hun været saa lykkelig — og nu? Hun havde vist ingensinde været saa bedrøvet som nu. Alt det, han i Dag havde sagt til hende, havde han sagt til hendes Søster nogle Dage i Forvejen. Hvorfor? Vilde han kaad lege med deres Følelser? Clara anede ikke, at Emilie havde nogen Tanke for den unge Student; det var meget godt; hun behøvede heller ikke at vide det.

Tidlig Mandag Morgen mødtes de to Søstre i Spisestuen. De talte kun lidt sammen, saa' begge forvaagede og modfaldne ud. Vejret var ogsaa trist, graat og uden Sol.

Mens de sad og drak Te, kom Studenten, munter og smilende. Han studsede dog, da han saa', at Clara ogsaa allerede var oppe og klædt paa til at gaa ud. Hun vilde sandsynligvis følge Søsteren til Jærnbanestationen; det var han ikke saa glad for. Han havde saa meget at tale med Emilie om; men saa maatte han vente, til han blev alene med hende i Jærnbanekupeen.

»Er det Vejret, der gør Damerne saa triste, eller er det Afskedens Smærte?«

»Begge Dele maaske,« svarede Clara, uden at le.

»Nu er Klokken vist saa mange, at vi skal afsted,« sagde Emilie lidt efter.

»Jeg følger med — jeg er færdig,« sagde Studenten.

Emilie gik op og sagde Farvel til sin Fader. Han var ked af, at hun tog afsted; men han kunde dog nok indse, at hun ikke kunde blive længere, naar hun intet Tøj havde med. Hun turde heller ikke love ham at komme igen paa Søndag, da hun ikke kunde vide, hvordan hendes Moder vilde

tage imod hende, men hvis hun ikke selv kom, vilde hun skrive.

Faderen var dog slet ikke fornøjet med det Arrangement.

Et Par Minutter senere var Studenten og de to Søstre paa Vejen til Charlottenlund Jærnbanestation. Da det ikke lykkedes den unge Mand at faa en livlig Samtale i Gang, blev han ogsaa selv ordknap.

»Nu skal jeg løse Billetter,« sagde han ved Stationen, og forlangte to. Han gav Emilie den ene og beholdt selv den anden.

»Skal De ogsaa til Byen nu, saa mangler vi en Billet,« sagde Clara.

»Jeg troede ikke De skulde med,« svarede han lidt skuffet.

»Jo,« sagde hun med et flygtigt Smil, idet hun skyndte sig hen til Billetkontoret.

Da Toget var kommen i Gang, var Studenten lige ved at fortryde, at han var taget med. Stemningen blev ved at være trykket.

»Hvorfor er De i saa daarligt Humør?« hviskede han en Gang til Emilie.

»Det er jo noget, man ikke kan gøre for,« svarede hun.

Da de kom ud fra Klampenborgstationen og gik over imod Studiestræde, spurgte han, om de vilde køre.

»Nej — det haster slet ikke saa stærkt med at komme hjem,« svarede Emilie.

Saa fulgte han med.

Clara var meget ked af det og gik og spekulerede paa, hvorledes hun skulde forhindre ham i at gaa med hjem og se, hvor hendes Moder boede; men hun fandt ingen Udvej. De gik over Frue Plads, gennem Skindergade, Møntergade og Gothersgade til Borgergade, og Clara syntes, at Borgergade aldrig havde set saa trist ud, som i denne Morgenstund.

Han blev ved at følge med.

Omsider standsede de udenfor Pantelaanerskens Hus.

»Naa — her er det De boer,« sagde han, idet han standsede og saa' op ad Huset.

»Ja — her boer vi,« gentog Clara og rakte ham hurtigt Haanden, for at faa ham til at gaa inden hendes Moder saa' ham. Saa smuttede hun ind i Gadedøren, hvor hun stod og ventede paa Emilie.

Men Emilie fik ikke Lov at slippe saa let.

»Ser jeg Dig igen før Søndag?« hviskede han.

Han sagde Du til hende, lige som i Gaar Aftes, naar ingen hørte det! Hun vilde trække sin Haand til sig; men han holdt fast. »Det véd jeg ikke nu,« svarede hun.

»Men paa Søndag kommer Du?«

»Jeg véd det ikke — jeg kan ikke sige det nu,« svarede hun hurtigt og søgte at slippe fra ham; men han blev at holde paa hendes Haand, og nu trykkede han den saa haardt, at det næsten gjorde ondt.

Han blev rød i Hovedet og hans Stemme var lidt hæs, da han gentog: Véd Du det ikke?«

»Nej — jeg véd ikke, om jeg maa!« svarede hun hastigt. Hun rev Haanden til sig. »Nu maa jeg op!« Da hun stod i Gadedøren ved Siden af Clara, nikkede hun alvorligt til ham. »Farvel.«

Han blev staaende og saa' ind i Gadedøren længe efter at hun var gaaet. Han kunde ikke forstaa, hvad der var i Vejen! Det var da mærkeligt, saa hun havde for-

andret sig! Eller var hun ogsaa ked af, at Clara var fulgt med?

Saa snart Madam Nielsen saa' Emilie, foer hun hen imod hende. »Naa — kommer Du nu, Du . . .«

Tiltalen skulde have været meget længere, men Clara traadte imellem. »Du maa ikke skænde paa Mille, Mo'er! Det var Fa'er, der vilde have, hun skulde blive der; men nu kommer hun ikke mere derud.«

Madam Nielsen, der straks kom i Krigshumør, da hun saa' Emilie, blev paafaldende hurtigt rolig og saa' nu spørgende og tvivlende fra Clara til Emilie og fra Emilie til Chara. »Hvor kan det være, at hun ikke kommer mere derud?« spurgte hun, som om hun ikke rigtig troede den Forklaring.

»Jeg bryder mig ikke om at komme der ud,« svarede Emilie rolig.

»Det var underligt! Før vilde Du saa gærne derud, at Du lavede mig en hel Skandale! Du tror maaske, jeg har glemt det, fordi Du har været rendt bort en hel Uge?«

»Ja, men Mo'er, naar Mille nu ikke mere forlanger at komme derud,« indvendte Clara,

»og naar det ikke er hendes Skyld, at hun blev der ude, saa kan Du da nok lade være at skænde paa hende for en Gangs Skyld.«

»Jeg skænder jo heller ikke. Tag saa Jeres Tøj af! I staar lige som I var fremmede begge to. Du skal vel ikke hjem igen lige straks?«

»Nej — det haster ikke med mig.«

Og saa blev Clara hele Dagen i det gamle Hus i Borgergade.

Madam Nielsen kunde ikke lade være at spekulere paa, hvorfor Emilie pludselig havde tabt Lysten til at være ude i Ordrup. Der maatte stikke noget under. Og hun gav sig til at tale om det om Eftermiddagen, da hun og Clara en Gang var alene i Spisestuen. »Var I ude i Gaar?« spurgte hun.

»Jeg var bare en lille Tur med Anker og Blanka.«

»Var Mille ikke med?«

»Nej . . . Jo, vi mødte hende.«

»Gik hun da alene?«

»Nej — med Rønne. Efter Middag blev vi allesammen hjemme.«

»Hvorfor vil Mille ikke mere derud?«

»Det véd jeg ikke.«

»Vist véd Du saa, lille Clara! Du behøver jo ikke at prøve paa at bilde mig noget ind. Jeg maatte da være en daarlig Moder, hvis jeg ikke kunde se, naar der er noget i Vejen med Jer. Tror Du ikke, at Rønne synes godt om Mille?«

»Jo, det kan nok være,« svarede Clara langsomt. »Hun er jo munter, naar hun er der ude, hun ser godt ud, og saa er han opmærksom imod hende, fordi hun er fremmed.«

»Og saa bryder Du Dig ikke om at være derude?«

Clara svarede ikke.

»Du har jo fortalt mig saa meget om den unge Student,« vedblev Moderen. »Har Du bedt Mille om at lade være at komme ud til Jer?«

»Nej, jeg har ikke bedt hende om det; men hun lovede mig det selv.«

Moderen lo. »Jeg kunde nok tænke, at I to havde en Hemmelighed for. Saa er det da pænt af Mille, at hun for din Skyld ikke mere vil komme ud i Ordrup. Jeg bildte mig for Resten ind, at hun ogsaa

syntes godt om Studenten, og at det var mere for hans end for sin Faders Skyld, at hun saa gærne vilde der ud.«

»Nej,« svarede Clara i en afvisende Tone. »Hun kender ham jo næsten slet ikke, og desuden har hun ogsaa sagt til mig, at hun ikke brød sig noget om ham.«

»Naa — ja, saa kan Du jo være rolig nok,« svarede Moderen; saa saa' hun lidt paa Datteren, gav sig til at le og udbrød: »Du er et lille Fæ, Clara.«

Clara svarede ikke; men hun kunde dog ikke lade være at tænke paa Moderens Bemærkning. Skulde Mille alligevel have narret hende?

Da Clara om Aftenen skulde hjem, sagde Emilie: »Kom saa her ind igen en af de første Dage og fortæl mig, hvordan I har det der ude, om Du igen er bleven lige saa gode Venner med Hr. Rønne som før.«

Nu syntes Clara, at Emilies Stemme dirrede lidt, da hun sagde det sidste. »Hvorfor vil Du vide det?« spurgte hun.

Emilie saa forundret paa Søsteren. »Synes Du det er underligt, at jeg gærne vil

vide, om Du har nogen Fornøjelse af, at jeg ikke mere kommer ud og bringer Forstyrrelse i Jeres rolige, selskabelige Liv?«

»Jeg skal nok komme paa Onsdag eller paa Torsdag,« svarede Clara.

Da Clara om Aftenen skulde hjem, fulgte baade hendes Moder og Emilie hende til Klampenborgstationen.

Først om Lørdagen kom Clara atter til København; Emilie havde ventet paa hende hver Dag, og da hun endelig kom, var hun ikke meget meddelsom. Emilie maatte formelig lokke hvert Ord ud af hende.

»Jeg har ventet paa Dig, Clara,« sagde Emilie.

»Har Du?«

»Ja; Du lovede jo at komme i Onsdags.«

»Ja,« svarede Clara; men jeg mente ikke, det skulde være saa bestemt.«

»Nej — det var jo heller ikke nødvendigt. Du har maaske været meget optaget, været meget ude?«

»Nej — jeg har gaaet lidt ud alene. Anker og Blanka gaar jo ogsaa alene.«

»Og Rønne?« spurgte Emilie med lidt dæmpet og usikker Stemme.

»Jeg har ikke set meget til ham; han arbejder paa sit Værelse; han læser maaske til en Eksamen.«

»Han har jo Ferie.«

»Har han?«

Lørdag Eftermiddag er en travl Dag paa et Laanekontor; derfor var Madam Nielsen saa optaget, Emilie gik og gjorde rent, Clara gik og kedede sig og tog tidlig hjem til Landstedet.

Søndag Morgen spurgte Madam Nielsen meget venligt Emilie, hvor hun havde tænkt paa at gaa hen.

»Jeg havde tænkt paa at gaa lidt ud hos Jørgensen paa Østerbro.«

»I Ølhaven! Det var da ogsaa et Sted at tage hen paa en Søndag. Vi kan jo tage ud i Morskabsteatret og se den ny Revy. Skal vi det?«

»Ja — det er mig ligegyldigt, hvor jeg kommer hen.«

— — —

Og ude i Haven i Ordrup gik Clara og var mismodig.

Da Anker og Blanka om Formiddagen gik en Tur, raabte Blanka til hende: »Gaar Du med, Clara?«

Men Clara havde ikke Lyst til at gaa ud.

En Timestid efter gik Ludvig Rønne ud gennem Havelaagen. Han saa' hende godt, han hilste paa hende, men han spurgte ikke, om hun vilde følge med.

Hun stod ved Stakitet og saa' efter ham, til han var kommen et langt Stykke ned ad Vejen — saa fulgte hun efter ham. Hun anede nok, hvor han skulde hen — paa Jærnbanestationen; han ventede paa Mille. Ja, i Dag kunde han vente længe! Ved denne Tanke kom der et lille Glimt af Ondskab i Claras smukke, sørgmodige Øjne. Hun vilde ikke have, han skulde se hende, og trak sig tilbage, for at gaa hjem ad en Sidevej. Hun saa', at han blev staaende uden for Stationen og ventede paa Toget.

Han kom ikke hjem før Klokken var fire, og da han havde spist til Middag, gik han igen.

Først om Aftenen kom han tilbage.

Under Aftensmaaltidet var han alvorlig, tankefuld og meget tavs, og blev heller ikke nu hjemme længer end til han havde spist. Og saa saa' Clara ham ikke mere den Dag.

Klokken var over tolv, da han kom hjem. Og paa Vejen hjem kunde han ikke gaa lige; snart var han midt paa Vejen, snart paa den ene Side, snart paa den anden, en Gang imellem stod han stille og talte halvhøjt med sig selv: »Man kan s'gu sagtens blive forfalden, naar man har Sorg; saa drikker man og drikker til det bliver en Vane, og saa gaar det med Drankerne som med Morfinisterne, er man først begyndt; kan man ikke holde op igen.« Han slingrede videre hen ad den ensomme, mørke Sti. Da han havde gaaet et halvt Hundrede Skridt, standsede han atter, tog sin Hat af og purrede op i Haaret. »Det skulde Mo'er bare vide — drukket Toddy med to Sangerinder! — Puh!« Saa gik han rask videre, slog Takt med Haanden og sang:

»Liflig fløjte Fugmanns Nattergale,
Hanen galer paa Sant Petri Spir,
der er mørkt i alle Grøndals Sale,
Ludvig Rønne kommer hjem fra Svir.«

Da han ikke kunde finde flere Rim hurtigt nok, truttede han Resten af Melodien uden Ord, og gik nu syngende hele Vejen, indtil han kom til Havelaagen.

Han forsøgte at gaa sagte op ad Trapperne, men hvert Øjeblik kom han til at støde imod med sine Støvlenæser, og da han vilde tage et Skridt paa tre Trappetrin, faldt han ned ad de to, og gjorde i det hele taget en Støj, der kunde vække en hel Kaserne. Oppe ved sin Kammerdør undrede han sig over, at han ikke havde taget sine Støvler af nede i Stuen.

Da han var kommen ind, famlede han længe om i Mørket, for at lede efter en Tændstik. Endelig huskede han paa, at han havde en Tændstikæske i Lommen. Han strøg en Tændstik, og opdagede nu, at Maren havde glemt at sætte hans Lampe ind til ham. Han tog sine Støvler af og listede sig paa bare Strømper ned i Stuen

og tog de to Lys, der sad i Stagerne paa Fortepianoet.

Han tændte det ene Lys og gik omkring med det i Hænderne for at lede efter et Sted, hvor han kunde sætte det. Der var ingen Stager, ikke engang et Par Øl- eller Vinflasker. Saa borede han Stearinlysene ned i den bløde Jord i to Urtepotter, hvor de ikke kunde naa at stikke Ild i Bladene. Han satte begge Urtepotterne med de brændende Lys ned paa sit Skrivebord. Længe sad han med Haanden under Kinden og stirrede ind i Flammerne. Saa gav han sig til at skrive: »Min kæreste Veninde! Hvorfor kom Du ikke i Dag, eller hvorfor sendte Du mig ikke et Par Ord om, at Du ikke kunde komme? Jeg gik og ventede og længtes. Jeg maa endelig tale med Dig. Kan Du ikke komme herud i Morgen, Mandag Aften, saa maa Du skrive til mig, hvor jeg kan træffe Dig paa Tirsdag Aften; jeg vil da komme til København.«

Disse Par Linier havde han skrevet i stor Hast og uden at standse; nu sad han lidt og tænkte; tilsidst blev han dog enig med

sig selv om, at han ikke vilde skrive mere. Han tilføjede en Hilsen og sit Navn, lagde Brevet i en Konvolut, satte Frimærke paa, og gik atter ned ad Trappen, gennem Haven og hen ad Vejen. Han var endnu tung i Hovedet, men ellers fuldstændig klar. Hurtigt gik han hen ad den ensomme Vej til Jærnbanestationen, lagde sit Brev i Postkassen og gik samme Vej tilbage.

Mandag Formiddag kom Postbudet op paa Laanekontoret med et Brev i Haanden og begyndte at læse Adressen for Madam Nielsen, der var alene tilstede: »Frøken Emilie Nielsen, Adresse Fru Nielsen . . .«

»Ja, det er rigtigt!« afbrød Madam Nielsen ham og tog imod Brevet.

»Ja, for her staar ikke, paa hvad Sal i Huset det er,« bemærkede Postbudet.

»Nej, men der er ingen andre her i Huset end os, der hedder Nielsen; det er meget rigtigt.«

»Farvel!«

»Farvel!«

Madam Nielsen gik forsigtig hen og saa' ind i Sideværelset, saa vendte hun tilbage til sin Plads og satte sig ned paa Stolen. Hun betragtede Konvoluten paa begge Sider, pillede derefter en Haarnaal ud af sit Nakkehaar og skar Konvoluten op med den.

Ja — noget lignende var det hun havde ventet, saa snart hun fik Brevet mellem Fingrene. Og nu sad hun og stirrede paa Skriften, til den dansede for hendes Øjne og Blodet bankede i hendes Tindinger. Hvor Clara var et lille Fæ! Og blind maatte hun jo være! Hun lod Haanden med Brevet synke langsomt ned paa Skødet. Da hun havde siddet lidt saaledes, ubevægelig, stirrende stift ned paa Gulvet, uden at se paa noget, bukkede hun Brevet sammen saa mange Gange hun kunde, og da det tilsidst var blevet saa lille som et Garnvinsel, gæmte hun det i sin Lomme. Det var nok ikke værdt, at det Brev kom videre.

Ved Middagstid kom Clara. Hun smilte lidt, da hun saa' Moderen, men Smilet var kun flygtigt.

Madam Nielsen begyndte straks et Forhør. »Havde I det morsomt der ude i Gaar?«

»Som vi plejer; jeg morede mig ikke.«

»Var I ikke ude i Skoven?«

»Anker og Blanka laa det meste af Dagen i en Baad i Dammen ved Raadvad; Anker malede en Skitse med Aakander.«

»Du var ikke med?«

»Nej.«

»Og Rønne?«

»Ham saa' jeg ikke meget til; han var kun hjemme paa den Tid, han skulde spise.« Pludselig hævede hun Hovedet og spurgte i en hastig Tone: »Hvor var Mille henne?«

Skønt Madam Nielsen ikke var i særdeles godt Humør, fik Claras Mistanke hende dog til at le. »Ja, hende var han ikke sammen med; hun var i Morskabsteatret med mig. Det var bedst, om Mille ikke fik Dig at se i Dag.«

»Hvorfor?«

»Du skal altid spørge: Hvorfor? — Det er jo ikke enhver Ting, man har Lyst til at holde en lang Forklaring over. Har Du

maaske Lyst til at fortælle hende, at Du gik alene der hjemme og kedede Dig?«

»Nej.«

Det kunde dog ikke undgaas, at Emilie fik at høre, at Clara var der, og at hun kom ind og talte med hende; men Pantelaanersken sørgede for stadig at være tilstede, saa at det ikke lykkedes Emilie at komme til at tale om det, der interesserede hende allermest.

Da om Aftenen Clara skulde hjem, bad Emilie, om hun maatte følge hende til Jærnbanestationen. Hun fik ogsaa straks Lov til det, men Moderen fulgte med, og hindrede derved enhver fortrolig Samtale.

Men paa Hjemvejen begyndte Madam Nielsen straks at fortælle Emilie Nyheder, der var lige saa sande som mange af dem, man læser i Aviserne, og som gjorde den tilsigtede Virkning.

»Der var nok meget morsomt ude i Ordrup i Gaar,« sagde hun. »De var ude i Skoven, og de var ude med en Baad i en Sø, hvor Anker malede Aakander.«

»Saa var det vel Lyngby Sø?« bemærkede Emilie tørt.

»Nej, det var nok i Dammen ved Raadvad. Hvorfor tror Du, det var Lyngby Sø?« spurgte Madam Nielsen.

»Jo — det er et Sted, hvor Rønne holder meget af at ligge og plaske med en Baad. For han var vel med?«

»Ja, det tror jeg nok.«

Der blev en lang Pavse.

»Har Du maaske været med ude paa Lyngby Sø?« spurgte Madam Nielsen.

»Ja — en Gang,« svarede Emilie kort, som om hun var ked af at fortsætte denne Samtale.

Men Madam Nielsen opgav ikke saa let sin Sag. Lidt efter spurgte hun igen: »Malede Anker ogsaa den Gang Aakander?«

»Nej — han var slet ikke med.«

»Saa maatte Studenten ro alene?«

»Ja.«

»I var maaske ikke saa mange i Baaden?«

»Nej.«

»Du og Clara?«

»Clara var ikke med.«

»Saa var I kun to i Baaden?«

»Ja — vi var kun to i Baaden.«

Madam Nielsen trak Vejret dybt; men saa havde hun ikke mere at spørge om foreløbig. Et langt Stykke gik de uden at tale sammen. Saa begyndte Madam Nielsen igen: »Hvis Du nu rejste, som Du har talt om, at Du kunde have Lyst til, tror Du saa ikke, Du vilde komme til at savne din Fader?«

»Jo, men saadan gaar det jo saa tidt; jeg hører vel nok lidt fra ham en Gang imellem.«

»Saa vilde Du vel heller ikke saa langt bort herfra?«

»Hvis jeg maa rejse, saa vil jeg hen et Sted, hvor jeg kan faa en god Plads, ligegyldigt, om det saa er kort eller langt borte.«

»Ja, Du er jo stor nok til at kunne skøtte Dig selv,« sagde Madam Nielsen eftertænksom, »og naar Du har Lyst til at komme ud af Huset, maa Du jo ogsaa have

Lov til det. Jeg kan bare ikke forstaa, hvor den Rejselyst er kommen fra.«

»Jo — jeg vil gærne ud at se mig om.«

»Vil Du da have, jeg skal søge en Plads til Dig?«

»Ja — Tak!«

Madam Nielsen kom til at tænke paa det stærkt sammenfoldede Brev, hun havde i sin Kjolelomme; hun tog det op, holdt det et Par Minutter mellem Fingrene, lod det saa falde ned paa en Rist i en Rendesten, stødte til det med sin Parasol, saa det forsvandt i Kloaken.

Saa var d e t ude af Verden! Men hvad nyttede det? I heldigste Fald forhindrede det, at Mille fejrede den Triumf at blive Doktorfrue. Efter hvad Madam Nielsen kunde forstaa, havde den unge Laban gaaet og bildt Clara en hel Del ind, og faaet hende til at tro, at han en Gang vilde gifte sig med hende, og nu gik hun og sørgede, fordi han trak sig tilbage fra hende. Clara haabede vel endnu — hun vidste jo ikke engang saa meget som Moderen — ellers vilde hun vel ikke haabe. Men Mille skulde hel-

ler ikke faa ham! Det Fjendskab, der nærmest havde sit Udspring i Misundelse, som Pantelaanersken havde næret til sin Steddatter fra denne var en lille Pige, var ikke bleven mindre med Aarene.

Allerede næste Dag talte Madam Nielsen med Brandt om at skaffe Mille en Plads i en af Provinserne udenfor Sjælland. Han mente, det ikke vilde være saa vanskeligt, og efter at have talt med et Par Fæstemænd, kunde han om Aftenen tilbyde hende en Plads som Husjomfru hos en Forpagter i Nærheden af Vejle.

Da Emilie nu pludselig fik den Besked, at hun maatte rejse, og at der var sørget for Plads til hende, blev hun noget overrasket, maaske lidt mistænksom.

Madam Nielsen kunde se det paa hende. »Nu har Du maaske ikke Lyst til at rejse?« spurgte hun.

»Jo,« svarede hun hurtigt.

»Du maa selv gaa hen og tale med Fæstemanden om Pladsen.«

Saa blev det bestemt, at Emilie skulde rejse allerede Dagen efter. Somme Tider

følte hun, at hun havde gjort et overilet Skridt ved saaledes at rejse ud imellem Fremmede og ikke have anden end sig selv at støtte sig til. Hun var ogsaa bedrøvet over at skulle skilles fra Faderen; men nu var Beslutningen taget, den kunde ikke gøres om.

Om Aftenen, da hun kunde faa Lov til at sidde i Ro, skrev hun et kort Brev til sin Fader.

»Min kære Fader!

Du maa ikke blive bedrøvet over det, jeg her skriver til Dig. Jeg har længe haft Lyst til at komme ud at se mig om, ud paa Landet, bort fra den kedelige trange Gade, hvor jeg har tilbragt hele min Barndom. Og nu har jeg faaet en god Plads paa en Herregaard i Nærheden af Vejle. Jeg skal allerede rejse i Morgen og kan derfor ikke engang komme og sige Farvel til Dig, men saa snart jeg kommer der over, skal jeg skrive til Dig, og saa skal jeg skrive tidt, skrive om alt, hvad jeg ser og oplever. Jeg er vis paa, at Du ogsaa føler, at det er klogt, jeg kommer ud i Landet,

hvor der er sundt og frisk, hvor man kan lære noget, faa et friere Syn paa Livet, alt det vil Du ogsaa indse, og saa vil Du ikke være vred eller bedrøvet, fordi jeg maatte rejse, uden at komme ud og sige Dig Farvel. Jeg faar en god Løn, jeg skal være sparsommelig, og Vinteren vil snart gaa, saa vil jeg samle sammen, saa Du kan komme over at besøge mig næste Sommer, enten jeg bliver der, hvor jeg nu tager hen, eller jeg faar en anden Plads der i Nærheden. Er jeg først kommen bort fra København, tror jeg ikke, jeg kommer dertil for det første. Hils Blanka og Clara, som heller ikke véd, at jeg rejser. Det blev jo bestemt saa hurtigt. Jeg har en Gang før talt til Moder om, at jeg gærne vilde ud paa Landet eller til en anden By, og saa talte vi om det i Mandags, og hvis jeg saa vilde have den Plads, der blev tilbudt mig, maatte jeg rejse straks. Aa, jeg vilde rejse saa glad, hvis jeg bare havde talt med Dig og set, at Du ikke var bedrøvet. Du kan tro, jeg vil faa det godt, og jeg skal skrive til Dig saa tidt, at Du snart kan faa en hel Skuffe

fuld af Breve. Hils Anker og hils Fru Rønne, og vær selv hilset, min egen, kære Fader, tusind Gange fra din

Emilie.«

Næste Morgen Klokken ni rejste Emilie med Korsørtoget, fulgt til Jærnbanen af sin Stedmoder.

Paa samme Tid gik den unge Student Rønne og ventede paa Postbudet. I Dag maatte han da faa Svar paa det Brev, han havde skrevet til Emilie. Han maatte tale med hende en Gang i Dag, og saa vilde han foreslaa hende, at de offentliggjorde deres Forlovelse. Han mente ikke det vilde være vanskeligt at tale sin Moder til Rette og faa hendes Samtykke; men han vilde først tale med Emilie.

Han synes, Postbudet blev saa længe borte i Dag. Endelig saa' han Manden med Brevene nede paa Vejen. Studenten gik ham i Møde.

Postbudet, der kendte ham, hilste og vilde gaa videre.

»De har ingen Breve til mig?« spurgte Studenten.

»Nej — jeg tror ikke.« Han saa' efter i sin Pakke. »Nej — ikke denne Gang.«

Studenten blev hed i Hovedet. »Har De slet ingen Breve til os.«

»Der er et til Hr. Nielsen.«

»Det kan jeg tage tage med.«

»Værs'god!«

Studenten tog imod Brevet, og paa Vejen hjem betragtede han Udskriften. Han kendte ikke Emilies Haandskrift; men han var sikker paa, at det var hende, der skrev til sin Fader. »Hvorfor skriver hun ikke til mig?« mumlede han flere Gange halvhøjt. Nielsen plejede ikke at staa tidligt op. Det vilde nok vare en Timestid eller halvanden, inden han kunde faa at vide, hvorfor Emilie ikke havde været der i Søndags. Han vilde gæmme Brevet til Nielsen vaagnede og selv give ham det.

Endelig, da Klokken var henad elleve, kom Nielsen ned i Haven, hvor Ludvig Rønne gik og ventede.

Efter den sædvanlige Morgenhilsen og

et Par almindelige Bemærkninger, sagde Studenten: »Postbudet gav mig før et Brev til Dem.«

»Et Brev — til mig?« Han tog Brevet og saa' paa det. »Det er fra Mille! Det er saa sjældent, at man faar Breve, at man bliver helt forfjamsket, naar der en Gang imellem kommer et.« Han blev ved at sidde og betragte Brevet, som om han var bange for at aabne det. »Jeg vil ikke haabe, der er noget i Vejen! Hun fortæller os maaske, hvorfor hun ikke var her i Søndags.« Han satte sig ned paa en Bænk og aabnede langsomt Konvoluten.

Studenten stod nær ved ham og betragtede ham opmærksomt.

Da Nielsen havde læst et Par Linier, lod han Haanden med Brevet synke og sad og stirrede stift frem for sig.

Ludvig Rønne turde næppe trække Vejret. »Er der hændet Deres Datter noget slemt?«

»Ja.«

»Hvad er det da?«

Uden at svare paa dette Spørgsmaal

mumlede han for sig selv: »Der maa stikke noget under.« Han læste videre, og da han havde læst tilende, lod han forknyt baade Hovedet og Haanden med Brevet synke.

»Er det meget slemt?« spurgte Studenten atter i samme dæmpede, ængstelige Tone som før.

»Hun er rejst!« sagde Nielsen med mat Stemme.

»Emilie!?« Det lød næsten som et Skrig; men Nielsen syntes ikke at lægge Mærke til det. Lidt efter spurgte Studenten: »Hvor er hun rejst hen?«

Nielsen rakte ham Brevet. »De kan selv læse det.«

Ludvig Rønne løb det først igennem med feberagtig Hast. Da han kom til Slutningen var det som om hans Hjærte snørede sig sammen. Hvad skulde det betyde? Der var Hilsen til alle andre herude, kun ikke til ham! Hver enkelt var nævnt, hans Moder med — ham alene forbigik hun. Saa læste han Brevet en Gang til, og nu ganske langsomt. Det var et mærkeligt Brev; han havde en Følelse af, at den unge

Pige havde været meget bedrøvet, da hun havde skrevet Brevet; uvilkaarligt holdt han Papiret op for Lyset, som for at se, om der ikke endnu var Spor af Taarer. Af sine tidligere Samtaler med Nielsen, der havde kaldt sin Datter en Askepot, havde han forstaaet, at Emilie havde en ond Stedmoder. Skulde Emilie være bleven tvungen til at rejse. Skulde hun have skrevet Brevet i Stedmoderens Paasyn? Der stod nok, at hun selv havde ønsket at rejse; men det lød saa utroligt. Og saa var det, som om ingen maatte vide, hvor hun var rejst hen. Paa en Forpagtergaard i Nærheden af Vejle, stod der; men hvor var det?

»Tror De, at Deres Datter selv gærne vilde rejse?«

»Ja — det tror jeg nok hun vilde; hun havde det jo slet ikke saa godt. Men saa hastigt — uden sige mig Farvel — uden at sige mig, hvor hun rejser hen — jeg maa vist ikke vide det.«

Studenten sad lidt og tænkte. Skulde han betro sig til Emilies Fader? Skulde han fortælle ham, hvad han og Emilie havde

talt om forrige Søndag, mens de var to i en Baad paa Lyngby Sø? Skulde han fortælle ham, at han havde sendt hende et Brev, som hun ikke havde svaret paa — og som hun ikke vilde svare paa, kunde han nu forstaa? Aa, hvad kunde det hjælpe? Den Gaade, han ikke selv kunde løse, kunde den Gamle vist heller ikke hjælpe ham med. Han maatte først have et Par Ord fra hende selv, han maatte vide, hvorfor hun rejste saa uventet og pludseligt, og hvorfor hun ikke havde svaret paa hans Brev. Hun maatte sige ham det!

XI.

Den sidste Vandring.

Hele Sommeren havde Nielsen ikke en eneste Gang været i København, han havde ikke følt ringeste Længsel efter at se den gamle Rønne i Borgergade. Men nu vilde han gaa der ind. Han vilde vide, hvordan det hang sammen med Emilies pludselige Rejse. Hun havde haft hele Søndagen til sin Raadighed, hvorfor var hun da ikke kommen ud til ham? Han var bleven saa mat og han følte sig saa træt siden han fik den Efterretning, at Emilie var rejst. Han følte sig saa tung om Hjærtet, saa inderlig bedrøvet, som om den eneste, han brød sig om, havde forladt ham.

Det var mærkværdigt, saa mat han

pludselig var bleven. Han vilde tage til Byen, men han maatte først hvile sig lidt efter den Forskrækkelse. Han gik op i sit Værelse, lagde sig paa Chaiselonguen og tog et Tæppe over sig. Han havde ikke Lyst til at tale med nogen.

Da der var gaaet en halv Times Tid rejste han sig og gjorde sig i Stand til at gaa. Han havde ingen Ro paa sig.

Paa Gangen mødte han Fru Rønne.

»Skal De ud?« spurgte hun.

»Ja — jeg tager til København. Det kan være, at jeg ikke kommer hjem til Middag, saa skal De ikke vente gaa mig.«

»Er De ikke rigtig rask i Dag?«

»Naa — jeg er lidt træt, men det gaar nok over, naar jeg først kommer lidt i Trit.« Han løftede paa Hatten, trippede ned ad Trappen, gik langsomt gennem Haven og hen ad Vejen, støttende sig til sin tykke Stok.

Jo, det var rigtigt, da han først kom i Gang, gik det bedre. Det var nok lidt besværligt at naa Jærnbanestationen, men tilsidst lykkedes det dog. Værre var det at

komme fra Klampenborgstationen til Borgergade. Den Fodrejse opgav han da ogsaa snart og nøjedes med at gaa hen til Tivoli, for derfra at køre med Sporvognen til Kongens Nytorv.

Saa var han atter i Borgergade. Han syntes den gamle Gade saa' endnu mere trist ud end før.

»Naa — kommer Du her?« spurgte hans Kone lidt forbavset, da han traadte ind i Laanekontoret. Hun kunde se paa ham, at han var ophidset og vidste derfor, at han kom for at fordre Forklaring angaaende Emilies Rejse.

Han kastede sig paa en Stol. »Hvorfor er Mille rejst?« var det første han spurgte om.

»Hun bad mig, om hun maatte rejse — hun havde jo længe haft Lyst til at rejse. Har hun ikke talt til Dig om det? Jeg troede, at Du og hun var enige, derfor vilde jeg ikke sætte mig imod det.«

»Hvorfor var hun ikke ude hos mig i Søndags?«

»Hun vilde ikke gaa der ud — jeg véd

ikke, af hvad Grund; men jeg har ikke forbudt hende at gaa derud.«

»Du har dog gjort det før.«

»Det véd jeg nok,« svarede hun, »men Du véd ogsaa, hvorfor. Jeg vilde ikke have, at Fru Rønne og andre Folk derude skulde vide, hvad det var for en Forretning, vi levede af; vi havde jo begyndt med at bilde dem noget ind, og jeg vilde ikke have, at hun ogsaa skulde gøre sig delagtig i den Løgn; men efter at hun havde været der ude flere Gange og sidst en hel Uge, var der ikke længer nogen Grund for mig til at nægte hende at tage der ud, saa ofte hun havde Tid og Lyst.«

»Hvorfor kom hun ikke ud til mig i Søndags?« gentog han i en klynkende Tone.

»Jeg véd det ikke! I Søndags sagde hun, at hun ikke vilde gaa derud, jeg spurgte hende ikke hvorfor. I Søndags vidste hun jo endnu ikke, at hun skulde rejse, ellers var hun vel nok kommen ud til Dig.«

»Hvorfor rejste hun saa hastigt?«

»Fordi hun ikke kunde faa den Plads,

der blev tilbudt hende, hvis hun ikke rejste omtrent med det samme, og da hun gærne vilde have den, var der ikke andet at gøre. Saadan noget maa hun vel ogsaa have skrevet til Dig?«

Han sad og rokkede paa Stolen og saa' meget ulykkelig ud; af og til trak han Vejret dybt, som om han havde svært ved at faa Luft, og somme Tider strøg han sig med Haanden over Panden, som om det kunde hjælpe ham at holde Tankerne samlede; en Gang imellem løb de saa forvirrede om i hans Hoved, at han øjeblikkdlig ikke vidste, hvad det var, han vilde tale om, men sad tavs og ventede paa, at hun skulde sige noget. Han kunde ikke forstaa Emilie. Alt det, hans Kone havde sagt ham, lød jo meget naturligt og fornuftigt.

»Saa bryder hun sig vel heller ikke mere noget om mig?« mumlede han.

»Jo — saamænd gør hun saa.«

Han sad igen lidt og tænkte. Saa spurgte han: »Hvor var det, hun rejste hen?«

»Det kan jeg ikke huske; jeg véd kun,

at det var i Nærheden af Vejle. Jeg har ikke skrevet Gaardens Navn op; hvis jeg har vidst det, saa har jeg glemt det. Skrev hun ikke sin Adresse i det Brev, hun sendte Dig?«

»Nej. Jeg tænkte nok, jeg ikke maatte vide, hvor hun var rejst hen.«

»Jeg har ikke forbudt hende at sige det, og jeg kan ikke gøre for, at jeg har glemt det. Du er saa mistroisk.«

Nu var det lige som om en Gnist flammede op i ham; han hævede Hovedet og sagde i en stærkere og skarpere Tone: »Det har jeg ogsaa Grund til! Der er noget, der bliver fordrejet eller skjult for mig! Hun maa have haft en Grund til at forlade mig og Hjemmet og til at komme ud mellem Fremmede, saa langt bort herfra som muligt.«

»Hvis det var andet end Trækfuglelyst, der griber saa mange unge Mennesker, saa har hun i hvert Fald ikke fortalt mig Grunden.«

»Vilde Du lade Blanka eller Clara rejse og tage Tjeneste i Jylland?«

Madam Nielsen saa' med godt forstilt Forbavselse paa ham. »Bebrejder Du mig, at jeg lod hende faa sin Villie? Det skulde jeg bare have vidst, saa skulde hun nok have faaet Lov til at blive hjemme; jeg havde god Brug for hende, og hun og jeg kom meget godt ud af det med hinanden.«

»Du var hende i Moders Sted, men Du har aldrig behandlet hende som din Datter; Du har lige fra først til sidst gjort den mest iøjnefaldende Forskæl paa hende og dine egne Døtre, og havde Du ikke gjort det, havde Du gjort Hjemmet lige saa venligt for hende, som for de andre to, havde Du givet hende Lov til at følge med ud paa Landet, i Stedet for at beholde hende her hjemme som Tjenestepige, saa vilde hun aldrig have bedt Dig om Lov til at rejse bort. Hun har stadig følt sig tilsidesat; hun har vist ikke klaget, men hun har tænkt, at naar hun skulde blive ved at gaa som Tjenestepige her hjemme, saa kunde hun lige saa gærne være Tjenestepige hos Fremmede, og det giver jeg hende Ret i. Sidste Gang, hun bad Dig om at maatte rejse,

var vel, da hun kom hjem fra Ordrup; da maatte hun, da hun kom hjem, tydeligere end nogensinde føle den Forskæl, der blev gjort paa hende og hendes Søskende, da skulde hun nok tabe Lysten til at tilbringe sin Ungdom, som sin Barndom, i et skummelt Køkken med et eneste Vindue ud til en lille, stinkende Gaard. Det var ikke underligt, hun følte Lyst til at komme herfra. Hun har saamænd lige til det sidste maattet føle, at hun havde Stedmoder.«

»Du har vist ikke godt af at tale saa meget,« svarede Madam Nielsen tørt, og med et flygtigt haanligt Smil. »En kan ikke gøre sig bedre, end han er.«

»Jo, man kan; det var ikke godt andet.«

»Naa — ja,« vedblev hun i en haard Tone, »jeg har ikke kunnet gøre det. Jeg har ikke holdt af hende fra det Øjeblik, jeg fik hende, det kunde jeg ikke gøre for, og jeg holdt heller ikke af hende nu, hun heller ikke af mig; men vi lod ikke hinanden mærke noget; vi havde vænnet os til hinanden.«

Han sad igen lidt og tænkte. »Er

der slet ingen, der véd, hvor hun er kommen hen?«

»Den første Gang, hun skriver hjem, skriver hun nok hele Adressen,« svarede Madam Nielsen.

Nielsen rejste sig langsomt. »Jeg tror, jeg lægger mig lidt ind paa Chaiselonguen.«

Og der fik han Lov til at ligge i Fred hele Dagen. Han vilde ingen Ting spise. Først hen ad Aften drak han en Kop Te og spiste et Par Stykker Franskbrød.

»Jeg tror, jeg kommer til at blive her i Nat,« sagde han.

Næste Dag op ad Formiddagen stod han op, men lagde sig straks efter paa Chaiselonguen, og der tilbragte han det meste af Dagen.

»Det er bedst, Du skriver ud til Ordrup,« sagde han til sin Kone, »at jeg ikke er rigtig rask, men at jeg nok kommer hjem om et Par Dage.«

»Skal jeg sende Bud efter Lægen?« spurgte hun.

»Det behøves vel ikke — det er bare den Smule Sindsbevægelse, der har gjort

det; han véd jo ikke, hvad jeg fejler; men det maa Du selv om, om Du vil sende Bud efter ham.«

Madam Nielsen skrev til sine Døtre i Ordrup, at Deres Fader var bleven lidt overanstrængt af Rejsen til Byen, og at han rimeligvis blev hjemme et Par Dage.

Med det samme skrev hun til Emilie, uden at hendes Mand vidste det. Det var ogsaa et ganske kort Brev, uden Overskrift, da Pantelaanersken ikke kunde bekvemme sig til at skrive: kære Emilie! men begyndte ganske ligefrem:

»Din Fader kom her hjem i Gaar Middags; han var lidt ked af, at Du var rejst uden at komme ud til ham; men skønt jeg forklarede ham, at Du nødvendigvis maatte rejse straks, hvis Du vilde have Pladsen, var han vist ikke langt fra at tro, at det er mig, der har faaet Dig til at rejse. Det maa Du rigtig forklare ham, naar Du skriver til ham. Men da han kom her hjem forleden var han lidt anstrængt af Turen, maaske ogsaa lidt forkølet, derfor bliver han foreløbig her hjemme og derfor er det bedst,

at Du sender dine Breve hertil. Det er ogsaa bedst, Du skriver til ham, saa snart Du har faaet dette Brev, for at han kan faa at vide, hvordan Du har det, og at det er efter dit eget Ønske, at Du er rejst.«

Da Nielsen laa paa Chaiselonguen og ikke havde andet at bestille end at tænke, faldt det ham ind, at den unge Student altid havde været særlig opmærksom imod Emilie, naar hun var i Besøg i Ordrup, og at han havde været meget interesseret i at faa at vide, hvorfor hun ikke havde været derude om Søndagen, og hvorfor hun pludselig var rejst. Mon ikke Studenten bedre end nogen anden vidste Grunden? Nielsen vilde se at komme ud i Ordrup — men han vilde vente til i Morgen; i Dag syntes han, han var saa træt — og ved at tale med Studenten faa at vide, om de to unge Mennesker havde talt om noget, der enten kunde bedrøve eller saare Mille.

Men den næste Dag stod Nielsen slet ikke op. Hans Kone mente nu, at det dog var bedst at hente Lægen.

Den unge Læge, der kendte Nielsens

Sygdom fra dens første Udbrud, skrev lidt Medicin op til ham; det gør Lægerne gærne, selv om de véd, at det intet nytter. Da han talte alene med Madam Nielsen, sagde han: »Det havde jo været bedst, om Deres Mand var bleven ude paa Landet, mens han var der.«

»Jeg véd heller ikke, hvorfor han kom hjem,« svarede hun. »Førend han bliver lidt raskere, kan han vel ikke godt komme derud igen?«

Lægen rystede paa Hovedet. »Nej, der er jo ingen Ting at gøre. De maa være belavet paa, at han ikke har lang Tid tilbage.«

Da Madam Nielsen lidt efter kom ind i Sovekammeret, spurgte Nielsen: »Sagde Doktoren noget?«

»Han sagde kun, at Du skulde ud i Ordrup igen, saa snart Du blev lidt raskere.«

»Det har jeg selv tænkt paa; jeg tænker nok, jeg kan tage derud i Morgen. Jeg er jo slet ikke saa daarlig; det er bare Benene, der er blevne saa vakkelvorne. Der maa vel snart komme Brev fra Mille. Men hvis

hun skriver til mig, kommer vel Brevet der ud.«

»Nej — jeg har skrevet til hende, at Du er her, og at hun skal sende sine Breve hertil.«

Nielsen saa' lidt forbavset paa sin Kone. »Har Du da faaet hendes Adresse?«

»Jeg kunde huske Forpagterens Navn, saa finder Posten hende nok.«

»Jeg kunde godt lide at tale med den unge Rønne,« sagde Nielsen lidt efter.

»Hvad vil Du tale med ham om?«

»Jo, han og Mille gik saa meget sammen, da hun var der ude; jeg kan ikke vide, om de skulde være blevne uenige eller saadan noget. Pigebørnene plejer jo at være saa sære i den Alder. Om hun skulde være bleven fornærmet.«

Madam Nielsen stod længe tavs og saa' paa sin Mand. »Vil Du virkelig spørge ham om saadan noget?« spurgte hun alvorlig. Saa gav hun sig til at le og tilføjede, idet hun paatog sig en Stemme og en Mine som en fornærmet Mand: »Tør jeg spørge

Dem, Hr. Rønne, har De gjort min Datter noget — og hvad har De gjort hende?«

»Nej — saadan vilde jeg naturligvis heller ikke spørge,« svarede han lidt gnaven.

»Det tror jeg heller ikke, Du skal befatte Dig med. Hvis der er noget, som Mille ikke selv vil sige Dig, saa kan Du være sikker paa, at han heller ikke vil sige Dig det, saa hæderlig er han vel nok. For Resten er han vist en Pigejæger. Førend han gik saa meget med Mille, som Du siger — jeg véd det jo ikke —, var han altid sammen med Clara, og det var jeg slet ikke saa glad for. Du husker nok den Søndag, de havde ligget paa et Høloft under Tordenvejret. — Naa, det kan jo være, at Mille er rejst bort, fordi hun er bange for ham, og saa er det jo ikke værdt, at han faar hendes Adresse, hvis han skulde spørge om den.«

»Nej — han er et rigtig godt Menneske!«

Og saa blev der ikke talt mere om den Ting.

Næste Dag kom der Brev til Nielsen fra Emilie. Brandt havde en Gang for Løjer

vist hende, hvor let man kunde aabne en Konvolut og lukke den igen, uden at det kunde ses, at den havde været aabnet. Nu vilde hun selv prøve paa at gøre Kunststykket. Hun vilde dog nok se, hvad Mille skrev, før hendes Fader fik det. Hun gjorde den gummierede Kant paa Konvolutten fugtig med en vaad Svamp, og da Papiret var tilstrækkeligt gennemblødt og Gummien opløst, kunde hun let med en Kniv aabne Konvoluten og tage Brevet ud.

Hun læste hurtigt Brevet igennem. »Nej, — det Brev var ikke farligt. Emilie haabede, at Faderen snart maatte blive helt rask igen, beskrev, hvor smukt Forpagtergaarden laa i Nærheden af en stor Skov, fra hvis høje Skrænt man kunde se et Stykke af Vejle Fjord. Hun bad Faderen om at skrive snart, for at hun kunde se, at han ikke var vred paa hende. Hun sluttede med en Hilsen til alle uden at nævne nogen, og hun skrev ikke et Ord om Studenten.

Madam Nielsen lagde atter Brevet ind i Konvoluten; en Smule Klister maatte erstatte den opløste Gummi, og da Konvoluten

atter var lukket, strøg hun Bagsiden over med et varmt Strygejærn. Der var ingen, der kunde se, at det Brev havde været læst undervejs af Uvedkommende.

Lidt efter gik hun ind til Nielsen, der laa og halvsov, men aabnede Øjnene, da hun kom der ind.

»Nu er der kommen Brev fra Mille,« sagde hun.

»Naa!« Han rejste sig op i Sengen og tog imod Brevet, hvis Konvolut han skyndte sig at rive itu, uden at se videre paa den.

Madam Nielsen satte sig paa en Stol og saa' paa ham, mens han læste. »Hvad skriver hun?« spurgte hun, da han begyndte at læse paa anden Side.

»Ikke andet end godt. Du skal straks faa Brevet, saa kan Du selv læse det.«

Saa sad hun atter tavs og betragtede i Smug hans Ansigt, mens han læste. Da han havde læst Brevet til Ende, syntes han at have Lyst til at begynde forfra.

»Du kan jo bare sige mig, hvad hun skriver,« bemærkede Madam Nielsen.

Han lagde Brevet sammen. »Hun beder om at hilse.«

»Mig?«

»Ja — Jer alle.«

»Er hun tilfreds derovre?« spurgte hans Kone.

Tøvende rakte han hende Brevet. »Du kan selv læse det.«

Hun tog ikke imod Brevet. »Du kan jo bare fortælle mig, hvad hun skriver.«

»Nej — læs det heller selv; jeg kan ikke saa godt samle det.«

Hun tog Brevet, kiggede lidt i det og gav ham det tilbage. »Ja, det er jo altsammen meget godt.«

»Du kan da ikke have læst det paa den Tid.«

Hun lo flygtigt. »Jo — hvor længe skulde jeg være om det?«

»Det var svært hurtigt!« Og saa gav han sig til langsomt at læse Brevet forfra, og da han havde læst det, gæmte han det under sin Hovedpude.

Næte Dag kom Blanka og Clara for at

se til Stedfaderen. Han lod dem læse Emilies Brev.

»Du kan tage Brevet med hjem og lade Rønne læse det,« sagde Nielsen til Clara, »det kan være, det kan interessere ham. Jeg havde ogsaa nok Lyst til at tale med ham; men Mutter holder vel ikke af, at han kommer hjem, saa maa jeg vente, til jeg kan komme derud; nu varer det vel ikke saa længe, haaber jeg.«

Clara tog lidt modstræbende mod Brevet og talte senere til sin Moder om det.

»Gud véd, hvad det skulde betyde!« udbrød Madam Nielsen, tog Brevet, krøllede det sammen og puttede det i Lommen.

»Men hvad skal jeg nu sige, naar Fader spørger mig om det?« spurgte Clara.

»At jeg har taget det fra Dig — ikke andet!«

Næste Morgen, da Madam Nielsen kom ind med Te til sin Mand, laa han saa stille; hun kunde ikke høre, at han trak Vejret. Hun satte Bakken med Tekoppen paa Bordet; hun kaldte ikke, men hun tog hans Haand, der laa ovenpaa Dynen; den var

kold og stiv, og Pulsen slog ikke mere. Tidlig paa Morgenstunden, eller maaske allerede sent i Gaar Aftes, maatte Døden være kommen, stille og mildt. Ingen havde hørt det sidste Suk.

Madam Nielsen blev staaende ved Sengen og betragtede den Døde, uden Sorg, men med den Alvor, som man ikke kan frigøre sig for, naar man staar ved Siden af en Død. Lydløst flyttede hun Stolen, der stod i Nærheden af Sengen, nærmere hen til den. Hun stod lidt og støttede sig til Stoleryggen, saa lod hun sig synke ned paa Stolen og vedblev at betragte den Døde. Hun syntes Døden havde gjort hans Ansigt kønnere og givet det et mildt Udtryk. Han havde vist været et godt Menneske; det var derfor, han saa daarligt passede for hende og hendes Forretning. Hun havde aldrig holdt af ham, heller ikke af sin første Mand, og derfor sørgede hun heller ikke nu, han var død. Men han, der laa her og kun havde været død i saa faa Timer, havde dog været den bedste. Uselvstændig, hjælpeløs vilde han have været, dersom han skulde

have stolet paa sig selv. Hvis han nogensinde havde tænkt over det, maatte han have følt sig taknemlig mod hende, fordi hun havde taget sig af ham og sørget for, at han aldrig led Nød og endog i den sidste Tid havde skaffet ham en Tilværelse som en fornem Herre. Det havde han vist aldrig tænkt over, men betragtet det hele som noget selvfølgeligt. Det var egentlig mærkværdigt, at begge hendes Mænd skulde dø af samme Sygdom — Brystsyge.

I Gaar havde han lét og snakket muntert med Blanka og Clara. Det var underligt at tænke sig: de Øjne, der nylig havde smilet, var brustne for stedse og Læberne for evig forstummet — Øjnenes Lys slukket som en udbrændt Lampe — det hele gaaet istaa som et Uhrværk, hvori Fjederen var sprunget. En Gang havde hun troet, at han som hendes naturlige Værge kunde befri hende for hendes Plageaand; men hun havde selv for længe siden tabt sin Tillid til ham og var i det afgørende Øjeblik bleven angst for at lægge sin Skæbne i hans Hænder. Hvad mon Brandt nu vilde sige?

Vilde hans Magt over hende vokse? Før havde han arbejdet for at fylde den fælles Pengekasse og formelig været sparsommelig. Vilde han nu forandre Virkemaade, nu da hun stod mere ene? Vilde han nu ikke begynde at plyndre den Pengekasse, han før havde stræbt at fylde? Det var godt, hun havde en Svigersøn, der syntes at være et villiestærkt Menneske. Her efter maatte han være hendes naturlige Værge. Naar hun bare turde betro sig til ham; men det var jo umuligt. Der var jo Ting, som man allernødigst vilde betro sine Børn.

Hun lagde Lagenet op over den Dødes Ansigt og gik ud i Laanekontoret.

Da hun havde staaet lidt og læst i Protokollen, sagde hun til Brandt uden at se paa ham: »Nielsen er død.«

»Saa?« Han stod et Øjeblik tavs og syntes at være lidt overrasket. Saa rakte han hende Haanden. »Maa jeg kondolere!«

»Tak!«

Efter en lille Pavse spurgte Brandt: »Hvornaar døde han?«

»Han var død i Morges, da jeg kom ind

til ham.« Hun talte stadig uden at se paa ham.

»Saa er han død pludselig?«

»Ja — og stille. Han anede vist ikke i Gaar, at Døden var saa nær.«

»Han har vel ikke engang faaet Tid til at tilgive mig.«

Hans haanlige Tone saarede hende. Nu saa' hun paa ham. »Tilgive Dem?« gentog hun spørgende.

»Ja — han troede jo, at jeg havde forgivet ham. De troede det nok ogsaa en Gang — tror det maaske endnu?«

»Aa,« svarede hun langsomt, »det er noget, jeg slet ikke bryder mig om at tænke paa. Naar man vil og forstaar det kan man vel nok indpode et Menneske en saa almindelig Sygdom som Tuberkulose; men det er jo et af det Slags Giftmord, som aldrig kan opdages.«

Herpaa svarede han ikke. Lidt efter spurgte han: »Skal jeg besørge Begravelsen?«

»Nej — jeg vil selv.«

Lidt efter Frokost hentede hun Lægen,

og saa snart hun havde faaet Dødsattesten, gik hun til Snedker, Præst, Skifteret og Begravelseskontor og alle de andre Steder, man skal for at faa et Menneske i Jorden. Begravelsen skulde ske snarest muligt og i Stilhed. Hun vilde ikke avertere, derfor var det nødvendigt at faa Ligbærere med. Paa Hjemvejen var hun oppe hos en Syjomfru, som lovede at komme hjem til hende i Morgen, og tilsidst var hun henne at købe sort Tøj til Sørgedragterne.

Da hun kom hjem, skrev hun et ganske kort Brev til Blanka og Clara og bad dem om at komme til Byen i Morgen Formiddag; hun gav ikke nogen Grund.

»Fader er vist meget syg,« sagde Blanka til Anker, »eller ogsaa er han død.«

»Aa — hvis han var død, vilde din Moder vel nok skrive det.«

»Gaar Du med derind i Morgen?«

»Ja.«

Da Anker og de to Søstre næste Dag kom, behøvede de ikke at spørge. I Spisestuen var Symaskinen flyttet hen til Vinduet, og der sad Syjomfruen og syede paa

en sort Kjole, og henne paa Bordet laa Tøj til flere Kjoler.

»Fa'er er død!« hviskede Clara og fik straks Taarer i Øjnene.

Blanka sagde ingen Ting, men vendte sig om mod Væggen og gav sig til at se paa et gammelt Skilderi for at skjule, at hun græd.

Madam Nielsen trykkede først Clara til sit Bryst og gik derefter hen og lagde sin Haand kærtegnende paa Blankas Skulder. Selv kunde hun ikke græde for ham, der var død; det var da godt, de to kunde græde for ham. De havde holdt af ham, og han havde ogsaa altid været god imod dem.

Anker og de to unge Piger fulgte med Moderen ind i den anden Stue.

»Mille vil da blive fortvivlet,« sagde Clara grædende.

»Hun kan vel ikke engang komme med til Begravelsen?«

»Nej. Jeg synes ogsaa, det vilde være Synd at lade hende rejse frem og tilbage for at se Kisten blive hejset ned i Jorden.«

»Mille vil nok med, hvis hun kan faa Lov til det,« sagde Blanka, »og det vil de vel ikke nægte hende. Har Du skrevet til hende?«

»Nej. Jeg fik jo først i Dag at vide, naar Begravelsen kunde blive, og før kunde det jo ikke nytte, jeg skrev. Men jeg skriver om lidt. Nu maa I blive her, til Jomfruen har faaet Maal af Jer, og saa maa I komme igen i Morgen tidlig, hvis I ikke vil blive her i Nat. Jeg har ellers tænkt, at Begravelsen skulde foregaa saa stille som muligt,« tilføjede hun, nærmest henvendt til Anker. »Jeg averterer ikke — vi har jo ingen Familie, og min Mands gamle Venner har vist glemt ham for længe siden. Der vil rimeligvis ikke komme nok til at bære, men jeg har bestilt Ligbærere. Jeg vil ønske, at Fru Rønne og hendes Søn ikke kommer med — De kan nok forstaa hvorfor — og kunde De undgaa at tale om det der ude, undgaa at sige, hvornaar Begravelsen skal være, saa ser jeg det helst.«

»Det bliver vel vanskeligt,« svarede den ærlige Maler. »Dødsfaldet kan jo ikke

skjules, og jeg kan da ikke godt nægte at sige, hvornaar Begravelsen skal finde Sted, hvis jeg bliver spurgt derom.«

»Nej, det er ogsaa sandt. Lad dem saa komme, hvem der har Lyst. Jeg haaber ikke den fornemme Frue og hendes Søn taler til mig. Det er paa Tirsdag Klokken et fra Kapellet paa Vestre Kirkegaard. De kommer maaske her ind Tirsdag Morgen?«

»Ja.«

Ved Middagstid gik Maleren og tog tilbage til Ordrup.

Det første, baade Fru Rønne og Studenten spurgte om, da Anker kom hjem, var om Nielsen var meget syg, og da han fortalte om Dødsfaldet, blev der ogsaa straks spurgt om, hvornaar Begravelsen skulde finde Sted. Anker gav den Besked, han selv havde faaet.

Blanka og Clara blev om Natten i Borgergade, men næste Aften var deres Kjoler for saa vidt færdige, at der ikke skulde prøves mere, og saa tog de hjem til Ordrup.

Den næste Dag var en Søndag, og den

forløb ret kedeligt for de to unge Piger. I Faderens Værelse syntes de begge, at der var blevet saa underlig tomt, skønt alt stod som da han havde forladt det. Paa Væggen hang endnu Emilies Portræt i den store forgyldte Ramme. Men det vilde Moderen nu have hjem; den første Gang Blanka eller Clara kom til København, skulde de have Billedet med; det var det eneste Moderen havde forlangt af alt det, der var i deres Faders Værelse.

Der blev flere Gange talt om Begravelsen, og Søstrene kunde forstaa, at baade Fru Rønne og hendes Søn vilde følge med.

»Det vil Moder da blive meget ked af,« sagde Blanka til Clara, »og saa vil Rønne og Fruen opdage, vi har bildt dem ind, at Mo'er er vor Tjenestepige.«

»Ja — det er meget flovt. Men jeg véd ikke, hvad vi skal gøre.«

Blanka talte med sin Kæreste om det, men han vidste heller intet Raad; han vilde slet ikke have noget med den Sag at gøre.

Mandag Formiddag tog de to Søstre igen til København.

Det kan nok være, deres Moder ikke var kneben ved denne Lejlighed! Flotte sorte Kjoler til dem og hende selv, lange sorte Slør, nye sorte Hatte og nye sorte Handsker.

»Vi maa bestille en halv Snes Kranse,« sagde Madam Nielsen, »der er jo ingen, der kan sende ham nogen.«

»Fru Rønne og hendes Søn kommer med,« sagde Blanka. »Er det ikke kedeligt?«

»Jo,« svarede Moderen, »men det er der jo ikke noget at gøre ved.«

Det var underligt, saa let Moderen alligevel tog sig den Sag; hun kunde dog ikke lade være at tale med Fru Rønne, naar de mødtes i Kapellet.

»Var det ikke bedst, for at undgaa en Overraskelse paa Kirkegaarden, at Anker i Forvejen sagde Fru Rønne og hendes Søn, hvem Du er, og at din Rolle som den falske Tjenestepige var et af Fa'ers morsomme Indfald?« spurgte Blanka.

»Ja, vi slap nemmest fra at give Fader

Skylden; han rejser sig ikke op for at protestere.«

Blanka blev saa bedrøvet over Moderens Svar, at hun fik Taarer i Øjnene og talte ikke mere om den Ting.

De to Søstre tog ikke til Ordrup om Aftenen, og Tirsdag Morgen kom Anker.

Brandt skulde blive hjemme og passe Forretningen, saa var der kun fire, der skulde ud til Kapellet, lige nok til at fylde en Droske. Gartneren skulde besørge de ti Kranse ud paa Kirkegaarden.

»Til Assistens Kirkegaard,« sagde Madam Nielsen til Droskekusken.

»Til Assistens?« gentog Blanka og Clara paa samme Tid. »Du har jo hele Tiden sagt, at det var Vestre.«

»Det sagde De ogsaa forleden Dag til mig,« tilføjede Anker.

»Det er en Fejltagelse, hvis jeg har sagt det.«

»Nu gaar Rønne og Fru Rønne ud paa Vestre Kirkegaard,« bemærkede Clara.

»Det er kedeligt, de kan saa let tro, at

jeg har narret dem med Villie,« sagde Anker og saa' fornærmet ud.

»Ja, det er kedeligt,« tilføjede Blanka.

Madam Nielsen vidste ikke, hvad hun skulde svare; hun var nærmest ulykkelig, fordi hun kunde se, at hendes Svigersøn var bleven vred paa hende, og hun tvivlede ikke paa, at baade han og hendes Døtre var overbeviste om, at hun med Villie havde narret dem, for at de atter kunde narre Fru Rønne og hendes Søn. Derfor blev der Resten af Vejen saa godt som ikke vekslet et Ord mellem de fire Mennesker i Drosken.

De kom tidligt ud til Kapellet, og den halve Snes Kranse var snart slaaet paa Kisten; saa gik de ud paa Kirkegaarden og vandrede lidt om mellem Gravene i Nærheden af Kapellet.

Anker gik sammen med sin Kæreste.

»Tror Du, din Fader faar større Følge end vi fire?

Hun rystede sørgmodigt paa Hovedet. »Nej.« Lidt efter tilføjede hun: »Det er underligt at tænke sig, at Fader havde saa faa Venner. Da han var yngre, var han

saa munter, og da kendte han saa mange; nu har de allesammen glemt ham.«

»Naar hans Død og Begravelse var bleven bekendtgjort i Bladene, var nogen af dem nok mødt herude og vist, at de ikke helt havde glemt ham; men i Stedet for at skrive et Par Ord i Bladene, narrer man de faa Bekendte, han havde.«

»Jeg kan ikke gøre for det,« svarede hun bedrøvet.

»Det siger jeg heller ikke.«

Han standsede ved en Grav og læste Ordene paa Marmortavlen. Mens de stod her kom Madam Nielsen og Clara hen til dem.

»Hvordan er det med Emilie?« spurgte Anker, »kunde hun ikke komme?«

»Nej — det kunde hun nok ikke.«

»Det var besynderligt. Er der skrevet til hende?«

»Ja — Mo'er har skrevet.«

»Er Du vis paa det?« spurgte han lidt dæmpet.

»Ja — Mo'er siger det. Har Du ikke skrevet til Mille, Mo'er?«

»Jo.«

Pludselig udbrød Clara: »Men der kommer jo Rønne og hans Mo'er!«

Anker saa' hen imod Kapellet. »Hvor Pokker har de funden her ud!«

»Og de har en Krans med!« sagde Blanka.

»Hvad er Klokken?« spurgte Madam Nielsen hastigt.

»Den mangler ti Minutter.«

»Jeg har ikke Lyst til at tale med den Frue,« sagde Madam Nielsen til Anker. »Vil De gaa hen til hende?«

»Ja.«

Madam Nielsen og Clara gik hen ad en anden Sti, mens Anker og Blanka gik hen imod Kapellet, og Blanka tog imod Fru Rønnes Krans.

»Naa, saa er det dog rigtigt,« sagde Fru Rønne; »vi troede, det var galt, da vi ikke saa' et Menneske, vi kendte.«

»Og saa fortalte Du os, at Begravelsen skulde være paa Vestre Kirkegaard,« sagde Studenten.

»Jeg vidste ikke bedre,« svarede Maleren,

»det havde min Svigermoder af en Fejltagelse fortalt mig. Men hvorledes fandt De paa at gaa her ud?«

»Ludvig kunde ikke huske, om Begravelsen var Klokken et eller halv et, og da vi saa saa' efter i Begravelseslisten i »Politiken«, saa' vi, at det slet ikke skulde være paa Vestre, men paa Assistens Kirkegaard, men da vi nu kom hertil og ingen saa', begyndte vi at tro, at vi havde ladet os narre af en Trykfejl i Avisen. — Er Deres Svigermoder inde i Kapellet?«

»Nej -- hun gaar udenfor.«

»Men jeg ser ikke noget til noget Følge,« vedblev Fru Rønne.

»Der kommer nok heller intet Følge,« svarede Anker.

»Min Gud, hvor kan det være?«

»Min Svigermoder vilde have, at Begravelsen skulde foregaa i Stilhed og har ikke averteret.«

»Der gaar jo Marie og Frøken Clara henne!« udbrød pludselig Studenten.

»Nej — det er min Svigermoder.«

Fru Rønne og Blanka var gaaet ind i Kapellet med Kransen.

Ludvig Rønne saa' med et spørgende Smil paa Vennen: »Er Marie din Svigermoder? Du har da ikke drukket Gravøllet til Frokost? Marie, som tidt har været ude hos os, som jeg har gjort Løjer med og knebet i Kinden?«

»Det er min Svigermoder, Fru Nielsen.«

Studenten saa' forbavset paa Maleren. »Har hun da spillet Komedie for os?«

»Ja.«

»Hvorfor?«

»Det gider jeg ikke udvikle her.«

»Jeg vil indrømme, Omgivelserne passer ikke til komiske Scener.«

Nu kom Fru Rønne og Blanka tilbage. »Tænk Dig, Ludvig, Frøken Nielsen har ikke faaet Lov til at komme her over til sin Faders Begravelse.«

»Ikke?« Det var alt, hvad han sagde. Han vendte sig om og gik langsomt et Stykke hen ad Stien. Hun kom ikke! Han havde saa sikkert haabet at træffe hende

ved hendes Faders Grav; men hun kom ikke!

»Jeg har aldrig set saa faa Mennesker til en Begravelse,« sagde Fru Rønne. »Jeg kan heller ikke se noget til Fru Nielsen.«

»Jo — hun gaar derhenne med Frøken Clara,« svarede Ludvig tørt. »Det er hende, vi hidtil har kaldt Marie. Ja, jeg blev ogsaa forbavset, da jeg hørte det; men Grunden til, at hun har udgivet sig for sin egen Tjenestepige, kommer sikkert af, at hun ikke vilde være sin Forretning bekendt: hun er Pantelaanerske og Nielsen har en Gang været Snedkersvend.«

Fru Rønne rystede paa Hovedet. »Sikke noget! sikke noget! Jeg kunde have Lyst til at gaa min Vej med det samme.«

»Det kunde jeg ogsaa have Lyst til,« svarede Sønnen. »Men lad os alligevel blive lidt endnu, da vi en Gang er komne her ud. Fruen vil vist helst ikke tale med os, saa kan vi jo ogsaa føje hende heri. Nu kom Præsten, saa er det bedst vi gaar ind.«

Fru Rønne og hendes Søn gik ind i Ka-

pellet og tog Plads paa en af de forreste Bænke.

Præsten stod henne ved Kisten og talte med Anker og Blanka. Lidt efter kom Madam Nielsen og Clara. Præsten hilste paa dem og spurgte, om de ventede flere; da Madam Nielsen svarede nej, begyndte han sin Tale.

Fru Rønne undrede sig over, at Præsten vilde holde en saa lang Tale for seks Mennesker.

»Da vi var Børn,« sagde han, »løb vi tidt ud med glade Kammerater og glemte alt andet, glemte at komme hjem; der maatte kaldes paa os. Paa samme Maade gaar det os tidt, naar vi er blevne store; vi glemmer at gaa hjem i Vorherres Hus, men saa kalder Vorherre paa os paa forskællig Maade — ikke altid lige blidt; vi véd, hvor haardt han kaldte paa Job. Om den Mand, der hviler i denne Kiste, har jeg hørt, at han længe har gaaet og været syg. Vorherre har kaldt paa ham, om end ikke saa haardt som paa Job, der mistede alt, hvad han ejede, Hus, Hustru og Børn. Om denne

Mand kom, da Vorherre kaldte, véd jeg ikke, for jeg kendte ham slet ikke.«

Det var Hovedindholdet i Præstens lange Tale, hvori hele Jobs Historie blev fortalt, lige som han omtalte, at en af den Afdødes Døtre i Øjeblikket var saa langt borte fra Barndomshjemmet, at hun ikke kunde være tilstede ved sin Faders Jordefærd.

Saa aabnede Graveren Døren for Ligbærerne, der bar Kisten ud, fulgt af Præsten, Anker, Madam Nielsen og hendes to Døtre.

Fru Rønne og hendes Søn holdt sig lidt tilbage.

Ligbærerne gik saa hurtigt med Kisten, at Præsten og Damerne næppe kunde følge med, og løb helt fra Fru Rønne og Studenten.

»Ja — nu kan vi vist godt trække os tilbage, Ludvig, og gaa hen til Nørrebros Jærnbanestation,« sagde Fru Rønne.

De drejede om ad en Sidevej og var snart ude paa Nørrebrogade.

»Det var en ret fornuftig Tale,« bemærkede Fru Rønne.

Ludvig svarede kun med et Smil.

»Synes Du ikke?« spurgte hans Moder.

»Ærlig talt, Mo'er, syntes jeg det ikke. Jeg maa sige lige som Præsten, jeg véd ikke, om Nielsen havde nogen Tro, men jeg tror ikke, at han blev syg og døde, fordi han var Fritænker.«

Da Fru Rønne og hendes Søn fra Nørrebros Jærnbanestation kom ind i Kupeen, gav den gamle Dame sig igen til at tale om Begravelsen og om den besynderlige Plade, Fru Nielsen havde stukket dem, at hun var Nielsens Tjenestepige, og saa havde Nielsen, dette skikkelige Menneske, og alle tre Pigebørn gjort sig skyldige i den samme Usandhed. »Jeg kan ikke tænke mig, at de kan se mig lige i Øjnene, naar de kommer hjem og véd, jeg har opdaget, de har løjet for mig,« sluttede Fru Rønne. »Og Anker, han er jo min Sandten ikke et Haar bedre end de andre! Han maa jo ogsaa have vidst det, og han har tiet stille!«

Ludvig lo. »Ja — han har tiet stille, men han har ikke sagt noget, hverken at hun var Frue eller Pige; man kan altsaa ikke sige, at han har løjet for os. Og naar vi

rigtig tænker os om, saa kan vi vist frifinde de tre unge Piger af samme Grund; de har alle tre tiet stille om den Sag, men ikke en af dem har vist en eneste Gang ligefrem fornægtet deres Moder og udgivet hende for deres Pige. De har set Forældrene omgive sig med et Væv af Usandhed, men de har ikke villet rive dette Væv itu og blotte deres kære Gamle, og det kan man vel heller ikke forlange af Børn og Svigersøn. Nielsen har slaaet en Plade, men har han ikke større Synder paa sin Samvittighed, slipper Sankt Peter ham vel alligevel gennem Himlens Port. — Skal vi ikke være enige om, slet ikke at berøre den Sag, naar de unge Piger kommer hjem, med mindre de selv begynder paa at tale om den?«

»Jo, det har jeg ogsaa selv tænkt paa,« svarede Moderen.

Da Fru Rønne og hendes Søn kom hjem i Ordrup, sagde Fruen: »Vi faar vist Lov til at være ene hjemme hele Dagen.«

Saa snart Studenten havde faaet sit Overtøj af, gik han ind i Nielsens Værelse. Hvad var det — Emilies Portræt var taget

bort! Alt andet stod urørt, kun dette Billede var borte! Ikke engang et Billede havde han nu tilbage af denne besynderlige Pige! Her inde havde han saa tidt siddet og talt fortroligt med hendes Fader, den Fader, der elskede hende saa højt! Hun vidste, at Faderen holdt saa meget af hende, og dog var hun ikke tilstede, da de sænkede ham ned i Jorden, kastede ikke en Rose ned til ham som det sidste Farvel! Paa seks, syv Timer kunde hun komme til København, men kom ikke. Vidste hun, at Faderen var død? Holdt hendes Stedmoder hende ikke med Villie borte fra Byen? Paa Søndag vilde han rejse ud at opsøge hende; han skulde nok finde hende; men ingen skulde vide det.

Anker, Blanka og Clara kom først hjem om Aftenen, da det var begyndt at blive mørkt.

»Har Du skrevet til din Svigerinde i Vejle?« spurgte Studenten, da han og Maleren et Øjeblik var alene i Stuen.

»Nej, jeg har ikke.«

»Har Du da ikke i Sinde at skrive et

Par Ord til hende i Anledning af hendes Faders Død?«

»Jo — men jeg kan ikke faa fat paa hendes Adresse; der er ingen anden end Moderen, der kender den, og hun har forlagt den; men hun har lovet mig den, naar hun finder den.«

»Du kan tro, hun finder den ikke.«

»Det kan saamænd gærne være. Hvorfor skulde hun for Resten ikke finde den?«

»Aa — det er saadan en Idé, jeg har; hvis Nielsen havde levet, vilde han have været af samme Mening. Frøken Nielsen var maaske ikke med til sin Faders Begravelse, fordi hendes Stedmoder havde forlagt hendes Adresse. Hvis den Adresse imidlertid skulde komme tilveje, og Du faar den, saa kunde Du ogsaa gærne lade mig faa den; jeg vil ogsaa nok sende hende et Par Ord; det er jo ikke mere end almindelig Høflighed.«

»Ja, Du skal faa den, saa snart jeg selv faar den.«

Lidt efter spurgte Studenten: »Frøken

Nielsens Portræt er nok kommen ind i Borgergade?«

»Ja, det var vist det, vi havde med der ind i Morges.«

Hele den næste Dag gik Blanka og Clara og undrede sig over, at Fru Rønne ikke talte et Ord om Begravelsen eller om den falske Tjenestepige, og deres Moder undrede sig ogsaa der over, da Clara om Torsdagen kom hjem og fortalte hende det.

»Har der ellers været nogen Forandring at mærke hos hende?« spurgte Madam Nielsen.

»Naa,« svarede Clara langsomt, »hun er maaske nok bleven lidt mere fornem.«

»Og Sønnen?«

»Ja, han er bleven meget fornem. Han har spurgt Anker om Milles Adresse.«

»Hvorfor?«

»Han vilde skrive til hende i Anledning af Faders Død, og kondolere hende.«

»Og hvad svarede I saa?«

»Anker sagde, at Du har forlagt Adressen.«

Moderen sad lidt og tænkte. »Lad ham

bare være fornem; det tager Du Dig vel ikke nær?«

Et flygtigt, vemodigt Smil spillede om Claras Læber, men hun svarede ikke. Hun gav sig til at læse i en Avis.

Moderen sad og saa' ud ad Vinduet. I nogle Minuter talte hun og Datteren ikke sammen; enhver af dem var fordybet i sine egne Tanker.

Saa begyndte Moderen igen i en ligegyldig Tone, mens hele hendes Opmærksomhed syntes at være optagen af en Fiskerkone, der stod og handlede ved sin Vogn et Stykke henne i Gaden: »Kan Du skrive til Mille... at hendes Fader er død...«

Clara lod i en Hast Avisen synke ned paa Skødet. »Har hun ikke faaet det at vide?«

Moderen lod, som om hun ikke hørte dette Spørgsmaal; hun vedblev at se paa Fiskerkonen, mens hun tilføjede i samme ligegyldige Tone: »og blev begravet i Tirsdags. Du kan skrive, at jeg havde skrevet et Brev til hende samme Dag, jeg havde faaet at at vide, hvornaar Begravelsen skulde

være, og at jeg havde givet Ordre til, at det skulde kastes i Postkassen, men at jeg i Dag opdagede, at det ved en Fejltagelse ikke var kommet afsted, men var gledet ned mellem noget Tøj i Komodeskuffen.«

»Hvem var da det, der havde glemt at gaa med Brevet — var det Johanne eller var det Brandt?«

Madam Nielsen var stadig døv paa det Øre, der vendte hen imod Clara. »Du kan skrive, at hendes Fader fik en pæn Begravelse, og at der var mange smukke Kranse. Du kan ogsaa fortælle hende, at Fru Rønne og Rønne var med; men Du behøver ikke at skrive, at der ikke var flere end de to. Du skal ikke skrive noget om deres Krans, men Du kan gærne skrive, at de flytter en af de første Dage.«

»Det har de jo ikke talt noget om,« indvendte Clara.

»Nej — men det gør de nok. Nu er Sommeren jo ogsaa snart forbi.«

»Det er kedeligt, at Mille ikke faar at vide, hendes Fader er død, før han ogsaa er begravet.«

»Hvorfor? Den Nyhed kan hun jo altid faa tidsnok.«

»Er det Brandt, der har glemt at tage Brevet med?«

»Jeg kan ikke huske, hvem det var, jeg sagde det til.«

Clara tvivlede paa, at det var sandt, hvad Moderen sagde; men hun vilde ikke spørge. »Maa jeg ikke sende dit Brev der over tillige med mit? Saa var det lettere for mig at skrive.«

»Mit Brev,« gentog Moderen, »det var blevet for gammelt — det har jeg brændt.«

Saa maatte Clara da til at skrive. Det var et kedeligt Hverv, hun havde faaet. Hun tog Skrivetøj og Papir ind i Sovekammeret; der kunde hun sidde mest uforstyrret.

Hvor hun sad længe med Pennen i Haanden og stirrede hen paa Væggen. Hun kunde slet ikke finde paa en Begyndelse. Det gjaldt om varsomt og lidt efter lidt at forberede Søsteren pas Dødsbudskabet. Datoen og »Kære Emilie!« havde hun skrevet; men nu var der gaaet en halv Time, uden

at hun havde skrevet et Bogstav. Flere Gange havde hun dyppet Pennen, men hun havde ikke naaet at faa den sat til Papiret. Og imens hun sad og tænkte paa, hvorledes hun i skaansomme Ord skulde forkynde Søsteren Faderens Død, trængte andre Tanker sig frem, Tanker, der drejede sig om Emilie, om hende selv og om den unge Student, som hun en Gang troede skulle blive hendes Forlovede, men som hun nu helt havde opgivet. Det var rigtigt, hvad hendes Moder sagde, nu var Sommeren snart forbi, saa vilde Fru Rønne og hendes Søn flytte, Bekendtskabet vilde blive afbrudt og ikke knyttet paa ny, naar det atter blev Sommer. Kun en kort Sommer havde Venskabet mellem hende og den unge Student varet — en Sommer, der var begyndt saa smukt og saa lovende, men var endt saa trist. Og saa kom hun til at tænke paa den Nat, da hun ulykkelig og bedrøvet var kommen op i Emilies Værelse og havde betroet hende sin Sorg, og Emilie havde lovet hende ikke mere at komme ud i Ordrup. Hun havde holdt sit Løfte, og af den

Grund fik hun ikke mere sin Fader at se. Men var det ikke et tungt Offer, Emilie den Gang bragte? Det Spørgsmaal havde Clara i den sidste Tid flere Gange gjort sig selv, og nu begyndte hun at tro det. Emilie kunde vist godt lide den muntre, unge Student, og han hende.

Nu dyppede hun igen Pennen og begyndte at skrive: »Moder skrev i forrige Uge et Brev til Dig, men den, der skulde bringe det hen i en Postkasse, Brandt eller den nye Pige, har glemt det; det er da faldet ned i en Komodeskuffe, hvor Moder først fandt det i Dag, og bad mig om at skrive til Dig. Kære Emilie, jeg vilde ønske, jeg kunde tale med Dig i Stedet for at skrive til Dig, saa kunde jeg maaske trøste Dig, naar Du blev meget bedrøvet. Og bedrøvet vil Du jo blive, naar Du har læst mit Brev. Fader har nok været syg længe, og han troede jo selv, at han ikke blev rask mere. Det blev han heller ikke. Sommeren er jo snart omme. Var Sygdommen ikke bleven værre, saa var den jo heller ikke bleven bedre, og værre vilde den vel

nok blive til Vinter, naar han igen skulde ind at bo i Borgergade. Fader var taget ind til Byen for at se til Moder, Turen har vel overanstrængt ham, han følte sig utilpas, blev hjemme nogle Dage; han haabede dog stadig, at han atter kunde komme ud paa Landet; men en Morgen Moder kom ind til ham med Te, var han død om Natten, uden at nogen havde mærket det, stillle og rolig, og nu laa han, som om han sov.

Fader blev begravet i Tirsdags. Hvis Du havde faaet Moders Brev, var Du maaske kommen herover, men Moder vidste ikke andet, end at det var sendt afsted til Dig. Der var mange smukke Kranse. Rønne og Fru Rønne var ogsaa med.

Nu, kære Emilie, maa Du ikke være altfor bedrøvet. Skriv snart til mig, saa skal jeg ogsaa skrive til Dig igen; men denne Gang kan jeg ikke godt skrive mere, fordi jeg véd, Du nu maa være meget bedrøvet. Jeg længes efter Brev fra Dig, skriv til mig, saa snart Du kan, og skriv til mig, om jeg ikke kan komme over at besøge Dig. Naar jeg bare kunde være sammen

med Dig en Søndag, saa har jeg saa meget at fortælle Dig, og hvis Du kunde tage imod mig, saa gav Moder mig nok Lov til at komme over til Dig bare en Søndag.

Hilsen fra Moder, Blanka, Anker og din hengivne Søster

Clara.

Clara gik ind til sin Moder for at faa Adressen at vide.

»Jeg skal nok skrive Adressen paa,« svarede Moderen. »Maa jeg læse det?« — Brevet begyndte jo meget godt; først da hun kom til Slutningen, blev hun lidt betænkelig. Var det klogt at Clara kom over og talte med Mille? — Aa, det kunde nok forhindres.

»Maa jeg ikke selv skrive uden paa Brevet?«

»Jo, naar Du vil love mig, ikke at give nogen anden Adressen; jeg vil ikke gærne have, at Rønne eller Fruen skal skrive over til Mille. Du skal bare skrive hendes Navn og Tirsbæk pr. Vejle.«

Noget senere kom Brandt ind for at

drikke Eftermiddagskaffe. Han fik Øje paa Emilies Portræt, der stod nede paa Gulvet for Enden af Sofaen. Han tog det op paa Skødet og saa' paa det. »Naa, har De faaet det hjem? Det er en storartet Ramme . . . ja, Billedet er ogsaa kønt. Hvor vil De have det hængende?«

»Jeg véd det ikke,« svarede Madam Nielsen tørt. »Jeg tror ikke, jeg har nogen Plads til det.«

»Der er Plads nok oppe hos mig.«

»Saa tag De hende; De har jo altid sværmet lidt for hende.«

»Sværmet?« gentog Brandt med et lidt haanligt Smil. »Jeg har aldrig sværmet for nogen. Af og til har jeg truffet en Kvinde, som jeg har beundret, fordi hun har haft Jærnvillie.«

»For Eksempel hende, De nu sidder med paa Skødet.«

Han lo og nikkede drilagtigt til hende. »Det har De Ret i!«

»De har vel ogsaa sendt hende et Par deltagende Ord i et Telegram eller Brev?«

»Nej — for jeg véd, at hun ikke sætter Pris paa min Deltagelse.«

Henad Aften kom Anker og Blanka. Anker havde været inde hos sin Kunsthandler, Blanka var fulgt med, og da de saa skulde hjem, havde Blanka funden paa, at de skulde gøre et lille Løb ud til Moderen, for at tage Clara med hjem, hvis hun var der endnu.

Klokken otte blev Laanekontoret lukket, og saa gik Madam Nielsen et Ærinde i Byen tillige med sine to Døre.

Anker og Brandt blev alene hjemme.

Maleren kunde ikke lide sin Svigermoders Fuldmægtig; men viste sig ikke ligefrem fjendsk imod ham. I Dag trakterede han ham endog med en Cigar, og Brandt viste sig til Gengæld meget veltalende og meddelsom. Han fortalte blandt andet, at han havde faaet Frøken Emilies store Billede i den brede forgyldte Ramme.

»Naa, det der hang ude hos os,« sagde Anker lidt ubehagelig berørt af denne Meddelelse. »Det Billede holdt hendes Fader nok særlig meget af.«

»Ja, det gjorde han; men Moderen bryder sig ikke meget om det, og hvis jeg ikke havde faaet det, var det rimeligvis blevet sat op paa Loftet.«

»Det er underligt.«

»Ja. Det var meget fornuftigt, at Frøken Mille rejste, især nu da hendes Fader er død.«

»Hvad var det for en Forpagtergaard, hun kom paa?« spurgte Anker.

»Forpagtergaard?« gentog Brandt. »Det var vist ingen Forpagtergaard. Det var mig, der skaffede hende Pladsen. Nej, det var jo en gammel, historisk Herregaard, Tirsbæk ved Vejlefjord. Om der hører en Forpagtergaard til Godset, véd jeg ikke.«

Da Anker om Aftenen kom hjem, skrev han med Blyant et Par Ord paa et Stykke Papir og rakte det til Ludvig Rønne. »Der har Du min Svigerindes Adresse, hvis Du vil skrive et Par Ord til hende.«

Den unge Student gæmte omhyggelig Papiret i sin Tegnebog.

Da han om Lørdagen sad nede i Haven sammen med sin Moder, sagde han: »Nu er Sommeren snart forbi, Moder.«

»Ja, den er saamænd! Nu skal vi ogsaa snart tænke paa at flytte ind til Byen.«

»Jeg har faaet Lyst til at gøre en lille Udflugt i Morgen tidlig — lidt længere end jeg plejer — jeg overnatter maaske i en Kro og kommer ikke hjem før Mandag Formiddag.«

»Gør Du det, min Dreng! Hvor vil Du hen?«

»Det véd jeg endnu ikke bestemt; men naar jeg kommer hjem igen, skal jeg fortælle Dig, hvor jeg har været og alt, hvad jeg har oplevet undervejs.«

XII.

Med Iltog.

»Farvel, Moder!«

»Naa — skal Du nu allerede afsted? Farvel, min Dreng.« Fru Rønne gav sig til at le, da hun saa', at hendes Søn havde en tyk Stok i Haanden. »Skal Du have Stok med? Du plejer jo ellers aldrig at gaa med Stok.«

»Naar man skal paa Vandring, maa man have Vandringsstav.«

»Kommer Du saa ikke igen før i Morgen?«

»Nej — i Morgen Formiddag tænker jeg.«

»Naa — god Fornøjelse!«

Han vandrede rask hen ad Vejen, der

førte til Charlottenlund Jærnbanestation, tog med det først afgaaende Tog til København, og saa snart han ankom hertil, gik han fra Klampenborgstationen hen til Hovedstationen og købte Billet til Vejle. Inden der var gaaet et Kvarter, sad han igen i en Jærnbanekupé og var paa Vejen til Roskilde.

Det var en smuk Søndag først i September. Han kørte med Iltog, der kun standsede ved de større Byer; det gik i en Fart, og dog vilde han ikke komme til Vejle før Klokken var over halv fire. Han saa' paa sit Uhr — halv ti!

Over seks Timer i en Jærnbanekupé, naar man længes — det var en dræbende lang Tid! Seks Timer! Ja, det varede maaske meget længere end seks Timer, inden han saa' hende; han havde endnu ingen Anelse om, hvor langt Tirsbæk laa udenfor Byen. Og naar han saa endelig fandt Tirsbæk, var det saa sikkert, at hun var hjemme, en Sø»dag Eftermiddag?

Han saa' ud ad Kupévinduet, ud over Landet, der straalede i Solskin; men der

var intet, der tiltrak sig hans Opmærksomhed. Dersom hun havde siddet ved Siden af ham, og han havde kunnet forklare hende, hvad det var for Smaabyer, Skove og Søer, de kørte forbi, saa havde han vist ikke funden Rejsen saa lang og kedelig som nu, og saa havde han vist ikke fundet de Billeder, der viste sig for ham gennem Kupévinduet, kom og forsvandt, saa ensformige.

Nu dukkede Roskilde Domkirkes to slanke Taarne op i det Fjærne. Snart standsede Toget her, men kun et Par Minutter, foer saa videre forbi Ringsted, gennem Skovene ved Sorø, uden at standse før ved Slagelse; men otte Minutter efter fortsattes Farten til Korsør.

Ombord paa Dampfærgen mellem Korsør og Nyborg saa' han igen paa sit Uhr — halv tolv! — Nu kunde det være paa Tide at spise Frokost, og her nede i Dampfærgens Restavration var der bedst Lejlighed til det. Han var egentlig ikke sulten; men noget skulde han jo dog have at leve af!

Da han havde spist Frokost og drukket Kaffe, gik han atter op paa Dækket. Nu nærmede Skibet sig stærkt den fynske Kyst. Klokken halv et vilde han være i Nyborg, saa vilde det endnu vare tre Timer, inden han kom til Vejle! Og naar han saa endelig traf hende, hvorledes vilde hun saa tage imod ham? Hun maatte da sige ham, hvorfor hun pludselig havde forladt ham, som om hun var blevet fornærmet paa ham, rejst bort fra ham uden at sige ham et Ord.

Rejsen gennem Fyen fik da ogsaa Ende, Færgefarten over Lille Belt varede kun en halv Time, og tre Kvarter senere sad han i Jærnbanehotellet i Vejle og styrkede sig til den Fodvandring, han nu havde tilbage. Han havde en hel Mil at gaa; men man havde trøstet ham med, at det var en meget smuk Vej langs den nordlige Bred af Vejlefjord; og hvis han havde meget travlt, kunde han sagtens faa et Køretøj.

Ja, vist var Vejen smuk! Fjorden tilhøjre og Nørreskov til venstre! Hun skulde bare

vide, hvor nær han var hende! Mon hun saa vilde komme ham i Møde?

Der henne gik en Bondekone og en lille Pige; de maatte vist kunne give ham lidt Besked.

Han gik hurtigt, men nu forstærkede han yderligere sine Skridt og naaede snart Konen og Pigen. Han hilste paa dem og gav sig i Snak med dem.

»Har jeg langt til Tirsbæk?« spurgte han.

»Nej — ikke saa farlig langt; naar De gaar lidt rask, kan De vel være der om tre Kvarter.«

»Er De kendt paa Gaarden?«

»Ja, Gaarden kender jeg godt nok.«

»Men Folkene?«

»Herskabet!«

»Nej — ikke Herskabet. Der skulde nylig være kommen en ung Pige fra København dertil.«

»Nej — det véd jeg ikke noget om; men det kan nok være.«

»Farvel!« Saa var det bedst at komme videre.

Hvis hun nu ikke var hjemme, naar han kom dertil? Saa maatte hun vel være i Skoven i Nærheden — og saa vilde han vente paa hende, til hun kom hjem. Han vilde ikke gaa tilbage til Vejle, før han havde talt med hende, om han saa skulde vente aldrig saa længe. Hovedbygningen maatte vel være som et lille Slot, der laa inde i en Have med Jærngitter for. Det kunde jo være, naar han kom dertil, at hun gik inde i Haven, saa at han kunde se hende gennem Gitteret, kunde kalde paa hende!

Nu var det et Kvarter siden, han havde talt med Bondekonen — saa kunde der da ikke være mere end en halv Time igen.

Hvis hun gik en Tur — alene eller sammen med en anden ung Pige — og hun tilfældig gik ind imod Vejle — og hun mødte ham? Det var den Tanke, der atter og atter kom igen! Saa spejdede han hen ad Vejen — han var vis paa, at han kunde kende hende langt borte! Men han saa' ingen, der lignede hende.

Han saa' paa sit Uhr. Klokken var fem. Saa maatte han da snart være der. Men der gik atter et Kvarter, og endnu kunde han ikke skimte noget, der lignede en Herregaard, ikke en Smule Taarn, der tittede frem mellem Træernes Kroner. Og saa, da han var lige ved at blive ked af, at Vejen var saa lang, stod han pludselig for en hvid Bygning med et lille spidst Skifertag. Men Gaarden laa jo ogsaa nede i en Dal i Bøgeskoven, omgiven af høje Banker. En skønnere Plet kunde næppe tænkes! Gaarden var ikke saaledes, som han for lidt siden havde tænkt sig. Vedbend slyngede sig op ad Muren og op ad Verandaen og Trappen med de store Vaser.

Han saa' ingen hverken i Gaarden eller i Haven og stod et Øjeblik stille og overvejede, om han skulde gaa hen og ringe paa i en af Længerne, da han i det samme fik Øje paa en ung Pige, som gik længere nede i Haven. Han gik hen til hende, hilste og spurgte efter Emilie Nielsen fra København.

Den unge Pige kendte hende. »Skal jeg

vise Dem op paa hendes Værelse — hun er vist der oppe — eller skal jeg hente hende ned?«

Ludvig Rønne vilde helst vente paa hende her nede.

Den unge Pige gik op i Bygningen.

Det varede næsten ti Minuter, inden hun kom tilbage. Studenten gik hende i Møde.

»Jomfru Nielsen skal straks komme.«

»Mange Tak!« Han stod lidt og tænkte. »Har Jomfru Nielsen Vindue her ud til?«

»Nej — til den anden Side.«

»Jeg gaar et Stykke hen ad Vejen uden for.«

Om lidt vilde hun komme! Havde hun set ham — eller stod hun bag et Vindue og saa' efter ham? Han haabede, den unge Pige havde sagt til hende, at han var gaaet hen ad Vejen. Han kunde ikke lide at gaa og vente inde i Haven, hvor man maaske ikke holdt af, at der kom fremmede, og han vilde helst møde hende et Sted,

hvor ingen kunde se hendes Møde med ham.

Han syntes, det varede saa længe, inden hun kom. Han gik hen og satte sig paa en Træstub, hvorfra han kunde se hende, saa snart hun kom ud paa Vejen.

Maaske hun pyntede sig for at kunne gaa en Tur gennem Skoven med ham.

Ja, der kom hun, helt sortklædt og med sorte Baand paa Hatten. Hun saa' ham ikke straks; hun standsede og saa' sig om til begge Sider. Saa rejste han sig og gik over til hende. Hun smilte flygtigt, da hun saa' ham og rakte ham alvorligt Haanden.

Han sagde hende først et Par Ord i Anledning af hendes Faders Død, mens han holdt hendes Haand i sin. Saa fulgtes de ad opad Skovstien.

»Vidste Du, det var mig? Havde Du set mig?«

»Nej — men jeg vidste det.«

»Havde Du da ventet mig?«

Hun smilte lidt vemodigt og rystede paa Hovedet. »Nej — men saa snart den unge

Pige kom og sagde, at der var en Herre, der vilde tale med mig, saa vidste jeg, at det var Dem.«

»Du lovede en Gang, at Du vilde sige Du til mig! Hvad har jeg gjort Dig, siden Du saa hastigt vendte Dig fra mig?«

»Véd De det ikke?«

»Nej — sig mig endelig, hvad det er!« udbrød han hurtigt. »Jeg aner det ikke!«

Hun svarede ikke straks; hun vidste ikke rigtig, hvordan hun skulde forklare ham, hvad Clara havde fortalt hende.

»Jeg syntes, vi var saa gode Venner, da vi sagde god Nat til hinanden den sidste Søndag Aften, vi var sammen,« sagde han.

»Ja,« svarede hun i en dæmpet Tone, og saa begyndte hun at fortælle, langsomt og ofte afbrudt, som om hun stundom havde svært ved at faa Ordene frem. »Men om Natten kom Clara ind i Værelset.... Hun græd.... og hun spurgte, om jeg tog Dig fra hende.... hun var ikke vred paa mig.... hun var meget bedrøvet.... hun vidste ikke

at jeg holdt af Dig .... hun troede det ikke .... men hun fortalte mig saa meget, som Du havde sagt til hende, og noget af det var det samme, som Du havde sagt til mig.«

»Hvad var det?«

»At Du havde lovet din Moder, ikke at forlove eller gifte Dig, før Du havde faaet din Embedseksamen — det samme, som Du sagde til mig .... og hun forstod det saaledes, at hun skulde vente paa Dig .... og det vilde hun gærne. Du havde gaaet saa meget sammen med hende alene — ofte langt bort .... hun kunde maaske nok tro, at det var Venskab, der var opstaaet mellem Dig og hende, ikke skulde være forbi, naar Sommeren var omme og det lille Hus der ude tomt. Men saa følte hun, at naar jeg kom derud, glemte Du hende, og det var det, der bedrøvede hende .... Og da jeg saa hørte, at meget af det, Du sagde til mig den sidste Søndag, vi var sammen, det havde Du ogsaa sagt til hende, og da hun kom ind til mig om Natten og var saa bedrøvet, saa tænkte jeg, at Du maaske nok kunde

lide hende, at Du maaske nok en Gang havde tænkt paa at knytte hende fastere til Dig .... saa kunde det være, at det, Du havde sagt til mig, ikke var saa godt overvejet ... og saa lovede jeg hende, ikke mere at komme der ud.«

»Og det kunde Du gøre med koldt Hjærte?«

»Koldt Hjærte?« gentog hun og smilede vemodigt. »Hvorfor tror Du da, jeg saa gærne vilde bort fra Byen, saa langt bort som muligt?«

Han svarede ikke derpaa. De gik et Stykke Vej uden at tale sammen. Saa begyndte han igen med lidt usikker Stemme: »Det gør mig ondt, at jeg har gjort Clara bedrøvet. Det er imod min Villie. Jeg mindes ikke, at jeg har sagt noget, der kunde faa hende til at tænke saaledes, som Du siger. En Gang, vi talte sammen om Blankas og Ankers Forlovelse, gjorde jeg en løst henkastet Bemærkning om, at jeg havde lovet min Moder ikke at forlove mig, før jeg var bleven Læge — det er det

hele. Jeg haaber ikke, at Claras Sorg er ret dyb.«

»Det skal Du ikke sige; Clara er en stille og alvorlig Pige.«

»Mandag Morgen kunde jeg nok mærke, at der var sket en Forandring med Dig; men jeg kunde ikke komme til at tale fortrolig med Dig, fordi Clara fulgte Dig helt hjem. Saa skrev jeg, men Du svarede ikke paa mit Brev.«

Emilie standsede pludselig og saa' overrasket paa ham. »Det Brev har jeg aldrig faaet!«

Det var sendt med Posten til Borgergade — inden Du endnu var rejst — og inden din Fader var død.«

»Saa har min Stedmoder taget det og beholdt det.«

»Og læst det?« spurgte han.

»Det er der ingen Tvivl om.«

»For saa vidt gør det ingen Ting — saa kommer vor Forlovelse hende ikke overraskende — hvis Du vil,« sagde han.

Da hun ikke svarede, tilføjede han lidt efter: »Jeg havde ventet at træffe Dig paa Kirkegaarden . . .«

»Jeg fik først at vide, at min Fader var død, da han var begravet.«

»Det tænkte jeg nok.«

»Det var fra Clara jeg fik Brev. Hun skrev, at Moder havde skrevet før Begravelsen, men at man havde glemt at sende Brevet afsted. Clara tror vist nok, hvad hendes Moder har sagt hende, men jeg tror det ikke.«

Da de havde gaaet et lille Stykke Vej uden at tale sammen, standsede han hende pludselig. »Og Du bliver slet ikke forundret over, at jeg kommer her over?«

Hun rystede smilende paa Hovedet. »Nej, jeg kunde jo ikke lade være med en Gang imellem at tænke paa Dig, og saa tænkte jeg ogsaa, at hvis Du mente det, Du sagde til mig, da vi var ude i Baaden paa Lyngby Sø, saa vilde Du nok opsøge mig . . . og kom Du ikke — saa havde det hele ikke haft noget at betyde.«

»Og det kunde Du tro om mig?«

»Aa — ja . . . hvad skulde jeg tro? Det var saa underligt, da Clara kom op til mig

om Natten — det var det, der fik mig til at tvivle.«

»Men nu tvivler Du vel ikke mere?«

Hun rystede smilende paa Hovedet.

»Nu kom jeg,« tilføjede han i en hjærtelig Tone, »og nu kan der intet uklart være imellem os. I Morges sagde jeg ikke til min Moder, hvor jeg rejste hen; men naar jeg i Morgen kommer hjem, fortæller jeg hende det hele.«

»For min Skyld behøver Du ikke at sige noget, hvis din Moder ikke synes om det. Jeg bliver her ovre, og jeg kan godt vente.«

»Synes Du godt om at være her?« spurgte han.

»Jeg har aldrig haft det saa godt som nu. Her er jo saa smukt, og Egnen er saa fuld af Sagn og Gaarden her allermest. Jeg, der har tilbragt min Barndom mellem Københavns skumleste Gader, jeg fik saadan en brændende Kærlighed til Land og Sø og Skov den første Gang, jeg kom udenfor Byen — og da var jeg bleven en voksen Pige. Da følte jeg en Længsel efter at

komme længere og længere bort; men jeg vidste, at min Fader ikke holdt af, at jeg rejste, og jeg troede ikke, min Stedmoder vilde slippe mig. Men saa fornylig vaagnede Længslen paa ny, stærkere end nogensinde før, og saa spurgte min Stedmoder mig selv, om jeg vilde rejse, og hun eller Brandt skaffede mig Pladsen — det var den største Velgærning, hun nogensinde har gjort mig — og det var vel efter, at hun havde læst dit Brev — for at jeg ikke skulde staa i Vejen for Clara.«

»Du har haft godt af denne Luft,« sagde han. »Du kommer vist meget i Solen. Naar jeg en Gang kommer for at hente Dig, vil Du vel nødig her fra, og det er ikke sikkert, jeg kan føre Dig hen til et Sted, der er lige saa kønt.«

»Jeg følger med Dig alligevel, naar Du kommer og henter mig.«

»Det er nok en stor Landstrækning, der hører til denne Gaard,« sagde han.

»Ja, men det er dog intet imod, hvad det var i gamle Dage,« svarede hun. »I Aarenes Løb er Jorden stykket ud og solgt til

forskællige. Jeg synes, det er morsomt at tænke sig, at Herregaardens Historie kan føres saa langt tilbage i Tiden som til Dronning Margrethe.«

»Men da har den vist set lidt anderledes ud end nu,« bemærkede Rønne.

»Nej, det tror jeg ikke. Da den i den nyere Tid blev revet ned og bygget op, beholdt den nok sin gamle Form, de tre Længer og det lille Taarn i Midten.«

»Den har vist ikke været hvid fra først, og det gammeldags Materiale, Kampesten og Munkesten, har vel givet den et helt andet Udseende.«

»En Digter maatte kunne skrive flere historiske Romaner om Familierne paa Tirsbæk. Jeg synes, der er Stof nok.«

»Hvor har Du faaet alt det at vide?«

»Af gamle Folk her paa Egnen. Jeg sværmer for de gamle Sagn og Historier. Jeg har allerede gjort en hel Del Optegnelser.«

»Dem maa Du vise Anker, han er baade Digter og Maler. Her er maaske ogsaa

Spøgelser? Anker holder jo af at male saadanne overnaturlige Væsner.«

»Ja, her skal være en hvidklædt Dame — eller har været her en Gang; jeg véd ikke om hun er her mere; jeg har aldrig set hende, men en gammel Kone har fortalt mig om hende. Man saa' hende af og til om Natten komme ud af et Værelse i Taarnet; hun var helt hvidklædt og havde et Barn paa Armen og et Nøgleknippe ved Siden; saa gik hun gennem Ladebygningen, over en lille Bro og ud til et Hus i Skoven, hvor der tidligere har været Smedie. Hun skal en Gang have været Husholderske paa Tirsbæk og have dræbt sit Barn. Man siger ogsaa, at der i den gamle Bygning var et Kammer, som altid var aflaaset, og hvor ingen maatte komme, men hvor Herskabet hver Nytaarsaften gik ind med en Pude; om det var i det samme Værelse, hvori den hvide Dame havde sit Tilflugtssted, véd jeg ikke.«

Studenten lo. »Jo, Du kan tro, det har det nok været. Det var da heller ikke for

meget, om den hvide Dame en Gang om Aaret fik en ren Pude at lægge Barnet paa.«

De blev ved at vanke om i Skoven, hvor de kun mødte faa Mennesker.

»Lidt er der vel altid til Grund for et Sagn,« sagde Emilie. »Men det er da sikkert, at en af Gaardens tidligere Ejere, Ove Lunge, havde en Datter, Jomfru Anna, der var Nonne, og mens hun var Nonne, fik hun et Barn med den unge Joakim Rønnow, der senere blev Biskop.«

»Det var en svær Forbrydelse af en Nonne. Mon det saa ikke er hende, der om Natten vandrer om i hvide Klæder?«

»Det véd jeg ikke.«

Da de lidt efter kom til en Hulvej, saa' Ludvig Rønne sig om til alle Sider. Der var ikke et Menneske at se. Alt var saa stille.

»Nu er Solen ved at gaa ned,« sagde han og lagde sin Arm om hendes Liv. »Det vil ikke vare længe, før her bliver mørkt i Skoven. Jeg vilde gærne være sammen

med Dig meget længere; men det er vist fornuftigst, at jeg følger Dig hen til Gaarden og selv gaar tilbage til Vejle. Mens vi nu staar i denne Hulvej, og ingen ser os, saa kysser jeg Dig en, to, tre Gange.« Han kyssede hende og trykkede hende til sit Bryst.

Saa var det som om hun pludselig kom til at huske paa noget og saa' sig hastigt om. »Hvis det er denne Hulvej, de kalder Polakkerhulen, saa er der et Sagn om den.«

»Det er dog en forfærdelig Mængde Sagn, Du har lært,« sagde han leende.

»Ja — det er jo nyt for mig som Københavnerinde, og som jeg allerede har sagt Dig, holder jeg saa meget af de gamle Sagn og Æventyr; saa spørger jeg Folkene ud, naar vi sidder og taler sammen om Aftenen, og saa kappes de om at fortælle mig. Og allermorsomst synes jeg det er, naar man kan se de Steder, som Sagnet fortæller om.«

»Men Du er dog ikke sikker paa, at det

er Polakkerhulen, vi nu gaar i?« spurgte han.

»Nej — jeg véd kun, at den skal være et Sted her i Skoven.«

»Og hvad siger Sagnet om den?«

»Det var nok i Krigen med Svenskerne, at vi havde polske Hjælpetropper, og da Krigen var sluttet, blev nogle af Polakkerne her i Landet, og de var meget værre end selve Fjenden. I en Fiskerhytte her henne ved Fjorden hængte de Konen op i Skorstenen og røg hende ihjæl, mens Fiskeren var ude at vande deres Heste. Da han hørte sin Kones Skrig, blev han bange for, at de ogsaa vilde pine ham til at sige, hvor der var gæmt Kostbarheder, sprang i Vandet og druknede, og senere har man ofte om Natten set en Mand uden Hoved ride om i Skoven.«

»Fy, det var uhyggeligt! Men Polakkerhulen?«

»I den havde tre og tyve Polakker søgt Tilflugt. De levede af Rov og Plyndring, indtil de allesammen blev fangne og hængte

og deres Hjærneskaller indmurede i Vejle Kirkemur.«

»Ja, nu kan jeg huske det, jeg har før hørt Tale om Hjærneskallerne i Vejle Kirkemur.«

De var nu paa Vejen hen imod Gaarden, og Samtalen var for et Øjeblik gaaet i Staa.

»Hvad Tid tager Du hjem?« spurgte hun.

»Med det sidste Tog i Nat,« svarede han. »Saa er jeg i København i Morgen tidlig.«

»Er det ikke en anstrængende Rejse — fra Søndag Morgen til Mandag Morgen?«

»Det kan man kalde for at rejse med Iltog,« svarede han, »men jeg gør gærne Rejsen en Gang til, inden det bliver Vinter. Vi bliver maaske ude i Ordrup September Maaned ud, hvis Vejret bliver ved at være godt; men inden vi flytter til Byen, kommer jeg over til Dig en Gang til. Saa skriver jeg til Dig saa tidt, jeg har noget at skrive om, og lige saa tidt skriver Du til mig, ikke sandt? Og lange Breve skal det

være. Du har vel endnu ikke fortalt mig alt, hvad Du véd om Tirsbæk?«

»Jeg har jo endnu ikke fortalt Dig noget om Christen Linde eller om Maren Loss.«

»Nej — men det kan Du jo fortælle mig med det samme. Hvem var Christen Linde?«

»Han var Bissekræmmer fra Holstebro, hvor hans Fader var Købmand.«

»I gamle Dage var det nok meget almindeligt, at Købmændene rejste om som Bissekræmmere,« forklarede Studenten.

»Denne Christen Linde skal nok have været en ualmindelig dygtig Kræmmer,« vedblev Emilie. »En Gang kom han op paa en Gaard i Nærheden af Vesterhavet, hvor han saa' et meget mærkeligt Svinetrug, og ved at betragte det nærmere saa' han, at det var en Døbefont af massivt Guld. Bissekræmmeren købte Svinetruget for saa godt som ingen Ting, og naturligvis uden at sige, hvad det var for dyrt Metal, det var af; paa den Maade forøgede han betydeligt den store Formue, han alle-

rede havde skrabet sammen. Han købte efterhaanden en hel Del Godser her i Jylland.«

»Det kan ogsaa godt være, at samme Hr. Christen Linde var Pantelaaner,« sagde Ludvig Rønne og tilføjede smilende: »Det er ikke for at fornærme min tilkommende Svigermoder, at jeg siger det. Men den Gang var Adelen allerede begyndt at føre et ret lystigt Liv, at bruge mange Penge, og saa kunde det nok hænde, at de rige Købmænd laante de ødsle Herremænd Penge i Gaarden, flere og flere, indtil Herremanden tilsidst maatte fortrække og Gaarden gik over i Købmandens Eje. Den Gang var det jo heller ikke saa svært for en Borger at blive adlet, bare han havde Raad til at betale for det.«

»Ja, Christen Linde lod sig ogsaa adle, da han var 78 Aar, to Aar før han døde, og hans Søn Niels blev gift med en adelig Dame, Karen Rosenkrands. Om Niels Linde melder Historien ikke andet, saa vidt jeg véd, end at han som gammel Mand blev forelsket i en Malkepige paa Tirsbæk, Maren Loss, en

Skomagerdatter fra Horsens. Hun skal have været meget smuk; hun var først Hønsepige paa en anden af Niels Lindes Gaarde, saa blev hun Malkepige, og tilsidst blev hun hans Husholderske og hans Kæreste. Niels Linde havde kun en Søn; han hed Christen, lige som hans Bedstefader Bissekræmmeren. Man sagde, han var fjollet. I hvert Fald var han ogsaa forelsket i Maren Loss, og da hun var lige saa rænkefuld og beregnende, som hun var smuk, lykkedes det hende at besnære den unge Adelsmand, saa at han giftede sig med hende, da hans Fader døde. Men den unge Frue paa Tirsbæk var meget letsindig; hun var gode Venner med de unge Løjtnanter, som kom og drak hendes Mands Vin. Tilsidst blev det Christen Linde for broget; han flygtede fra Tirsbæk til en anden af sine Gaarde, Kærgaardsholm, og tog sin Kone med. Men her blev Maren Loss Kæreste med Forvalteren, Jørgen Hvas, og da Christen Linde mærkede det, trak han Maren ind i et Værelse, aflaasede Døren og vilde kvæle hende. Men Fruens Skrig tilkaldte hendes Elsker,

der sprængte Døren, kastede Herremanden hen i en Krog og bar den halvt besvimede Frue ud. Da Christen Linde kom nogenlunde til sig selv efter den Medfart, sadlede han sin Hest og red til Tirsbæk. Her blev han syg og døde, ikke mere end syv og tyve Aar gammel, og Aaret efter giftede Maren Loss sig med Jørgen Hvas, der med det samme blev Ejer af syv Gaarde. Naturligvis lod Jørgen Hvas sig ogsaa adle — han kom til at hedde Lindenpalm, og han blev først Kancelliraad, siden Justitsraad, og der havde aldrig været ført mere vildt og ødselt Liv paa Tirsbæk end nu. Han maatte sælge den ene Gaard efter den anden, indtil han kun havde Tirsbæk tilbage, og den maatte han tilsidst sælge til sin Svigersøn, William Halling. Han boede sine sidste Dage i et lille Bondehus, som han en Gang i sine Velmagtsdage havde bygget til sin Kusk. Svigersønnen havde blandt andre pudsige Ideer ogsaa den, at han vilde forskønne Menneskeslægten, ved at lade de kønneste Karle paa Godset gifte sig med de kønneste Piger. Om saa de grimme slet ikke maatte

gifte sig, véd jeg ikke. — — Saa, nu er jeg atter hjemme, og nu har Du en Mil til Vejle.«

»Ja — jeg naar ikke Byen inden det bliver mørkt; men det gør ikke noget! Septemberaftenen er saa mild, saa stjærneklar. Tak for i Dag, min egen, kære Veninde! Tak fordi Du tog saa venligt imod mig og Tak for dine mange Historier! Saa skal den Sorg, Du har voldt mig, uden at vide af det og uden at ville det, da ogsaa være tilgivet og glemt. Allerede i Morgen skal jeg skrive til Dig og fortælle Dig noget om min natlige Hjemrejse, jeg skal fortælle Dig, hvor jeg spiser til Aften i Vejle, hvorledes jeg sover i Jærnbanekupéen, om jeg drømmer om den hvidklædte Dame, den hovedløse Fisker eller om Dig. Og saa snart jeg saa har skrevet, begynder jeg at længes efter Brev fra Dig. Men Du vil ikke lade mig vente længe. Og inden denne Maaned er omme, kommer jeg igen herover at besøge Dig. Jeg skal skrive til Dig i Forvejen, saa at Du maaske kan møde mig i Vejle.«

Et Haandtryk og et Kys — og saa ilede han let hen ad Vejen.

Hun blev staaende og saa' efter ham med straalende Øjne saa længe hun kunde se ham.

XIII.

Nyheden spredes ud.

Fru Rønne stod tilfældigvis ved Havegitteret, da hendes Søn Mandag Morgen kom vandrende henad Vejen med sin tykke Stok i Haanden.

»God Morgen, min Dreng!« udbrød den gamle Dame i en munter Tone. »Hvor har min Natteravn saa været henne?«

»Over Sø og salte Vove, Mo'er!«

»Hvor da?«

»Du vil næppe tro det, Mo'er! I Jylland!«

»Aa Snak!«

»Jo — i Vejle!« sagde han fornøjet.

»I Vejle?« gentog hun.

»Ja.« Han gik sammen med Moderen

gennem Haven, og da de var kommen ind i Forstuen, tilføjede han i en mere dæmpet og mindre sikker Tone: »For at hilse paa Frøken Nielsen.«

Og paa samme Tid forandrede Moderen Tone. Der trak en mørk Sky over hendes Ansigt, da hun kort og koldt svarede: »Naa!«

Tavs gik hun op ad Trappen, han et Stykke bag efter hende.

»Synes Du ikke om, at jeg gjorde den Rejse?« spurgte han.

»Aa — hvad jeg synes om eller ikke synes om i den Retning kan jo være ligegyldigt. Naar Du gør den Rejse over til hende, maa Du vel have en Hensigt dermed.«

»Det havde jeg ogsaa, Mo'er.«

»Jeg kunde tænke det.«

»Er Du vred for det? Synes Du ikke, hun er en god og fornuftig Pige?«

»Hun er da den, jeg synes bedst om.«

»Det tænkte jeg nok. Og Du behøver da ikke at være bange for, at jeg forsømmer

min Læsning. Hun bliver derovre, til jeg en Gang henter hende.«

Da Fru Rønne var bleven ene, satte hun sig paa en Stol ved Vinduet og saa' hen imod Skoven. Saa slap der et dybt Suk over hendes Læber. Naa, det kunde jo ikke hjælpe at blive tungsindig for det! Det var jo noget, hun maatte være forberedt paa: en Gang vilde der komme en ung Pige og tage Sønnen fra hende, Enkens eneste Barn! De gamle maa altid vige for de unge! Og saa vilde hun blive helt alene! Men det kunde ikke være anderledes. Hun havde ikke noget imod Emilie — hun vilde være bleven en Smule skinsyg paa enhver ung Pige, som hendes Søn forestillede som sin Brud.

Clara var den første, Fra Rønne saa', efter at hun havde faaet den overraskende Nyhed om sin Søns Forlovelse, og naturligvis maatte Clara ogsaa høre Nyheden; den angik jo ogsaa hende.

»Véd De saa, hvor Ludvig var henne i Gaar?«

Clara stod ved det andet Vindue og saa'

ud paa Vejen. Nu drejede hun hastigt Hovedet og saa' hen paa Fru Rønne: »Nej.«

»Han var saamænd ovre i Vejle for at hilse paa Deres Søster.«

Clara trak hurtigt sit Hoved tilbage og skjulte sit Ansigt bag Gardinet, derfor fik Fru Rønne ikke at se, hvor bleg den unge Pige pludselig blev, da hun med en lidt tvungen Latter kun sagde: »Virkelig?«

Fru Rønne fortalte videre: »Og saa kommer han hjem og fortæller mig, at han er bleven forlovet!« Da Clara blev ved at staa henne ved Vinduet uden at svare, spurgte Fruen: »Hvad siger De til det?«

»Jeg?« Clara kom frem i Stuen. »Hvad skal jeg sige? Det kommer jo lidt overraskende .... men de passer vist godt for hinanden .... Deres Søn og Mille.«

»Det vil vi haabe.«

Clara gik langsomt ud af Stuen og ind i sit og Søsterens Værelse.

Blanka var der ikke; hun var vist gaaet Morgentur med sin Kæreste.

Det var ogsaa lige meget. Clara vilde nok have fortalt Blanka Nyheden, men el-

lers vilde hun helst være alene. Og i dette Øjeblik syntes hun, at hun var saa ene i Verden, at der ikke var et eneste Menneske, hun brød sig om, ikke om hendes Søstre, ikke engang om den muntre unge Student, som hun før havde haft saa inderlig kær. Og hun ærgrede sig over sig selv, fordi hun havde været saa kortsynet og saa egenkærlig, og fordi hun den Nat, da hun var saa bedrøvet, var gaaet op til Emilie og havde bedt hende om ikke mere at komme derud. Da maatte Emilie allerede have vidst, at Studenten kunde lide hende, og dog opfyldte hun Søsterens Ønske og rejste langt bort fra Byen! Og hvad kunde det saa nytte? Han rejste over efter hende. Clara skammede sig over, at hun havde været saa kortsynet og saa taabelig at røbe sin Hemmelighed til Mille. Den første Gang, hun igen saa' Mille — hvad saa? — Aa, hun vilde ønske, at hun aldrig saa' Mille, og at hun aldrig mere saa' Ludvig Rønne! Naturligvis havde Mille allerede fortalt ham alt, hvad Clara havde sagt — hun vilde kunne se paa ham, om Mille havde fortalt

ham det, saa snart hun saa' ham. Bare hun aldrig saa' ham mere! Bare hun kunde gaa ind til sin Moder og blive hos hende! Eller bare hun lige som Mille kunde faa en Plads langt borte fra Byen! — Ja, det vilde hun bede sin Moder om! Hun vilde ikke længer blive her ude, hvor snart alle vidste, at hun havde været forelsket i den unge Student, der havde foretrukket hendes Søster. Askepot havde sejret! Askepot havde vunden Prinsen ligesom i Æventyret!

Hun vilde tage hjem til sin Moder med det samme; hendes Moder vilde nok give hende Lov til at blive hjemme. Det kunde se ud, som om hun flygtede; men hvad brød hun sig om det? Hun vilde ikke se ham, ikke sidde sammen med ham til Bords, hvor han maaske vilde se paa hende med medlidende Blikke, maaske bede hende om Forladelse, fordi han havde faaet hende til at tro, at han brød sig noget om hende! — Nej, hun vilde ikke se ham, hun vilde tage hjem til sin Moder med det samme.

En halv Time senere stod hun ude paa Vejen. I Grunden hastede det jo ikke saa

stærkt med at komme hjem, naar bare hun fik Lov til at være alene og naar bare hun ikke var i hans Nærhed!

Hun gik over paa den anden Side af Vejen, og her blev hun staaende og saa' over paa den lille Villa, hvor hun havde tilbragt Sommeren og som hun havde holdt saa meget af. Og Sommeren havde begyndt saa lys og lykkelig; men nu var den forbi, og den Lykke, den havde lovet hende, havde hun ikke faaet. Hendes Lykke havde været som en skøn Rosenknop, der var visnet, før den havde foldet sig ud til Blomst, fordi dens Stængel var knækket.

Mens hun stod her, forekom det hende, at det var sidste Gang hun saa' det lille Hus med den smukke Have. Saa skulde hun dog have et synligt Minde derfra, en lille Blomst, hun kunde gæmme, og af og til tage frem for at den, skønt vissen, kunde genkalde Mindet om Dage, da hun havde været uendelig lykkelig, og Dage, da hun havde været dybt bedrøvet, saadan som hun var det i Dag.

Hun gik igen over Vejen, gik ind i Ha-

ven og plukkede en lille blaa Blomst; hun vidste ikke hvad den hed; Studenten havde en Gang sagt hende det, men nu havde hun glemt det.

Med den lille blaa Blomst i Haanden gik hun hen ad Vejen, hen imod Jærnbanestationen. Men da hun kom dertil, havde hun alligevel ikke Lyst til at tage til København straks; hun vilde endnu en Gang gøre en Vandring gennem Skoven — alene, som hun var bleven vant til i den sidste Tid.

Det var mærkværdigt, at hun ikke ejede en eneste Ting, der kunde minde hende om h a m, naar hun ikke saa' ham mere, naar hendes Moder gav hende Lov til at rejse bort fra Byen. Hun havde ikke tænkt paa det før, men nu faldt det hende ind: han havde aldrig plukket saa meget som en Blomst til hende.

Saa! — dèr kom Anker og Blanka henne paa Skovstien! De havde vist endnu ikke set hende — hun kunde godt dreje om ad den Sidevej, hun stod ved. Naar hun gik hen til dem, var hun bange for, de vilde tage hende med hjem. Hun betænkte sig

dog ikke længe, men gik hen imod dem, saa kunde hun da sige Blanka, at hun tog til København; hun behøvede jo ikke at sige hende, at hun havde i Sinde at blive der inde.

»God Morgen, skøn Jomfru!« raabte Anker hende i Møde.

»God Morgen!« svarede hun lidt tvært. Hun havde aldrig holdt meget af Anker, og i Dag mindre end nogensinde. Hun gik hen ved Siden af Søsteren, og da de havde gaaet et Stykke Vej, sagde hun: »Véd Du, hvor Rønne var henne i Gaar?«

»Nej . . . jo, det er sandt, han var ude paa Vandring.«

De gik et Par Skridt videre, inden Clara svarede: »Han var ovre hos Mille.«

»Var han?«

»Ja.«

»Hvor var han henne?« spurgte Maleren.

»Ovre hos Mille i Vejle,« svarede Blanka.

»Og nu er han forlovet med hende!« tilføjede Clara højt og i en tilsyneladende munter Tone, men med usikker Stemme.

»Sikken en Rad!« udbrød Maleren. »Og det har han gaaet saa stille med!«

Blanka var bleven alvorlig. »Gud véd, hvad Moder vil sige,« sagde hun.

»Jeg maa da huske at gratulere din Moder, naar jeg kommer derind.«

»Der sker vist ingen Ulykke, om Du skulde glemme det,« svarede Blanka tørt.

»Tror Du ikke, Din Moder vil være glad for Partiet?«

»Nej.«

»Hvorfor ikke?«

»Aa — det kan jeg ikke saadan forklare.«

»Jeg tager til København i Formiddag,« sagde Clara til sin Søster.

»Naa . . . Hils saa Moder!« svarede Blanka. »Vi skal vel ikke til Byen i Dag?« spurgte hun derpaa sin Kæreste.

»Nej — det er ikke strængt nødvendigt.«

Blanka smilede, hendes Kæreste var slet ikke saa forhippet paa at komme hjem til hendes Moder.

Da Anker og Rønne traf sammen, lidt

før de skulde spise til Middag, rakte Maleren højtideligt Vennen sin Haand. »Maa jeg spørge Dig, Ludvig Peter Rønne, er det din Mening, at vi skal være Svogre?«

»Ja — hvis Du ikke har noget imod det.«

»Nej — tvært imod! Lad os gratulere hinanden til Svogerskabet.«

Da Clara forlod Anker og Blanka, gik hun ikke straks til Jærnbanestationen. Det var lige som hun alligevel, da det kom til Stykket, havde svært ved at rive sig løs fra de Steder, hvor hun havde tilbragt Sommeren.

Hun var ogsaa i saa trist Humør, da hun kom hjem i Borgergade, at Moderen kunde se det paa hende.

»Naa — kommer Du i Dag og besøger mig.«

Clara satte sig træt ned paa en Stol ved Vinduet. »Ja, der er saa kedeligt der ude

nu, saa forfærdelig kedeligt. Jeg har mere Lyst til at blive her inde med det samme.

Moderen smilede. »Tror Du her er mere morsomt? Jeg synes, Du skulde blive der ude de Par Dage, vi endnu har tilbage af Sommeren; men naar Du selv vil hjem, saa kom Du bare, naar Du har Lyst.«

»Jeg havde mere Lyst til at rejse lige som Mille.«

»Aa Snak, Du vil da ikke rejse fra mig? Nu er Du jo omtrent den eneste, jeg har tilbage. Og desuden er det jo heller ikke saa let for Dig at faa en Plads, der passer for Dig, som Mille. Du vil vel ikke have en Plads som Tjenestepige.«

»Men Mille er jo heller ikke Tjenestepige.«

»Kokkepige, Stuepige eller Husjomfru — der er ikke stor Forskel, synes jeg,« sagde Madam Nielsen.

Der gik et Par Minutter hen i Tavshed.

»Rønne var i Søndags ovre hos Mille.«

Madam Nielsen drejede Hovedet med en Hastighed, at man maatte undre sig over, at hun ikke drejede Halsen af Led. »Nej da?!«

»Jo.«

Pantelaanersken sad og stirrede paa sin Datter, som om hun havde tabt Mælet. »Hvad skulde han dèr?«

»Forlove sig med Mille.«

»Det maa de da ogsaa spørge mig om! Hvordan har han faaet at vide, hvor hun var?«

»Jeg véd det ikke; ikke af mig. Maaske Mille har skrevet til ham.«

Madam Nielsen sad længe og spekulerede med Haanden under Kinden.

Clara saa', at der laa en gammel Bog paa Kommoden; hun rejste sig og tog den. Det var tredje Del af »Den evige Jøde«. Hun slog op i den og gav sig til at læse, uden at tænke over, hvad hun læste.

Lidt efter rejste Moderen sig og gik ud i Laanekontoret, hvor Brandt var alene.

»Har en Pige Lov til at forlove sig uden

sin Moders Samtykke?« spurgte Madam Nielsen.

»Ja, det er der ikke noget i Vejen for,« svarede Brandt. »Hvis Pigebarnet ikke er femten Aar, kan Moderen give hende nogle Kløe.«

»Har hun Lov til at gifte sig uden min Villie, naar hun ikke er fem og tyve Aar?«

»Nej — det kan De gøre Indsigelse imod — hvis De har nogen gyldig Grund dertil, ellers nytter det ikke. Har De i Sinde at gøre Indsigelse mod en af Deres Døtres Giftermaal?«

»Nej jeg har ikke!« svarede Pantelaanersken kort og bidende.

Brandt lo og vedblev i en rolig, drillende Tone: »Jeg troede, Mille var bleven forlovet.«

»Hvorfor troede De det?«

»Fordi De ser saa glad ud!«

»Abekat!«

»Det kan ikke hjælpe, De bliver arrig og bider mig! Saa er altsaa Mille bleven for-

lovet? Det er vel med den vordende Doktor?«

»Saa snart Mille eller Doktoren fortæller mig noget, skal De være den første, der faar det at vide.«

»Saa kan det maaske vare længe nok!«

Da der i det samme kom en ældre Kone ind i Laanekontoret, lod Brandt Madam Nielsen ekspedere hende og smuttede selv ind i Dagligstuen, hvor han vidste Clara opholdt sig. »Maa jeg gratulere til Doktoren!« sagde han.

»Tak! Ja, det er jo Mille! Har Moder fortalt Dem det?«

»Ja — ikke saadan ligefrem, men med Hentydninger, som jeg ikke godt kunde tage fejl af.« Han gik tilbage til Laanekontoret, og da den gamle Kone var gaaet, rakte han med et skadefro Smil Haanden ud mod Pantelaanersken: »Maa jeg s a a gratulere til Doktoren?«

Hun tog ikke imod den fremrakte Haand, men svarede i en snærrende Tone: »Naa — kunde De ikke dy Dem? De skulde have ren Besked! Man siger, Kvinderne er nys-

gærrige; jeg tror ikke, der er en Kvinde, som kan være mere nysgærrig end De!«

Han blev ved at le. »Jeg synes godt om det Parti; De skal ikke sætte Dem imod det.«

Hun stod lidt og saa' paa ham, som om hun havde Lyst til at rive ham i Haaret. Saa gik hun hurtigt ind i sin egen Stue og smækkede Døren haardt i efter sig. Hun blev staaende lidt indenfor Døren for at lytte, om hendes Fuldmægtig lo; men hun hørte kun, at han fløjtede Melodien: »Fryd Dig ved Livet!«

Hun kom til at hade dette Menneske mere og mere og kunde dog ikke slippe fri for ham, ikke om hun saa vilde give ham alle sine Penge; det havde han ærligt sagt hende flere Gange, og han befandt sig godt i Forholdet, som det nu var. En Gang havde hun læst eller hørt, at Manden beherskes af Kvinden, men Kvinden beherskes kun af Satan. Erfaringen havde lært hende, at denne Paastand var sand: hun havde behersket sine to Mænd; men den tredie, der havde taget sig samme Rettig-

heder over hende som en Mand, beherskede hende, for han var en Djævel i Menneskeskikkelse.

Da der var gaaet tre Dage kom Anker og Blanka ind i Borgergade for at spørge, hvorfor Clara ikke kom hjem.

Clara havde ikke Lyst til at være ude i Ordrup, hun kedede sig, det var det hele.

»Nu flytter Rønnes vel ogsaa snart?« spurgte Madam Nielsen.

»Ja,« svarede Anker, »de har faaet Lejlighed; de skal bo her i Nærheden — i Frederiksgade, og de har været saa venlige at leje en saadan Lejlighed, at jeg kan flytte med dem; jeg faar et Værelse paa anden Sal og et Atelier paa Kvisten.«

Madam Nielsen blev ikke glad ved denne Meddelelse; hun lod sig dog ikke mærke med noget.

»Det bliver nemt for Blanka, naar hun skal over at besøge Dem,« bemærkede Clara.

Det var netop d e t, Madam Nielsen ærgrede sig over: bestandig skulde hun tvin-

ges til at staa i Forbindelse med Folk, hun ikke kunde lide.

»Der er vel nok andre end Blanka, der besøger os,« sagde Maleren, »nu kommer vi jo i Familie med Rønnes. Maa jeg gratulere, Svigermoder!«

»Til hvad?« spurgte Pantelaanersken.

»Til min Ven, Ludvig Rønnes og min Svigerindes Forlovelse.«

»Derom har hverken Deres Ven eller Mille sagt mig et Ord, saa det haster vist ikke med Gratulationen.«

»Det er underligt!« udbrød Maleren. »Saa maa jeg have fat i ham og sige ham, at han skal gaa her ind i Morgen.«

»Nej, hvis De vil gøre mig en Tjeneste,« sagde Madam Nielsen, »saa lad ham blive borte. Mille er ikke min Datter, og det er let at se, at hun heller ikke betragter mig som Moder, siden alle andre véd, at hun er bleven forlovet, kun ikke jeg. Og han viser mig samme Hensynsløshed; han kommer ikke og spørger mig, om jeg har noget imod Forbindelsen, ikke engang for

at fortælle mig, at han har taget sig den Frihed at forlove sig med min Steddatter. Det betragter jeg som en Tilsidesættelse, en Fornærmelse. Hvis De vil sige noget til ham, saa sig ham det, og saa maa De ogsaa gærne bede ham fra mig, om at blive borte herfra; jeg bryder mig ikke om at tale med ham. Det samme gælder hans Kæreste; hun har vist mig en Ringeagt, som jeg ikke finder mig i — jeg vil ikke se hende inden for mine Døre.«

Hun havde rejst sig op og stod midt paa Gulvet, mens hun udslyngede sine harmdirrende Ord.

Det var en Bortgang, som mangen tragisk Skuespillerinde ikke kunde gøre hende efter, tænkte Maleren og vendte sig om for at skjule et lille Smil for Blanka og Clara, der begge sad som lynslaaede efter denne Tordentale.

Men et Par Timer senere, da Blanka tog hjem til Ordrup med sin Kæreste, sagde hun til ham: »Det var det, jeg sagde til Dig i Forvejen, Du skulde ikke have talt til

Moder om Forlovelsen; jeg vidste nok, hun vilde blive vred.«

»Tror Du nu ogsaa din Moder mente det saa slemt?«

»Ja — Mille kommer aldrig mere hjem til Moder.«

XIV.

Graavejr.

Villaen i Ordrup havde nu længe staaet tom. Dørene var lukkede, Vinduerne stængede med Skodder og Slaa, Træerne stode bladløse og Blomsterne var visnede.

Fru Rønne og hendes Søn var flyttet ind i Frederiksgade, ligeoverfor Marmorkirken, og Maleren var flyttet med dem. Fru Rønne og Ludvig var sikkre paa, at de ikke vilde komme til at bo i denne Villa næste Sommer, og tog derfor Afsked med den for bestandig.

Blanka tænkte ikke særlig dybt, det var derfor ikke med noget tungt Sind, hun drog fra det lille Hus i Nærheden af Skovene ind i den gamle By. Hun havde jo sin Kære-

ste; hvor han var, følte hun sig glad, saa var Omgivelserne for hende en Biting.

Lidt anderledes var det med Clara; hun var den, der mest savnede det lille Landsted og oftest lod hun sine Tanker dvæle ved det. Men hun var ogsaa den, der var mest alene, og saa var hun saa tilbøjelig til at lade Tankerne opsøge kendte Steder, dvæle der, hvor hun en Gang selv havde dvælet, hvor hun havde været lykkelig eller bedrøvet. Fra ingen andre Steder havde hun saa dejlige Minder, som fra den korte Sommer i Ordrup.

Blanka var ikke meget hjemme i Borgergade; hun opholdt sig mest hos sin Kæreste og betragtede snart Fru Rønnes Lejlighed som sit egentlige Hjem, som en Fortsættelse af Sommerlejligheden i Ordrup. Paa den anden Side var hun jo ogsaa nu i i Familie med Rønnes, Studenten var bleven hendes Svoger og han og hun sagde Du til hinanden. Fru Rønne var ogsaa altid meget venlig mod hende.

Derimod talte Fru Rønne og Pantelaanersken aldrig med hinanden, og Blanka

havde flere Gange forsøgt at faa Clara til at følge med hjem til Rønnes, men forgæves.

Det var ogsaa sjældent, Pantelaanersken fik Besøg af sin Svigersøn, Kunstmaleren. En Gang imellem var han nødt til at gaa derhen, men han blev der aldrig længe. Hans Svigermoder gjorde alt for at vinde ham, men det lykkedes ikke; han var høflig imod hende, spøgede af og til lidt, men hun mærkede godt, at han i Virkeligheden ikke kunde lide hende, og Blanka følte det ogsaa.

Det var kedeligt nok! Madam Nielsen vilde gærne have en Mand at støtte sig til, naar hun en Gang vovede Forsøget at frigøre sig for Brandt. Men det kunde vel heller ikke nytte noget! Naar hendes Svigersøn skulde hjælpe hende i Kampen mod hendes Plageaand, saa maatte hun betro sig til ham, saa maatte hun tilstaa ham mere, end hun nogensinde turde betro sine Døtre — og vilde han saa ikke med Væmmelse vende sig mere fra hende end nu? Nej, hun maatte blive nede i Sumpen, til hun

ved egen Hjælp kunde komme op — eller kvæles i den!

Anker var meget flittig; han solgte stadig Billeder til sin Kunsthandler, og selv havde han fire store Malerier, som han skulde have paa Foraarsudstillingen, deriblandt det, han kaldte »Hypnotiseret«, hvortil Blanka havde været Model.

Men Blanka syntes ikke, han var saa fornøjet, som da han i Sommer løb med hende i Ordrup Krat, i Dyrehaven og i Charlottenlund, og da hun en Gang spurgte ham, hvor det kunde være, han havde tabt sit gode Humør, svarede han, at det havde han ikke tabt; men man blev jo ældre, man kunde ikke bestandig blive ved at le, og saa virkede denne graa tunge Luft altid trykkende paa ham. Han kunde ikke lide Graavejr, han elskede Solen og Lyset; naar han gik og vadede i Snesjap, længtes han altid efter Vaaren.

Blanka lo. Snesjap! Endnu var der ikke falden Spor af Sne; men man var jo heller ikke længer end midt i November.

Clara var ogsaa bleven mere alvorlig

end før. Det lagde Blanka ikke Mærke til, men det saa' hendes Moder. Clara havde atter begyndt at tage Undervisning i Fortepiano hos en dygtig, men dyr Lærer, og Moderen syntes det var meget fornuftigt. Hvis Clara en Gang selv skulde fortjene sit Brød, saa maatte det være som Musiklærerinde; andet havde hun selv aldrig lært. Allerede nu kunde hun faa en Elev, en lille Pige til 50 Øre i Timen. Men Clara vilde dog ikke undervise for halvtreds Øre i Timen, naar hun selv maatte give 6 Kroner Timen; saa heller undervise for slet ingen Ting — og saa gav hun den lille Pige Afslag. Bagefter fortrød hun det. Hvis hun havde undervist Barnet gratis, havde hun selv faaet nogen Øvelse i at undervise og maaske vunden sig en taknemlig lille Veninde.

Clara abonnerede i det kongelige Teater, ellers havde hun ingen Fornøjelser.

Da der var gaaet et Par Uger sendte Emilie sin Stedmoder et Brev, hvori hun ganske kort beklagede, at hun havde faaet Underretningen om sin Faders Død for sent

til at hun kunde være tilstede ved hans Begravelse, paatalte lige saa kort og tørt, at Stedmoderen havde taget et Brev, der var sendt til Emilie, mens hun endnu opholdt sig i København, og fortalte endelig, at hun var bleven forlovet med Ludvig Rønne.

Paa dette svarede Pantelaanersken ikke, og der blev aldrig senere vekslet Breve mellem hende og hendes Steddatter.

Efter flere Dages Forløb, efter megen Hovedbrud og mange Sjælekvaler fik Clara sendt et Lykønskningsbrev til sin Søster i Jylland. Først gik hun og slog sig til Ro med, at hun slet ikke behøvede at skrive noget om Forlovelsen, da hverken Rønne eller Emilie havde fortalt hende noget derom; men da hun saa fik at vide, at Blanka havde skrevet, saa kunde hun ikke godt lade være. Hun gjorde da et Udkast med Blyant, rev det i Stykker og skrev ni andre, hvoraf hun rev de otte itu, og efter det niende skrev hun syv forbedrede Breve, hvoraf hun brændte de seks. Men det er heller ingen let Sag at lykønske den Pige, der har taget Ens Kæreste, og allersværest er det, naar ved-

kommende Pige er Ens egen Søster, hvem man tror at burde forsikre, at alt det, man tidligere troede var Kærlighed, ikke var andet end Løjer og Leg.

Paa dette Brev sendte Emilie et smukt og hjærteligt Brev, indlagt i en Konvolut til Ludvig Rønne, hvem hun bad om at besørge det videre, da hun ellers var bange for, at Stedmoderen skulde faa fat i det. Rønne lod da Brevet gaa til Blanka og Blanka til Clara.

Saa kom Julen, og denne milde Fredens Fest var lige ved at bringe Ufred i de to Hjem i Frederiksgade og Borgergade. Begge Husmødrene vilde efter god gammel Skik fejre Juleaften i Hjemmet. Nu mente Fru Rønne, at Anker, der boede og spiste hos hende, tilhørte hende Juleaften, og han vilde ogsaa allerhelst blive hjemme; men hans Svigermoder havde ogsaa gjort Regning paa ham, og hun vilde blive dybt krænket, hvis han ringeagtede og svigtede hende.

»De vil da ikke have, at Ludvig og jeg skal sidde ganske alene og spise Julegaas?« sagde Fru Rønne til ham. »Naar vi har

tilbragt næsten hver Aften i Aaret sammen, saa vil De da ikke svigte os den eneste Aften, man altid tilbringer i sit Hjem, og den Aften, man allermest føler Savnet af et Hjem, naar man intet har.«

»Jeg behøver ikke at forsikre Dem, Frue, at jeg heller tilbragte min Juleaften hos Dem, end i Borgergade; det er noget, De godt véd. Men jeg véd alligevel ikke, hvad jeg skal gøre, for jeg er i den Stilling, hvad jeg end gør, bliver jeg enten Uvenner med Dem eller med min Svigermoder, derfor er der ikke andet for mig at gøre, end nøje at undersøge, hvem det er farligst at være Uven med. Naar jeg paa en venskabelig Maade kunde blive enig med min Svigermoder om, at vi delte os Juleaften, saaledes at Blanka og jeg var den halve Aften hos hende, og den halve hos Dem, eller at jeg blev hos Dem og Blanka hos sin Moder.«

Men Fru Rønne syntes, det var Synd at skille de to Forlovede ad Juleaften, og Blanka blev baade vred og bedrøvet, da han senere foreslog hende at klare Spørgsmaa-

let paa den Maade. Hun var lige glad, hvor hun skulde tilbringe sin Juleaften, men hun vilde være, hvor hendes Forlovede var.

»Du kommer saa lidt hjem til Moder,« sagde Blanka. »Du kunde gærne ofre hende denne ene Aften, selv om det ikke morer Dig; og hun vil blive meget ked af det, hvis vi ikke tilbringer Juleaften hos hende; for hvis Du ikke kommer, saa bliver jeg heller ikke hjemme.«

»Men Fru Rønne bliver ogsaa vred,« indvendte Anker. »Hun er jo altid saa venlig og gæstfri, at det vilde være utaknemligt at afslaa hendes Indbydelse.«

Det var oppe paa Ankers Værelse, at denne Samtale fandt Sted. Han sad ved Bordet med Haanden under Kinden. I Tanker sad han og ødelagde et Stykke Tegnepapir ved at tegne Streger, Buer og en hel Del andet meningsløst Kradseri om mellem hinanden. Saa tog han Haanden fra Kinden for at kunne holde paa Papiret, og begyndte at tegne noget, der syntes mere fornuftigt.

Blanka sad lige over for ham og saa'

lige saa fortrædelig ud som han. Ingen af dem talte; de grublede vel begge to over, hvorledes de paa en heldig Maade skulde komme over Juleaften. Nu fængslede hans Tegning for et Øjeblik hendes Tanker. »Er det en Gaas, Du tegner?« spurgte hun.

»Ja — det er en Gaas,« svarede han, idet han blev ved at tegne uden at se paa hende. »Du kan jo gærne kalde den en Julegaas.«

Blanka smilte lidt vemodigt og vedblev at betragte sin Kærestes Tegning. Nu havde han snart tegnet en Gaas til.

»Hvor mange Gæs skal der være?« spurgte hun.

»To.«

Han blev ved at tegne. Nu syntes hans Opgave at interessere ham.

»Hvem er den til?« spurgte hun.

»Du maa gærne faa den,« svarede han. »Du vil maaske sætte den i Glas og Ramme?«

Hun lo. »Nej.«

Saa tegnede han noget, hun ikke rigtig kunde forstaa. »Er det en Snog, Gæssene haler i?«

»Nej — det er et Aalehoved.«

»Hvad skal det betyde?«

»Kan Du ikke forstaa det? Det er et Situationsbillede. To Gæs haler i et Aalehoved; de vil begge to have det. Aalehovedet — det er mig, den ene Gaas er Fru Rønne, den anden Gaas er din Moder.«

Hun tjattede ham i Nakken. »Vil Du lade være at kalde min Moder for en Gaas!«

Jo mere Julen nærmede sig, des værre blev det for Blanka.

»Hans talte om, at vi maaske kunde spise der henne og saa komme her hen Resten af Aftenen, eller ogsaa omvendt,« sagde hun til sin Moder.

»Nej — det bryder jeg mig ikke noget om,« svarede Moderen. »Tror din Kæreste, han kommer til at kede sig her henne eller er det for simpelt, saa kan han jo blive henne hos den fornemme Frue, og vil Du ogsaa gærne være fri for at være sammen med os Juleaften, saa gaa Du ogsaa derhen. Men jeg vil dog først se, om Anker bliver borte hertra, før jeg vil tro det.«

Da Blanka om Middagen den Dag, man

kalder Juleaften, gik hjemme fra, var hun helt rødøjet af Graad.

»Vi spiser Klokken halv otte,« var alt, hvad Moderen sagde.

Og saa blev der stegt og bagt og braset i Pantelaanerskens Køkken, som om der om Aftenen skulde være stort Selskab. Lidt efter Middag gik hun i Byen alene, blev et Par Timer borte og kom hjem med nogle Smaapakker, som hun omhyggeligt gæmte.

Allerede Klokken syv begyndte Moderen at dække Bord. Der blev dækket til fem.

Clara talte paa Kuverterne: »Mo'er, jeg, Brandt.« Saa var der to Pladser til; de kunde kun være bestemte for Anker og Blanka. Bare de ikke kom til at staa tomme!

»Er det sikkert, at Anker og Blanka kommer?« spurgte Clara.

»Ja, vist er det sikkert!«

Klokken blev halv otte, og Maden var færdig.

Clara sad ved Vinduet og saa' ud paa Gaden. Gaslygten udenfor brændte døsigt. Det sneede lidt, Tøsne, der straks smæltede og blev til en smudsigt, fedtet Ælte, hvori

Folk travlt travede om. Det vilde blive en forfærdelig Juleaften, hvis Anker og Blanka blev borte.

Brandt gik frem og tilbage paa Gulvet og dampede saa stærkt paa en Cigar, at Clara fik Hoste. Heldigvis fandt han paa at gaa over hos Barbereren, saa var Anker og Blanka maaske kommen til han kom tilbage.

Klokken blev tre Kvarter til otte.

Saa blev Clara højlig forundret ved pludselig at høre sin Moder synge. Hun sang ellers aldrig, saa der maatte sikkert være noget i Vejen med hende, siden hun nu gav sig til at synge. Det var en Sang uden Ord, med lange Pavser, skingrende falsk og med dirrende Stemme.

Bare Anker og Blanka vilde komme, ønskede Clara, ellers var Moderen i Stand til at synge saadan hele Aftenen!

Nu manglede Klokken kun ti Minuter i otte. Maden havde været færdig i over en halv Time.

Moderen gik hen ved Siden af Clara og saa' ud ad Vinduet.

»Gud véd, om det ikke er bedst, Du gaar hen og siger til dem, at nu spiser vi.«

Clara skulde lige til at bede sig fritaget for dette kedsommelige Hverv, da Anker og Blanka pludselig traadte ind ad Døren.

Madam Nielsen tog imod dem med en Ro, der hverken røbede Overraskelse eller Glæde. Da Blanka kyssede hende og spurgte, om hun havde ventet, svarede hun: »Ja, lidt, men det gør ikke noget!«

Inden de gik tilbords, blev Julegaverne udvekslede. Da hver havde faaet sit og gensidig udtalt deres Beundring og Tak, stod Pantelaanersken endnu med en lille Pakke i Haanden. Hun fik Anker lidt til Side, og idet hun gav ham Pakken, sagde hun i en dæmpet Tone: »Naar det er Jul, plejer jeg at købe lidt til Børnene, og de køber ogsaa lidt til mig. I Aar maa jeg faa Lov til at regne Dem med til mine Børn, og saa maa De ikke forsmaa min Julegave.«

Anker blev noget forvirret; han stod med den lille sirlige Pakke i Haanden og vidste ikke, hvad han skulde gøre med den. »Men jeg er ikke vant til at faa Presenter

— heller ikke til at give nogen — jeg betragter det kun som en Byttehandel, og da jeg ikke havde ventet at faa nogen Present . . .«

»Saa har De heller ingen til mig,« afbrød hans Svigermoder ham, da han standsede. »Det skal De ikke bryde Dem om, og De skal heller ikke købe noget til mig; men De maa ikke forsmaa min lille Present — det er jo den første til min Svigersøn. Jeg er saa glad, fordi De kom hjem til mig i Aften, jeg véd, at Fru Rønne gærne vilde have beholdt Dem derhjemme; men De kom hjem til mig, og det er jeg saa taknemlig for. Ja, De kan jo se, at jeg har ventet Dem. Put nu den lille Ting i Lommen; naar De kommer hjem, kan De se, hvad det er, og lad os saa gaa til Bords.«

Da Anker senere paa Aftenen aabnede den lille Pakke, blev han rød i Hovedet; han havde ventet en lille Ting til højst en halv Snes Kroner; men dette prægtige Guldur i det flotte Etui og den svære Guldkæde havde hun ikke faaet for halvtredie hundrede Kroner. Han blev baade ærgerlig

og rørt. En Julegave til halvtredie hundrede Kroner — den Svigermoder satte aabenbart Pris paa ham! Naa, han vilde ogsaa søge at være lidt mere venlig imod hende end hidtil, komme lidt oftere hjem til hende, af og til tage hende med ud; det vilde maaske heller ikke være af Vejen, om han kyssede hende i Aften, naar han gik hjem.

Hun var egenlig saa tilbageholden lige over for ham, det var lige som om hun var bange for at tale til ham, og hendes Stemme lød lidt ængstelig, da hun, idet hun klinkede med ham med sit Punscheglas, spurgte ham, om han kom og spiste Frokost i Morgen.

Uden Betænkning lovede han det.

Og da hun sent om Aftenen tog Afsked med ham, beholdt hun hans Haand i sin og trykkede den varmt, som for at give sine Ord Eftertryk, mens hun takkede ham, fordi han havde tilbragt Juleaften hos hende.

Saa bøjede han sig ned og kyssede hende paa Kinden, ærbødigt som en voksen Søn kysser sin Moder.

Hun var i saadan en mild, glad Stem-

ning, og da Blanka og Clara havde sagt god Nat til hende og var gaaet ind i deres eget Værelse, for at gaa i Seng, blev hun siddende paa sin Chaiselongue og tænkte over den Juleaften, hun havde tilbragt, den bedste, hun havde haft i mange Aar, og det var bare fordi han havde været med — hendes Svigersøn. Han havde kysset hende — og han var bleven glad for Uhret. Mon han vilde have kysset hende, mon han vilde have taget mod Uhret, dersom han havde vidst, hvordan hun havde tjent de Penge, hun havde købt det for — at det var blodigere Renter end dem, Fattigfolk gav hende for Laan paa haandfaaet Pant.

Hvis hun kunde sælge hele denne Forretning og købe sig en af mindre lyssky Art — saa var det bedre — for Børnenes Skyld.

Der var nogen, der bankede sagte paa Døren. Med et Udtryk af Ærgrelse gik hun hen og lukkede Brandt ind; det var hun nødt til, for at han ikke skulde give sig til at banke saa højt, at Blanka og Clara kunde høre det, og i Aften var han vist endnu

mindre forsigtig og hensynsfuld end sædvanlig — han havde drukket saa meget.

»Jeg tænkte nok, De var oppe endnu,« hviskede han. »De sad maaske og ventede paa mig,« tilføjede han med sit frække Smil.

Hun var nødt til at tale lige saa dæmpet. »Jeg vilde ønske, De vilde lade mig have Fred i Aften.«

»Hvorfor det? De kan jo sove længe i Morgen! Gaa med op og hold mig lidt med Selskab.«

»Nej!« svarede hun sagte og bestemt.

Han gav sig til le og sagde mere højrøstet: »Ja, saa bliver jeg sgu her hos Dem!«

Hun saa' forskrækket hen til Døren, der førte ind til hendes Døtres Sovekammer. Hvis de hørte ham! Hun var nødt til at føje ham. Idet hun gik hen imod Døren, der førte ud til Gangen, hviskede hun i en bidende Tone: »Hvorfor kan De ikke tage Dem en Tøs, der er yngre og raskere end jeg?«

»De skal ikke kede Dem,« svarede han, idet han slog Armen om hendes Liv, da de gik op ad Trappen til hans Kvistkammer.

»Jeg véd ikke, om jeg maa traktere med et Glas Madeira?« sagde han, da de var kommen op paa det hyggelige Kvistkammer og havde taget Plads i Sofaen.

»Nej — jeg vil ikke drikke mere i Aften.«

»Hvorfor ikke? Det giver Humør, og nu ser De saa sur ud.«

»Det er fordi De kom.«

»Saa skal jeg sørge for at opmuntre Dem. Det er sandt, hvad gav De saa Deres Svigersøn i Aften?«

»Vèd De i det hele taget, om jeg gav ham noget?«

»Nej — men det kan jeg tænke mig. En Anerkendelse havde han vel ogsaa nok fortjent, fordi han kom. Det er vist første Gang, han har tilbragt sin Juleaften paa et Laanekontor. Men det lod for Resten til, at han morede sig godt. Hvad gav De ham saa?«

»Hvor De er nysgærrig! De er jo vant til at gaa Krogveje, naar der er noget, De vil have at vide, saa kan De jo ogsaa gøre det denne Gang.«

Han lo. »Det har jeg ogsaa i Sinde. Det kunde nok interessere mig at vide, hvad De vurderer saadan en Svigersøn til; han faar nok ikke en Julegave til et Par Kroner. Men naturligvis, De har Lov til at give ham, hvad De vil.«

»Naa, Gud ske Lov!«

»Det bliver forhaabentlig i Familien.«

»Jeg gav ham et Gulduhr.«

»Hvad gav De for det?«

»To hundrede.«

»Ja — det var flot!«

»Og en Kæde.«

»Massiv Guld?«

»Ja — til halvtreds.«

»Det var Satans flot! Saa vil vi da haabe, at Forlovelsen holder, for ellers var det mange Penge at smide bort. De maa næsten være glad ved, at De er Uvenner med Deres anden Svigersøn og ikke har faaet den tredie endnu, ellers kunde Julegaverne til Svigersønnerne snart løbe op til et tusind Kroner. — Naa, lad os nu ikke tale om Penge paa en høj Helligaften! Klink med mig og tøm Deres Glas, det er den Vin,

der gør de spanske Piger saa ildfulde, og i Aften vil jeg se at faa Dem rigtig kaad.«

— — —

Da Fru Rønne Julemorgen spurgte Anker, hvorledes han om Aftenen havde moret sig hos sin Svigermoder, viste han hende Uhret og Kæden.

»Naa,« sagde Fru Rønne, »nu er De ikke billig! Hun binder Dem til sig med gyldne Kæder! Saa var det alligevel godt, at De kom derhen; var De bleven borte, havde De vist intet Uhr faaet.«

— — —

Det var nogle kedelige Dage, der fulgte efter Julen. Himlen var graa og Gaden var tilsølet af Snesjap. Anker var et Stemningsmenneske, og naar Vejret var graat, var han ogsaa i Graavejrsstemning, saa kunde han ingen Ting bestille, men gik og længtes efter Solen, efter Foraaret.

En saadan Graavejrsdag sad Anker og talte med sin Svigermoder om sine Foraarslængsler.

»Jeg skal have fire Billeder paa Udstillingen,« sagde han, »jeg vil ikke haabe, at

de kasserer noget for mig — det plejer de da ikke, og faar jeg dem antaget, faar jeg dem ogsaa nok solgt. Kunde De ikke have Lyst til at komme hjem og se mit Atelier?«

»Jo, men jeg holder ikke af at træffe Fru Rønne eller hendes Søn. Og De bliver vel boende?« spurgte hun lidt efter.

»Ja — foreløbig. En Gang i Sommer, tænker jeg, kan jeg selv faa et Hjem; det vil især komme an paa, om jeg faar solgt mine Billeder paa Udstillingen.«

Madam Nielsen sad lidt og tænkte. Saa sagde hun i en dæmpet Tone: »Bryllupet besørger jeg — og jeg udstyrer Hjemmet.«

Maleren blev igen lidt befippet, ligesom da hun gav ham Uhret. »Ja — hvorfor det?« mumlede han.

»Fordi jeg gærne vil — fordi jeg kun lever for at se mine to Døtre lykkelige. Jeg véd, at Blanka holder meget af Dem, jeg tror, De vil være god imod hende, derfor vil jeg gærne gøre hendes nye Hjem hyggeligt og pænt. Jeg kan ikke lide lange Forlovelser. Naar De siger, at De vil have

Bryllup til Sommer, saa skal jeg sørge for, at det sker.«

Ja, saa blev det da bestemt.

— — —

I Januar Maaned kom der endelig klart Vejr med Frost, og Vintersolen skinnede paa Sneen uden at smælte den.

En saadan smuk Søndag Formiddag fik Anker Lyst til at tage i Skoven med sin Kæreste; han vilde leje en Kane. Blanka bad, om Clara maatte følge med, og gik straks hjem for at hente hende.

Clara mente, det kunde være morsomt at komme ud at køre i Kane; de kunde maaske endda komme gennem Ordrup og se, hvordan Moderens Villa saa' ud ved Vintertid. Hun begyndte straks at pynte sig; hun trippede fornøjet omkring mellem Klædeskab, Spejl og Kommode. Og Blanka var glad over, at hun fik Søsteren med ud.

Da Clara var helt paaklædt, spurgte hun: »Bliver vi kun os tre?«

»Nej — vi bliver da fire.«

Clara studsede. »Hvem er det!«

»Ludvig Rønne.«

Clara trak sine Handsker af igen. »Du spurgte, om jeg vilde ud at køre i Kane med Dig og Anker; Du talte ikke om, at der var flere.«

»Det tænkte jeg ikke over.«

Clara tog sin Hat af.

Blanka saa' forundret paa hende. »Vil Du nu ikke med?«

»Nej.«

»Hvad skal det betyde? Du er da ikke bange for Ludvig Rønne?«

»Jeg er ikke bange for ham, men jeg har heller ikke Lyst til at være sammen med ham.«

»Det var en underlig Idé! Han har jo ikke gjort Dig noget! Vær nu ikke saa sær. Behold bare Kaaben paa og følg med.«

»Nej — jeg vil ikke med — det er aldeles bestemt!« svarede Clara, idet hun atter hængte sin Kaabe ind i Skabet.

Da Blanka mærkede, at alle Overtalelser vilde være spildte, gik hun.

Hvor saadan en Søster kan være kort-

synet, naar hun ikke har Tanker for andre end sig selv og Kæresten!

Endelig smæltede den sidste Sne, Solen fik større Magt; den lokkede Violerne og de smaa Anemoner frem og fik Træers og Buskes spæde, lysegrønne Blade til at sprænge deres Hylster.«

Saa var det Foraar!

Anker havde faaet sine fire store Malerier antagne paa Charlottenborgudstillingen, og de havde vakt Opsigt, som hans Billeder plejede at gøre. Især talte man meget om »Hypnotiseret«, som han havde malet ude i Ordrup med Blanka som Model. Hun havde flere Gange været oppe paa Udstillingen; men hun holdt ikke af at staa længe stille foran »Hypnotiseret«; hun var bange for, at Folk skulde opdage Ligheden mellem hende og den unge Pige i hvid Natdragt paa Billedet.

Havde Anker i Vinterens Tid længtes efter Foraaret, saa vaagnede der nu stær-

kere Længsler i ham, Længsler efter for en Stund at komme bort fra Byen.

»Hvem der kunde rejse ud nu, bare for et Par Maaneder, og saa komme hjem og holde Bryllup,« sagde han til sin Kæreste.

Blanka smilte lidt vemodig. »Andre rejser ud, naar de har holdt Bryllup, Du vil rejse før.«

»Ja — den sidste lille, billige Rejse som Pebersvend. Derfor kan vi jo godt gøre Bryllupsrejse — hvis vi har Raad til det.«

»Og hvor skulde jeg saa være henne, mens Du er borte?« spurgte hun lidt mut.

Han lo. »Du skulde sidde hjemme hos din Moder og læse mine Rejsebreve og skrive til mig, og saa skulde Du rejse over og se til din Søster i Vejle og tage Clara med. Og Du skal huske paa, at et Par Maaneder gaar snart, og saa kommer jeg tilbage med nye Ideer og større Arbejdslyst end før. Men endnu behøver Du jo ikke at gruble over, hvor Du skal gøre af Dig selv, for

naar jeg ikke faar solgt nogle af mine Billeder, saa bliver jeg hjemme hos Dig.«

»Nej — det var da Synd, Du skulde blive hjemme, naar Du gærne vilde ud,« sagde Blanka.

Sandsynligvis talte Blanka ogsaa til sin Moder om Ankers Rejselyster, for da hun en Aften sad og talte med ham, spurgte hun ham pludselig: »Vilde De gærne ud at rejse?«

»Ja,« svarede Anker leende. »Det er saadan en Rejselyst, der ligger i Foraarsluften. Men jeg maa først have solgt et Par af mine Billeder, helst dem alle.«

»Saadan en Rejse er vel ikke billig?«

»Jo, for jeg bryder mig ikke om at leve flot, naar jeg er paa Rejse, og da jeg rejser for at se mig om, saa vandrer jeg mere tilfods, end jeg kører paa Jærnbane.«

— — —

Allerede Dagen efter kom Anker glædestraalende ind til sin Svigermoder og fortalte: »Nu er det ene af mine store Billeder paa Udstillingen solgt — »Hypnotiseret« — otte hundrede Kroner!«

Pantelaanersken røbede hverken Glæde eller Overraskelse. »Rejser De saa?«

»Ja — saa rejser jeg — men bare en otte, ni Uger — saa er det Sommer, naar jeg kommer tilbage.«

Med et Suk gav Blanka efter, og en skøn Morgen rejste Anker til Tyskland.

XV.

Hypnotiseret.

Klokken var otte om Aftenen, Laanekontoret var lukket, Blanka og Clara var gaaet en Tur ud ad Langelinie, Madam Nielsen og Brandt sad ved Bordet i Dagligstuen, fordybede i en alvorlig Samtale. Mens Brandt var smilende. tillidsfuld og talte med Overbevisningens Varme, saa' Pantelaanersken uhyre tankefuld og beregnende ud, som hun sad der og tyggede paa et langt Blyant, hvormed hun af og til skrev nogle Tal paa et Stykke Papir, som hun havde liggende foran sig paa Bordet.

Det var ogsaa en meget vigtig Sag, det drejede sig om. Det var et mindre Hotel paa Strandvejen med Restavration og Have,

der skulde sælges, og Brandt, der vidste, at Pantelaanersken gærne vilde af med Laanekontoret, naar hun kunde faa en ligesaa indbringende Forretning, havde foreslaaet hende at købe Hotellet.

»Naturligvis kan der tjenes meget paa saadant et Sommerhotel med Badehuse i Søen og stor Have med mange Lysthuse. Et af de store Lysthuse kan udmærket godt indrettes til Musikpavillon, hvor der kan staa et Flygel, og saa skal der være gratis Koncert i Haven hver Eftermiddag — det trækker voldsomt. Og saa er det dog en anderledes anset Stilling at være Ejer af et Hotel end af et Laanekontor.«

Madam Nielsen sad lidt og tænkte. »Og hvad vilde De være? — De vilde vel følge med?«

»Selvfølgelig! De kan ikke undvære mig! Husfruen maa bestyre Køkkenet — ellers gaar der for meget til — jeg staar for Bufeten. Det er jo en Bestilling, jeg ikke er helt ukendt med.«

»Nej — De har jo en Gang været Opvarter?«

Han saa' forundret paa hende. »Ja, det er rigtigt! Hvorfra véd De det? Jeg kan ikke huske, jeg selv har fortalt Dem det.«

»Saa er der en anden, der har fortalt det.«

»Hvem Pokker kan det være?«

»Det kan jeg ikke huske.«

»Vist kan De huske det!«

»Naa — ja, saa var det en Opdagelsesbetjent, der en Gang var her inde for at søge efter nogle Tyvekoster. Det var lige da De var kommen her.«

»Hvor Fanden kunde han vide det fra? Jeg har aldrig været i Konflikt med Politiet. Det kunde han da ikke sige?«

»Det sagde han heller ikke.«

»Saadan et Fjols! Men for Resten er der vel ikke noget ondt i at have været Opvarter? De faglærte Restavratører er de dygtigste — det vil sige dem, der har begyndt som Opvartere. — Nu kan jeg ikke huske, hvor det var vi slap.«

»Det er ogsaa lige meget. Om Vinteren kan man ikke gøre Regning, hverken paa Rejsende eller Gæster?«

»Ikke mange Rejsende, det er klart; men det er der heller ikke hverken paa Klampenborg eller Skodsborg. Gæster i Restavrationen kommer der hele Aaret, naturligvis mest om Sommeren, og det er i det hele taget om Sommeren man skal skumme Fløden; men De kan tro, der kommer ogsaa en god Skilling ind, naar Hotellet er fuldt af Rejsende, Restavrationen og Haven fuld af Gæster Søndag Eftermiddag. Og der er ingen Tvivl om, at den Forretning kan betale sig. Men den skal pudses op, Bygningen og Lysthusene skal males, straalende lyse, Hotellet hvidt eller lysegraat, Lysthusene blegrøde indvendig, Gitteret om Haven grønt, og indvendig skal Hotellet flot monteres!«

»Men det koster jo mange Penge, mange flere end jeg har.«

»Gør ingen Ting! Det skal jo ikke betales altsammen paa en Gang; vi kan være flere Aar om at betale det.«

»Vi skal dog sætte alle mine Penge i det,« sagde hun tankefuld.

»Ja, det er drøjt at give sine sidste Penge

ud,« svarede han smilende. »Men det gaar heller ikke; noget maa vi beholde til Driftskapital.«

»Og hvis det skulde mislykkes, saa har jeg tabt det hele, og saa tror jeg ikke, jeg har Mod til at begynde forfra igen.«

»Hvis man vilde tænke saaledes, hver Gang man begynder paa et nyt Foretagende, saa blev der aldrig udrettet noget i Verden. En skal sætte Penge i Foretagendet, enten maa man selv gøre det, eller man maa faa en anden til det. De har længe gaaet og været ked af Deres Laaneforretning, De vilde gærne indtage en mere ophøjet Plads i Samfundet, og det kan man ikke fortænke Dem i. Nu har De en Svigersøn, der er berømt Kunstmaler, en anden, der har Udsigt til at blive en berømt Læge, men som De har Raad til slet ikke at regne med, og der er ingen Tvivl om, at Deres tredie Svigersøn vil blive noget mindst lige saa stort, naar De først er blevet Hotelejer. De har jo set Hotellet, De synes godt om det, saa forstaar jeg ikke, hvad De betænker Dem paa!«

»Det er alle mine Penge, det drejer sig om.«

»Jeg synes saagu det kan være ligegyldigt, enten vi har Pengene staaende i et Hotel eller i et Laanekontor! Har vi aldrig tabt Penge paa Forskrivninger, Møbler eller Tyvekoster?«

»Jeg har tjent Penge alligevel, mange Penge.«

»Saa bliv da siddende i Deres Laanekontor, jeg vil ikke overtale Dem til at gøre noget, De muligvis kan komme til at fortryde.«

Pantelaanersken sad lidt og overvejede. »Det bliver heller ikke let at komme af med denne Forretning,« sagde hun.

»Jo — det bliver let nok. Møblerne oppe paa Loftet og alt, hvad der er vort eget, sælger vi ved Avktion, og vi faar nok en Mand til at overtage Laaneforretningen. Aa, De skulde bare vide, hvor ked jeg i Øjeblikket er af denne skallede Forretning, og hvad for en brændende Lyst jeg har til at blive Hotelbestyrer og komme til at herske over en Snes Opvartere i sorte Kjoler! De skulde se, hvor elegant jeg selv skulde blive! Verdensmand ud til Fingerspidserne!«

»Ja — naar De er ked af Laaneforretningen,« sagde Madam Nielsen langsomt, »saa kunde vi vel nok blive enige om, at De opgav Deres Plads . . .«

»De behøver ikke at sige mere, min elskværdige Veninde! De véd meget godt, at jeg føler mig altfor nøje knyttet til Dem, til at jeg nogensinde kan skilles fra Dem. Lad os derfor blive ved at tale om Forretningssager. Villaen i Ordrup har vi naturligvis ikke mere Brug for; den skal jeg snart faa solgt og endda tjene paa den. Men, som sagt, det gælder om at være hurtig i Vendingen, vi har ikke lang Tid til Betænkning. Jeg har gjort det forberedende Skridt, men endnu kan jeg dog træde tilbage, derfor maa vi hellere i Dag end i Morgen træffe en endelig Beslutning.«

Pantelaanersken vilde heller end gærne have Hotellet; det værste var, at hun skulde sætte alle sine Penge i det, baade de rede Penge, hun havde, og dem hun kunde faa for Laaneforretningen i Borgergade og Villaen i Ordrup, og det var mange Penge, hun skulde tage ind den første Sommer,

for at klare den første Udbetaling; mislykkedes det, var det ikke sikkert, hun kunde nøjes med at tabe en Del af sine Penge, hun kunde let tabe dem alle.

Men Brandt var saa sikker, og i de Aar, hun havde kendt ham, havde han jo vist, at han havde et godt Greb paa at tjene Penge. Det var derfor bedst at slaa til.

Saa fik Brandt travlt. Der var meget at løbe om. Fra Herodes til Pilatus, fra Prokurator til Avktionsholder. De Møbler, der ikke kunde bruges, skulde sælges, Laanekontoret skulde afstaaes, Villaen skulde sælges, Hotellet købes og overtages snarest muligt; der skulde træffes Aftale med Maler og Snedker, Dekoratør og Gartner.

En Dag gik Brandt oppe paa Møbelloftet for at tage en Fortegnelse over det, der skulde sælges. Bag et Par store Skabe saa' han noget, der syntes at være et stort Maleri, omhyggeligt indpakket. Han havde ikke set det før, trak det derfor frem og løste det ud af det Sejldug, hvori det var indpakket.

Det var jo det ene af Ankers Malerier

fra Foraarsudstillingen, der blev lukket forleden Dag, det, han havde solgt for 800 Kroner! Det var altsaa hans Svigermoder, der havde købt det, uden at hverken Maleren eller andre vidste noget deraf. Denne Opdagelse ærgrede Brandt. Uden at sige et Ord til ham tog hun 800 Kroner ud af Forretningen og købte et Maleri, som hun ikke kunde faa 200 Kroner for, naar hun solgte det paa Avktion. Det var en dyr Svigersøn — siden Jul havde han kostet hende over tusinde Kroner!

Han stillede Maleriet op ad en Kommode, trak en Stol frem og satte sig foran det i nogen Afstand. Han havde set det paa Charlottenborgudstillingen, men ikke saa nær ved som nu. Det var et underligt fængslende Billede! Bag den halvaabne Dør, lidt tilbage i Stuen, saa han kun saas utydeligt, stod Manden, som havde hypnotiseret den unge Pige, og ventede paa sit Offer. Det var underligt, Anker vilde bruge sin Kæreste som Model til et saadant Billede, der kunde vække saadanne pirrende Tanker.

Brandt havde nogle Gange set en Mag-

netisør udføre sine overraskende Eksperimenter; han havde aldrig selv prøvet det. Det kunde være morsomt at gøre et Forsøg.

Da han noget senere kom ned i Stuen, var Blanka tilfældig alene; hendes Søster var gaaet ud og hendes Moder var inde paa Kontoret. Blanka sad og læste et Brev, hun nylig havde faaet fra sin Kæreste, og det syntes at more hende saa meget, at hun af og til lo højt.

»Har Deres Forlovede oplevet et morsomt Æventyr?« spurgte Brandt.

Blanka, der var i godt Humør og som Følge deraf mere meddelsom end hun plejede at være, forklarede straks, hvad det var, hun havde lét af.

»Anker har en Nat i forrige Uge boet i en lille hannoveransk By, der hedder Eschede. Han sov for aabne Vinduer, som han plejer, naar det er varmt. Tidlig om Morgenen, da Solen stod op, fløj en Hane ind ad Vinduet til ham, satte sig op paa Stoleryggen ved hans Seng og gav sig til at gale.« Saa lo hun igen.

Brandt lo med. Han gik nærmere hen

til hende, saa han kunde se i Brevet. »Deres Forlovede skriver ogsaa Digte, tror jeg.«

»Ja — det er en Aftenstemning, han har skrevet i Slotshaven i Celle ved Caroline Mathilde-Monumentet. Jeg kan saamænd ikke klage over de Breve, min Kæreste sender mig, der er baade Digte og Penne-tegninger i.« Hun viste ham Brevets sidste Side. »Her skal De se et Gadeparti af en lille By, der hedder Dudersstadt, den ligger ogsaa i Hannover, i Nærheden af Gøttingen. Er det ikke et morsomt Billede? For at komme ind i denne Gade, skal man gennem en Port i et Taarn, og vil De se Gade-lygterne hænger midt i Gaden i Snore, der er trukne fra det ene Hus over til det andet, og Drikkevandet har Folk i en lukket Rende i Gaden.«

»De Breve gæmmer De da?«

»Ja — det kan De tro, jeg gør. Aa — det maa være morsomt at rejse saadan omkring, og især saadan som han rejser — mest til Fods. Naar han kommer hjem, tror jeg, jeg vil komme til at savne hans Breve.«

»Saa maa De næsten ønske, at han vil blive lidt længer borte.«

Blanka lo. »Nej Tak!«

»Jeg synes, der var Tale om, at De skulde have rejst med?«

»Nej — det vilde Moder ikke syntes om, og saa vilde nok Anker ogsaa helst rejse alene. Men han har lovet at rejse en Tur med mig, naar vi har haft Bryllup.«

»Hvem købte det store Billede paa Udstillingen, det, hvorpaa De er malet som hypnotiseret?«

»Det véd jeg ikke,« svarede hun hurtigt. »Min Kæreste véd det heller ikke. Billedet er købt paa Udstillingens Kontor, og den, der har købt det, har ikke sagt, hvem han er.« —

»Holder De af, at en Fremmed skal have Deres Portræt som Søvngængerske?«

»Ja — hvad gør det? Han kender mig jo ikke!«

»Det kan De ikke vide.«

»Nej — naturligvis, men det er dog det sandsynligste.«

»Hils, naar De skriver.«

»Tak, det skal jeg!«

Han tog sin Hat. »Jeg skal hen at tale lidt med vor Prokurator.«

»Jeg troede, Sagen med Hotellet var i i Orden,« sagde Blanka.

»Det er den ogsaa; men der er jo en Mængde Skriverier i Anledning af saadan en Handel. Denne Forretning har vi ogsaa faaet solgt. Jo, vi skal saamænd allerede flytte ud paa Hotellet den 15de.«

»Det bliver morsomt!«

»Ja — det kan De takke mig for.«

»Det kan jeg vel!«

— — —

Det var først hen ad Aften, at Brandt kom til at tale med Madam Nielsen. »Naa,« sagde han med et spydigt Smil, »det er altsaa Dem, der var den ædle Kunstven, som købte Ankers største Maleri — det til otte hundrede Kroner?«

»Har De opdaget det?«

»Ja. Hvad skal De med det, om jeg maa spørge?«

»Hvad bruger man Malerier til?«

»Naa — De vil hænge det op paa Deres Væg?«

»Ja — eller paa Deres.«

»Min Væg er vist for lille til saadant et stort Billede.«

»De har vel søgt Dem et Værelse ud der ude paa Hotellet?«

»Ja — men det er heller ikke stort; som Barn har jeg været vant til smaa Værelser; jeg finder mig ikke saa godt tilrette i de store. Derfor er jeg ogsaa nu saa beskeden, kun at tage to Værelser paa Hotellet, et til at sove i, og et, hvori jeg kan modtage de Fremmede. De kan tro, det skal blive flot. Naa — saa tager jeg ogsaa Deres Svigersøns Kunstværk. Men husk nu paa, at foreløbig har De ikke Raad til at købe flere Kunstværker til den Pris, heller ikke mere Nips til 250 Kroner.«

Hun blev ikke fornærmet ved hans spydige Bemærkninger. Han havde ordnet hendes Sager saa hurtigt og klogt, alt syntes at lykkes for ham, og hun saa' nu paa det nye Foretagende med samme Tillid som han.

Saa var hendes kæreste Ønske snart op-

fyldt. Hun vilde komme til at indtage en anset Stilling i Samfundet, hendes Svigersønner behøvede ikke at skamme sig ved hende; hun vilde ikke mere komme til at høre det platte: »Aa, Madam Nielsen, vil De ikke laane mig halvtreds Øre paa denne Vest!« — Nu vilde hun blive rigtig Frue!

Somme Tider spurgte hun sig selv, hvorfor hun ikke kunde lide Brandt, hvorfor hun var bange for ham, der dog altid havde arbejdet til hendes Fordel og aldrig narret hende for en Øre. Det var hans Idé at købe Villaen i Ordrup, og derved var han paa en Maade bleven Skyld i, at Blanka var bleven forlovet med en berømt Kunstmaler. Det var hans frække Væsen, der saarede hende, den Magt, han havde taget sig over hende, og som hun ikke kunde frigøre sig for. En Gang vilde hun tale med Anker, sige ham, at hun trods alt ikke rigtig stolede paa Brandt og bede ham om at hjælpe hende med at træffe saadanne Forholdsregler, at hendes Fuldmægtig ikke en Gang narrede hendes Børn.

En Søndag Eftermiddag kom Brandt hjem og traf Blanka alene hjemme.

»Er De ikke ude at spasere i Dag?«

»Nej — jeg har Hovedpine.«

»Saa skulde De netop have gaaet ud i Luften,« sagde han.

»Naar jeg har Hovedpine, har jeg ikke Lyst til noget som helst,« svarede hun træt.

»Nu er det da sidste Søndag, vi boer her; paa Tirsdag flytter vi ud paa Strandvejen.«

»Ja, Moder og Clara er der ude.«

»Virkelig?« udbrød han lidt overrasket. »Deres Moder kunde gærne have spurgt mig, om jeg vilde med.«

»Saa var De vel ikke hjemme, da Moder gik.«

»Nej — det var jeg vel heller ikke. — Det er jo kedeligt med den Hovedpine. Skal jeg tage den bort?«

»Med hvad?«

»Med Hænderne.«

»Det kan De ikke.«

»Hvor véd De det?«

Hun smilte flygtigt. »Det kan jeg da nok tænke.«

»Maa jeg vise Dem det?« Han lagde den ene Haand paa hendes Pande og den anden paa hendes Nakke og holdt Hænderne saaledes i nogle Sekunder, saa trykkede han Hænderne mod hendes Tindinger. Hun lukkede Øjnene halvt og gjorde ingen Modstand. Saa begyndte han at lade sine udspilede Fingre glide ned over hendes Ansigt, uden at berøre dette, saaledes som han havde set Magnetisørerne gøre.

Hvad var det! Hendes Arme gled langsomt slapt ned, hun lænede sig tilbage mod Stoleryggen, og det saa' ud, som om hun var i Færd med at falde i Søvn! Var hun saa modtagelig for Hypnotisme? Plejede hendes Kæreste da at hypnotisere hende — maaske uden at hun vidste det? Brandt havde kun tænkt paa at gøre et Forsøg paa at magnetisere hendes Hovedpine bort; han vidste, at nogle kunde gøre det, men selv havde han aldrig prøvet det. Han vedblev at stryge mere og mere ivrigt; det var som om Varmen fra hendes Tindinger, hendes Kinder og

fra hendes Bryst gennem hendes Klæder strømmede over i hans Fingerspidser.

»Sov!« sagde han med stærk og bydende Stemme.

Hun sov med aabne Øjne!

Men sov hun virkelig? Gjorde hun ikke Nar af ham? Han løftede hendes ene Arm i Vejret. Hun vedblev at holde den i samme Stilling, som om hun havde været en livløs Leddedukke. Han trykkede let paa hendes Haand, og hendes Arm sank ganske langsomt ned ved hendes Side. Han følte selv en Uro i Blodet, som om han var i Færd med at udøve en Forbrydelse. Og saa blev han greben af en pludselig Angst for, at han ikke skulde kunne vække hende igen. Han var lige ved at kalde paa hende; men saa betænkte han sig; han vilde først prøve, om hun vilde adlyde ham.

»Kan Du høre, hvad jeg siger?« spurgte han og stillede sig lige foran hende.

»Ja,« svarede hun med mat Stemme.

»Vil Du gøre, hvad jeg siger?«

»Ja!«

Han overvejede et Øjeblik — han vidste ikke, hvad han skulde befale hende.

»En Loppe!« raabte han, »der sidder en Loppe paa din Hals!«

Blanka greb med den flade Haand paa Halsen.

»Den er hoppet ned paa Brystet — tag den!«

Hun rejste sig op fra Stolen, knappede sit Kjoleliv op og søgte paa sit Bryst efter Loppen.

»Den bider Dig paa Benet!«

Hurtigt satte hun sin Fod op paa Stolen, løste sit Strømpebaand og trak Strømpen ned.

»Der er den! — nu skal jeg tage den!« Han rørte med to Fingre under hendes Knæ, som om han tog Loppen. »Jeg har den — jeg har slaaet den ihjæl! — Knap din Kjole!«

Hun adlød straks.

Der var ingen Tvivl om, at hun vilde gøre alt, hvad han befalede hende. Hans Hjærte bankede, og han trak Vejret varmt og tungt.

»Om to Minutter skal Du komme ind og kysse mig!« Han gik ind i Madam Nielsens Soveværelse, og lagde sig paa hendes Chaiselongue. Her vilde han ligge og vente paa hende, og lade som om han sov — nej — hun skulde søge efter ham! Han krøb ned under Bordet, lagde sig paa Gulvtæppet, trak Benene op under sig og laa nu halvt skjult af Bordtæppet.

Han laa stille og ventede, men inden der var gaaet to Minutter kom hun. Hun standsede og søgte med Blikket efter ham; hun fandt ham straks, lagde sig paa Knæ paa Gulvet, bøjede sig ind under Bordet, kyssede ham, rejste sig atter og gik ind i den tilstødende Stue, hvor hun satte sig paa Stolen.

Brandt skyndte sig der ind. Han lagde Haanden paa hendes Pande, Tindinger og Nakke lige som før; lod atter Fingrene fare ned ad Ansigt, Bryst og Sider, uden at røre hende, saa viftede han med den højre Haand foran hendes Pande. »Naar Du vaagner, skal din Hovedpine være forsvunden. Og saa skal

Du have glemt alt, hvad her er sket. Har Du forstaaet mig?«

»Ja!«

Han stod lidt og overvejede, hvad han skulde gøre. Han var næsten bange for at vække hende. Hvad skulde han sige, hvis hun blev forskrækket ved pludselig at vaagne? Vilde hun ikke forstaa, at hun havde været hypnotiseret og tro, at han havde misbrugt hendes Vilieløshed og den Magt, han havde haft over hende.

Der laa en Avis paa Kommoden, den tog han, saa satte han sig ned i Sofaen for at læse, han bøjede sig over imod hende og raabte højt: »Vaagn!« Saa gav han sig til at læse og lod, som om han ikke saa' paa hende.

Hun vaagnede roligt, som naar man vaagner op af en sund Søvn. Hun saa' hen paa ham; han sad fordybet i Avislæsning; han havde vist ikke lagt Mærke til, at hun et Øjeblik var faldet i Søvn.

»Gud véd, hvornaar Moder og Clara kommer hjem,« sagde hun.

Han smilte fornøjet bag Avisen. Det var

sikkert, hun havde ingen Anelse om, at han havde hjulpet hende at fange en Loppe, eller at hun havde kysset ham! Saa kunde han godt gentage Eksperimentet en anden Gang. »Hvornaar gik Deres Moder?« spurgte han.

»Lige efter Middag.«

»Hvorfor gik De ikke med?«

»Fordi jeg havde Hovedpine.«

»Har De da nu ikke mere Hovedpine?«

»Nej — De har jo taget den bort.«

»Gik den virkelig bort? Det var pudsigt! Jeg lagde jo kun mine Hænder paa Deres Hoved, og jeg troede ærlig talt ikke selv paa, at jeg kunde gøre Mirakler. Men saa véd vi det til en anden Gang. Har Deres Forlovede aldrig taget Deres Hovedpine bort?«

»Nej,« svarede hun, »heldigvis er det kun sjældent, jeg har Hovedpine.«

Brandt rejste sig. »Naa, det var nok ikke her, jeg skulde sidde!« Han var bange for, at han skulde komme til at fortale sig, naar han vedblev at tale med hende om dette

Æmne. Der paa Gulvet laa hendes ene Strømpebaand. Det var kedeligt nok, at han ikke havde lagt Mærke til det før, da hun var under hans Indflydelse. Saadan en Ubetydelighed kunde let gøre hende mistænksom — og andre med, hvis hun omtalte den.

Han gik op paa sit Værelse, og lidt efter gik han ud. Han kunde ikke lade være at tænke paa sit hypnotiske Eksperiment. Hvis han igen vilde dysse hende i Søvn og befale hende at komme op til ham paa en bestemt Tid om Natten, saa vilde hun gøre det.

XVI.

Hotellet paa Strandvejen.

En Dag i Slutningen af Juni, hen ad Aften, sad Blanka ved et lille trebenet Bord foran Vinduet og skrev til sin Forlovede. I Vinduskarmen laa hans sidste Brev. Han havde været længere borte, end han fra først havde bestemt; men da han skrev saa mange og saa interessante Breve, tilgav hans Kæreste ham i hvert Brev, hun sendte ham. Men nu maatte han hjem. Hans gamle Ven, Ludvig Rønne, havde skrevet til ham, at nu havde han taget sin Embedseksamen, nu skulde han være praktiserende Læge, nu skulde han giftes, og saa skulde Anker værsgo' komme hjem og føre Emilie op til Alteret.

Da Fru Nielsen hørte, at hendes Svigersøn skulde føre hendes Steddatter op, blev hun vred; hun vilde ikke mere have noget som helst Samkvem med Emilie, og ønskede derfor heller ikke, at hendes Børn havde det. Den Besked vilde Blanka dog ikke skrive til sin Kæreste; det maatte hendes Moder selv tale med ham om, naar han kom hjem.

I det Brev, Blanka skrev til sin Kæreste, lige før han kom hjem, skulde hun ogsaa fortælle ham, at det var hendes Moder, der havde købt hans store Billede paa Foraarsudstillingen. Gud véd, hvad han vilde sige til det! Nu havde hun skrevet det. Og saa havde hun givet ham en Beskrivelse af Hotellet, Moderen havde købt. Det blev et langt Brev; men nu var der vist heller ikke mere at skrive om.

Hun tog hans Brev, der laa i Vinduet, og læste det igennem en Gang til. Han fortalte hende om sin Rejse i det sachsiske Svejts, ledsaget af to Pennetegninger; paa det ene saa' man Elben og en ung Pige med

bare Ben og korte Skørter — Blanka lo: hendes Kæreste holdt nok meget af at tegne unge Piger med korte Skørter! — Det andet Billede var Albrechtsborg i Meissen. Om Billedgalleriet i Dresden skrev han ikke meget, men han lovede at fortælle hende en Del om det, naar han kom hjem. Kom man op i denne berømte Malerisamling, saa' man en Del Kunstnere sidde ved deres Staffeli og kopiere Mesterværkerne. Han bragte ogsaa et Par Billeder med hjem, som han havde malet, mens han opholdt sig i Dresden. Længere nede i Brevet havde han tegnet et Billede fra Müncheberg, en lille By midt imellem Frankfurt og Berlin. Det var Ruinerne af en gammel Bymur med et Taarn. Forneden i Taarnet var der indmuret en vældig Knippel, og under denne et tysk Vers, som han havde oversat paa Dansk for hende:

»Hvem der giver sine Børn Brød,
til han selv maa lide Nød,
skal med denne Knippel slaas.
indtil han ligger død.«

Hun sad og stirrede ud over Øresund. Nej, hun havde vist ikke mere at fortælle ham. Brevet skulde sendes til Kiel, hvor han vilde hente det paa Postkontoret, naar han kom til denne By, efter at have opholdt sig et Par Dage i Berlin, Altona og Hamborg. Fra Kiel vilde han tage til Nykøbing paa Falster, og derfra gennem Laaland og Sjælland gøre Rejsen hjem til Fods eller pr. Jærnbane, som det nu bedst kunde træffe.

— — —

En Ugestid efter, en Formiddag, gik Brandt en Tur ud ad Strandvejen og ind i Trørød Skov. Han var allerede en anset Mand paa Strandvejen, »Verdensmand og Kavaler til Fingerspidserne«, sagde han om sig selv. De fleste troede, at det var ham, der ejede Hotellet. Det mærkede Fru Nielsen godt, og hun ærgrede sig ikke saa lidt derover. Han var Værten, alle spurgte efter ham, hun var henvist til sit Køkken og sine Piger.

Til en Begyndelse gik Forretningen godt. De fleste Beboere i Hotellet var

Landliggere fra København. Om Eftermiddagen og især om Søndagen var der i Reglen mange Gæster i Haven, og hver Aften fra Klokken seks var der Flygelkoncert i Havepavillonen.

I de første fjorten Dage stod Brandt selv ved Buffetten, tog imod Opvarternes Bestillinger og udleverede Varerne, men saa blev han ked af det og antog en Overkellner; saa kunde han bedre have et Blik over det hele, sagde han til Fru Nielsen, der ikke syntes om, at han skulde have saa megen Fritid, gaa og spille Herre, mens hun nu var mere bunden, end da hun var inde paa Laanekontoret i Borgergade. Brandt mente, at hvis hendes ny Stilling var for besværlig og ikke interesserede hende, saa kunde hun jo tage en Bestyrerinde i Køkkenet. For Resten kunde vel ogsaa Frøken Clara hjælpe sin Moder lidt mere, end hun gjorde. Hvad ham selv angik, saa kunde han ikke staa for Buffetten, naar de Fremmede vilde tale med ham. Han kunde ikke indbyde en Grevinde for Eksempel til at komme ind bag Skænken og tage Plads paa en Øltønde,

mens han gjorde hendes Regnskab op, og han kunde ikke løbe derfra, hver Gang en fløjtede; paa den Maade vilde der jo bare komme Kludder i Regnskabet.

Efter at have givet sin Frue den Forklaring, tændte han sig en 25-Øres Cigar, udsendte med Velbehag et Par blaalige Røgskyer og gik ud i Haven.

Fru Nielsen havde en Gang spurgt ham, om det ogsaa var nødvendigt, at han røg saa dyre Cigarer i fri Luft.

Saa havde han svaret: »De skulde s'gu tale om en Cigar, der ikke koster os selv otte Øre. Men synes De, den er for dyr, saa kan De jo forære mig en Kasse Cigarer, hvormed jeg kan ryge Ræve ud; De plejer jo ellers ikke at være saa kneben med Presenter!«

Siden den Dag talte hun aldrig om, at han røg dyre Cigarer.

Da Brandt lidt efter Middag kom hjem, saa' han Blanka sidde alene i et Lysthus i Baggrunden af Haven, hvor der for Øjeblikket ingen Gæster var. Han trak sig hurtigt tilbage, saa at hun ikke

kunde se ham. Hun syntes at være fordybet i en Bog. Siden den Søndag, hun havde Hovedpine, havde han ikke hypnotiseret hende. Han havde mange Gange tænkt paa at gøre et nyt Forsøg, men han havde ikke havt Lejlighed til det. Nu kunde han maaske overraske hende, uden at nogen lagde Mærke til det.

Ad Omveje listede han sig hen til Lysthuset og stod nu i Nabolysthuset, uden at hun havde set ham. Naa, skulde Forsøget mislykkes, vilde han sige, at han havde villet gøre Løjer med hende.

Han kiggede ind til hende. Hun sad stadig fordybet i Bogen.

»Sov!« raabte han og trak sig i det samme hurtigt tilbage.

Han lyttede. Alt var stille inde i hendes Lysthus; hun maatte være falden i Søvn straks, ellers vilde hun have rejst sig for at se, hvem det var, der havde raabt ind til hende. Men hun vedblev at sidde ganske stille.

Han gik ud af Lysthuset, og da han var kommet et Stykke hen i Haven, vendte han

om og gik hen imod det Lysthus, hvori hun sad.

Jo, hun sad endnu med Bogen foran sig, som om hun læste, men aldeles ubevægelig. Han gik helt hen til Lysthuset. Hun sov med aabne Øjne.

Han bøjede sig ned imod hende. »Kan Du høre, hvad jeg siger?«

»Ja!«

»Vil Du adlyde mig?«

»Ja!«

Han tænkte et Øjeblik. »I Aften Klokken ti skal Du gaa op i Værelse Nr. 5.«

»Ja!«

Saa trak han sig tilbage til Nabolysthuset. Han saa' sig om i Haven. Der var ingen Mennesker i Nærheden, ingen, der lagde Mærke til ham. Staaende udenfor Lysthuset, halv skjult, raabte han ind til hende: »Vaagn!« og trak sig hurtigt tilbage. Han skyndte sig at gaa bag om Lysthusene, saa hun ikke kunde se ham, før han kom helt hen til Indgangen af Haven, saa vendte han sig om, og det saa' ud, som om han kom ude fra Strandvejen.

Jo, hun sad lysvaagen lige som før, uden at ane, at hun havde været hypnotiseret et Par Sekunder.

Idet han kom i Nærheden af hende, tog han sin Hat af og hilste, og hun nikkede, koldt og høfligt.

Han lo ved sig selv ved at se hendes fornemme Mine; han vidste godt, at hverken hun eller hendes Moder kunde lide ham; men hvad brød han sig om det? Nu havde han dem begge to i sin Magt, paa forskællig Maade, og han kunde tvinge dem begge til at adlyde, til at gøre, hvad han vilde!

Han gik ind i Hotellet, og da han havde skilt sig af med Hat og Overfrakke, gik han ind i sit Værelse.

Hvor her var straalende og lyst! Møbler med kornblaat Plyds og kostbare Malerier paa Væggene! Han satte sig paa en Stol lige over for Ankers Billede, »Hypnotiseret«. Hvorledes var det faldet ham ind at fremstille en saa uhyggelig, nervepirrende Scene? Interesserede han sig for Hypnotismen?

Vilde hun komme i Aften? Han rejste sig, gik hen til Vinduet, der vendte ud til

Haven, og saa' hen til Lysthuset, hvor hun endnu sad og læste. Vilde hun Klokken ti i Aften pludselig synke hen i denne søvnlignende Tilstand og kun adlyde ham, trodse alle Hindringer, for at gøre, hvad han havde befalet hende? Det var klogt, at han havde paalagt hende at gaa op i et ubeboet Gæsteværelse, men det var uforsigtigt, at han havde ladet hende vente med at komme til sent i Aften — straks havde været bedre.

Nu rejste hun sig hurtigt, som om hun havde gættet hans Tanker, og løb hen imod Indgangen! Hvad skulde det betyde? Hvis han nu, idet hun kom forbi hans Vindue, tilraabte hende et »Sov!« saa vilde hun pludselig standse midt paa Stien og blive staaende ubevægelig som en Billedstøtte.

Brandt drejede Hovedet, saa' hen imod Havelaagen og foer sammen. Det var Anker, der vistnok uventet kom hjem fra sin Rejse. Se, hvor fornøjet hun løb ham i Møde!

Det var en Streg i Regningen! Nu vilde hun hele Dagen være sammen med sin Kæreste! Og hvor vilde hun være i Aften Klokken ti?

Der kom en underlig Uro over Brandt. Det var et voveligt Spil, han spillede. Hvis Blanka i Aften var sammen med sin Kæreste — hvad vilde han saa sige, om hun pludselig forlod ham? Vilde han følge efter hende — holde hende tilbage — opdage, at hun var hypnotiseret? Brandt maatte være paa sin Post, ikke slippe hende af Syne, følge hende som en Skygge til Klokken var ti, for straks at vække hende, uden at hun mærkede noget — — hvis han kunde! Men sandsynligvis vilde hun i Dag intet Øjeblik være alene.

Muligvis vllde hans sidste hypnotiske Forsøg mislykkes. Han vilde ønske det, og saa vilde hen aldrig gentage det.

— — —

Blanka førte straks sin Forlovede ind i Hotellet og ind i den private Dagligstue.

Fru Nielsen tog venlig imod sin Svigersøn, men Anker syntes dog, at der var en vis Uro over hende.

Hun lod straks dække Bord til ham, spiste selv med tillige med begge sine Døtre.

Først blev der talt om Ankers Rejse, og

han fortalte paa sin tørre, komiske Maade om det, han havde oplevet undervejs.

»Men den største Overraskelse møder mig, da jeg nu kommer hjem,« sluttede han.

»Hvad er det for en Overraskelse?« spurgte Fru Nielsen.

»At vi er kommen til at bo paa et Hotel.«

»Har Blanka ikke skrevet det til Dem?«

»Jo — flere Gange — men det er alligevel en Overraskelse, naar man kommer hertil og ser det.«

»De synes vel om Forandringen?« spurgte Fru Nielsen.

»Jeg synes den er storartet!« svarede Maleren. »De er ogsaa selv kommen til at se langt raskere ud.«

Svigermoderen smilte. »Luften er jo bedre her, end inde i Borgergade; men for Resten spekulerer jeg nu mere end før.«

»Saa — hvorfor det?«

»Endnu er alt gaaet meget godt her ude; Søndag Eftermiddag er her gærne saa mange Mennesker, at vi inde i Køkkenet næppe har Tid til at trække Vejret; men alligevel — en daarlig Sommermaaned kan ødelægge

meget — og nu har jeg næsten alle mine Penge staaende i Hotellet; man kan jo somme Tider blive lidt ængstelig.«

»Aa — der er vistnok ikke noget at frygte. De har jo en dygtig Bestyrer.«

»Ja — Brandt, han styrer og regerer,« svarede Fru Nielsen langsomt. »Han har helt vænnet sig af med at spørge mig til Raads; han tager Penge ind og han betaler Penge ud.«

»Men holder han ikke ordentligt Regnskab?« spurgte Maleren.

»Jo — det gør han nok — og jeg faar ogsaa Pengene — han narrer mig ikke — ikke endnu — men han optræder, som om det er ham, der er Manden for det hele — og det tror Folk da ogsaa. Det er det gale ved det, at han aldrig har faaet fast Løn, han har faaet, hvad han skulde bruge og han har været meget nøjsom. Jeg tror han personlig har været saa sparsommelig, bare for at faa saa mange des flere Penge i min Kasse.«

Anker lo. »Det er ganske vist en sjælden Uegennyttighed; paa den Maade har han altsaa slet ingen Løn faaet? Han har

faaet sin Kost, Logis og sine Klæder og maaske lidt Lommepenge en Gang imellem, og nu er De bange for han skal gaa og bilde sig ind, at han har Andel i Deres Formue, ja maaske tilsidst tro, at Hotellet egentlig er hans? Men saa byd ham en fast maanedlig Løn, maaske med visse Procenter af Overskuddet.«

»Det gaar han ikke ind paa.«

»Saa lad ham lade være! Tag en anden Bestyrer, og hvis De tror at skylde Brandt en Erkendtlighed, der kan betales i klingende Mønt, saa giv ham en passende Sum Penge, for at trække sig tilbage.«

»Det er jeg bange for, at han og jeg aldrig bliver enige om. Desuden har jeg jo i denne Tid heller ikke Overflod af klingende Mønt.«

»Men det haster vel heller ikke saa stærkt? De har vel ikke Grund til at mistænke Deres Minister for at nære saa oprørske Planer, som at støde Dem fra Tronen?«

»Nej — endnu vel ikke,« svarede Fru Nielsen langsomt. »Jeg har flere Gange

tænkt paa at tale med Dem om ham; men nu kan vi lade gaa nogen Tid.«

»Ja,« svarede Anker, »det er vel det bedste. For Øjeblikket kan De vel ikke engang undvære ham. Og hvad Pokker, han var jo en sulten, sølle Fyr, da han kom til Dem, har jeg hørt; han er tilfreds, naar han har Dagen og Vejen, og da Dagen er mild og Vejen er uden Torne, saa er han glad og forlanger ikke mere.«

Fru Nielsen rystede smilende paa Hovedet. »Nej, saaledes er han ikke; han er som de fleste Mennesker, jo mere han faar, des mere vil han have. Hvis den Dag en Gang kommer, at han siger: Nu har jeg nok! . . . saa har jeg vist ikke mere.«

»Det maa være trist, at gaa og plage sig med saadanne Tanker,« svarede Anker. »Men jeg kender jo ikke Manden, bryder mig heller ikke om at lære ham at kende, for ærligt talt synes jeg ikke om ham. — Det er sandt, jeg fik da ogsaa en Overraskelse herfra, da jeg var nede i Tyskland, det var da Blanka skrev til mig, at det var Dem, der havde købt mit Billede.«

»Naa — ja, De maatte jo faa det at vide en Gang,« svarede Svigermoderen rolig. »De vilde gærne rejse, og da jeg var bange for, at den bedste Tid skulde gaa, inden De fik solgt Deres Billeder, saa købte jeg det.«

»Tak for Deres Godhed for mig.«

»Desuden syntes jeg, det var et Familiebillede, som ikke gærne skulde ud blandt Fremmede.«

»De mener for Blankas Skyld? Det er jo ikke et Portræt af hende, jeg har malet.«

»Enhver, der kender hende, kan dog se, det er hende. Men det er ogsaa ligegyldigt. Jeg købte det, for uden at tilkendegive mig, at gøre Dem en Glæde, og det haaber jeg, jeg har opnaaet.«

»Ja.«

»Saa har jeg en Ting, jeg gærne vilde bede Dem om — ja, der er maaske mere — men først er der noget — det er vist en stor Opofrelse, jeg beder Dem om — det er jo derfor, De er kommen hjem . . .«

Anker saa' forbavset paa sin Svigermoder. »Er det Ludvig Rønnes Bryllup?«

»Ja — jeg vilde bede Dem, om at lade være med at være Emilies Forlover.«

»Jeg har jo lovet at føre hende op til Alteret!«

»Ja — det er netop det, jeg beder Dem om at lade være med.«

»Ja, men jeg har jo lovet det! Det vilde da være stygt at bryde et saadant Løfte. Og hvad Grund skulde jeg give? Jeg har jo ikke Spor af Grund! Fordi De er uenig med Deres Steddatter, det er da ingen Grund for mig til at nægte hende og min gamle Ven en Tjeneste, som jeg sætter en Ære i.«

»Jeg vil aldrig have noget Samkvem, hverken med ham eller hende, og jeg ønsker heller ikke, at mine Børn har det.«

Maleren sad lidt og tænkte. »Jeg troede ikke, Deres Døtre delte Deres Følelser til Emilie; men hvad mig angaar, saa har jeg jo intet udestaaende hverken med Ludvig Rønne eller med hans Forlovede — tværtimod, jeg holder af dem begge to, og saa — ja, saa har jeg aldrig brudt et Løfte til en Ven, for saa vidt det har staaet i min Magt at opfylde det. Juleaften føjede jeg

Dem, fordi jeg følte, at jeg nærmest hørte hjemme hos Dem og jeg vil altid gøre, hvad jeg synes, der er Ret. Jeg har meget at takke Dem for, derfor er jeg meget ked af, at jeg ikke kan opfylde det første, De beder mig om.«

Fru Nielsen sad og saa' hen for sig, mens der spillede et svagt, alvorligt Smil om hendes Mund. »Kan De ikke?«

»Nej — jeg kan ikke.«

Baade Blanka og Clara havde siddet og hørt paa den tildels ret alvorlige Samtale mellem deres Moder og Anker, uden at tage Del i den.

Da Anker nu rejste sig, forlod Blanka ogsaa sin Plads.

»Hvor skal Du hen? spurgte Blanka, da han tog sin Hat.

Han svarede ikke straks.

»De kommer vel igen?« spurgte Fru Nielsen. »Der er lavet et Værelse i Stand til Dem — Nr. 5. De vil vel nok være her ude hos os i Sommer — jeg beder Dem om det! — Den Bøn kan De vel opfylde mig?«

»Ja, og det vil jeg ogsaa! Tak — saa længe De vil have mig. — Er De vred paa mig?«

»Ja! Men naar De er saa bestemt i Deres Beslutning, saa vil jeg ikke tale mere med Dem om den Ting.«

Anker og Blanka gik en Tur ud ad Strandvejen. Anker talte ivrigt om den Samtale, han havde haft med sin Svigermoder om Emilies Bryllup. At hun ikke kunde lide sin Steddatter og hendes Kæreste, og at hun vilde vise dem sit fjendtlige Sindelag, det maatte blive hendes egen Sag; men at hun vilde forlange, at andre og især han skulde gøre fælles Sag med hende, det var urimeligt, og det ærgrede ham.

Et Stykke bag efter dem gik Brandt. Han var bange for at tabe hende af Syne, naar han ikke vidste, hvad Tid hun kom tilbage. Først holdt han sig i en passende Afstand, men snart blev han saa optagen af sine Tanker, at han glemte sin Forsigtighed og kom helt hen til Anker og Blanka.

Blanka drejede Hovedet og saa' paa ham.

Nu var han nødt til at gaa hen og hilse paa Anker.

»Jeg skal egentlig ikke denne Vej,« sagde han, »men da jeg saa' Dem, vilde jeg gærne hilse paa Dem. De har jo haft en interessant Rejse, hører jeg. Deres Forlovede fortalte mig en Søndag noget om den, og jeg raadede Deres Forlovede til at gemme Deres Rejsebreve. Det maatte være morsomt at kunne rejse ud! Men nogle rejser og andre tager mod de Rejsende og sørger for deres Velfærd, og jeg er kommen til at høre til de sidste. — Naa, jeg maa nok skynde mig tilbage, at jeg ikke skal blive savnet. Har man ikke den Fornøjelse at se Dem i Aften?«

»Jo — vi kommer snart tilbage,« svarede Anker.

»Det glæder mig! Paa Gensyn!« Han tog sin Hat af og skyndte sig tilbage til Hotellet.

Men han var alligevel lige saa urolig som da han før saa' Maleren komme hjem. Han vilde ønske, af Klokken havde slaaet de skæbnesvangre ti Slag. Han vilde sag-

tens kunnet klare sig, hvis Maleren ikke var kommen hjem. Alle andre vilde rimeligvis tro, at Blanka var bleven syg, men Maleren vilde snart opdage, at hun var hypnotiseret.

Da Brandt atter var kommen hjem og traf Fru Nielsen, sagde han til hende: »Jeg hilste flygtigt paa Deres Svigersøn ude paa Vejen. Han kommer nok tilbage til Aften?«

»Ja?«

»Han skal maaske blive her ude?«

»Ja.«

»Hvilket Værelse har De tænkt, han skal have?«

»Nummer fem.«

Brandt foer sammen. »Nummer fem!« gentog han sagte. »Ja — det er jo i Orden,« tilføjede han derpaa.

Siden Familien var flyttet ud i Hotellet, var der ikke mere Tale om nogen bestemt Spisetid. Tidt spiste Brandt, Blanka og Clara ved Fællesbordet sammen med de Rejsende, men i Reglen spiste de til forskællige Tider, naar de havde Lyst og hvad de havde Lyst til; de bestilte det bare hos en Opvarter.

I Dag var det kun Clara, der spiste ved

Table d'hote. Men om Aftenen lod Fru Nielsen dække Bord i sit private Værelse, hvor hun uforstyrret vilde tilbringe Aftenen sammen med sine Døtre og Svigersønnen. De gik først tilbords, da Klokken var over otte.

Og Tiden gik hurtigt. Anker fortalte Historier fra sin Rejse. Da Klokken var nærved ti, fortalte han noget om et Ophold i Rendsborg.

»Det er den eneste By, hvor jeg fik de berømte tyske Klumper til Middag,« sagde han. »Nærmest af en Fejltagelse kom jeg til at bo i et Sømandsværtshus ved Havnen. Værten var Enkemand og Værtshuset bestyredes af hans Datter, en net, ung Pige paa seksten Aar. Jeg boede der kun i to Dage og i den Tid saa' jeg ikke en Gæst i Beværtningen, ikke engang Værten selv; han gik omkring paa andre Værtshuse og drak sig fuld. Den første Aften, jeg var der, kom han hjem om Natten Klokken tolv og forlangte Middagsmad.«

Anker fortalte videre om den mærkelige Værtshusholder.

Saa bekyndte Uhret i Sideværelset at slaa ti. Blanka blev urolig. Ingen lagde Mærke til det. Anker fortalte videre og Clara lo højt. Men inden Klokken havde slaaet det tiende Slag, havde Blanka rejst sig og var kommen helt hen til Døren.

»Hvor gaar Du hen, Blanka?« spurgte Moderen.

Blanka svarede ikke, men aabnede Døren saa meget, at hun lige kunde smutte ud af den og lukkede den igen efter sig saa sagte, som om hun var bange for at vække nogen.

»Hun kommer vel straks igen,« sagde Clara.

Anker fortalte videre. Clara var jo en taknemlig Tilhører.

Ude paa Gangen paa første Sal gik Brandt og ventede.

Den Herre, der boede i Værelset ved Siden af Nr. 5, var ikke hjemme, og det Værelse skulde Blanka forbi — hvis hun kom. Brandt saa' paa sit Uhr — kun et Par Minuter i ti. Bare der nu ingen Gæster vilde komme — og bare Blanka ikke vilde komme! — Han vidste, hun sad nede i Stuen

i Selskab med sin Moder, sin Søster og sin Forlovede. Hvis hun ikke kom inden Klokken var et Par Minuter over ti, saa var Eksperimentet vist mislykket, saa var hans Magt over hende ikke saa stærk, som han havde ventet — og frygtet. Saa vilde han gøre sig et Ærinde ind til Familien og se hende.

Han stillede sig lige ovenfor Trappen, der førte ned til Stuen.

Nu hørte han en Klokke slaa ti og straks efter en anden, og saa hørte han en Dør nede i Stuen blive aabnet og atter lukket — taktfaste Skridt lød nede i Gangen, op ad Trapperne. Det var hende — hun kom!

Brandt kom til at ryste. Han smuttede hen i Værelse Nr. 4 og holdt Døren paa Klem.

Et Øjeblik efter kom hun, for at gaa ind i Nr. 5.

»Vaagn!« raabte han ud til hende, trak sig hastigt tilbage og lukkede Døren.

Da han et Par Sekunder efter atter forsigtigt aabnede Døren, var hun der ikke. Han saa' ind i Nr. 5 — heller ikke der!

Han listede sig hurtigt hen til Trappen og lyttede. Jo — nu aabnede hun Døren til sin Moders private Lejlighed og gik ind. Forsigtigt listede han sig ned ad Trappen, hen til Døren og lyttede. Han kunde høre Malerens Stemme, han hørte Clara le og lidt efter hørte han ogsaa Blanka deltage ret fornøjet i Samtalen. Der var altsaa ingen Ting i Vejen. Saa var den Sorg slukket.

— — —

Næste Morgen kiggede Anker i Forbigaaende ind i Brandts Værelse, hvortil Døren stod helt aaben. Brandt sad inde ved Skrivebordet.

»God Morgen!« sagde Maleren.

Brandt rejste sig hurtigt. »God Morgen, Hr. Anker, god Morgen! Vær saa god at træde nærmere!«

Anker gik ind i Stuen og tog Plads i en Lænestol.

Brandt tog en Cigarkasse, bød Maleren en Cigar og tog selv en med.

Anker saa' sig om i Værelset. »Naa, det er Dem, der har faaet mit Billede,« sagde han.

Brandt udstødte en gryntende Latter.

»Nej — det kan man nok ikke sige. Det er hængt her op, fordi dette Værelse egentlig er Hotellets Kunstkabinet. Her bliver de Fremmede vist op, naar de vil tale med Værten, og derfor maa dette Værelse, skønt ikke ret stort, være udstyret saaledes, at det kan imponere. Det er et storartet Billede! Interesserer De Dem selv for Hypnotismen? Har De nogensinde forsøgt at hypnotisere?« Brandt havde taget Plads i en anden Lænestol paa den anden Side af Salonbordet, der stod midt paa Gulvet.

»Nej,« svarede Anker, »og jeg vil heller ikke befatte mig med den. Det er en Ting, som kun Lægerne skulde have Lov til at anvende, hvor den kan gøre Gavn; Gøglere og andre kan kun gøre Skade med den, ja endog benytte den i forbryderiske Øjemed.«

»Det har jeg ogsaa tænkt mig. Men kan man ikke selv blive Hypnotisør imod sin Villie?«

»Jeg véd ikke . . . jeg kan ikke tænke mig et saadant Tilfælde.«

»Jo — jeg synes det er saa ligefrem,« vedblev Brandt i en rolig og let Tone. »Det

er jo meget almindeligt, at man stryger Hovedpine bort med Hænderne.«

»Har De prøvet det?«

Nu blev Brandt lidt urolig. »Jeg kan ikke i Øjeblikket huske, at jeg selv har prøvet det; men jeg har da hørt, at man kan gøre det, og der er vist heller ikke Spor af Tvivl om, at man i mange Tilfælde kan stryge en Hovedpine bort. Naar nu den, der har Hovedpine, er en yngre, lidt nervøs Dame, tror De saa ikke, at Magnetisørens Berøringer let vil paavirke hende, hensætte hende i en Dvale, der let kan gaa over til Søvn? Han havde kun til Hensigt med de kendte Haandbevægelser at stryge Hovedpinen bort, men opdager pludselig, at han er bleven Hypnotisør — Hypnotisør imod sin Villie. I saadant et Tilfælde gælder det jo for Hypnotisøren at bevare sin Fatning, ikke blive forskrækket, men straks tilraabe hende et »Vaagn!«

»Maaske efter først at have prøvet nogle Eksperimenter med hende?«

Brandt lo tvungent. »De tænker paa Deres Maleri?«

»Aa — mit Maleri skildrer jo ligefrem en Forbrydelse.«

»Ja — det har jeg ogsaa tænkt mig, og det er vel det, der gør det saa interessant. Ja, jeg forsikrer Dem, jeg finder det uhyre interessant. Jeg har mange Gange siddet fordybet i Betragtninger lige over for det Billede.« Han strøg en Tændstik og tændte den halve Cigar, han havde tilbage. »De vil ikke misforstaa et Spørgsmaal, Hr. Anker! De fordømmer, at andre end Læger befatter sig med Hypnotisme; men tror De ikke, at Deres Billede kunde ægge til Forsøg, der kunde ende med en Forbrydelse?«

»Det har jeg ikke tænkt paa, da jeg malede det. Men De har jo set paa det saa længe, og det har ikke ledet Dem i Fristelse.«

»Nej — men jeg smigrer mig ogsaa med at være ualmindelig koldblodig,« svarede Brandt langsomt. »Om jeg end ikke har forsøgt mig som Hypnotisør, saa har Billedet dog vakt min Interesse for Hypnotismen. Jeg har læst, at naar man først en Gang har hypnotiseret et Menneske, saa har man stadig Magt over det og kan senere

alene ved et rask Tilraab bringe det i denne søvnlignende Tilstand, man kalder Hypnotisme. Mediet behøver ikke engang at se Hypnotisøren; det er nok, naar det hører hans Stemme.«

Anker lo. »De skal se, det ender nok med, at De bliver Hypnotisør. — Naa, jeg maa nok se at komme til København.«

»Skal det være en frisk Cigar?« Brandt rakte Maleren Kassen.

»Lad gaa! Jeg maa jo ind og fortælle min Ven Ludvig Rønne, at jeg er kommen hjem, saa for min Skyld kan han holde Bryllup naar det skal være.«

»Ja, det er sandt, nu skal her jo snart være Bryllup i Familien; men det mærker vi her ude vist ikke noget til.«

»Nej — jeg kommer nok til at repræsentere hele Brudens Familie,« svarede Anker og lo.

XVII.

Før og efter Bryllupet.

Fredag Aften var Blanka i meget daarligt Lune, og hun og Moderen var blevne Uvenner. Blanka havde bedt saa meget, om hun maatte gaa med til Emilies Bryllup, der skulde finde Sted om Lørdagen, men Moderen havde svaret: »Ikke for alt i Verden!«

»Naar min Kæreste maa gaa med og maa være Brudefører,« havde Blanka indvendt.

»Det er meget imod min Villie, at Anker gaar med!«

»Saa kan jeg jo ogsaa gaa med imod din Villie.«

»Du kan jo prøve paa det!«

»Bagefter Bryllupet gaar jeg dog alligevel op til Rønne og Mille.«

»Truer Du! Jeg tror I er gale allesammen! Tror I, I kan byde mig h v a d det skal være? At din Kæreste trodser mig og gaar med, det gør mig meget ondt, men Du kan tro, jeg skal huske det, Du kan tro, jeg skal huske det!«

Det var første Gang, Blanka og hendes Moder havde vekslet saa haarde Ord.

Og i lige saa trist Humør var Blanka, da hun vaagnede Lørdag Morgen og huskede paa, at hun ikke maatte komme med til Emilies Bryllup.

Og værre blev det, da hun om Formiddagen kom ind i sin Kærestes Værelse og saa' hvor flot han skulde være og hvor fornøjet han var.

»Ja, Du kan sagtens synge!« sagde hun forknyt.

»Man maa jo øve Stemmen lidt til i Aften,« svarede han og begyndte forfra paa Sangen.

»Skal Du have lakerte Sko paa?« spurgte hun næsten grædefærdig, idet hun bukkede

sig ned efter de blanke Sko. »De er helt nye! Hvornaar har Du faaet dem?«

»I Gaar. Det er rigtignok længe siden, jeg har været saa fin. Nu vil jeg bare haabe, at Emilie kan holde Takt, naar vi gaar gennem Kirken, og at hun begynder med venstre Fod. Men det maa jeg forklare hende, naar vi kører til Kirken. — Det er saa yndigt, at følges ad!« sang han. »Jo man kan godt marschere efter den! Lad mig holde Generalprøve med Dig!« Han bød hende Armen, for at hun kunde marschere henad Gulvet med ham i Takt til den gamle Bryllupssalme.

Men Blanka vilde ikke. »Lad mig være i Fred! Du kan holde Generalprøve med Mille, det er meget bedre.«

Han lo. »Det bliver et stolt Øjeblik, naar Mille og jeg træder ind i Kirken og Orglet bruser: Det er saa yndigt at følges ad! — Du kan tro, Mille bliver fin! Jeg vil haabe, min Buket er færdig, naar jeg kommer til Byen.«

»Giver Du hende en Brudebuket?«

»Ja, det er vist Skik, at den, der fører Bruden op, giver hende Buketten.«

Lidt senere gik Blanka nede i Haven, hvor hun mødte Brandt.

»Kan De ikke tale Moder til Fornuft?« spurgte Blanka.

Brandt snoede Spidserne paa sit lange Overskæg, smilte og sagde: »Jeg plejer at kunne gøre det! Hvad er der i Vejen?«

»Jeg maa ikke gaa med min Forlovede til Milles Bryllup.«

»Naa — det er sandt — ja, det er jo i Aften. Men det er Deres Moders svage Side, og i det Kapitel er hun vist meget stædig. Men jeg skal prøve paa, om jeg kan udrette noget for Dem. For øvrigt maa jeg sige, at det er Dem selv, der har været ufornuftig.«

»Jeg?« spurgte Blanka lidt forundret.

»Ja, netop, og havde De bare talt til mig om det i Forvejen, saa skulde jeg nok have hjulpet Dem — i det mindste med et godt Raad. Deres Moder skulde slet ikke have haft at vide, at Bryllupet skulde være i Dag, saa kunde De meget godt have pyntet Dem

og gaaet med Deres Kæreste og sagt til Deres Moder, De skulde i Selskab; det var jo ingen Usandhed; bagefter kunde hun altid faa at vide, hvad det var for et Selskab. Naturligvis vilde hun have skændt lidt, men hvad saa? Det døer man ikke af! — Men nu er det for sent, nu kan vi ikke bruge det Fif. Om jeg kunde spille Deres Moder et eller andet Puds, saa skulde jeg med den største Fornøjelse gøre det — for Deres Skyld og fordi Deres Moder virkelig har Uret i denne Sag og nok har fortjent at faa en Lektion. Ellers véd De, at jeg altid er paa Deres Moders Parti og har hendes Fordel for Øje; men hun paaskønner det ikke altid — tværtimod. Nu skal jeg spekulere paa det! Der er ikke lang Betænkningstid — men i Løbet af et Par Timer. De er altsaa ikke bange for at spille Deres Moder et Puds?«

»Jeg vilde voldsomt gærne med til Bryllupet.«

»Det kan jeg godt forstaa. — Ja, stol De bare paa mig — nu begynder jeg at tænke.«

Brandt satte sig et Øjeblik hen i et ensomt Lysthus. Han kunde godt lide at

spille Fru Nielsen det Puds, at Blanka trods hendes Villie kom til Emilies Bryllup. Saadan var nu en Gang Forholdet mellem Fru Nielsen og hendes Bestyrer, og havde altid været det, at de trods det forøvrigt gode Samarbejde, drillede hinanden saa godt de kunde. Det var alligevel en vanskelig Opgave, han havde faaet. Med det Gode gav Fru Nielsen ikke sit Samtykke til, at Blanka gik til Stedsøsterens Bryllup; Magt kunde der fornuftigvis ikke være Tale om; det gjaldt derfor at finde en List. Men Fru Nielsen var forsigtig som en gammel Rotte, hun gik ikke let i en Fælde. Han kastede uvilkaarlig Blikket ud over Øresund, hvor Hotellets Badehuse laa. Hvis man endda kunde faa hende til at gaa i Vandet, saa kunde han nok faa en Pige til at hente Fruens Tøj og bortføre det, mens Fruen laa og plaskede i de salte Bølger, og naar hun ingen Klæder havde at tage paa, var hun nødt til at blive, hvor hun var, til Blanka var kommen afsted. Men Fruen gik aldrig i Vandet. Man vilde i Dag ikke kunne faa hende lokket bort fra Huset og det kunde

heller ikke nytte at tænke paa at faa hende lukket inde; hun vilde bare skrige op og gøre Spekakel. Nej, det var en meget vanskelig Opgave.

Han saa' op ad Huset. Dér sad hun oppe ved Vinduet! Saa var hun vist alene. Han kunde jo gærne gaa op og tale med hende.

Han rejste sig, gik langsomt over Haven og op paa første Sal, hvor han bankede paa Fruens Dør.

»Naa, skal De ikke ind og se paa Bryllupet?« Han kastede sig ned i en Lænestol og lagde Benene overkors.

»Til Bryllup — — jeg?«

»Ja — jeg véd nok, De ikke gaar med til Gildet, men De kunde jo sagtens, uden at blive set, gaa hen i Kirken.«

»Tror De ikke, jeg har andet at bestille?«

»Naa — saa længe kunde De vel nok undværes her ude i Dag. Jeg syntes, det maatte kunne more Dem at se, hvorledes Deres lille Askepot ser ud som Brud. Saa-

dan noget kan man dog ikke se med andres Øjne. For Deres Døtre skal vel med?«

»Nej, de skal ikke!«

»Heller ikke Frøken Blanka?«

»Nej!«

I det samme kom Blanka ind. Hun saa' meget modfalden ud. Brandt tilkastede hende et opmuntrende Blik. Hun gik langsomt hen til sin Moder. »Maa jeg saa gaa med?«

»Hvad maa Du?«

»Maa jeg saa gaa med Hans?«

»Maa jeg være fri for dine Plagerier! Jeg har sagt nej, og saa maa det være nok! — Du véd, hvordan Mille har behandlet mig: hun holder Bryllup og blæser mig et Stykke; hverken hun eller han har spurgt om mit Samtykke.«

»Nej — for Du har selv sendt Rønne den Besked, at han ikke maatte komme.«

»Det kan gærne være — saa er det et Bevis paa, at jeg ikke vil have noget med dem at bestille.«

»Saa vidt jeg kan forstaa,« bemærkede Brandt med en svinepolisk Mine, »forlanger

Frøken Blanka heller ikke, at De skal have noget med dem at bestille.«

»Den Sag skal De slet ikke blande Dem ind i!« svarede Fru Nielsen i en haard Tone.

»Jeg maa vel nok faa Lov at gøre en lille Bemærkning?« vedblev ham med samme uforstyrrelige Ro.

»Nej, De maa ikke!«

»De siger Nej til alting; men nu vil jeg sige min Mening — for Deres egen Skyld.«

Fru Nielsen rejste sig hurtigt op og vilde smutte ud; men Brandt, der mærkede hendes Hensigt, stillede sig leende foran Døren og spærrede saaledes Vejen for hende.

»Ved Deres Demonstration tilsigter De vel ikke andet, end at lade Emilie føle Deres Vrede? Hvorfor skal det saa gaa ud over Frøken Blanka? De kan dog ikke hindre hende i senere at besøge sin Stedsøster. De har pralet af, at De kun arbejder for Deres Døtres Lykke; jeg vil nok spørge Dem, om Frøken Blanka ser lykkelig ud! Hun er meget bedrøvet, fordi hun ikke maa gaa med sin Kæreste til Bryllup, og enhver ung Pige vilde være bedrøvet af samme Grund. Hvorfor

vil De ikke unde Deres Datter den Fornøjelse? Hun kan jo sige, at hun er gaaet med imod Deres Villie og trods Deres Vrede; paa den Maade glæder De Deres Datter og viser paa samme Tid den unge Brud Deres Utorsonlighed.«

Blanka syntes, det var en meget fornuftig Tale og var lige ved at tro, at den havde overbevist og omstemt Moderen.

Men saa snart Brandt tav, spurgte Fru Nielsen i en foragtelig Tone: »Er De saa færdig, Abekat?«

Brandt lod Armene synke, saa' op i Luften og mumlede: »Nej — hun er hverken til at hugge eller stikke i!«

Fru Nielsen gik stolt ud ad Døren, fulgt af Blanka, der nu havde opgivet ethvert Haab.

Brandt stod et Øjeblik og betænkte sig. Saa skyndte han sig op i sit Sovekammer og begyndte i største Hast at pynte sig i Sort, som om han ogsaa skulde til Bryllup. Da han havde faaet Kjolen paa, løb han rundt i Hotellet med et langt hvidt Slips hængende løst om Halsen, for at søge om Fruen.

Endelig fandt han hende, og som om der aldrig havde været vekslet et ondt Ord imellem dem, sagde han: »Jeg vilde gærne bede Dem om at binde denne Slips for mig — i en flot Sløjfe.«

Fru Nielsen var lige ved at falde bag over. Da hun igen var kommen lidt til Samling, spurgte hun: »Hvor skal De hen?«

Han smilte betydningsfuldt. »Jeg er bange for, at De bliver vred, naar jeg siger Dem det. Men jeg maa bede Dem om at skynde Dem lidt; jeg tænkte ikke over, at Klokken er bleven saa mange.«

»De skal maaske i Kirken, for at se Brudens Kjole lige som de gamle, nysgærrige Jomfruer?«

»De tror da ikke, at jeg pynter mig i Kjole og hvid Slips, for at sidde skjult i en halvmørk Kirke?«

»Er De maaske indbudt til Bryllup?«

»De talte nylig om gamle, nysgærrige Jomfruer; De er nok ikke selv fri for denne lille Svaghed. Men jeg har travlt — vil De binde min Slips?«

»Nej, jeg vil ikke.«

»Det kunde De have sagt straks!«

Han svingede sig rundt paa den ene Hæl og løb ud ad Døren.

»Abekat!« raabte hun efter ham.

En halv Time senere saa' hun ham gaa gennem Haven sammen med Anker. Mon det var Anker, der havde opfordret ham til at følge med? Det Venskab var da ikke gammelt, og det skulde hun nok faa ødelagt! Tidligere havde Anker vist sig meget kold og overlegen lige over for Brandt, han havde sagt til hende, at han ikke kunde lide ham — og nu gik de til Bryllup sammen — bare for at ærgre hende, det vidste hun godt, det var de blevne enige om; men hun skulde huske det!

Hun opsøgte Blanka.

Blanka sad paa sit Værelse og saa' forgrædt og forknyt ud.

Moderen satte sig paa Blankas lille Sofa.

»Blanka, kom hen til mig!« sagde hun med saa megen Ømhed, som hun kunde lægge i sin Stemme.

Blanka fik Taarer i Øjnene og gik hen til Moderen.

»Sæt Dig her ned ved Siden af mig.«

Blanka tog Plads ved Siden af Moderen.

»Det gør mig ondt, at jeg har gjort Dig saa bedrøvet,« sagde Moderen, trykkede Blanka til sit Bryst og kyssede hende paa Kinden. »Mellem os skulde der jo aldrig være nogen Uenighed, og vi skulde aldrig gøre hinanden Sorg — naar vi kunde undgaa det; men det kan vi ikke altid. Tror Du, jeg vilde have gjort Dig saa bedrøvet, hvis jeg kunde have undgaaet det; men enhver anden Bøn kunde jeg have opfyldt Dig, kun ikke denne; véd Du ikke det? Da I var smaa, var I to de eneste, jeg brød mig om! I var to magre, lange, blege Tøse; jeg var saa bange for, at I skulde dø fra mig. Somme Tider blev jeg ogsaa bange for, at jeg skulde dø fra Jer, før I kunde undvære mig. Saa blev Mille prakket paa mig! Allerede som Barn kunde jeg ikke lide hende, fordi hun var kønnere, fyldigere og mere end I, og nu hader jeg hende mere end før! Hun har stjaalet Claras Lykke! Clara kunde have været Brud i Stedet for hende i Aften! Hun forstaar at drage Mændene til sig! Se

hvor forhippet din Kæreste er paa at komme ind til hende, og hvor glad han er for det! Han har gaaet og sunget hele Formiddagen, skønt Du var bedrøvet! Og Brandt, denne Abekat! Baade han og din Kæreste vidste, hvor meget det var mig imod, at de gik med; men de kunde ikke blive fra hende! — Er der noget andet, jeg kan glæde Dig ved, saa sig mig det.«

Blanka rystede sørgmodigt paa Hovedet.

Moderen kyssede hende, idet hun rejste sig. »Men nu maa Du ikke mere være ked af det.«

— — —

Da Anker, idet han gik hen til Vognen, for at køre til Stationen, og mødte Brandt i Haven, ligeledes i sorte Klæder og med høj Silkehat, saa' han forbavset og spørgende paa ham.

»Ti bare stille!« hviskede Brandt, »jeg skal straks forklare Dem, hvor jeg skal hen.« Og da de var kommen udenfor paa Vejen, tilføjede han: »Jeg skal egentlig ingen Steder, men nu tror Fru Nielsen, at jeg skal med til Bryllup og ærgrer sig over det, og

det er ogsaa Meningen. Jeg var før oppe at bede hende om at binde min Slips — jeg kan saagu godt selv binde den! — saa blev hun saa arrig, at hun skældte mig ud for en Abekat. Deres Forlovede spurgte mig før, om jeg ikke kunde bringe hendes Moder til Fornuft, saa hun fik Lov til at gaa med til Bryllup. Med virkelig Veltalenhed og uomstødelige Fornuftgrunde talte jeg hendes Sag, men forgæves, og det ærgrede mig, og for at betale lige med lige, fandt jeg paa at spille denne Komedie. Nu tilbringer jeg Aftenen paa en Varieté i København og tager hjem med det sidste Tog. Saa kan vi maaske atter mødes og komme til at køre hjem sammen?«

»Det kan være,« svarede Anker. »Jeg tager sandsynligvis ogsaa hjem med sidste Tog. Men jeg behøver vel ikke at bilde min Svigermoder ind, at De har været med til Bryllup?«

»Nej — selvfølgelig! Jeg har ikke sagt, hvor jeg skulde hen, og jeg siger ikke, hvor jeg har været, saa kan Fruen jo tro, hvad hun vil.«

Anker vilde helst have kørt alene, men nu maatte han finde sig i Brandts Selskab lige til Klampenborgstationen i København. Saa skiltes de ad. Brandt gik hen imod Vesterbrogade, Anker satte sig i en Droske, for at køre til Købmagergade, hvor han hos Fru Rønnes Svigerinde skulde hente Bruden. Undervejs maatte Drosken holde i Vimmelskaftet, mens Anker gik ind hos en Blomsterhandler og hentede den Brudebuket, han havde bestilt.

Anker havde aldrig set Ludvig Rønnes Tante, men han vidste, at hun var en livlig, gammel Dame, Enke med en voksen Datter og to voksne Sønner i gode Livsstillinger, og som alle tre boede hos hende.

Da Anker kom op hos Fruen og ringede paa, aabnede en Pige Døren og vilde tage imod Buketten.

»Nej — jeg følger selv med,« sagde Maleren og lo.

Pigen rødmede. »Om Forladelse!« sagde hun og lod Anker træde ind i den forreste Stue.

I det samme kom Fruen. »God Dag!

Velkommen! Jeg kan tænke, at det er Hr. Anker!« sagde hun, idet hun venskabeligt rakte ham Haanden. »Vi er ved at pynte Bruden. De kan tro, hun bliver nydelig! Værs'god at tage Plads. Hun er lige straks færdig.«

»Ja — Tak — der er jo Tid nok! En hel Time, tror jeg. Det er mig, der er kommen for tidlig; men naar man kommer pr. Jærnbane . . .«

»Ja, det er sandt, De boer jo langt ude paa Strandvejen, siger min Brodersøn. — Undskyld mig et Øjeblik; jeg maa ind og sige, at det er Dem, der er kommen.«

Men inden den gamle Frue var naaet hen til Døren, kom Emilie ind, smilende og rødmende, straalende i hvid Silkekjole.

Hun gik rask hen og rakte ham Haanden. »Jeg kunde høre, det var Dem! Tak fordi De vil køre med mig! Jeg er ikke helt færdig — men jeg skal bare have Krans og Slør paa — og nogle Blomster — men det venter jeg med til vi skal køre.«

»Blomster! — det er sandt!« Han tog

Buketten og rakte hende den. Det er Blomster, der er plukket og bundne til Dem.«

»Hvor de er smukke! Mange Tak! — Kommer Blanka?«

»Nej — hun har grædt sine mødige Taarer i Dag — hun har tigget og bedt; men hun maatte ikke.«

Emilies glade Smil forsvandt og hun satte sig ned paa en Stol ved Siden af Anker.

»Men hun kommer i Morgen og hilser paa Dem,« tilføjede Anker hurtigt.

»Gør hun?«

»Ja — det lover jeg Dem.«

»Og Clara?«

»Det véd jeg ikke; jeg skal sige det til hende.«

»Nej — det er ikke værd at opfordre hende til at komme. Hun kommer nok af sig selv — hvis hun har Lyst. Maatte De gærne komme?»

»Jeg er for gammel til at spørge om d e t!« Han saa' smilende paa hende. »De har forandret Dem noget i det lange Aar, jeg ikke har set Dem; den friske Luft der

ovre ved Vejle Fjord har givet Dem et endnu friskere Udseende end før.«

»Jeg har ogsaa haft det saa godt der ovre. I det hele taget har jeg haft Lykken med mig. Jeg kom til at tænke paa det i forrige Uge, da jeg sad i Jærnbanekupeen og kørte tilbage til København.«

»Kom De i forrige Uge?«

»Ja — Ludvig hentede mig, og jeg har været hos hans Tante siden. Alle Folk er saa gode imod mig. Her har været Syjomfru hele Ugen alene for min Skyld. De kender jo nu saa godt min Families og mine Forhold. De véd, at der blev gjort Forskæl paa mig og mine Stedsøstre, da vi var Børn. Min Fader kaldte mig Askepot. Det var lige som om jeg blev holdt inde og tilsidst sendt bort, for at Lykken ikke skulde finde mig; men den fandt mig alligevel, og nu er jeg saa uendelig lykkelig. Jeg har tænkt paa det tidt; men det var dog især nu, da jeg sad i Jærnbanekupeen og saa' ud over Landet. Det var saa underligt at komme tilbage til København, og saa at tænke sig, at jeg ikke skulde være hos min Stedmoder,

men hos fremmede Folk, som jeg aldrig havde set før. — Hvorfor ler De?« spurgte hun og saa' smilende paa ham.

»Jeg morer mig over, at De i dette Øjeblik kan sidde saa rolig og tale med mig. Jeg havde tænkt mig, at en ung Pige, der skulde giftes om en halv Time, vilde være urolig, nervøs, lige som naar en Debutantinde har Lampefeber.«

Emilie lo igen. »Jeg er aldrig nervøs. Men det er maaske rigtigt, at jeg gaar ind og faar min Krans og mit Slør paa.« Hun rejste sig, for at gaa ind i den anden Stue.

»Hvem kommer i Aften?«

»Ludvigs Tante, Kusine og to Fætre her fra, et Par Studenter eller Kandidater, Ludvigs Venner, som jeg ikke kender. Vi bliver nok ikke mere end femten eller seksten i det hele.«

»Og hvor skal Gildet holdes?«

»Her.«

»Jeg har helt glemt at spørge Ludvig, hvor De skal bo.«

»I Store Kongensgade. Ludvig fik Lejligheden efter en gammel Læge, der trak

sig tilbage til Privatlivet, og han fik nogle af den gamle Læges Sygekasser, saa han har allerede begyndt at praktisere. — Nu skal jeg straks være færdig.«

Anker saa' beundrende efter hende. Hvor hun var nydelig! Han kom til at tænke paa, at den Gang, han skulde male et Billede til Nielsen, fordi han havde haft Sommerophold paa Villaen i Ordrup, vilde Nielsen have, at det skulde være et Portræt af Emilie, men hendes Stedmoder satte sig imod det og fik sat igennem, at det blev et Billede af en af hendes egne Døtre. Det havde Blanka senere fortalt ham. Den Gang var baade Blanka og Clara ham temmelig ligegyldige og Emilie havde han ikke set, kun hendes Portræt. Saa begyndte han at male Clara i Gyngen, men opgav det, fordi han ikke kunde faa hende til at indtage den Stilling, han bestemt fordrede, og saa malede han Blanka. Hun var mere føjelig; hun var saa mild og saa ejegod; det var ogsaa derfor, han fattede Godhed for hende og sluttede hende til sig. Men hvis Nielsens Ønske var blevet opfyldt, hvis Anker var

kommen til at male Emilie, mon han saa nogensinde havde forlovet sig med Blanka, og mon han saa ikke ved Emilies Bryllup havde byttet Rolle med Vennen, saaledes at han selv blev Brudgommen og hans Ven, den unge Læge, Brudefører? Han gav sig til at le ad sig selv: saadan kan man sidde og fantasere, naar man skal føre sin Vens Brud til Alteret! Men umuligt var det ikke, at det vilde være gaaet saaledes til, hvis Emilie var bleven hans Model i Stedet for Blanka.

Saa havde hans Svigermoder nok ikke tilbudt at ville besørge Bryllupet og udstyre Hjemmet; men hvad saa? Han kunde vel klare sig uden hende, selv om han skulde vente lidt længere med at holde Bryllup. Mærkværdigt nok, siden han var kommen hjem fra Rejsen, havde Svigermoderen slet ikke talt om Bryllupet.

Han blev pludselig revet ud af sine Betragtninger ved et højt Piskeknald, der nede fra Gaden lød op til ham. Han rejste sig, gik hen til Vinduet og saa' ud. Jo, det var jo Brudekareten med de hvide Heste! Og Vognen var næppe standset, før Folk,

der havde Tid nok, samlede sig om den, saa' paa de hvide Heste, saa' op ad Huset: Hvor mon Bruden kommer fra? Det var nok værd at standse lidt, for at se en ung Brud! Hun maatte vel snart komme! — Og saa blev man staaende.

Anker stod endnu henne ved Vinduet og saa' ud, da Emilie kom tilbage, nu med det lange Slør og Myrthekransen og de lange hvide Handsker, straalende smuk. Gud véd, om Æventyrets Askepot var dejligere, da hun stod som Brud ved Prinsens Side?

»Her er jeg!«

Ludvig Rønnes Tante og hans Kusine, en køn ung Pige paa en Snes Aar, fulgte med, paaklædte til at køre med i Kirke.

Tanten gik hen til Vinduet og saa' ud. »Gud, sikken en Masse Mennesker — og en Politibetjent! Naa — der kommer nok vor Droske, Johanne. Lad nu Emilie først gaa ned.«

Syjomfruen, der havde pyntet Emilie, fulgte med ned ad Trappen, for at holde Slæbet.

Det var et af de gammeldags Huse med

smalle Trapper; Anker holdt sig derfor lidt tilbage. Da Syjomfruen fulgte med Emilie helt hen til Vognen, holdt Anker sig imens tilbage inde i Gangen, og først da hun havde indtaget sin Plads, gik han rask gennem de to tætte Rækker af Tilskuere, der havde set Bruden og nu gærne kunde tage ham med i Tilgift.

Lige bag efter kom Tante Rønne og hendes Datter.

»De behøver ikke at køre saa rask,« sagde hun til Brudevognens Kusk, »vi vil først ind i Kirken,« sagde Fruen og skyndte sig tillige med Datteren ind i Drosken. »Kør lidt rask til, Kusk, saa De kan komme førend Karethen.«

»Jeg har gaaet og tænkt paa, om min Stedmoder ikke alligevel skulde komme ind i Kirken,« sagde Emilie, mens Vognen kørte hen ad Købmagergade til Trinitatis Kirke. »Hun kunde jo godt holde sig skjult, saa jeg ikke kunde se hende.«

»Nej — hvis Svigermoder vilde med i Kirke, maatte hun have taget til Københavns

med samme Tog som Brandt og jeg, og det tror jeg ikke hun er.«

»De tror heller ikke Brandt kommer?«

»Nej — det tror jeg ikke; i hvert Fald sagde han nej til mig. Han fulgte bare med mig for at drille Svigermoder.«

Emilie lo. »Naar vi havde tænkt paa, at han vilde tage med, kunde vi jo godt have indbudt ham?«

Anker lo. »De staar maaske i en Smule Taknemlighedsgæld til ham?«

Emilie saa' lidt forbavset paa Maleren. »Jeg? — Det tror jeg ikke!«

»Er han ikke den egentlig Aarsag til, at De gifter Dem med Ludvig Rønne?«

Emilie lo igen. »Det var ham, der skaffede mig Pladsen paa Tirsbæk; men det var ikke for at jeg skulde blive gift — tvært imod.«

»Det var ham, der opdagede Villaen i Ordrup, det var ham, der fik Deres Stedmoder til at leje den, og hvis det ikke var sket, vilde De ikke have gjort Bekendtskab med Ludvig Rønne.«

»Nej — det er ogsaa sandt,« svarede

Emilie leende. »Ja, vil De saa hilse ham fra mig, hvis De kommer til at køre hjem sammen med ham i Aften.«

»Det skal jeg.«

I det samme standsede Vognen og Døren blev lukket op. Anker steg ud, hjalp Emilie, rakte hende Armen og førte hende gennem de Nysgærriges Skare, der var endnu større end den udenfor Hjemmet, og ind i Kirken.

Dagslyset var dæmpet og nogle af Lysene var tændt. Forneden var Kirken dog halvmørk; man kunde næppe se, hvem det var, der sad i Stolene; kun oppe ved Alteret var der staalende lyst, og der oppe sad Ludvig Rønne ved Siden af sin Forlover og ventede paa sin Brud.

Orglets Toner lød stærkt og stemningsfuldt, mens han vandrede gennem Kirken med den smukke Brud ved sin Side.

Da Orglets Toner forstummede, begyndte Præsten sin Tale, og da Vielsen var tilendebragt, spillede Orglet atter, mens Rønne og hans unge Frue nu sad lige over for deres Forlovere.

Saa kom den unge Præst hen til Brude-

parret og sagde: »Maa jeg være den første, der ønsker Dem til Lykke!«

Emilie syntes, det var saa kønt sagt, og blev rørt.

Under Orglets Musik gik Brudeparret ud til deres Vogne, fulgt af deres Forlovere og de andre Bekendte og Fremmede, der havde været til Stede, og et Kvarter efter var ethvert Lys slukket i den gamle Kirke.

Endnu var ikke alle Bryllupsgæsterne samlede hos Tante Rønne, og Anker stod ved Vinduet og talte med en af Fætrene, saa kom Ludvig Rønne og lagde sin Haand paa Vennens Skulder og førte ham ind i et lille Sideværelse.

»Nu kan jeg maaske faa Lov til at tale lidt med Dig, min gamle Ven,« sagde Rønne; »det bliver vel ikke ret mange Minuter. Jeg kan ikke sige Dig, hvor glad jeg er over, at Du kom hjem, saa snart jeg bad Dig om det. Og da jeg før sad oppe ved Alteret og saa' Dig komme gennem Kirken sammen med hende, saa syntes jeg, at det var min bedste Ven og min bedste Veninde, der kom mig i Møde. Aa, jeg har saa me-

get, jeg skal tale med Dig om! Du maa komme hjem til os. Ja, Du kommer vel i Morgen — og Blanka med! Men i Morgen kommer der vel saa mange; Du maa ogsaa komme en Aften, naar vi er kommen mere til Ro. — Saa, der kommer Moder allerede! — Er der nogen, der spørger efter mig, Moder?«

»Nej,« svarede Fru Rønne og tog Plads paa en Stol i Nærheden af de to Venner, »jeg vilde bare se, hvor Du var, og da jeg heller ikke kunde finde Anker, tænkte jeg nok, I havde gæmt Jer et eller andet Sted. Jeg forstyrrer vel ikke? Det er vel ikke Hemmeligheder, her drøftes?«

»Nej, paa ingen Maade!«

»Nu ringer det igen!« udbrød Fru Rønne og rejste sig. »Lad mig kun gaa ud og tage imod.«

Ludvig Rønne rejste sig ogsaa. »Ja, jeg kan nok heller ikke blive siddende her. — Det er en rigtig rar gammel Moder jeg har,« sagde han.

»Ja, det er vist,« svarede Anker leende.

»Véd Du, hvad hun har givet mig? —

Ja, hun har selvfølgelig givet mig mange Ting i Anledning af Bryllupet — næsten hele Indboet og mere til — men véd Du, hvad der følger med? — Et levende Væsen — kan Du saa gætte?«

»Nej.«

»Maren!«

»Maren? Din Moders gamle Tjenestepige?«

»Ja!«

»Er Du glad for hende?«

»Maren er en Perle, og Moder mener, at hun bedre kan undvære hende end jeg.«

»Naa, din Moder flytter ikke selv med?«

»Nej — Moder vil blive ved at bo hos sig selv; men hun tilbringer nok den meste Tid hjemme hos mig. Nu, da hun er bleven ene, vil hun have en mindre Lejlighed. — Hør, vil Du tage Moder til Bords?«

»Med Fornøjelse!«

I det samme kom Fru Rønne tilbage.

»Nu er Freden forbi, Ludvig, vil Du nu komme ud at hilse paa de Fremmede, der kom.«

»Ja, jeg er allerede paa Vejen. Anker skal være din Bordkavaler, Moder.«

Fru Rønne lo og gav Maleren et venskabeligt Stød paa Armen. »Det kan jeg da nok tænke, naar han ikke har taget sin Kæreste med.« Da Ludvig var gaaet ind, for sammen med sin Hustru at hilse paa de nys ankomne Bryllupsgæster, tilføjede Fru Rønne i en dæmpet Tone: »De holder vel Talen for Brudeparret?«

»Ja — jo — ja, det maa jeg vel!«

»Ja, det maa De, det har jeg gaaet og glædet mig til. Der er ingen, der kender Ludvig saa godt som De — og Emilie er der slet ingen af de andre, der kender.«

»Ja — saa maa jeg; men der er vel endnu et Par Timer til vi skal tilbords.«

Sandt at sige havde Anker længe tænkt paa den Tale, men han var endnu ikke bleven enig med sig selv, og han frygtede for, at naar den endelig skulde brænde af, vilde den blive baade løs og usammenhængende. Han havde haft stor Lyst til at lægge Æventyret om Askepot til Grund for sin Tale; men det var alligevel en kilden

Sag at fortælle Brudens Barndomshistorie til alle de Fremmede og fremstille sin egen Svigermoder som den onde Stedmoder, der absolut vilde have sine egne Døtre gift.

Da det kom til Stykket, blev det alligevel en køn Tale, Anker holdt for de Nygifte. I det hele taget herskede der en hjærtelig Stemning fra først til sidst.

Henad Midnat brød Brudeparret op, for at køre hjem til deres eget, og paa samme Tid kørte Anker ud til Klampenborgstationen, for at komme hjem med det sidste Tog.

I Forsalen ventede Brandt paa ham. Da de var kommen ind i Kupeen, fortalte de hinanden, hvorledes de havde tilbragt Aftenen.

»Og saa skal jeg hilse Dem fra den unge Fru Rønne,« sagde Anker.

»De kan hilse mig,« svarede Brandt. »Der er ingen, der har bedt Dem om at gøre det.«

»Jo, netop. Jeg fortalte hende, at De var kørt med mig i fuldeste Puds, for at drille Svigermoder, og jeg mindede hende om, at

De var den egentlige Ophavsmand til Bryllupet ...«

»Jeg?!«

»Ja,« svarede Anker og lo. »Saa forbavset blev Emilie ogsaa, indtil jeg havde forklaret hende, at det var Dem, der fik Svigermoder til at købe Villaen i Ordrup, og derfra stammer Bekendtskabet med Rønne.«

»Ja, Tak skal De have! Jeg kan rigtignok ikke svare til Følgerne af alle de Tilfældigheder, der kan opstaa af saadan et Bekendtskab.«

»Aa, i dette Tilfælde er det vel ikke saa slemt.«

»Nej — det indrømmer jeg.«

»Hvorfor vilde De ikke tro, at Fru Rønne bad mig om at hilse Dem?«

»Fordi ingen plejer at sende Hilsen til mig, og jeg som Følge deraf heller ikke til andre.«

»Hun sagde endog, at havde hun vidst, De vilde med til Bryllup, kunde hun godt have indbudt Dem.«

»Hør, nu gør De mig skamfuld og rørt!«

sagde Brandt. »Og jeg har ikke sendt hende saa meget som et lille Lykønskningskort. Men jeg plejer ikke at gøre det! Hun som alle andre, der kender mig, kan ikke lide mig! Jeg kender ikke et eneste Menneske, der har noget til overs for mig, men derimod flere, der hader mig! Er det ikke underligt at tænke sig, at man aldrig, saa langt man kan huske tilbage i Tiden, har været elsket — kun hadet? Jeg har været Kæreste med et Par Piger — Bundfald naturligvis — men det var et Kæresteforhold uden Spor af Kærlighed — en ren Parodi paa et Kærlighedsforhold, der kun kunde bestaa paa Grund af Frygt — af Frygt for mig! Hadet og frygtet — er det ikke underligt at tænke sig? Var det ikke Stoikerne, der lærte, at et Menneske skulde være sig selv nok og skulde leve i Overensstemmelse med sin egen Natur, sit eget Væsen.«

Anker lo. »Jo — men De er da ikke Stoiker! De er jo ikke Dem selv nok, selv om De kan undvære Deres Medmenneskers Kærlighed, og Stoikerne satte Pris paa Venskabet.«

»Det vilde jeg maaske ogsaa gøre, naar jeg vidste, hvor jeg skulde finde det.«

»Hvor har De været henne i Aften og bleven saa bitter?« spurgte Anker.

»Henne, hvor man morer sig — i Tivoli — i Kisten.«

— — —

Tidlig næste Morgen gik Fru Nielsen ind i sine Døtres Soveværelse.

Blanka var i Færd med at flætte sit Haar, men Clara laa og sov trygt med Armen under Hovedet.

»Hvor hun sover godt«, sagde Moderen.

»Hun sover jo altid længe om Morgenen, og i Nat kom hun vist meget sent hjem; det er nogle farlige Natravne henne hos Vinhandlerens.«

»Var hun der henne i Gaar?« spurgte Moderen i en ligegyldig Tone, men blev ved at betragte den sovende Datter. »Hun er bleven mere fyldig i den sidste Tid; det klæder hende godt med de runde, røde Kinder.«

Blanka saa' paa den sovende Søster, men svarede ikke.

Clara havde i den sidste Tid ført et mere frit Liv, end hun plejede, mere selskabeligt; hun havde faaet en større Kreds af Venner og Veninder; ingen spurgte, hvor hun gik hen eller hvor hun kom fra. Moderen sagde aldrig noget, og Blanka forundrede sig kun over, at hendes Søster kunde lide at ryge Cigaretter og drikke Kognak og Bajersk Øl som en Mand.

Fru Nielsen talte hverken til Anker eller Blanka om Bryllupet den foregaaende Aften; først da hun ved Middagstid saa' Blanka paaklædt til at gaa ud, spurgte hun, hvor hun skulde hen.

»Jeg skal til Byen med Hans,« svarede Blanka lidt forknyt; »vi skal vist flere Steder.«

»Du skal da ikke ind til disse Rønnes?«

»Maa jeg heller ikke gaa der ind i Dag?«

»Jeg troede, vi i Gaar var bleven enige om, at vi ingen Omgang skulde have med dem.«

»Nej — det har jeg ikke tænkt paa.«

I det samme kom Anker op. »Er Du færdig, Blanka?«

»Ja,« svarede Blanka grædefærdig, »men jeg maa ikke gaa med.«

Anker saa' forbavset paa hende og paa Svigermoderen. »Maa Du ikke gaa med? — Maa hun ikke gaa med?«

»Jo — gaa bare!« svarede Fru Nielsen ophidset. »Hun véd, at jeg hader de Mennesker, hun véd, at jeg har Grund til det, og alligevel er hun saa forhippet paa at komme ind til dem. Saa kan jeg da se, at Blanka holder mere af den Tøs, der har forbitret mig saa mange Aar af mit Liv, end af sin Moder! Men gaa bare og bliv der med det samme!«

Med disse Ord gik hun hurtigt ud og smækkede Døren haardt i efter sig.

Blanka satte sig ned paa en Stol og brast i Graad.

I det samme kom Clara ude fra Gangen, trallende en lystig Melodi. Da hun saa' Søsteren sidde grædende og Svogeren staa midt i Stuen og betragte hende med et mørkt Blik, troede hun, at de Forlovede var blevne uenige, standsede et Øjeblik og lod Blikket løbe fra den ene til den anden.

»Skal vi saa gaa?« spurgte Anker.

Blanka blev siddende, hun rystede grædende paa Hovedet, men svarede ikke.

»Gaar Du ikke med?«

»Nej,« svarede hun sagte.

»Saa vil jeg gaa!« sagde han kort og vendte sig om. Først da han var kommen hen i Døren, drejede han Hovedet og nikkede kort og alvorligt til de to Søstre. »Farvel!«

Clara saa' forundret efter ham. »Hvad er der i Vejen?« spurgte hun.

»Jeg maatte ikke gaa med i Gaar til Emilies Bryllup — og jeg maa heller ikke i Dag — for Moder.«

Clara vidste ikke, hvad hun skulde sige; selv havde hun ikke Lyst til at gaa derind, men derfor kunde Blanka jo godt have Lyst til det. Inden hun havde funden paa Raad eller Trøst kom Moderen tilbage, som om hun havde fortrudt sine haarde Ord.

»Naa, Du skal ikke sidde der og græde,« sagde hun i en Tone, der baade røbede Ærgrelse og Ømhed. »Gaa bare — gaa bare med! Hvor er Anker?«

»Han er gaaet.«

Moderen blev lidt flov. »Er han gaaet alene! — Han gør nok ikke mange Omstændigheder! — Men saa skynd Dig lidt at følge efter ham — Du kan sagtens naa ham. Lad bare være at sidde og græde i Dag med! Skynd Dig nu lidt! Bad dine Øjne i koldt Vand! Det er utaaleligt at se alle de Taarer, Du kan græde for ingen Ting. — Hjælp hende lidt, Clara!« Moderen gik igen.

»Ja, kom nu, Blanka,« sagde Clara, »saa skal jeg følge med Dig helt ned til Stationen.«

Blanka rejste sig. »Du kan jo gaa med der ind.«

Clara rystede paa Hovedet. »Nej, det har jeg saamænd ikke Lyst til.«

»Det vilde glæde baade Rønne og Mille.«

»Jeg tvivler ikke om det; men jeg har vænnet mig af med at bryde mig om, hvad der glæder andre. — Nej, Du maa virkelig tørre dine Øjne; Du ser jo ud, som om Du hele Dagen havde staaet og skaaret Løg og stødt Peber.«

Lidt efter var begge Søstrene paa Vej

til Jærnbanestationen. Men de havde over en Times Gang til Klampenborg. Anker havde haft et stort Forspring, og da Blanka og Clara kom til Stationen, var Toget nylig kørt.

»Det er kedeligt,« sagde Blanka. »Nu skal jeg gaa her og vente en hel Time, og saa skal jeg køre alene derind.«

»Saa gaar vi en Tur saa længe,« svarede Clara. »Vi kan jo gaa op paa Dyrehavsbakken.«

»Nej — saa langt tør jeg ikke gaa; hvis vi saa skulde komme for sent, maatte jeg vente en hel Time til.«

»Lad os da sætte os ind i Ventesalen, saa er vi sikre paa, at Toget ikke løber fra os, med mindre vi skulde falde i Søvn,« sagde Clara i en munter Tone.

»Nej — lad os heller sætte os udenfor — her paa denne Bænk.«

»Som Du vil!«

De tog Plads paa en af de lange Bænke i Nærheden af Stationsbygningen.

»Du kunde lige saa godt følge med derind,« sagde Blanka.

»Det kan ikke nytte, Du forsøger paa at overtale mig til det, for jeg vil ikke derind.«

Lidt efter spurgte Blanka: »Vil Du aldrig gaa med derind?«

»Aldrig?« gentog Clara. »Jo, hvorfor ikke det?«

»Jeg mente ogsaa, at fordi Moder er Uvenner med Mille og Rønne, behøver vi ikke at være det.«

»Nej, men jeg vil gærne have Fred, og hvis jeg skulde fælde saa mange mødige Taarer, som Du i Gaar og i Dag, for at faa Lov til at gaa derind og ønske til Lykke, saa vil jeg heller blive derfra.«

»Jeg mente ogsaa, at Du ikke kunde have noget imod Mille og Rønne.«

Clara lo. »Nej — hvad skulde jeg have imod dem?«

»Moder mente i Gaar, at det var Milles Skyld, at Du ikke blev gift med Rønne.«

»Aa Snak!«

»Hun sagde, at Mille havde stjaalet din Lykke.«

»Moder er snart en løjerlig gammel Kone! Det er mærkeligt, at hun ikke ogsaa siger,

at Du har stjaalet min Lykke, ved at tage Anker fra mig.«

»Vilde Du da ogsaa have haft Anker?« spurgte Clara modfalden.

»Aa, Blanka, hvor Du dog kan spørge barnagtigt! Jeg vil slet ingen have! — Men tror Du ikke, man bliver træt af at sidde her og vente? Skal vi gaa lidt hen ad Vejen?«

»Ja — men ikke for langt.«

Da Blanka noget senere var kommet ind i en Kupé, for at køre til København, satte Clara sig i en Charabanc og kørte hjem.

— — —

Da Anker ringede paa den unge Læges Dørklokke, troede han først, at der ingen var hjemme; men saa kom han til at huske paa, at hos en Læge maa man altid vente noget, inden der bliver lukket op, naar det er udenfor Konsultationstiden, og da han havde ventet passende længe, kom Maren og aabnede Døren halvt, for kun at sige ham, at Doktoren ikke var hjemme; men da den gamle Pige saa', hvem det var, der havde ringet, aabnede hun Døren helt o hilste paa ham med sit gladeste Smil.

Han hængte sit Tøj i Korridoren og traadte ind.

»Doktoren« var i Virkeligheden ikke hjemme. For Øjeblikket var der ikke andre end hans Moder, hans Kusine og hans Hustru, og den sidste løb venligt Anker i Møde, saa snart hun saa' ham.

»Kommer De alene?« spurgte hun.

»Du — Du!«

Hun lo. »Det er sandt, nu siger vi jo Du til hinanden. Er Blanka ikke med?«

»Nej. Hun var helt paaklædt til at gaa med, saa kom hendes Moder i Vejen for hende, og saa kom der en af de smaa Scener med Graad og Tænders Gnidsel.«

»Det er kedeligt.«

»Ja — men der kommer vel snart en Tid, da hun ikke behøver at gøre rede for, hvor hun gaar hen. Er Ludvig ikke hjemme?«

»Nej — han er ude hos sine Patienter.«

»Det lyder stort. Paa sin første Hvedebrødsdag gaar han ud til sine Patienter.«

Emilie lo. »Han var saamænd ude hos sine Patienter i Gaar, paa selve sin Bryllupsdag.«

Efter at Anker havde hilst paa Fru Rønne og hendes Broderdatter, viste Emilie ham om i den private Lejlighed, i Venteværelset og Modtagelsesværelset; alle Værelserne var stilfuldt udstyrede.

»Jeg har en Del Studier med hjem fra min Udenlandsrejse,« sagde Maleren. »Jeg skal tage dem med her ind, saa kan Du selv vælge Dig et af dem, som jeg saa skal male til Dig; det skal blive et stort Stykke, der fylder paa en Væg.«

»Ja, Tak — det vil jeg blive glad for; men hvis der mellem dine Studier og Udkast er et dansk Landskab, saa vælger jeg det. Jeg holder mest af Billeder fra kendte Steder.«

Han lo. »Ude fra Ordrup-Egnen maaske?«

»Ja — hvorfor ikke?« svarede hun leende. »Et Skovparti med en af de bekendte røde Porte og de lige saa bekendte tilhørende smaa hyggelige Skovløberhuse — et saadant Billede syntes jeg er saa ægte dansk.«

»Du kan godt sige saa ægte sjællandsk!

— Godt, saa skal jeg i Morgen gaa ud at opsøge et idyllisk Skovløberhus, en rød Port og en sommergrøn Skov.«

»Eller en Sø.«

»En Sø?«

»Ja — der var jo saa mange venlige Smaasøer derude.«

»Og saa er der maaske en af dem, Du synes allerbedst om — en, som minder om en smuk Dag?«

Emilie saa' smilende paa ham og nikkede.

»Og hvad hedder den Sø?«

»Lyngby Sø,« svarede Emilie stadig smilende.

»Godt,« sagde Maleren. »Lyngby Sø en Sommerdag med Solskin, langt fra Land en Robaad med to ombord. Det Billede skal jeg begynde paa i Slutningen af Ugen.«

»Du kender altsaa Historien?«

»Aa ja, jeg tror nok, jeg har hørt en lille Svale synge om den.«

Da den unge Læge lidt efter kom hjem, overraskede han sin Hustru og sin Ven ved at være i Følge med Blanka. Rønne

havde mødt hende nede paa Gaden, og inden de naaede op til hans Dør, havde han faaet at vide, hvorfor hun kom alene, og at Anker rimeligvis allerede var kommen.

»Moder fortryder saa snart, naar hun en enkelt Gang har været haard,« sagde Blanka til sin Kæreste, der leende og spørgende tog imod hende. »Saa snart Du var gaaet, kom Moder ind og sagde, at jeg skulde gaa med; hun kunde ikke forstaa, Du vilde tage afsted uden mig.«

Anker lo. »Ikke?«

»Nej — hun syntes Du var saa kort for Hovedet.«

»Det bliver jeg vist nødt til at være lige over for din Moder, for at vi ikke skal blive Uvenner; gode Venner tror jeg for Resten aldrig jeg bliver med hende.«

»Moder er virkelig skikkelig,« sagde Blanka en lille Smule stødt.

Anker saa' paa Emilie, der havde hørt paa Samtalen, og lo. »Det kan nok være.«

»Clara fulgte mig til Jærnbanestationen,« vedblev Blanka lidt efter.

»Naa — vilde Clara ikke køre med her ind?« spurgte Emilie.

»Nej — ikke i Dag; men hun kommer en anden Dag. Saa behøver hun jo ikke at sige til Moder, hvor hun skal hen. Det gør hun da for Resten heller aldrig. Du kan maaske knap kende hende, naar Du ser hende; hun er bleven lige saa fyldig som Du.«

Mens Emilie og Blanka fortsatte Samtalen om Clara, røg Rønne og Anker en Cigar i det lille Herreværelse, som Rønne kaldte sit Studerekammer.

»Du har altsaa allerede mange Patienter, saadan at Du hverken har fri paa selve din Bryllupsdag eller din første Hvedebrødsdag?« spurgte Maleren.

»Jeg har ikke saa faa. Men jeg har jo ogsaa boet her over en Maaned, Maren og jeg, og jeg fik jo Lejligheden efter en gammel Læge, der opgav sin Virksomhed og rejste paa Landet.«

I Løbet af Eftermiddagen kom der ikke saa faa Venner og Bekendte for at gratulere de Nygifte; men da Klokken var mel-

lem ni og ti om Aftenen, var Lægen og hans unge Hustru alene.

Emilie sad ved Klaveret og fantaserede; det var mest Brudstykker af gamle, kendte Melodier, hun spillede ind i hinanden, med smaa Mellemspil, som hun selv lavede. Nu var det første Gang, hun rigtig havde Lejlighed til at spille paa sit nye Klaver.

Rønne sad i Hjørnet af Sofaen og lyttede til hendes Musik. Da hun fra de sidste Takter af »Du er rig, Du er dejlig, o Syd« gik over til »Mens Lampen spreder sit hvide Skin«, nynnede han med.

Hun saa' hen paa ham og smilte. Da hun havde spillet Melodien til Ende, standsede hun, vendte sig om paa Stolen og sagde til ham: »Det var kønt af Dig, at Du købte et Fortepiano til mig. I al den Tid, jeg var ovre i Tirsbæk, har jeg ikke spillet; men jeg har da heldigvis hverken glemt Noder eller Spil.«

»Nej, heldigvis! Jeg sidder just og undrer mig over, hvilket musikalsk Talent, Du i Grunden har, og jeg glæder mig til, at Du hver Aften vil spille for mig, naar

jeg er færdig med mit Arbejde og sidder her inde hos Dig.«

»Ja — det vil jeg.«

»Nu kan Maren da høre, at Du er kommen.«

»At jeg er kommen?« spurgte hun, som om hun ikke forstod, hvad han mente.

»Ja — da Maren og jeg boede her alene, var her noget tomt. Da saa dit Tøj kom i Dækkekurv, Champagnekurv og Kuffert, sagde Maren: »Naa — nu begynder den unge Frue at flytte ind! Der er skam meget og det er skam fint! Mon jeg skal lægge det i Kommodeskufferne?« — »Nej,« sagde jeg, »lad det ligge til Fruen kommer; vi tør ikke røre ved det — knap se paa det!« Saa lo Maren. Og det var godt, vi ikke havde fyldt Skab og Kommode med dit Tøj; for da Du en Dag selv kom, flyttede Du om paa Møblerne i dit eget Værelse og i Sovekammeret; navnlig maatte Skabet ikke staa, hvor jeg havde sat det. Det morede mig, og da Du uden nogen som helst Strid havde faaet din Villie, sagde jeg

til mig selv: Saa blev det dog hende, der bestemte, hvor Skabet skulde staa.«

Emilie lo. Hun rejste sig fra Klaveret, gik hen og lagde sin Arm om hans Hals.

»Mens jeg var ovre i Jylland, dvælede mine Tanker tidt, naar jeg i Skumringen sad i mit lille Værelse, ved Lyngby Sø. Før sagde Anker, at han vilde male et Billede til mig fra en Egn nede i Tyskland; men jeg bad ham om at male et Billede, hvor man saa' Lyngby Sø, og det lovede han mig; han vilde begynde paa det i næste Uge. Naar jeg faar det Billede, saa skal Du faa Lov til at bestemme, hvor det skal hænge.«

XVIII.

En afgørende Kamp.

Sommeren var forbi. Næsten alle Sommerhotellets Gæster var rejst, i Restavrationen og i Haven var der ikke mere travlt.

Anker boede endnu i sin Svigermoders Hotel. Om hans Bryllup blev der kun talt lidt. Fru Nielsen havde jo en Gang sagt til ham, at hun vilde besørge Brylluppet og sørge for hele Udstyret; men da han kom hjem fra Rejsen, havde hun bedt ham, om han vilde bo hos hende i Sommer og lade Brylluppet vente til Efteraaret, da hun havde sat saa godt som hele sin Formue i Hotellet, men naar Sommeren var forbi, haabede hun nok, at hun havde saa mange Penge tilovers foruden dem, hun skulde betale

i December Termin, at hun kunde fejre sin Datters Bryllup.

Anker var snart ked af Opholdet herude. Han havde malet Billedet med Lyngby Sø til Emilie, men ellers havde han saa godt som ingen Ting bestilt, og havde heller ikke endnu Lyst til at bestille noget. Det var maaske, fordi Opholdet her ude ikke kostede ham noget, og fordi han endnu havde et Par Hundrede Kroner paa Kistebunden. Kunsthandleren havde flere Gange opfordret ham til at begynde paa de Billeder, hvortil han havde bragt Skitser og Studier med hjem fra Tyskland; men det var aldrig blevet til noget.

Nu vilde han dog atter begynde paa Arbejdet; men han vilde ind til Byen og leje et Atelier.

Nogle af Claras Omgangsvenner havde sluttet sig sammen til et Bal, der skulde holdes paa Skodsborg en Søndag i Midten af Oktober. Det blev betragtet som det sidste Sommerbal der ude, før man tog ind til København med de mange Vinterfornøjelser. Nogle havde forladt Landstederne

allerede i September eller først i Oktober, men nogle vilde holde ud saa længe som muligt. Oktober havde været saa mild og endnu var der jo en Del Blade paa Træerne.

Blanka havde faaet Lov til at tage med og hun gik mange Dage i Forvejen og glædede sig til Ballet; mest morsomt var det vel, at hun ogsaa havde faaet overtalt sin Kæreste til at tage med.

Brandt kendte personlig flere af de unge Herrer, der arrangerede Ballet, og var en af de første, der meldte sig som Deltager.

Den eneste, der ikke lod sig overtale, var Fru Nielsen. Hun dansede ikke, sagde hun, hun kendte ingen, og havde derfor ikke Lyst til at sidde og se paa de andres Dans.

Men da den længselsfuldt ventede Søndag kom, vaagnede Blanka med en stærk Hovedpine. Hun stod ikke op før ved Middagstid, men maatte igen lægge sig paa Chaiselonguen.

Da hun kom ind i Spisestuen, traf hun Brandt; han havde i Forvejen hørt Tale om, at hun havde Hovedpine, spurgte, om

det ikke var bedre og udtalte sin Beklagelse, da han hørte, at hun ikke vilde følge med til Bal i Aften. Hun undrede sig over, at han ikke spurgte hende, om han skulde tage hendes Hovedpine bort, som han en Gang havde gjort; men han sagde vel ingen Ting, fordi der var andre tilstede.

Da han gik ud af Døren, fulgte hun langsomt efter ham og indhentede ham paa Trappen.

»Hør, Brandt, kan De ikke tage min Hovedpine bort, lige som den Søndag inde i Borgergade.«

»Jo — det kan nok være,« svarede Brandt langsomt og eftertænkende. »Men jeg tror ikke, Deres Forlovede synes om det.«

»Gør det da noget?« spurgte hun lidt forundret.

»Nej — jeg kan ikke indse det. — Men hvis De vil have, jeg skal forsøge, saa kom op paa mit Værelse; dér bliver vi ikke forstyrrede; kom om et Kvarters Tid; men saa skal De ikke tale om det i Forvejen; bag efter, naar Hovedpinen er forbi, gør det jo ikke noget.«

Blanka lagde Haanden paa Panden og gik langsomt henad Gangen.

Brandt gik ind i sit Værelse. Han rystede lidt. Om nogle Minutter kom hun! Denne Gang var det hendes eget Paafund. Han trak Rullegardinet ned, men lidt efter rullede han det op igen; der var jo ingen Genboer, hvorfor skulde der saa være halvmørkt i Stuen? Det vilde maaske bare gøre hende forskrækket. — Hvis hun blev borte! Det vilde være ærgerligt! — Det var ogsaa dumt, at han lod hende gaa og vente et Kvarter i Stedet for straks at tage hende med ind. Men han blev saa nervøs, lige som forrige Gang, han vilde hypnotisere hende, han maatte være lidt alene for at fatte sig. Og nu gik han dog urolig og ventede paa hende!

Han aabnede Døren ud til Gangen og satte sig i Chaiselonguen. Han saa' paa sit Uhr. Aa, hun kom vel nok!

Men Kvarteret var da gaaet! Saa havde hun vel betænkt sig. Han rejste sig op og saa' ud ad Vinduet. Naa, det var nok ikke værdt at blive siddende her!

Han gik ud, lukkede sin Dør af, puttede Nøglen i Lommen og gik hen ad Gangen. Da han omtrent var kommen halvvejs, kom hun. Uden at sige noget, vendte han straks om, gik atter hen og aabnede Døren og lod hende gaa ind først.

Saa lukkede han sagte Døren, hvori Nøglen sad udvendig. Det maatte være tidsnok at tage Nøglen ind og aflaase Døren, naar hun først sov!

Han trak en Stol ud paa Gulvet. »Vil De sætte Dem her. Den Hovedpine skal vi snart faa bort. Det vilde jo være Synd, om De ikke skulde komme paa Bal i Aften. Naar jeg befrier Dem for Hovedpinen, danser De vel en Dans med mig?«

Mens han med lidt usikker Stemme holdt denne lille Tale, lagde han Hænderne paa hendes Pande, Nakke og Tindinger og lod derefter Fingrene rystende løbe ned ad hendes Hoved og Sider uden at røre hende.

»Sov!«

Ja — nu sov hun med aabne, stirrende Øjne.

»Kan Du forstaa mig?«

»Ja!«

»Vil Du adlyde mig?«

»Ja!«

»Nu skal Du sove et Kvarter paa Chaiselonguen. Du maa ikke krølle din Kjole — tag den af og læg den paa Stolen.«

Blanka knappede sin Kjole op, tog den af og lagde den paa Stolen.

»Og dine Sko!«

Hun tog straks Skoene af og lagde sig hen paa Chaiselonguen.

Han stod og saa' paa hende, lod sin Haand glide hen ad hendes nøgne Arm, pillede ved hendes hvide Skørt. Saa satte han sig i Chaiselonguen og lagde hendes Fødder op paa sit Skød. Nu havde han hende i sin Magt.

Pludselig kom han til at huske paa, at hans Nøgle sad udvendig i Døren. Han vilde rejse sig for at tage Nøglen ind og affaase Døren. Men i det samme hørte han Trin ude paa Gangen — han kunde høre, det var Fru Nielsen. Nu maatte han vente, til hun var gaaet — hun kom vel ikke her ind? Han lyttede angst og uden at trække

Vejret. Han vaklede hen til Døren og rystede, saa han næppe kunde holde sig oprejst.

Fru Nielsen styrede lige hen til hans Værelse. Han holdt paa Døren, saa hun kun fik den aabnet paa Klem, og hviskede ud til hende: »Undskyld — jeg kan ikke lukke Dem ind — jeg er ikke alene.«

Hun kom kun for at tale et Par Ord med ham i et Forretningsanliggende og anede intet ondt; men hans besynderlige Optræden gjorde hende nysgærrig og mistænksom. Vilde han ikke lade hende komme ind, maatte det være fordi der var en Kvinde inde hos ham! Hvem var det? Var det en af Tjenestepigerne?

Disse Tanker foer som en Lyn gennem hendes Hoved. Med et kraftigt Slag med Skulder og Hofte, slog hun Døren op og stod i det samme Nu inde i Stuen.

»Blanka!« Det kom som et Skrig, fuldt af den dybeste Smærte. Hun maatte et Øjeblik støtte sig til Bordet for ikke at synke sammen; hun stod som et saaret Vildt og gispede efter Luft. Og der henne

laa hendes Datter, halv nøgen, ubevægelig og stirrede paa hende med aabne Øjne.

Saa foer Moderen rasende hen imod hende, slog sine skælvende Fingre i hendes nøgne Arme og rev hende med et voldsomt Ryk ned paa Gulvet. »Hvorfor ligger Du dér? Hvorfor tildækker Du ikke dit Ansigt og styrter ud?«

Da Blanka blev liggende som bevidstløs, kastede Moderen sig over hende. »Blanka! Hvad er det? Hun kan jo hverken høre eller tale!«

Med et Spring foer hun hen til Brandt, der stod bleg og skælvende henne ved Døren, borede alle sine Fingre ind i hans Hals og slog hans Baghoved to, tre Gange mod Dørkarmens skarpe Kant, idet hun raabte med hæs Stemme: »Du har bedøvet hende! Du har bedøvet hende for at faa din Villie med hende! Du kunde ikke nøjes med at have Moderen til Elskerinde, Du maatte have Barnet med!« Hun vedblev at knuge sine Hænder ind i hans Hals og slog hans Nakke mod Dørkarmen.

Han blev blaa i Ansigtet, hans Øjne

lukkede sig til, han kunde ingen Modstand gøre. Hans Hals og hans Hoved var blodigt.

»Aa — jeg kunde dræbe Dig!« Hun trak ham lidt længere ind i Værelset og kastede ham voldsomt ned i Gulvet.

Han blev liggende paa Gulvet som bevidstløs.

Et Stykke fra ham laa Blanka, lige saa bevidstløs i sin hypnotiske Tilstand.

Og midt imellem dem stod den fortvivlede Moder og vred sine Hænder.

Døren ud til Gangen stod helt aaben.

Anker havde sit Værelse paa den anden Side af Gangen, ikke langt fra Brandts. Da han hørte sin Svigermoders Stemme, der, skønt dæmpet, trængte over til ham og syntes at røbe stærk Ophidselse, aabnede han forsigtigt Døren; han gættede, at det var kommet til et Sammenstød mellem hans Svigermoder og hendes Bestyrer; men enkelte løsrevne Ord fik ham til at studse og lokkede ham over Gangen, og pludselig stod han inde i Brandts Værelse.

Da Fru Nielsen saa' sin Svigersøn, sank hun sammen, kastede sig ned paa den Stol,

hun stod ved, trykkede Panden mod Stoleryggen og gav sig til at hulke dæmpet og krampagtigt.

Anker stod et Øjeblik som lynslaaet, støttende sig mod Væggen, med sammenknugede Hænder og trak Vejret saa tungt, at det lød som en Rallen. Det var ogsaa et sælsomt Billede, der viste sig for ham: Paa Stolen sad hans Svigermoder og græd som en fortvivlet, paa Gulvet henne ved Vinduet laa hans Kæreste, halv afklædt og bevidstløs, og lige inden for Døren laa Brandt med blødende Hoved. Blodet havde plettet hans Flip og Gulvet.

Anker vaklede hen til Blanka, bøjede sig ned over hende og kaldte paa hende.

Hun laa med aabne Øjne, men saa' ikke paa ham.

Han rejste sig langsomt og gik hen imod Døren.

Brandt hævede Hovedet, støttende sig paa Albuerne. Hans Ansigt var blegt og blodigt og Haaret klæbede sig fast til hans Pande og Tindinger. Han saa' op paa Anker. »Jeg har ikke gjort hende noget, De

maa tro mig, jeg har ikke gjort hende noget. Hun havde Hovedpine og kom op til mig . . .«

»Lad hende klæde sig paa — væk hende!« sagde Anker, hurtigt og dæmpet.

»Ja!«

Brandt rejste sig. Hvor hans Hoved havde hvilt, var der en Blodplet paa Gulvet Han bøjede sig ned over Blanka. »Vaagn!«

»Nej!« raabte Anker hurtigt og angst Men det var for silde. »Nu faar hun jo' alt at vide, den ulykkelige Pige!« mumlede han. — »Kom, lad hende ikke se Dem!«

Anker gik ud, fulgt af Brand.

»Jeg tænkte ikke over det,« mumlede Brandt. »Men De maa tro mig, jeg har ikke gjort hende noget, De maa endelig tro mig!«

Anker vendte sig om og saa' foragteligt paa ham. »Jeg vil ikke tale med Dem — jeg vil ikke være under Tag sammen med Dem!«

Han gik ind i sit eget Værelse. Længe sad han tilbagelænet paa en Stol, med foldede Hænder, stirrende ud for sig, uden at

se paa noget — et Billede paa den dybeste Sorg.

Brandt blev staaende et Øjeblik og stirrede paa Døren, der havde lukket sig efter Anker. Saa gik han ind i et Gæsteværelse, hvor det ingen boede. Hau saa' ind i Spejlet. Hvor han saa' ud! Og da han tog sig op til Hovedet, blev Haanden blodig. Hun havde været lige ved at dræbe ham — kvæle ham og slaa hans Hoved i Stykker! Nu var det ham, der havde faaet Hovedpine! Han begyndte at vaske sit blodige Hoved, bandt det derefter ind i Haandklædet og lagde sig oven paa den opredte Seng.

Men inde i hans eget Værelse stod Moder og Datter. Da han havde udtalt sit Vaagn!, kom Blanka til sig selv og saa' sig forundret om. Hun huskede straks, at hun var gaaet ind til Brandt, for at hun skulde befri hende for Hovedpinen. Men hvorfor havde hun hverken Kjole eller Sko paa, og hvorfor sad hendes Moder dér og græd? — Hypnotiseret! — Han maatte jo have misbrugt hendes Bevidstløshed paa en oprø-

rende Maade, siden Moderen græd! Hun turde ikke spørge. Hun stod tavs og bedrøvet og saa' paa Moderen. Saa faldt hendes Øjne paa Blodpletterne paa Gulvet. Havde hendes Moder saaret Brandt?

Hun blev ved at staa ved Bordet, Moderen sad hensunken i Sorg.

Saa rejste Moderen sig og gik langsomt ud, uden at vende sig om og se efter Datteren; det var som om hun ikke vilde møde hendes Blik.

Der maatte være hændet hende det værste, der kunde tænkes, siden Moderen var saa fortvivlet derover, noget, som ingen vilde fortælle hende, men som man i Smug vilde tale om. Og Anker? Hun greb sig op til Tindingerne med begge Hænder — hun turde ikke tænke den forfærdelige Tanke ud! Men den kom igen, krybende frem som en giftig Snog: Anker vilde faa det at vide — han vilde gaa fra hende! Hun kunde ikke græde, saaledes som Moderen — ikke nu — hun kunde næppe tænke klart! Det var lige som om hendes Tanker var omtaaget, som om hele hendes Tilværelse for

Øjeblikket var hyllet ind i en Taage, der lammede hendes Tanker og Følelser, saa hun ikke i Øjeblikket ret kunde fatte den forfærdelige Ulykke, der havde ramt hende, eller føle den uendelige Sorg, der en Gang vilde trykke hende til Jorden.

Hun gik ind i sit og Søsterens fælles Værelse.

Om hun nu kunde gaa i Seng og vaagne i Morgen tidlig, lykkelig over, at det hele havde været en styg Drøm. — Vanæret! Hun vidste det ikke selv, men man vilde sige det, og saa maatte hun tro det! Derfor turde hun ikke se sin Moder i Øjnene.

Hun vidste ikke, hvor hun skulde gøre af sig selv. Huu vilde helst være, hvor ingen saa' hende.

Det var endnu højlys Dag og Solen var ved at gaa ned. Langsomt klædte hun sig af. Saa tidligt gik man kun i Seng, naar man var syg; men saa kunde de jo tro, at hun var syg, og naar der kom nogen ind i Kammeret, vilde hun lade som om hun sov, for at blive fri for at tale med nogen. Ganske stille vilde hun ligge, med Lagenet

op over Hovedet og prøve, om hun kunde lade være med at tænke.

— — —

Anker begyndte at pakke sit Tøj og sine Malerekvisiter sammen. Det gik langsomt. Af og til faldt hun i Tanker, sad længe paa en Stol og stirrede frem for sig, som om han havde glemt, hvad han skulde bestille.

Endelig blev han færdig. Saa gik han hen til den nærmeste Vognmand og bestilte en Droske eller en Landauer, der kunde føre ham og hans faa Ejendele til Jærnbanestationen.

Han kom tilbage fra Vognmanden og gik op paa sit Værelse uden at møde nogen anden end Opvarteren, der gik og kedede sig.

En Snes Minutter efter kom Vognen og standsede uden for Haven.

Anker lod Opvarteren hjælpe Kusken at bære Kufferten ned i Vognen, selv tog han sin Malerkasse og Staffeli.

Vognens Rullen og Standsen uden for Hotellet havde lokket Fru Nielsen hen til Vinduet og faaet hende til at fare sammen, da hun trods Halvmørket saa', at det var

Ankers Kuffert, Opvarteren og Kusken bar gennem Haven. Hun gik ud paa Gangen og standsede Anker, da han for anden Gang gik ned til Vognen.

»Tager De bort?« spurgte hun med en Stemme, der næsten kvaltes af Angst.

»Ja,« svarede han kun; han havde selv svært ved at tale.

Der blev en pinlig Tavshed. Den ældre Kvinde og den unge Mand stod lige over for hinanden i det hæftigste Oprør, uden at turde se paa hinanden.

Saa spurgte Fru Nielsen saa utydeligt, at det var vanskeligt for Anker at forstaa hende: »Gaar De . . . bort . . . fra Blanka?«

»Ja — jeg kan jo ikke andet.«

Atter blev der en lang og pinlig Tavshed.

»Hvad siger Blanka?« spurgte Moderen.

»Jeg har ikke talt med hende; det er bedst, vi skilles ad uden at give hinanden en Forklaring, der ingen Nytte er til. Jeg kan ikke tro andet, end at Blanka vil være af samme Mening. At skulle se hinanden nu, at skulle tale sammen og tage Afsked med hinanden, det vilde være altfor pinligt

for os begge. Naar Blanka faar at vide, at jeg er gaaet, saa véd hun, at det var mig umuligt at blive, og hun vil være mig taknemlig for, at jeg er gaaet stille bort.«

»Aa nej,« bad Moderen angst, »gaa ikke fra hende — gør hende ikke ulykkelig! Gør hende ikke Uret, hvis hun er uskyldig! De maa jo kunne faa Vished!«

»Jeg tror ikke, hvad det Menneske siger, selv om han sværger den dyreste Ed! De tror det ikke selv — De har jo været lige ved at dræbe ham! Jeg kan ikke blive her!«

Han rev sig læmpeligt løs fra hende og ilede ud til Vognen, der stod rede til at køre, og rullede bort, saa snart han havde smækket Døren i efter sig.

Den fortvivlede Moder stod som forstenet og hørte paa Vognens hurtige Rullen hen ad Vejen; den forekom hende som en Ligvogn, der med Jærnbanefart bortførte hendes dræbte Lykke.

Vognen var for længe siden forsvunden, Lyden af Hjulenes Rullen hen over Vejens Skærver hørtes ikke mere, men Moderen blev staaende ubevægelig, indtil pludselig

Claras Latter henne fra Havelaagen fik hende til at fare sammen.

»Hør, Frøken Nielsen!« lød en ungdommelig, frejdig Mandsstemme.

Clara lo. »Nej — nu har jeg ikke Tid mere — jeg skal op at pynte mig!«

Og saa smuttede hun fra ham og løb leende gennem Haven.

Inde i Gangen løb hun forbi Moderen: »Jeg maa nok skynde mig!« Og let og munter foer hun ad Trappen og ind paa sit Værelse.

Der var mørkt i Værelset. Mens Clara tændte Lampen, nynnede hun en Dansemelodi. Hun begyndte straks at pynte sig i Baldragten, og der var gaaet et Par Minutter inden hun lagde Mærke til, at hendes Søster laa i Sengen.

»Er Du syg?«

»Ja,« svarede Blanka uden at se op.

»Skal Du ikke med?«

»Nej.«

»Det er kedeligt!«

Clara holdt op med at synge og skiftede Dragt i Stilhed. En Gang imellem

henvendte hun et Par Ord til Søsteren, men da hun intet Svar fik, troede hun, at Blanka sov o tav helt stille.

Der kom en Pige ind og kaldte paa hende. »Vognen holder udenfor.«

»Nu skal jeg straks være der!«

Paa Bordet stod et Par gule Roser, som Blanka skulde have haft i Haaret.

Clara gik hen til Sengen.

»Maa jeg have dine Roser?«

»Blanka saa' op. »Mine Roser?« gentog hun i en underlig drømmende Tone, »mine Roser? — Ja, dem maa Du have!«

Lidt efter susede Clara ud af Døren; den hvide Silkekjoles lange Slæb raslede henad Gulvet.

»Mo'er! — Hvor er Mo'er?«

Moderen kom ud paa Gangen.

»Nu gaar jeg, Mo'er, saa maa de andre komme bagefter, hvis de vil! — Synes Du om mig? — Jeg har faaet Blankas Roser — hun gaar jo ikke med. Der er kedeligt, hun er bleven syg. Farvel!« Hun kyssede Moderen og foer ned ad Trappen.

Den Vogn, der havde kørt Anker til

Klampenborg Jærnbanestation, kørte nu Baldamen til Skodsborg.

Fru Nielsen vilde gaa op til Blanka. Idet hun gik henad Gangen, aabnede Brandt Døren til det Gæsteværelse, han var tyet ind i.

»Maa jeg forklare Dem, hvorledes det er gaaet til,« sagde han, »jeg forsikrer Dem, jeg har ikke gjort Deres Datter noget.«

»Ikke et Menneske, der kender Dem, tror et Ord af, hvad De siger!« svarede hun med lidt hæs Stemme, som om Blodet atter var komm t i Kog ved Synet af hendes bitreste Fjen le. »Jeg vidste, at De en Gang vilde gøre mig ulykkelig; nu er det sket! Gaa nu Deres Vej — jeg kan ikke taale at se Dem — jeg vil ikke se Dem! Skynd Dem at komme bort, inden jeg overgiver Dem til Politiet.«

»Gør kun det, saa skal det snart blive bevist, at Deres Datter er uskyldig, — hvis hun da har været det i Forvejen. Det hele var en Kaadhed, som jeg ikke kan blive straffet for. Deres Datter kommer op til mig og beder mig, om at tage hendes Ho-

vedpine bort, jeg forsøger paa det med de Strygninger, som Magnetisørerne bruger. Til min Overraskelse bliver hun hypnotiseret. For at prøve, om jeg kan faa hende til at gøre, hvad jeg befaler, siger jeg, hun skal sove et Kvarter paa Chaiselonguen, saa skal Hovedpinen være forbi, naar hun vaagner; jeg befaler hende at tage sin Kjole af, for ikke at krølle den. Det er det hele. Vil De hente Politi for den Sags Skyld, kan De maaske skaffe mig nogen Tids Varetægtsarrest, saa længe Undersøgelsen varer; men De kan ikke faa mig straffet.«

Fru Nielsen blev noget tvivlraadig ved den Ro, hvormed Brandt talte. Hvorfor havde han ikke straks givet hende den Forklaring i Stedet for nu, da han havde haft saa god Tid til at lave den.

»Hvorfor siger De først det nu?«

»Fordi De ikke før gav mig Tid til at sige et Ord; De har jo været lige ved at kvæle mig.«

»Det er ikke sandt — De kunde godt have talt — da De havde vækket Blanka, kunde De have sagt det til hendes Forlo-

vede! Nu er det for silde — nu har han brudt med hende — han er gaaet bort og kommer ikke mere tilbage. Det er Deres Skyld!«

»Han vilde ikke høre paa mig — han vilde ikke tro mig.«

»Nej — ingen kan jo tro Dem — ingen! Jeg vidste, at De en Gang vilde bringe Ulykke over mig og mine Børn! Jeg har næret Mistro til Dem i alle de Aar, jeg har været sammen med Dem — jeg har været bange for Dem — jeg har hadet Dem — jeg har tilbudt Dem min halve Formue for at forlade mig! De har svaret med Haan og Latter paa mit Forslag! Jeg har været Deres Slavinde, Deres Skøge — De vilde hævne Dem, brændemærke mig, gøre mig foragtelig i mine Børns Øjne — de eneste to Væsner, jeg elsker og lever for, de skulde foragte deres Moder, sørge over deres Moder, sørge hver Gang deres Tanke dvælede ved mig! Saa grusomt vilde De hævne Dem, hvis jeg jog Dem bort. Derfor turde jeg ikke jage Dem bort, derfor tvang jeg mig til at være sammen med Dem, skønt jeg

hadede Dem mere end den Galejslave maa hade den Fange, han er lænket sammen til, derfor taalte jeg Deres frække Tilnærmelser, skønt de fyldte mig med Væmmelse! Jeg turde ikke slippe Dem, fordi jeg var bange for, at De skulde skille mig ved mine Børns Kærlighed, at De skulde skille mine Børn fra dem, de holdt af! Det har De gjort nu! Nu har De gjort mig alt det Onde, De kan! Sig om mig, hvad De vil, lad hvem der vil, tro det — nu er alt mig ligegyldigt! Men skynd Dem at komme bort, og lad mig aldrig se Dem mere!«

»De er gal!« sagde Brandt højrøstet og i en haanlig Tone. »De farer op som en Furie og skaber Dem for ingen Ting! Deres Svigersøn har slaaet op med Deres Datter! Bryder han sig noget om hende, falder han nok til Patten igen, naar han faar at vide, at der ingen Ulykke er sket. Tror De, jeg lader mig saadan smide ud, efter at jeg i mange Aar har slidt mere end De for at samle den Formue, De nu raader over! Jeg har aldrig faaet anden Løn end Føde og Klæder! De har før budt mig Halvdelen for

at ophæve Kompagniskabet — De indrømmede det selv for et Øjeblik siden! Halvparten, det var lidt nok, for Deres Formue har fordobtet sig mange Gange, siden jeg traadte til — men De indrømmer dog, at Halvdelen tilkommer mig. Nu vil De vel ikke forsøge paa at skræmme mig paa Flugt som en Mus! Giv mig, hvad der tilkommer mig, saa gaar jeg.«

»Jeg vil ikke forhandle med Dem! Dèr — tag, hvad der er!« Hun kastede Nøglen til Pengeskabet hen ad Gulvet. »Saa kan De ikke faa mere! Og jeg vil ikke tale mere med Dem — ikke underskrive noget — naar De faar de rede Penge, jeg har, saa er jeg vel ødelagt — men saa er jeg fri for Dem, der har fyldt mig med Rædsel og Afsky! Og kommer De atter i mit Hus, saa gør jeg en Ulykke paa Dem.«

Han smilte haanligt, bøjede sig ned og tog Nøglen op fra Gulvet. Saa gik han rask ind i Stuen, hvor Pengeskabet stod. Han tog de rede Penge, der var. En Time senere var han paa Vej til Jærnbanestationen.

Imens sad Fru Nielsen paa en Stol ved Blankas Seng. Hun havde slukket Bordlampen og tændt en lille Natlampe, der svagt oplyste Værelset.

»Er det Hovedet, det er galt med? spurgte hun, idet hun lagde sin Haand paa Blankas Pande og klappede hendes Kind.

Blanka bredte Armene ud, for at omfavne Moderen. Fru Nielsen lagde sig paa Knæ ved Siden af Sengen og bøjede sig ned over Datteren, der omslyngede hende med begge sine Arme.

»Nej — jeg har ingen Hovedpine mere,« hviskede Blanka. »Men jeg er saa bedrøvet.«

Moderen kunde ikke finde Ord, der kunde trøste.

Lidt efter spurgte Blanka: »Anker er vel gaaet?«

»Ja — han er gaaet.«

Blanka drejede Hovedet og borede Ansigtet ned i Dynen, for at skjule, at hun græd. Hidtil havde hun ikke grædt, nu laa hun og hulkede som et Barn, men kvalte Graaden i Puden.

Moderen vilde ikke trøste hende med,

at Anker nok kom igen; det var jo en Trøst, hun ikke selv troede paa.

Da Clara hen ad Morgenstunden kom hjem fra Ballet, sad Moderen endnu paa Stolen ved Blankas Seng.

XVIII.

To Besøg.

Klokken var ikke mere end ti omFormiddagen, da Anker ringede paa Ludvig Rønnes Dørklokke.

Maren lukkede op, og da hun saa', det var Anker, førte hun ham ind i Dagligstuen.

Et Par Minutter efter kom Emilie venligt smilende hen imod ham og rakte ham Haanden. Men hun foer uvilkaarlig sammen, da hun saa', hvor bleg og træt han saa' ud, og hvor flygtigt Smilet var, da han hilste paa hende.

»Du er kommen tidlig til Byen i Dag,« sagde hun.

»Jeg kom i Aftes.«

»Saa? Der er da ikke noget i Vejen der hjemme?«

»Nej —« svarede han i en langsom, ubestemt Tone. — »Ludvig er vel ikke hjemme?« spurgte han lidt efter.

»Nej — men han kommer om en Timestid. — Du er da ikke syg?«

Nu saa' han paa hende og lo. »Nej — Du skal ikke glæde Dig til en ny Patient.«

Hun slog ham venskabeligt paa Skulderen. »Naa — Gud ske Lov, Du kan være morsom; jeg syntes ærligt talt, Du saa' saa kedelig ud.«

»Ja, som Doktorfrue vænner Du Dig vel til at se skarpt paa Folk.«

Hun mærkede straks, at i Dag var det vanskeligt at holde en Samtale i Gang med ham; han var saa aandsfraværende og urolig.

»Jeg skal ud at sørge for Frokosten til Ludvig kommer hjem — maa jeg lade Dig være lidt alene?« spurgte hun.

»Ja — det maa Du gærne. — Naar Ludvig kommer hjem, saa har han vel meget travlt?«

»Jeg haaber, han har en Time til Frokost; hans Konsultationstid begynder Klokken tolv.«

»Det er slet ikke, fordi jeg har saa meget at tale med ham om; jeg vil bare sige Farvel til Jer — jeg rejser igen.«

»Jeg troede, Du vilde blive hjemme nu?« spurgte hun mildt og satte sig ned ved Siden af ham.

»Ja — det var ogsaa Meningen — men nu rejser jeg igen.«

Han talte hele Tiden langsomt og alvorligt.

Hun sad lidt og saa' paa ham, uden at sige noget. Saa spurgte hun: »Er det med Moder, Du er bleven Uvenner?«

»Nej — hun bad mig meget om at blive.«

»Hvad sagde da Blanka?«

»Blanka,« gentog han, uden at se paa Emilie, »hende talte jeg ikke med om det.«

Emilie foer sammen, som om hun pludselig blev forskrækket. Hun sad lidt og stirrede hen paa ham. »Er det Blanka?« spurgte hun angst. »Har Du brudt med Blanka?«

»Brudt med Blanka?« gentog han lige

som før. »Det er saadan en trist Historie — jeg skal fortælle den siden, naar Ludvig kommer hjem — jeg gider ikke fortælle den to Gange.«

Emilie sukkede dybt. »Stakkels Blanka!«

»Stakkels Blanka!« gentog han lidt efter som et Ekko.

Hun rejste sig op, stillede sig ved Siden af hans Stol og lagde sin Haand paa hans Skulder.

Han saa' op paa hende. »Du vilde jo gaa — lad mig ikke opholde Dig — jeg kan imens læse Aviserne — eller se, om der er noget i dem, der er værd at læse.« Han tog et af Morgenbladene, der laa paa Bordet.

»Jeg skal skynde mig,« sagde hun og gik ud.

Da der var gaaet en Snes Minutter, blev der ringet paa Døren. Emilie løb selv ud, for at lukke op. Hun blev længe ude i Forstuen. Anker syntes, han kunde høre Rønnes Stemme. Saa vidste han ogsaa, at Emilie fortalte ham, hvad hun vidste.

Saa kom Emilie igen løbende gennem

Dagligstuen. »Det var Ludvig,« sagde hun, »nu kommer han straks.«

Lidt efter kom den unge Læge hen og hilste paa Vennen. »Det glæder mig, at Du vil spise Frokost sammen med os i Dag,« sagde han.

»Det bliver nok ikke meget,« sagde Maleren. »Jeg har ingen Appetit.«

»Aa — det kommer nok! Du faar et Glas Vin til — Du har jo før sværmet for min græske Vin.«

»Ja — den er fyldig; den er jo ogsaa god for Syge.«

»Men bedst for Sunde, min gamle Ven.«

Rønne vilde gærne anslaa en munter Tone, men det lykkedes ikke rigtigt, og hvert Øjeblik faldt han i Tanker.

For at Samtalen ikke skulde gaa i Staa spurgte Anker: »Har Du mange Syge?«

»Ja — jeg har ikke saa faa.«

»Gud ske Lov!« sagde Anker tørt, uden at tænke over, hvad han sagde.

Rønne saa' smilende paa ham. »Skal man egentlig prise Vorherre, fordi der er mange Syge?«

»Nej — men det vilde da være trist for Dig, hvis Du ingen Syge havde. Paa den anden Side maa det ogsaa være trist at gaa og se paa den megen Sygdom — og den megen Sorg, hvor der er Sygdom i Huset. Virker det ikke nedtrykkende paa dit Sind?«

»Naar man gør, hvad man kan for at lindre Sygdommen, saa maa en Læge vænne sig af med at tænke paa andres Sorg.«

»Ja — naar man bare kunde lade være at bryde sig om andres Sorg, saa havde man aldrig Sorg selv — ingen Sorg, der var værd at tale om.«

Samtalen blev afbrudt ved, at Emilie kom ind og meldte, at Frokostbordet var dækket.

»Kom saa, min Ven,« sagde Rønne og rejste sig, »og lad os gøre Forsøg paa at spise vor Frokost uden at blive forstyrret.«

Samtalen ved Bordet var ikke livlig, og først da Emilie gik ud for at sørge for Kaffen, sagde Anker:

»Din Kone har vel allerede fortalt Dig noget om, at jeg er kommen for at tage Afsked med Jer?«

»Ja — hun talte noget om det. Jeg

troede, at det nu var din Mening at blive her hjemme.«

»Ja — det var ogsaa min Mening,« svarede han, idet han stadig talte i en alvorlig Tone og lidt mere langsomt, end han plejede, »men nu har jeg taget en anden Bestemmelse.«

»Hvor vil Du saa rejse hen?«

»Til en eller anden venlig lille By i Tyskland — maaske tager jeg foreløbig Ophold i Harburg — saa kan jeg senere tage mere Syd paa. Jeg har truffen Aftale med min Kunsthandler her i Byen — og for øvrigt kan det jo nok være, at der er Marked for dansk Malerkunst der nede.«

»Og hvor længe har Du saa i Sinde at blive borte?«

»Det har jeg ikke bestemt endnu. Der maa jo gaa nogle Aar — adskillige Aar — hvis jeg kommer igen.«

Lægen rykkede sin Stol nærmere hen til Vennen, saa' skarpt paa ham og sagde: »Sig mig nu, Anker, hvad er det, der er hændet? Du har brudt med din Forlovede, sagde Emilie før. Jeg kender ikke Grunden

— muligvis holder Du ikke af at tale om den.«

»Grunden — den faar I jo nok at vide alligevel. Blanka er uden Skyld — og hun er den ulykkeligste af os to — jeg er saa bedrøvet for hendes Skyld. Det er denne Skurk, Brandt! — Jeg har aldrig rigtig kunnet blive klog paa, hvad det er for en Rolle, han spiller i min Svigermoders Hus — om han er hendes Elsker. Han har hende fuldstændig i sin Magt. Hun har sagt til mig, at hun har budt ham Halvdelen af sin Formue for at opgive Kompagniskabet — han har nok aldrig sat en Øre ind i det Kompagniskab — men alligevel vil han ikke for nogen som helst Pris opgive det. Hun frygtede for, at han en Gang vilde tage det hele, og bad mig om at passe paa. Jeg har før tænkt meget over den Ting. Der er ingen Tvivl om, at hun er bange for at træde op imod ham, og hun maa have en Grund til denne Frygt — ellers maatte det jo være let for hende at skille sig af med ham, hvis han kun var hendes Kompagnon — et Kompagniskab er da ikke

uopløseligt, véd jeg. De maa have en Hemmelighed sammen, som hun ikke tør betro nogen — ellers havde hun fortalt den til mig. Hvis Hemmeligheden er den, at hun har været hans Elskerinde, naturligvis allerede mens Manden levede, og at hun for at købe hans Tavshed har vedblevet at være det — saa er han tilsidst ikke nøjedes med hende — han har taget hendes Datter med.«

Ludvig Rønne foer op. »Blanka! Det er jo umuligt!«

Der gik et Par Sekunder, inden Anker svarede i en dæmpet Tone: »Han havde hypnotiseret hende.«

Lægen sad et Øjeblik tavs, lige som hensunken i Tanker. Saa spurgte han, dæmpet og klangløst som Vennen: »Voldtægt?«

»Ja — sandsynligvis.«

Der blev en lang Pavse.

»Hvorledes opdagede Du det?« spurgte Lægen.

»Det var Moderen, der kom og overraskede ham — og gjorde Forsøg paa at

dræbe ham. Det skete i hans Sovekammer. Fra mit Værelse hørte jeg Støjen og gik derover. Blanka laa paa Gulvet — bevidstløs — hypnotiseret — uden Kjole og Fodtøj — — han laa blødende i Kakkelovnskrogen — og Svigermoder var sunken sammen paa en Stol i krampagtig Graad. Han kom dog snart til sig selv — han havde bare faaet nogle Huller i Hovedet og nogle Rifter paa Halsen. Jeg sagde til ham, at han skulde lade Blanka klæde sig paa og derefter vække hende. Jeg mente, at naar hun ingen saa', naar hun vaagnede op, vilde hun maaske aldrig faa at vide, hvad der var hændet hende. Men han blev forfjamsket og vækkede hende straks. Jeg gik — han ogsaa. Da Blanka kom til sig selv, var der ingen anden til Stede end hendes Moder, men hun har vist snart forstaaet alt.«

»Men er det sikkert, at han har benyttet sig af hendes hypnotiske Tilstand?« spurgte Rønne.

»Jeg er bange for det,« svarede Maleren. »Svigermoder købte jo mit bekendte Billede paa Udstillingen, det, hvor jeg havde malet

Blanka som hypnotiseret, og hang det op paa hans Værelse. Da jeg var kommen hjem fra Rejsen, begyndte han en Dag en Samtale med mig om Hypnotisme. Ämnet syntes at interessere ham i høj Grad. Han spurgte mig, om jeg selv havde prøvet det, og fortalte, at han aldrig saa meget som ved magnetiske Strygninger havde forsøgt at forjage Hovedpine; men nogle Dage efter fortalte Blanka mig tilfældig, at han en Gang havde kureret hende for Hovedpine ved at stryge hende med Fingerspidserne ned ad Hovedet. Allerede den Gang vaagnede min Mistanke, og nu har jeg faaet Vished.«

Under den sidste Del af Ankers Fortælling var Emilie kommen ind med Kaffen. Hun sagde intet, satte stille Bakken med Kopperne paa Bordet og indtog atter den samme Plads ved Bordet som før.

»Du har ikke talt med Blanka?«

»Nej — med hendes Moder har jeg talt, da hun standsede mig paa Trappegangen — ellers har jeg ikke talt med nogen derhjemme. — Jeg rejser i Eftermiddag med

Dampskibet til Stettin. Naar jeg er kommen til mit Bestemmelsessted og har faaet fat i en Bolig, saa skriver jeg til Jer, og saa er der nok en af Jer, der en Gang imellem vil sende mig et Par Ord.«

»Ja — det skal vi nok,« svarede Rønne. »Som Forholdet nu er, tror jeg nok, det er bedst, Du rejser; men jeg haaber, at dit Ophold i Udlandet ikke bliver ret langvarigt, og at alt vil ordne sig til det bedste, saaledes at ingen Tvivl skal pine Dig og ingen skal lide Uret.«

Lidt efter tog Vennerne Afsked med hinanden, og Klokken tre var Maleren om Bord i Damperen paa Vej til Tyskland.

Emilie stod ved Toldboden, da Skibet sejlede. Hun var den, der havde givet Anker det sidste Haandtryk, nu tilviftede hun ham det sidste Farvel.

I en vis sørgmodig Stemning gik hun langsomt hjem langs Grønningen til Store Kongensgade.

Men da hun kom hjem, blev der beredt hende en uventet Overraskelse — Blanka sad og ventede paa hende.

Emilie trykkede Søsteren til sit Bryst og kyssede hende hjærteligt.

Blanka smilte svagt; hun saa' bleg og træt ud. »Jeg er kommen for at spørge din Mand, om han ikke kan skaffe mig en Plads som Sygeplejerske — helst paa et af Hospitalerne, det er lige meget hvilket af dem.«

»Vil Du være Sygeplejerske, Blanka?« spurgte Emilie venligt og trak Søsteren ned til sig, saa de kom til at sidde Side ved Side i Sofaen. »Har Du tænkt paa, hvad det er for et vanskeligt Hverv — et Hverv, Du slet ikke er vant til, som mange Gange vil saare dine Følelser og faa dit Hjærte til at krympe sig sammen. Og husk paa, hvor bunden Du vil være.«

Blanka saa' paa Søsteren med et sørgmodigt Smil. »Aa — jeg er vel ikke mere fintfølende end andre; i hvert Fald maa jeg vel snart kunne vænne mig til Livet ved Sygesengen — og ved Operationsbordet, hvis det er det, Du sigter til. Og hvad Friheden angaar — jeg har jo saa faa Venner — jeg er ikke forlovet mere.«

Emilie svarede med at trykke hende tættere ind til sit Bryst. »Du har Din Ring paa endnu,« sagde hun.

Blanka saa' paa den glatte Guldring, smilede svagt og sagde: »Ja — han har ikke forlangt den tilbage, saa kan den jo gærne blive siddende; den kommer dog ikke til at tage Pladsen op for nogen anden.« Hun saa op paa Søsteren. »Du har vel ikke hørt noget om det?«

»Har han allerede været her?« spurgte Blanka hurtigt. »Jeg tænkte nok, han vilde komme — jeg var næsten bange for at træffe ham her. Saa har han vel fortalt, hvad der er sket? Naa — saa véd I det jo og saa behøver jeg slet ikke at fortælle noget om det. Jeg vil ikke længer være hjemme. Vi har jo ikke lært noget, hverken Clara eller jeg — ikke andet end Musik — men jeg har hverken Evner eller Lyst til at tjene mit Brød som Musiklærerinde.«

»Men Moder vil vel heller ikke have, at Du selv skal arbejde for dit Brød.«

»Nej — men det vil jeg selv. Jeg vil ud mellem Fremmede, og jeg vil gærne have en Plads, der lægger Beslag paa al min Tid og alle mine Tanker; den maa gærne være ansvarsfuld og lidt besværlig — jeg vil gærne ofre mine Kræfter for dem, der lider — jeg tror, jeg har Taalmodighed nok dertil. — Hvornaar var Anker her?«

»Jeg kommer lige fra Toldboden, hvor jeg har taget Afsked med ham; han er rejst til Stettin, men derfra vil han rejse videre sydpaa; han vidste endnu ikke, hvor han vilde tage Ophold.«

»Jeg tænkte nok, han vilde rejse; bare jeg kunde gøre det samme.«

Emilie hørte, at hendes Mand kom hjem.

»Nu kom Ludvig,« sagde hun. »Jeg gaar ud og siger, at Du er her, saa behøver Du ikke at give ham nogen Forklaring.«

Hun skyndte sig ud og traf sin Mand i Korridoren. Efter at hun havde kysset ham, førte hun ham med sig ind i Venteværelset.

Han saa' smilende paa hende. »Hvor Du ser højtidelig ud! Er det fordi Du har

fulgt Anker til Dampskibet. Kom han godt afsted? Saa' Du ham sejle bort?«

»Nu er Blanka her!«

»Blanka! Véd hun, han er rejst? Er hun meget fortvivlet?«

»Hun er vist meget bedrøvet — naturligvis; men hun er rolig og fattet. Hun vil ikke mere være hjemme.«

»Det kan jeg godt forstaa, især hvis denne Brandt skal blive ved at være der. Men hvad vil hun nu?«

»Hun vil spørge Dig, om Du ikke kan skaffe hende Ansættelse som Sygeplejerske paa et af Hospitalerne.«

Han stod et Øjeblik og tænkte og svarede ikke straks.

»Synes Du ikke, det er en fortvivlet Idé?« spurgte hun.

»Aa — hvorfor det?«

Han fulgte ind i Dagligstueu med Emilie, gik hen imod Blanka, og idet han holdt begge hendes Hænder i sine, sagde han: »Naa — der er nok sket en stor Omvæltning ude hos Jer.«

»Om Blanka var kommen og havde sagt,

at hun vilde være Nonne, saa kunde jeg ikke være bleven mere forundret, end da hun sagde, hun vilde være Sygeplejerske,« sagde Emilie.

»Alt bliver vel godt igen,« sagde Rønne, »selv om der skulde gaa nogen Tid. — Imidlertid skal jeg nok skaffe Dig Plads som Elev paa et af Hospitalerne, og hvis Du saa ikke skulde synes om det, har Du jo Lov til at opgive det.«

»Jeg opgiver det ikke,« svarede Blanka med et sørgmodigt Smil. »Hvornaar tror Du, jeg kan faa Besked?«

»Jeg skal gaa ud til Professoren i Morgen.«

»Ja — for jeg kan ikke lide at være der hjemme.«

»Saa bliv hos os et Par Dage.«

»Maa jeg?«.

»Ja — inderlig gærne!«

»Saa vil jeg tage hjem i Aften, for at ordne mine Sager, og saa kommer jeg her i Morgen.«

Da Blanka kort efter tog hjem, fulgte Emilie hende til Jærnbanestationen.

Næste Morgen, da Blanka stod ved Vinduet og stirrede tankefuld ud over Sundet, kom hendes Moder ubemærket ind i Stuen. Hun blev staaende et Øjeblik ved Døren og saa' sørgmodigt hen paa Datteren. Saa gik hun hen til hende og lagde sin Arm om hendes Liv.

»Du skal ikke være bedrøvet, Blanka. Nu er vi jo kun tre igen, Du, Clara og jeg, og nu vil vi holde sammen og holde rigtig meget af hverandre, ikke sandt, Blanka?«

Blanka rystede paa Hovedet. »Jeg kan ikke holde ud at være her længer.«

Moderen saa' forbavset paa hende. »Her, Blanka?«

»Ja — jeg vil bort herfra — jeg vil ud at sørge for mig selv, ligesom Emilie i sin Tid — jeg kan ikke holde ud at gaa ledig her hjemme. Jeg har i Gaar søgt mig en Plads — og faaet Løfte om den allerede i Morgen.«

»En Plads?« gentog Moderen. »Hvad er det for en Plads, Du har søgt, Blanka?«

Et svagt Smil spillede om Blankas Mund.

»Det maa Du nok spørge mig om,« sagde hun. »Jeg har lært at spille lidt, at brodere lidt — ellers intet, ikke engang en Smule Husholdning! Jeg har søgt Plads som Sygeplejerske.«

»Blanka!« udbrød Moderen smærtelig bevæget. »Du maa ikke gøre mig mere ulykkelig, end jeg er i Forvejen. Sig mig ikke, at jeg ogsaa har mistet din Kærlighed! Alle mine Forhaabninger er snart bristede. Vi kan ikke blive længe her ude — snart maa vi atter flytte ind til Byen og begynde en lille Forretning i en lille Gade; men jeg skulde nok sørge for, at I ikke kom til at savne noget. Clara har forandret sig meget — hun lever kun for at more sig — somme Tider er jeg bange for, at hun søger daarligt Selskab. Jeg véd ikke, hvor jeg har hende — jeg har ikke hendes Fortrolighed — maaske heller ikke hendes Kærlighed. Men jeg troede paa Dig, Blanka, Du er saa mild og god, jeg troede, Du vilde være den sidste til at forlade mig — og saa kommer Du og siger, at Du ikke kan holde ud at være her — ikke holde ud t være sammen

med mig. Jeg har heller ikke din Fortrolighed — uden at tale til mig om det søger Du Plads paa et Hospital, bliver maaske sat til at pleje smitsomme Syge — lige meget — bare Du kommer bort fra mig! Hvorfor, Blanka? Hvad har jeg gjort Dig?«

»Ingen Ting, Moder — ikke andet end godt!« svarede Blanka, idet hun omfavnede sin Moder og trykkede hende til sit Bryst. »Saadan maa Du ikke forstaa det! Det er denne Uvirksomhed, jeg ikke kan holde ud, og det er dette Hus, disse Stuer, jeg har faaet Afsky for.«

»Aa, Blanka, vi bliver her jo heller ikke saa længe! Vi bliver nødt til at flytte herfra.«

»Men saa skilles vi heller ikke, selv om vi ikke ser hinanden hver Dag! Hold mig ikke tilbage nu, Moder! Du kan ikke tænke Dig, hvor bedrøvet jeg er, og hvor jeg længes efter at komme i en Virksomhed, der helt kan optage mine Tanker. Om jeg blev hos Dig nu, jeg tror, mine Tanker vilde gøre mig afsindig.«

»Hvornaar vil Du tage bort?« spurgte Moderen med brudt Stemme.

»I Dag.«

»Allerede i Dag! Har Du allerede faaet en Plads?«

»Ja — jeg venter det.«

»Og hvem har skaffet Dig den Plads?«

»Ludvig Rønne.«

»Jeg tænkte det! Er det ogsaa ham, der har givet Dig Ideen?«

»Nej — den har jeg selv faaet.«

Moderen sad nogen Tid tavs, med Hænderne i Skødet og stirrede frem for sig. »Saa varer det vel heller ikke længe, før jeg bliver helt alene. Jeg havde aldrig troet, at I vilde gaa fra mig, før I selv fik et Hjem. Men gaa Du kun, naar det ikke kan være anderledes.«

Blanka bøjede sig ned over Moderen og kyssede hende paa Kinden. »Er Du vred paa mig?«

Moderen rystede paa Hovedet. »Har Du sagt Farvel til din Søster?« spurgte hun.

»Ja, jeg sagde i Morges til Clara, at jeg

vilde tage til Byen i Dag. Nu er hun nok ikke hjemme?«

Moderen sukkede dybt. Nej — Clara var ikke hjemme, og hun kom ikke hjem, før Blanka var borte.

Om Aftenen sad Clara og spillede Whist sammen med en Dame og to unge Herrer i et af de smaa Restavrationslokaler. De drak svensk Punsch og røg Cigaretter, Damerne saavel som Herrerne. Hver Gang der blev givet Kort, blev der talt og lét. Fru Nielsen undrede sig over, at Clara kunde være saa oprømt.

Og da sent paa Aftenen Claras Venner var gaaet, sagde Moderen: »Du véd vel, at Blanka er gaaet bort?«

»Er hun gaaet bort? Kommer hun ikke igen?«

»Jeg troede, hun havde sagt det til Dig i Morges.«

»I Morges?« gentog Clara. »Naa — ja, jeg tror ogsaa, hun snakkede noget om, at hun vilde være Sygeplejerske, men jeg forstod hende ikke rigtig. Men hvad skal det betyde? Er hun bleven gal eller hellig? —

Saa skal jeg da ligge alene i Nat! — Naa, der er vel ingen, der kommer og tager mig.«

»Jeg kan jo godt komme ind til Dig,« sagde Moderen.

»Nej, det er saamænd ikke værd at gør saa meget ud af saa lidt. — Naa, god Nat, Moder!«

»God Nat!«

— — —

Allerede den næste Dag kunde Ludvig Rønne fortælle Blanka, at hun kunde blive Elev paa St. Johannesstiftelsens Sygehus.

XIX.

Enden paa Visen.

For faa Aar siden var der i Store Regnegade et smalt Hus, ikke ret højt; nu er det bygget om.

I det gamle Hus var der en temmelig dyb Kælder, der blev brugt som Marskandiserbod. Paa Muren lige uden for Nedgangen hang en Del gamle Klæder og Vinduerne var fulde af gammelt Fodtøj og gamle Hatte. Butiken var firkantet og temmelig stor, men ikke meget lys. Fra Butiken førte en Dør med en lille rund Glasrude i ind til Dagligstuen, hvor der ikke var megen Plads til at røre sig, navnlig fordi der var temmelig mange Møbler, der syntes at røbe, at Marskandiserenken og hendes

Datter — større var Familien ikke — en Gang havde kendt bedre Dage; der fandtes endog et opretstaaende Fortepiano. I Baggrunden førte en Trappe paa tre Trin op til et Sovekammer, der altsaa ikke laa saa dybt nede under Jorden som Butiken og Dagligstuen, men hvor der til Gengæld var saa lavt, at man ikke behøvede at have Garderhøjde, for at kunne naa at tegne med Fingeren i Loftet. Sovekammeret havde et Vindue ud til en lille bitte mørk og snavset Gaard. Ved Siden af Sovekammeret var Køkkenet.

I denne alt andet end herskabelige Kælderlejlighed boede nu Clara og hendes Moder.

Det var en Eftermiddag i November. Klokken var lidt over fire, Lygtetænderen var allerede i Færd med at tænde Gadelygterne, Clara sad bag Vinduet og saa' paa ham, halvt skjult af et Par langskaftede Damestøvler, et Fløjls Liv og en rød Bærekaabe.

Clara sad alene. Hun brød sig ikk om at tænde Lys, skønt der var helt mørkt i

Stuen. Men det var dog bedst at tænde Lamperne i Butiken, ellers kunde Folk gærne tro, at der var lukket. Hun rejste sig, hoppede ned fra Forhøjningen og gik ud og tændte de to Lamper i Butikken.

Hun var lige bleven færdig med dette Stykke Arbejde, havde atter sat sig ind paa sin Stol paa Forhøjningen ved Vindu t, for at se ud paa Gaden, hvor der nu var tændt Lys i alle Butiksvinduer — saa ringede Klokken der ude.

Clara hoppede igen ned fra Forhøjningen, kiggede først gennem det lille Hul i Døren og gik saa ind i Butiken.

Det var en fattig Kone og en lille Dreng, tyndklædt og med et Par udtraadte Gymnastiksko paa Benene.

»De har vel ikke en Skjorte, der kan passe ham?« spurgte Konen.

Clara tog Maal af Drengen med Øjnene. »Jo, det kan nok være.«

»Og som ikke er for dyr,« tilføjede Konen.

Clara trak en Skjorte ud af en Bunke Linned og rakte Konen n.

Den fattige Kone havde snart overbevist sig om, at det var en god Skjorte. »Hvor meget koster den?« spurgte hun med lidt usikker Stemme.

»65 Øre,« svarede Clara kort og bestemt.

»Ja — jeg havde egentlig ikke tænkt at gaa højere end halvtreds Øre.«

»Det er jo en næsten ny Skjorte,« forklarede Clara, »og saa er det en Mansketskjorte.«

»Ja — jeg ser nok, at det er en Mansketskjorte,« sagde Konen langsomt. »Det er strængt taget ikke nødvendigt, for han plejer jo ikke at gaa med Mansketskjorte.«

Clara kom til at le. »Nej, det gør han vel ikke.«

»Men paa den anden Side gjorde det heller ikke saa nøje, naar De ikke har andre og naar bare den var lidt billigere. Hvad er saa det nøjeste? Kan jeg faa den for fem og halvtreds?«

»Nej, det kan den ikke sælges for,« svarede Clara med træt Stemme.

»Naa — Skidt være med det — saa tager jeg den for treds; højere kan jeg ikke gaa, for jeg har ikke mere.«

Uden at svare pakkede Clara Mansketskjorten ind i et Stykke Avispapir og solgte den til Konen for 60 Øre. Maaske vilde hendes Moder skænde for de fem Øre, naar hun kom hjem; men naar Konen ikke havde dem, var hun jo lovlig undskyldt, og Drengen nikkede saa lyksalig til Clara, da han gik. »God Nat!«

Da Clara atter kom ind i Dagligstuen, kastede hun sig ned i Sofaen. Hun havde ladet Døren til Butiken staa aaben og Gadelygten uden for hendes Vindue lyste ned til hende, saa der var ikke helt mørkt i Stuen. Hun rystede mismodig paa Hovedet. At skulle staa og prutte med en fattig Kone om en gammel Skjorte! Det havde hun ikke drømt om, da hun i Sommer færdedes ude paa Strandvejen. Da ejede hendes Moder et flot Hotel. Nu var Hotellet og hele Herligheden gaaet i Hundene, og hun og hendes Moder sad i en skummel Kælder i en af Københavns Smaagader. Det var

Enden paa Visen — en trist Ende paa en lystig Vise; den mindede lidt om det gamle Æventyr om Fiskeren og hans Kone.

Ro, ro til Fiskeskær!
Flynder dybt paa Bunden der!

Saa kom den store Flynder, det var Brandt! En rigtig Flynder var han! Han opfyldte hendes Moders Ønske, førte hende til Glans og Pragt, til den smukke Bygning med den kønne Have ved det dejlige Sund — og han lod hende synke tilbage til den gamle Bygade, hvor der lugtede af Fattigdom!

Ja, det var en underlig Historie! Brandt var kommen saa hovedkulds afsted! Clara havde aldrig rigtig faaet at vide hvorfor. Moderen vilde ikke tale om det. Kun kunde Clara forstaa, at han havde faaet eller taget de fleste af hendes Moders Penge, og at det var derfor Moderen maatte opgive Hotellet. Clara kunde ikke tro det straks. Hun havde saa hurtigt indlevet sig i Forholdene derude, vundet saa mange Venner, der levede et lige saa fornøjeligt Liv som hun. Saa kom Moderen en Dag og sagde til hende:

»Nu har jeg faaet det ordnet. Jeg slipper for Avktion, og jeg faar endda saa mange Penge, at jeg kan aabne en lille Forretning inde i Byen. Vi maa hjælpes ad, vi to, saa gaar det nok!«

Ja — nu var de kun bleven to tilbage — de andre var gaaet hver sin Vej! Anker var jo ogsaa gaaet uden at sige Farvel til nogen som helst, ikke engang til sin Forlovede! Man sagde, han var rejst til Tyskland. Naar hun spurgte sin Moder, hvorfor Anker saa pludselig havde forladt Blanka, svarede Moderen, at hun ikke vidste det. Ja, det var en underlig Historie! Det saa' jo ud som om Blanka havde staaet i et Kærlighedsforhold til Brandt, og paa dette Forhold var der nok kommen saa soleklare Beviser, at der slet ingen Tvivl var mere. Derfor havde al Forklaring været overflødig, de tre handlende Personer var gaaet hver sin Vej, og Blanka havde hengivet sig til en Stilling, der godt kunde betragtes som en Slags Bod for den Brøde, hun havde begaaet.

Stakkels, stakkels Blanka! Det var en trist Ende, hendes smukke Elskovsvise fik!

Nej, Emilie — hun var den, der fangede Lykken! Hun var tilsidesat, hun var Askepot — nu kunde hun triumfere! Clara tænkte paa den lille Villa i Ordrup, hun tænkte paa den Nat, da hun skinsyg, ulykkelig, fortvivlet gik op i Kammeret og bad Stedsøsteren, om ikke at tage den unge Student fra hende. Og Emilie lovede det! Askepot vilde virkelig bringe dette Offer for sin onde Stedmoders Datter! Men Skæbnen vilde det anderledes! — — Der kunde man se, at ingen Kærlighed var evig!

Der var en Tid, da alle hendes Tanker flokkedes om den unge Student som Sommerfugle om en Blomst, da hun savnede ham og længtes efter ham, naar hun ikke saa' ham, da hendes Øjne straalede og hendes Kinder glødede, naar hun mødte ham — og nu, ikke to Aar efter, var han hende aldeles ligegyldig.

Butiksklokken ringede, men i det samme blev der raabt: »Det er mig!«

Clara rejste sig langsomt og gik hen til Butiksdøren, der stod aaben.

Madam Nielsen kastede sin Bylt paa en Kasse. »Smid det bare lige paa Gulvet,« sagde hun til en Dreng, der var fulgt med hende med en Pose paa Nakken.

Drengen kastede Posen.

»Hvad er det?« spurgte Clara.

»Aa — det er mest Børnestøvler og Klædessko. — Der har Du en 10 Øre,« sagde Madam Nielsen til Drengen. »Saa kan Du gærne kigge her ind i Morgen.«

Drengen løb.

»Trak Avktionen saa længe ud?« spurgte Clara.

»Ja — der var en Del. Jeg løber hen i Store Kongensgade med det samme; jeg har faaet en Adresse af Madam Carlsen; der er en Dame, der vil sælge nogle Kjoler. Hvorfor har Du ikke tændt Lys?«

»Aa, jeg sad lidt i Halvmørket og tænkte paa gamle Dage.«

»Ha — gamle Dage! — Hvad er det for et Numer, her staar?«

Clara tog en lille krøllet Lap Papir,

hvorpaa der var skrevet noget med Blyant. Hun holdt Sedlen op til Hængelampen i Butiken og gav sig til at le. »Det var dog nogle rædsomme Kragetæer! Om det er to Tretal, der ligner Nital eller omvendt, véd jeg ikke. Enten staar der Nr. 33 eller 99, 1. Sal, Køkkentrappen; men der staar ikke, hos hvem det er.«

»Saa har Madam Carlsen ikke vidst det. Fruerne holder jo ikke af, at der skal komme Marskandiserkoner op ad Hovedtrappen, for at købe brugte Klæder. Saa løber jeg altsaa først hen i Nr. 33, og er det ikke der, gaar jeg i Nr. 99. Nu skulde Du tænde Lampen. Jeg kommer straks tilbage.«

Men Clara havde ikke Lyst til at bestille noget, og saa havde hun nok af det Lys, Gaslygten og Butikslampen kastede ind til hende.

— — —

Saa var der anderledes hyggeligt ude hos Læge Rønne i Store Kongensgade. Emilie havde just faaet Besøg af sin Stedsøster Blanka. Der var Lys og Musik i Stuen. Den store Hængelampe var tændt

og Lysene paa Klaveret. Emilie spillede. Blanka sad og hørte paa hende, mens hun hæklede paa en Blonde.

Da Emilie havde endt sin Sonate, vendte hun sig smilende om mod Søsteren. »Hør, Blanka, naar nu Ludvig kommer hjem, maa vi spille firhændigt for ham; han holder saa meget af Musik. Jeg har en Del firhændige Melodier, som Du ogsaa har lært.«

Inden Blanka fik Tid til at svare, kom Maren ind fra Køkkenet.

»Der er en Kone, der siger, at hun er vist her hen af en Madam Carlsen; hun skulde købe nogle brugte Klæder.«

Emilie lo. »Det maa jo være en Fejltagelse, og jeg kender heller ingen Madam Carlsen. Sig hende, at det ikke er her.«

»Ja!« Pigen vilde gaa, men betænkte sig et Øjeblik. »Det er ellers mærkelig, saa den Kone ligner Fruens Moders gamle Pige.«

Blanka rejste sig. »Hvem?«

»Saa?« sagde Emilie, og vidste i Øjeblikket ikke, hvem Maren mente. Hun fulgte med ud i Køkkenet. — »Mo'er!« Det

var et Udbrud af Overraskelse og Hjærtelighed, der satte Marskandiserkonen i Forvirring.

»Undskyld,« sagde hun, »jeg ser, jeg er gaaet forkert — jeg er meget ked af det — jeg havde ingen Anelse om, at Du boede her.«

Emilie vilde gribe Stedmoderens Haand. »Kom ind, Mo'er!«

Men Madam Nielsen trak i en Hast sin Haand tilbage. »Nej — jeg hører til paa Køkkentrappen — og her har jeg slet ikke noget at bestille — jeg er gaaet fejl — Du maa endelig ikke tro, det er et Paaskud — det er et underligt Tilfælde — jeg er meget ked af det — jeg kom for — — — ja, Blanka har vel fortalt Dig, hvordan det er gaaet mig — at jeg har mistet næsten alt — at jeg har en lille Marskandiserforretning i Regnegade — jeg maa igen gaa paa Avktioner og hos private Familier og købe gammelt Tøj, lige som i gamle Dage — jeg er kommen her op i Aften efter en forkert Adresse — jeg er meget ked af det.«

»Kom ind til mig, Mo'er!« bad Emilie.

»Hvorfor skal vi være fremmede for hinanden?«

»Fremmede?« gentog Stedmoderen med et svagt Smil og en bitter Betoning, »jo, det har vi jo altid været, og anderledes bliver det aldrig. Vi har aldrig holdt af hinanden; det kan nok være, det er min Skyld — jeg har ikke kunnet hykle, Du heller ikke — derfor er det, vi nu er saa fremmede for hinanden. Men nu gør det jo ikke noget — nu har vi ikke mere noget med hinanden at gøre. Jeg er kommen her op af en Fejltageise — Du har faaet det godt — jeg gaar og slider i det, som jeg altid har været vant til.«

Saa snart Maren mærkede, at hun var tilovers, trak hun sig tilbage og gik ind og sagde til Blanka: »Det er en Kone, som Fruen kender.«

Blanka havde straks anet, hvem det var, der kom ved Køkkendøren for at købe brugt Tøj Hun nærmede sig Køkkendøren, og uden at ses af Moderen hørte hun paa Samtalen i Køkkenet. Nu traadte hun frem: »Mo'er!«

Madam Nielsen saa' paa den høje, blege,

alvorlige Pige uden at blive forundret. »Naa — er Du her? — Ja, hvorfor ikke? Man holder sig til dem, man holder mest af. Jeg har jo Clara — endnu; maaske varer det ikke saa længe, inden hun bliver ked af at sidde nede hos mig i Marskandiserkælderen — og naar jeg saa har mistet begge mine Børn, saa er det vist ogsaa forbi med mig selv.« Hun vilde gaa, men Blanka, der ligesom Emilie havde Taarer i Øjnene, holdt hende tilbage.

»Vent lidt, Mo'er, saa gaar jeg med!«

»Med mig? Nej — det skal Du ikke. Jeg skal hen at gøre en Forretning — — jeg er bare gaaet forkert — — jeg faar maaske en Byrde at bære — derfor skal Du ikke gaa med — lad mig være alene om at bære mine Byrder!«

Ende.

Mellemakt.

En Søndag Eftermiddag — det var Søndagen mellem Jul og Nytaar — læste jeg første Kapitel af »Askepot«, som jeg just var bleven færdig med, for en mindre Kreds af Venner og Bekendte, der den Dag tilfældig var mine Gæster. Af disse var der to, der har fulgt Romanen med en trofast og rørende Opmærksomhed, en yngre Kusine, der er gift med en Karethmager, og en Mand, som jeg med et vist Praleri holder af at kalde »Kaptainen«, skønt han stadig med en klædelig Beskedenhed erklærer, at da han var Sømand, var han aldrig mere end Styrmand og senere Skipper, men da hans Skude forliste, blev han Formand paa en Arbejdssplads, og det er han endnu.

Disse to trofaste Venner, Skipperen og min Kusine, kom jævnlig og læste Manuskriptet til »Askepot«, efterhaanden som det blev skrevet og før det blev trykt. Jeg havde vist dem Huset i Borgergade, hvor Madam Nielsen havde haft sit Laanekontor, en

Sommerdag havde jeg taget dem med ud i Ordrup, hvor den Villa laa, hun en Gang havde ejet, og jeg havde vist min Kusine Modellen til Brandt, en Gang vi tilfældig traf ham ved Landbohøjskolens Have.

Da sidste Kapitel var færdigt, kom de for at høre det. Jeg læste det selv for dem — det er jo ikke ret langt. Da jeg var færdig med det, var der ingen af dem, der sagde noget. Min Kusine var rørt og min Ven Skipperen saa' ud til at være gnaven.

Endelig udbrød han: »Det var da en forbandet Ende! Man faar jo ikke at vide, hvordan det gaar Personerne.«

»Naar man ikke skulde slutte en Roman, før alle Personerne i den var døde, saa fik den jo aldrig Ende,« indvendte jeg. »Jeg har villet fortælle Emilies Historie, og den slutter med hendes Bryllup. Bruddet mellem Anker og Blanka jævnes ikke, og Brandts Rolle i Romanen er udspillet. Saa er der Clara! Hendes Liv blev meget bevæget og tragisk, og hendes Historie har jeg i Sinde at fortælle i en Roman. Men ikke straks. Jeg har endnn ikke lagt Scenerne til Rette og en af dem, en stærkt dramatisk Scene foregaar uden for et lille Ledvogterhus paa den sjællandske Jærnbane; den kan jeg ikke skildre uden at se Ledvogterhuset og dets Omgivelser ved Sommertid.«

»Nej — det bryder vi os ikke om!« udbrød Skipperen. »Vi vil have Claras Historie med det samme, inden vi har glemt Askepots!«

Og min Kusine gav ham Ret. De Læsere, der

havde fulgt Askepot, og maaske var kommen til at holde af Clara, vilde naturligvis gærne have Claras Roman med det samme.

Saa gav jeg efter og skrev Claras Roman — »Ledvogterens Hustru« —, saa snart »Askepot« var sluttet.

FORFATTEREN.

BOGBINDER
PH. HANSEN
AMAGERTORV 10.